

Ewan Steery

A MEGSEBZETT JEDI

Fantasztikus regény
A Csillagok közbenső háborúja sorozat harmadik kötete

Készült: 2012–ben Hunniában
Másodjára javított kiadás, 2016
Creative Commons Licenc 2.5
Forrás: Kocsis Ferenc
<http://frankwinking.van.hu>

"Köszönettel Irvin Kershner-nek a kitűnő rendezésért, amivel igazi mesterművet alkotott A birodalom visszavág-ból."

ELŐSZÓ

Az elmúlt évtizedek során többször elolvastam A birodalom visszavágot, illetve megnéztem a film eredeti, felújított és bővített változatait. Az Új reményhez hasonlóan ebben a műben is számos időbeli hézag található, amiket a szerző nagyvonalúan átugrott, nem részletezve az akkor és ott történeteket.

Az Út a Bespinre megírása után szükségesnek éreztem egy másik fontos időrés kitöltését is, méghozzá egy önálló regényben. Ami azt meséli el, mi történt azután, hogy a Felhővárosból menekülő Millennium Falcon hiperűr sebességre kapcsolva elhagyta a Bespin rendszert? A történetben az csupán egy pillanat műve volt, hogy a csempészhajó eljusson a felkelő flotta titkos találkozási pontjára, ahol a Hothról elmenekült egységek gyülekeztek. Ám a gyakorlatban napokig kellett tartania az útnak a nagy távolság miatt. Nem beszélve arról, hogy az utasoknak közben számos sürgős problémát kellett megoldaniuk, kezdve azzal, hogy ellássák a súlyosan sérült Luke Skywalker.

Mire a Falcon megérkezett Felhővárosba, az üzemanyagának és egyéb készleteinek nagy részét felhasználta a hosszú térbeli utazás során. Az utasait fogságba ejtő birodalmi csapatok pedig egészen biztosan nem engedték meg, hogy bárki feltöltse a bárkát mindennel, amire a továbbhaladáshoz szüksége lett volna. Logikus tehát, hogy a menekülők nem juthattak messzire a Bespin rendszertől és muszáj volt megállniuk valahol a közelben. De mit csináltak ez idő alatt a szökevények? A Wookieepedia oldalon gyakorlatilag semmi sem szerepel erről, így egyedül a csillagtérképek és a közeli bolygórendszerek ismert adataira támaszkodhattam, amikor felvázoltam az események legvalószínűbb menetét.

A megsebzett Jedi története tehát egy olyan beékelődés A birodalom visszavág eseményeibe, amiből kiderül, mi történt azután, hogy a Millennium Falcon elhagyta a Bespin rendszert, egészen addig, míg megérkezett a felkelő flotta gyülekezési pontjára. A körülményeket figyelembe véve rendkívül nehéz utazás lehetett ez is a csillagközi térben.

A regényben továbbá próbáltam választ adni arra a kérdésre, miért nem idegeskedett Darth Vader az Executor csillagromboló parancsnoki hídján, amikor látta megszökni a csempészhajót? Hogyan barátkozott össze az áruló Lando Calrissian Leia Organával annyira, hogy az a továbbiakban megbízzon benne? Miként látták el Luke Skywalker csonkolt karját, hogy élve kibírja a napokig tartó utat a hiperűrben a felkelők egészségügyi fregattjáig, ahol végül műkezet kapott? És főként: hogyan dolgozta fel Leia Han Solo elvesztését, illetve mi történt közte és Luke között ezekben a napokban?

Ha bármiben ütköznek az alábbiak más történetekkel, technikai részletekkel, az kizárólag az én hibám, amiért előre is elnézést kérek a nálam szakértőbb rajongóktól. A leírásokban található rengeteg különféle ellentmondást feloldani nem is próbáltam, másokra hagyva a nehéz feladatot. A célom csupán annyi volt, hogy egy élvezetes és a történetfolyamba a lehető leglogikusabban illeszkedő regényt írjak, tovább bővítve a galaktikus polgárháborúval foglalkozó művek listáját.

Köszönöm a Wookieepedia szerkesztőinek a nagy kitartással végzett munkájukat, amivel összeszedgették egy honlapra a Csillagok háborúja univerzumának eseményeit a különféle regényekből, novellákból, filmekből és képregényekből. Enélkül nem születhetett volna meg ez a mű.

I.

A Millennium Falcon élesen süvítő hajtóművekkel ugrott hiperűr sebességre, szó szerint az utolsó pillanatban tűnve el a nyomában száguldó birodalmi harci gépek orra előtt. Ha tovább késlekedik, elérte volna az Executor szuper-csillagromboló nagy erejű vonónyalábja és akkor menthetetlenül behúzza az egyik hangárjába a szökevény teherhajót. Ám a sors – és főként egy elszánt R2-es asztromechanikai droid – akaratából kifolyólag a csempészbárka utasai megmenekültek a fogságba eséstől, mindannyiuk legnagyobb meglepetésére.

A pilótafülkében álló Lando Calrissian szó szerint hanyatt lökte az ugrást megelőző hirtelen irányváltás, amitől a férfi nekitántorodott a hátsó műszerfalnak. Előtte a másodpilótaülésben kucorgó fehér ruhás, törekeny alak – aki idáig vezetett – ösztönösen elengedte az űrhajó szarvkormányát, ahogy a megvadult gép szinte kitepte magát a kezéből és egy új parancsnak engedelmeskedve pályát módosított a hiperűrbe lépést megelőző pillanatban. Mindketten felkiáltottak, előbb a döbbenettől, majd örömben, mikor az acélüveg ablakokon túl a csillagok elmosódott fénycsíkokká torzultak, hogy valamivel később átadják helyüket a hiperűr kékes derengésének. Igazából már egyikük sem reménykedett a sikerben, s lélekben próbáltak megbarátkozni a gondolattal, hogy rövidesen a császáriak fogságába esnek és az életük hátralévő részét börtönben fogják tölteni, mielőtt kivégeznék őket.

– Megcsinálta...! Csubi megcsinálta...! – kiáltott fel elsőként Lando, túlárado boldogsággal fekete képén.

Gyorsan előremászott a pilótaülésbe és helyet foglalva magabiztosan rávigyorgott a mellette ülő lányra, akinek bájos arcán a megkönnyebbülés hulláma ömlött el. Leia Organa nagyot sóhajtva nyugtázta a tényt, miszerint sikerült elmenekülniük a könnyörtelen üldözőik előtt és ernyedten hátradőlt rozzant foteljében, hogy kifújja magát.

– Már épp ideje volt! – motyogta elégedetten, s csodálkozó pillantást vetett a szélvédőn túl ragyogó hiperűr sejtelmes fényjátékára.

De rég volt, hogy utoljára látta ezt a kékes derengést feltűnni maga előtt a kozmoszban! Már szinte elfelejtette, milyen gyönyörű látvány! Főleg olyankor, ha a menekvést jelenti a birodalmiak előtt, Darth Vader és a biztos halál karmaiból.

Mellette Lando sietve tanulmányozni kezdte a műszereket, hogy meggyőződjön róla, minden rendben van a hajóval. Nem lenne jó, ha kiderülne, csak vaktában ugrottak ki a Bespin rendszerből egy önkényesen választott irányba, ahol bármikor belerohanhatnak valami mélyűri égitestbe. A környező Ivax Köd számos veszélyforrást rejt magában, ezért senkinek nem tanácsos az ismert és biztonságos hiperűr útvonalakon kívül utaznia a csillagközi térben.

Mivel a hiperűrugrásra a tervezetthez képest jelentős késéssel került sor, ráadásul a teherhajó sem arra haladt éppen, amerre az ugrási vektoruk mutatott eredetileg, Lando attól tartott, hogy valami hiba folytán eltértek a helyes iránytól. Ám a navigációs komputer adatai szerint minden a legnagyobb rendben volt. A korábban beprogramozott pálya mentén haladtak a közeli Varonat rendszer felé, ahol majd irányt kell változtatniuk, az Indellian rendszeren átvezető Koréliai Kereskedelmi Útvonal eléréséhez. Fogalma sem volt, hogy csinálta a vuki, de sikerült csodát tennie hátul a hiperhajtóműnél. Ezek szerint mégsem kellett csalódnia a felhővárosi technikusaiban. Ha egyszer azt mondták neki, hogy megcsinálták, akkor az úgy is van és kész.

Amíg ő a képernyőn sorjázó információkkal volt elfoglalva, Leia fölállt és megfordult, a mögötte ülő sebesült fiatalemberhez hajolva. Most, hogy elmúlt a közvetlen veszély, ideje a második legsürgősebb teendővel foglalkozni. A súlyosan sérült Luke Skywalkerrel, aki az ugrás előtti percben valahogy előretántorgott a pilótafülkébe és nem törődve a környezetével, magában motyogva bámult ki az ablakon.

A fiú lehunyta szemmel, egészen elernyedve gubbasztott a székén, szorosan karba tett kezekkel próbálva óvni csonkolt jobb karját, amire a hercegnő korábban egy ideiglenes kötést helyezett hátul, az utaskabinban. Organa rémülten látta, hogy a férfi feje félrebillen és a teste lassan csúszni kezd lefelé az ülésből. Gyorsan elkapta a vállainál, mielőtt a padlóra huppant volna és óvatosan megrázta, hogy magához térítse ájulásából, amibe az elmúlt pillanatokban zuhant a vérvesztés miatt. Sebhelyekkel tarkított fiatal arca elgyötörtnek tűnt és a végsőkéig kimerültnek, mint aki a halálán van.

– Luke...! Ébredjen...! – szólította meg aggódva a srácot, de az egyáltalán nem reagált az érintésére.

Sőt, inkább dőlni kezdett a lány felé és csaknem lefordult az ülésről tehetetlenségében. Leia azonban erősen elkapta és megtartotta az ifjú harcost, próbálva eszméletre cibálni, hogy hátrakísérhesse a hálókabinba. Közben a félelem jeges marka szorította össze idegesen zakatoló szívét, ahogy arra gondolt, esetleg elveszítheti a férfit. Pont most, amikor éppen megmenekültek!

– Lando! Segítsen már! Luke elájult! – szólt rá Calrissianra, aki végre elszakadt a műszerpult fényeitől és odamászott hozzá.

Egyesült erővel emelték föl az alig pihegő fiút, óvatosan a hóna alá nyúlva és visszahelyezték a székre, mielőtt kivinnék a fülkéből.

Mögöttük ebben a pillanatban nyílt az utastérbe vezető ajtó és egy borzas képű, mindazonáltal roppant elégedett vuki dugta be szőrös fejét a nyíláson. Rövid kérdést vakkantott a társainak, csillogó szemét a kinti hiperűr kékes ragyogására vetve, hogy meggyőződjön róla, tényleg sikerült meglépniük a császáriak elől. Fogalma sem volt, mi vagy ki hozhatta helyre a régóta rendetlenkedő hiperhajtóművet, de láthatóan jó munkát végzett. Amire ő nem volt képes hátul egy jókora hidrokulccsal, amivel az előbb már tiszta erőből ütlegelte dühében a kényes berendezést, azt simán megoldotta valaki helyette, kimentve őket az üldözők karmaiból.

– Csubi! Gyere, segíts! Vigyük hátra Lukeot! – parancsolta türelmetlenül a hercegnő.

Idegesen odébb tolta Calrissiant, hogy helyet adjon a jóval erősebb antropoidnak, aki gyöngéden megragadta hatalmas mancsaival a fiút és könnyedén kiemelte az ülésből. Majd a szőrös mellkasához szorítva ernyedte testét, hátrálni kezdett vele az összekötő folyosón az utastér irányába. Leia a kezét tördelve követte, s mikor észrevette, hogy Lando is velük tart, nyersen intett neki, elutasítva segítségét.

– Maga maradjon itt! Ügyeljen a hajóra, amíg mi ellátjuk Lukeot!

– Rendben! Ahogy óhajtja, felség! – vont vállat a báró megadóan és visszafordult a pilótafülkébe.

Organa komoran nézte a vuki karjaiban csüngő fiatalember lehorgasztott fejét, miközben átvágtak az utastéren, a hálókabinba tartva. Skywalker parancsnok szívszaggatóan rossz állapotban volt. Barna felkelő egyenruhája tépett, tetőtől talpig szakadozott, tele rászáradt vérfoltokkal. Kócos haja csapzottan lógott az arcába, részben eltakarva friss sebhelyeit. Megcsonkított jobb karja tehetetlenül lógott lefelé, rajta a hevenyészett szorítókötéssel, ami vérben ázott. A lány gyorsan elkapta könyéktájon a kurta végtagot, mielőtt nekiütődött volna valaminek és gondosan megtartotta menet közben, nehogy újabb sérülés érje. Nem először látta Lukeot sebesülten, eszméletlenül és a harctól mocskosan, ám ezúttal tényleg nagyon rosszul nézett ki, mint akinek nem sok lehet már hátra az életből.

– Siessünk! Mielőbb le kell fektetnünk...!

Az utastér közepén, a javítás miatt felszedett padlólemezek alatti szervizaknából egy R2-es droid horpadozott, kupolás feje bukkant elő a jöttükre. Artu Detu ideges csipogások közepette próbált kikecmeregni a gödörből, ahová a hiperúgrás miatt zuhant. Hordó alakú testéből kinyújtotta összes fogókarmos végtagját és nagy nehézségek árán föltornázta magát a fedélzetre. Annak alapján, hogy végre abbamaradtak a Falcont megrázó lézersortűzek, Artu úgy vélte, sikeres volt a beavatkozása a fedélzeti számítógép működésébe. A nagy sietségben arra nem jutott ideje, hogy törölje a navigációs komputer memóriájából a császári technikusok által betáplált ugrásbénító programot. Így inkább ideiglenesen megkerülte a saját beépített navigációs rendszerén keresztül az egészet, hogy a hiperhajtómű bekapcsolhasson és eltűnhessenek végre a TIE vadászok orra elől. Az adatbank kitakarítását és rendbetételét ráér később is elvégezni, ha kijavította a sérült komputer csatlakozóját, ami kis híján letört az oldaláról az aknába zuhanása során.

– Jaj nekem, Artu...! Nem maradt egy ép burkolólemezem se...! Segíts már! Hallod...?

A bal oldali összekötő folyosó kanyarulatában egy aranyszínű tolmácsrobot ült a fémpadlón, idegesen gesztikulálva karjaival. A hiperúgrás lendülete őt is hanyatt lökte korábban és most a legközelebbi falszelvény körívén sorakozó ütközőpárnákba kapaszkodva próbált talpra kecmeregni. Mivel azonban a bal lába térd alatt még mindig hiányzott, ez elég nehezen ment neki. Pontosabban sehogy.

Amikor a Lukeot cipelő kis csapat elhaladt mellette, Szi Thripio abbahagyta a panaszkodást és megütközve bámulta az eszméletlen fiatalember csonka jobb karját. Korábban annyira el volt foglalva a saját végtagjai visszaszerzésével, no meg az Artu egység szapulásával, hogy észre sem vette, más is hasonló gondokkal küzd a fedélzeten.

– Óh! Mófőlett sajnálom, Luke gazda, hogy elvesztette a kezét! Ha kívánja, szívesen átadom a sajátomat!

Skywalker azonban nem reagált a nagylelkű felajánlásra, Csubakka és Organa hercegnő pedig oda se hederített az ember–kiborg kapcsolatok avatott szakértőjére. Továbbcipelték a fiút a folyosón, meg sem állva az utaskabinig, ahol óvatosan visszafektették a középső priccsre, az odakészített infúziós egység mellé.

Leia gyöngéden betakarta a fiút, a durva szövésű pokrócra téve jobb karját és figyelmesen megvizsgálta rajta a kötést, nem lazult-e meg. Bár a csonkot teljesen összeégette Vader fénykardjának sugara, ami levágta Luke kezét, mégis több ponton szivárgott belőle a vér és kezdte átáztatni a kötést. Nem csoda, hogy elájult ültő helyében a vérvesztéstől. Organának még sosem kellett ilyen súlyos sérültről gondoskodnia, de látta már épp elégszer a polgárháború csatái során, hogyan dolgoznak a sebészrobotok és a felkelő hadsereg szanitécei. Fejében a katonai kiképzése során tanultak zsongtak az elsősegélynyújtásról és a legfontosabb teendőkről. S bár szinte reszketett a férfi iránt érzett aggodalomtól, erővel legyűrte feltörő félelmét és nekilátott új kötést készíteni a sebére. Pillanatnyilag ő az egyetlen, aki segíthet a fiún és mindent meg kell tennie érte, amit csak lehetséges.

– Segíts! – kérte röviden a mellette tébláboló Csubakkától.

A vuki halkan nyüszítve és morogva próbálta megnyugtatni a lányt. Ő is nagyon nyugtalan volt a fiatalember sanyarú állapota miatt, de a vaskos és piszkos ujjaival nem mert hozzáérni a sérüléseihez. Inkább csak adogatta Leiának a szomszéd ágyra rakott egészségügyi ládából a csomagokat és próbált nem útnban lenni a szűk helyen.

– Nem lett volna szabad fölkelnie ilyen állapotban! – dohogott a nő elégedetlenül, miközben egy párnával alápolcolta a csonka végtagot és lefejtette róla a kötést.

Az égett hús bűze ha lehet, még erősebben hatolt az orrába, mint korábban, amikor először meglátta, mi történt az ifjúval. Ráadásul a ruhájából valami különös, émelyítő szag áradt, ami leginkább egy mocsárvidék dohos illatára emlékeztette a hercegnőt, jó adag

izzadtsággal fűszerezve. Mint aki egy lápvidéken verekedte át magát, hogy eljusson Felhővárosba a barátaihoz.

Leia leküzdötte émelygését az iszonyú seb láttán és óvatosan körbetörölgette a környékét egy fertőtlenítő kendővel. Biztos rettenetesen fájhat neki, szóval igyekeznie kell minél kíméletesebben ellátni a csonkot. Tulajdonképpen még jó is, hogy Luke eszméletlen, legalább addig sem szenved. – vélte a lány együtt érzően. S közben igyekezett aprókat lélegezni, hogy megkímélje finnyás orrát a gyomorfelkavaró szagoktól.

A korábbinál nagyobb adag sebvédő dermaxan spray-t permetezett a felületre, hogy rendesen lezárja a sérült erekből ütemesen előbugyogó vér útját. Majd amint elállt a vérzés – a gyorsan megszilárduló oldatnak köszönhetően – rögtön befedte a legnagyobb tapasszal, amijük csak volt az elsősegélyládában. Végül nekilátott újra átkötni a végtagot a maradék gézzel, teljesen fölhasználva a készletet. Mivel a ruhaujja útban volt ehhez, egy ollóval vállig föl vágta Luke karján a zubbonyt, szabaddá téve horzsolásokkal és zúzódásokkal teli bőrét.

– Ez pár óráig megteszi. De mielőbb orvoshoz kell vinnünk. – magyarázta a vukinak, s próbált higgadtságot erőltetni magára. – Van még infúziónk?

Csubakka odanyújtotta neki az utolsó tartály folyadékot, amit a lány beillesztett az adagolókészülék csatlakozójába, majd fogta a hosszú csövet és végigfektette Luke mellkasán, hogy elérje vele a bal karját. Nem sok, de átmenetileg megteszi. Csak miután bekötötte az infúziót és a sóoldat lassan áramlani kezdett a férfi szervezetébe, egyenesedett föl mellőle, mélyet lélegezve.

– Kész. – jelentette ki elégedetten.

Remélhetőleg semmi fontosat nem felejtett el... Azazhogy mégis! Hirtelen eszébe jutott, hogy rá kellene kapcsolni a sérültre a hordozható orvosi szkennert, ami azonnal riasztani fogja őket, ha bármi változás állna be a férfi életjeleiben.

Előbányászta hát az egészségügyi ládából a túlméretezett karórára hasonlító készüléket és óvatosan rácsatolta a fiatalember nyakára. Skywalker továbbra is eszméletlen volt, meg se moccant a kötözés során. Feje félrehanyatlott, amint elengedte a tarkóját, kósza tincsei az arcába hullottak. Leia gyöngéden félresöpörte őket és egy kattintással életre keltette a berendezést, hogy többet tudjon meg a fiú állapotáról. Színes fények villantak föl a gép oldalán, amint az érzékelői rátapadtak a páciens bőrére és gyűjteni kezdték az adatokat a szívritmusáról, vérnyomásáról, légzéséről. Majd a készülék idegesítő módon felcsipogott, villogó figyelmeztető jelzést küldve az elülső megjelenítőjére élnkvörös Aurebesh betűkkel.

Leia rémülten olvasta le a parányi képernyőről a szabvány nyelvű sürgős tájékoztatást. A páciens nem lélegzik! Szabálytalan szívritmus! Szívleállás fenyeget! Vészhelyet! Azonnali beavatkozás szükséges!

– Jaj, ne...! Csubi! Az oxigénmaszkot! Gyorsan!

A hercegnő nyomban elveszítette addig is csak nagy nehezen megőrzött, látszólagos nyugalmit és kapkodni kezdett túlradó aggodalmában. Először rászorította a fiú arcára a légzőmaszkot és oxigént adagolt neki, majd megrázta, próbálva magához téríteni. Aztán, mivel a mediszkenner kijelzései nem változtak, és Luke sem óhajtott levegőt venni magától, félredobta a maszkot és úgy döntött, megpróbálkozik a szájból szájba lélegeztetéssel. Mielőtt még leállna a szíve és sokkal rosszabbra fordulna a helyzete az eddiginél. Ilyenkor minden másodperc számít. Nem késlekedhet tovább, abban reménykedve, hogy majd csak rendbe jönnek a dolgok maguktól is.

Maga felé fordította a férfi fejét és kinyitotta a száját, majd nagy levegőt véve erősen belefúj, aztán bal fülét az orra fölé tartva hallgatózni kezdett. Semmi. Újra! Megismételte a befújást, s közben eszébe jutott egy évekkel korábbi pillanat, mikor hasonlóan drámai körülmények közt Luke próbálta életre kelteni őt ugyanitt, ebben a kabinban, szintén

szájba lélegeztetéssel. Arra már nem emlékezett, melyik bolygón történt a dolog és miért került bajba, annyi minden történt velük azóta, de az érzés, ahogy a fiú forró lehelete a szájába hatol, különös mód tisztán megmaradt benne. Miként a kerges kezének érintése is, mikor kissé ügyetlenül a ruhája alá nyúlt, hogy kitapogassa mellkasán a szívverését. Erre tért magához az ájulásából és az élmény valahogy mélyen beleivódott az elméjébe, kitörölhetetlen erővel.

Milyen különös megoldás a sors részéről, hogy ezúttal neki kell megmentenie a férfit, ajkát az övére tapasztva, hogy életben tartsa! Ez járt a fejében, miközben harmadszor is belefúj Luke kitátott szájába. És akkor végre egy kósza nyögés szakadt föl a fiatalember torkából.

Sikerült! Leia lihegve nézte, ahogy Skywalker mellkasa megemelkedik és kissé kapkodva ugyan, de újra lélegezni kezd.

– Na végre! Ez az, Luke! Ne add fel...! Minden rendben lesz! Hallod...?

Visszatette arcára az oxigénmaszkot és elégedetten figyelte, ahogy a mediszkenner képernyőjén fokozatosan normalizálódni kezdenek a fiatalember életjelei. Legalább végre viszonyozhatta neki azt, hogy korábban oly sokszor megmentette őt a haláltól az elmúlt években! Azok után, ami Hannal történt, Lukeot már nem veszítheti el! Ilyen és hasonló gondolatok futottak át nyugtalankodó elméjén, míg a férfi elgyötört arcát szemlélte és a szívében szavakkal kifejezhetetlen érzések kavargtak.

A háta mögött Csubakka idegesen makogott valamit, elvonva figyelmét a sérültről. A vuki odanyújtott neki egy perigen tapaszt az elsősegély csomagból. Leia nem értette a szavai többségét, de azonnal felfogta, mit akar a behemót és átkozta magát, amiért korábban nem jutott eszébe a dolog. Gyorsan letépte róla a fedőcsíkot, s ráragasztotta a fájdalomcsillapítóval átitatott lapocskát Luke csupasz felkarjára, közvetlenül a válla alá. Biztos nagyon szenvedhet a rengeteg kisebb–nagyobb sérülése miatt és a fájdalom okozta sokk is hozzájárulhatott az ájulásához. Ha felébred, ettől remélhetőleg jobban fogja magát érezni. A tapasztól rögtön szívárogni kezdett a perigen a férfi vérkeringésébe, fokozatosan szívódva föl a következő órákban.

– Köszönöm, Csubi!

Leia felmarkolta a szanaszét heverő véres kötszerdarabokat és csomagolóanyagokat, hogy kivigye őket a szeméttárolóba. A szomszédos ágyon heverő mentőláda szinte teljesen kiürült. Ő megtette, amit lehetett a fiúért, hogy életben tartsa, bár tudta jól, jelen körülmények közt ez nem valami sok. A következő feladatuk, hogy mielőbb orvoshoz vigyék és rábízzák a szakemberekre a kezelését. Ehhez viszont tudnia kellene, merre tartanak éppen a hajóval.

– Maradj vele és azonnal szólj, ha magához tér vagy bármi baja lenne! – utasította a vukit, aki dörögve leült a szomszédos ágyra és bánatos szemeit a lassan lélegző Skywalkerre meresztette.

Organa kivihozott a folyosóra és meg sem állt az utastérig, ahol Artu épp a sopánkodó Thripiót igyekezett összerakni, a bal lábát próbálva visszakapcsolni a térdcsonkjára. A protokoll droid élénk hadonászással épp azt mesélte régi barátjának, mi történt vele Felhővárosban, amikor pusztá kíváncsiságból betévedt egy robotok számára fönntartott helyiségbe, ahol birodalmi rohamosztagosok rejtőztek, csapdát állítva nekik. A katonák habozás nélkül belelőttek, aztán arra tért magához, hogy Csubakka megpróbálja összerakni a darabjait egy börtöncellában. A gépezet fémes hangú szavai szíven ütötték a hercegnőt, eszébe idézve a Bepinen történeteket.

Úgy tűnik, mindannyian darabokban vagyunk – futott át Organa fején a keserű gondolat, miközben kidobta a hulladékot. Ki fizikailag, ki lelkileg, de mind megsérültünk az elmúlt órákban. Az életünk kész romhalmaz és elvesztettünk valakit, aki nélkül már nem lesz ugyanolyan a világ, mint korábban volt...

Tompa fájdalom terjedt szét a mellkasában, ahogy eszébe jutott Han Solo és a drámai pillanat, amikor alásüllyedt vele az emelvény a szénfagyasztó kamrába. A férfi mindvégig őt nézte, barna szemében elszánt komorsággal és gondosan titkolni próbált kétségbeeséssel. Nem kísérelt meg ellenállni a rohamosztagosoknak vagy elmenekülni előlük, tőle szokatlan módon beletörődve végzetébe, hanem inkább megadta magát a sorsának. És Leia pontosan tudta, hogy érte tette, nem mervén megkockáztatni, hogy harc közben lelőjék véletlenül. Aztán az aknát elárasztó sisetgő gőz eltakarta előle a korélieit és a lánynak majd meghasadt a szíve a borzalomtól, ahogy szerelmét elveszni látta a jéghideg szén pokoli fürdőjében.

– Remélem jobban van már Luke úrfi! Roppant sajnálatos lenne, ha elveszítenénk őt!

Thripio szünni nem akaró fecsegése rántotta vissza a hercegnőt a jelenbe szomorú merengéséből. S a robot szavai egyszeriben ráébresztették, hogy nincs még itt az ideje a gyásznak és csüggedésnek. Most nem állhat meg és nem pihenhet le, mint aki jól végezte dolgát. Még nem jutottak biztonságba és az életük továbbra is egy hajszálon függ. Neki kell összetartania a kis csapatot és eljuttatnia őket a felkelőkhöz, méghozzá minél hamarabb. S csupán ezt követően gondolhat arra, miként fogja megmenteni Hant a fejedelmétől, illetve Jabba bosszújától.

Határozott pillantást vetett a padlón ücsörgő protokoll droidra és kihúzta magát, régen begyakorolt fejedelmi tartásában sietve tovább a pilótafülke irányába. A felkelés vezetőjét nem láthatják az emberei – sem a robotjai – gyengének, tanácstalannak vagy elesettnek.

– Nem fogjuk elveszíteni! Szedjétek össze magatokat! Szükségünk van rátok!

– Igenis, felség! Ahogy parancsolja! – kiáltott fel Thripio és Artu is megeresztett egy engedelmes trillát, utána fordítva kupolás fejét.

– Hallottad az úrnőt, Artu! – vizsgálta meg frissen visszacsatolt bal lábát a C-3PO egység, próbaképpen megmozgatva benne az összes ízületet. – Össze kell szednünk magunkat! Hé...! Úgy érzem hiányzik a lábamból néhány alkatrész...!

De Organa már nem hallotta őket, mert eltűnt az összekötő folyosó kanyarulatában. Szokott energikusságával beviharzott az irányítófülkébe és leült a másodpilóta székébe, Lando mellé. Felhőváros szökevény kormányzója épp a számítógép kiírásait tanulmányozta, gondterhelt arccal merülve el az adathalmazban.

– Merre tartunk? – érdeklődött a lány hűvösen.

– Perceken belül megérkezünk a Varonat rendszerbe. – pillantott rá a férfi meglehetősen komorsággal.

Leia kissé idegenkedve bámulta a fekete bőrű pasast, aki elegáns kék selyemingében és méretre készült sötétkék szövetnadrágjában annyira elütött a környezetétől, amennyire csak lehetséges. Talán azért, mert Han helyén ült, akinek a vesztét okozta, elárulva régi barátját a birodalomnak. Vagy mert körülötte a fedélzeten mindenki rossz bőrben volt, erősen lerongyolódva a harctól. A hercegnő csupán most vette észre, egyedül a bárón nem látszik, hogy megviselték volna az elmúlt órák tragikus eseményei. Még a bajusza is kifogástalan, nem beszélve a gondosan kifényesített, fekete bőrcsizmájáról – állapította meg Organa maliciózan. Ja persze, őt nem kínozták meg, nem vesztette el egyetlen végtagját sem és még a drága ruhája is megúsza gyűrődés, sőt piszokfoltok nélkül a viharosra sikeredett szökésüket. Micsoda éles kontraszt!

De bármennyire udvariasnak és segítőkésznek is bizonyult Calrissian, Leia csöppet sem bízott benne. Jól emlékezett még rá, mit mondott neki korábban Han, amikor a Hothról való szökésük után először említette a nevét. Ez a fickó egy vérbeli szerencsejátékos és szoknyapecér. Egyszóval igazi széltoló, akivel jó lesz vigyáznia. Nem számít, hogy megmentette őket a fogságból és föladvá addigi életét segítette kijutniuk a bányásztelepülésről. Hiszen ki tudja, milyen szentimentális vagy nagyon is számító okból cselekedett valójában?

– Sürgősen orvoshoz kell vinnünk Lukeot! Van ötlete, hová menjünk? – kérdezte a nő kimérten. Futólag előrepillantott a szélvédőn túli kékes derengésbe, amiben száguldottak az ismeretlen és csöppet sem vidám jövő felé.

– A Varonat nem éppen barátságos hely. – magyarázta Lando a monitorára bökve, majd nagyot sóhajtva hátradőlt ülésében. – Forró az éghajlata és csupa dzsungel az egész. Csak pár ezer telepes él rajta a morodinokon kívül. Ott nem tudnának segíteni a barátjukon.

Leia nem tudta, kik vagy mik azok a morodinok, de nem is érdekelte. Most egyedül az számít, hogy biztonságba juttassa Skywalker, aki képes volt egyedül szembeszállni Darth Vaderrel azért, hogy őt és a társait megmentse. Ostoba és meggondolatlan lépés volt a részéről, de épp ezért nagyon jellemző a fiúra. Még mindig olyan forrófejű, mint három évvel ezelőtt, amikor megismerkedtek. Kész csoda, hogy élve megúsza a találkozást a fekete lovaggal.

– Más lehetőségek?

– Az előbb átnéztem a fedélzeti rendszereket, hogy lássam, milyen állapotban van a hajó. Sajnos rossz hírekkel kell szolgálnom, hercegnő!

Calrissian óvatosan megsimogatta gondosan nyírt fekete bajuszkáját és ha lehet, még komorabb képpel sandított a lányra.

– Mondja! Ne kíméljen!

– Először is fogytán van az üzemanyagunk. Han, gondolom nem tankolta föl a hajót Felhővárosban. Így nem jutunk messzire.

– Értem. – biccentett Leia rezignáltan.

Fejben máris elkezdett összeállítani egy listát a sürgős és életbevágó feladataikról, amiket el kell végezniük, hogy továbbjussanak az Ivax Ködből. Tisztán kell látnia a helyzetüket ahhoz, hogy dönthessen és cselekedhessen a következő órákban, napokban. Mert az immáron kétségtelen volt a számára, hogy mostantól neki kell irányítania a csapatot. Nem engedheti át a vezetést Landónak, akiben nem bízik. Csubi pedig túl heves vérmérsékletű ahhoz, hogy Han elvesztése után bölcsen és megfontoltan tudjon gondolkodni.

– Még nem számoltam ki, meddig lesz elég, de az biztos, hogy a szektort nem tudjuk elhagyni. – dűnyögte lemondóan a báró, a navigációs pultra bökve hüvelykujjával.

– A birodalmiak a nyomunkban lesznek! – figyelmeztette merev arccal Organa. – Az ugrással csak átmenetileg sikerült leráznunk őket. Úgyhogy nagyon meg kell gondolnunk, hová menjünk innen!

– Szerintem is. De nem sok lehetőségünk van.

A középső konzolon felvillogott egy jelzőlámpa, halk csipogással értesítve őket, hogy rövidesen kilépnek a hiperútból. Leia összerezzent tőle, idegesen nézegetve maga előtt a műszereket. Hirtelen mindent elfelejtett abból, amit az elmúlt hetekben tanított neki Han, amikor a Falcon irányítására oktatta őt a Bespinre vezető hosszú és kalandos útjukon. Mit is kell csinálni ilyenkor?

Szerencsére Lando jóval gyakorlottabb volt nála a hiperűr ugrások terén és bal kezét nyomban a szarvkormányra tette, jobbával felpöccintve néhány kapcsolót a műszerfalon.

– Mindjárt megérkezünk!

Csöndben nézték, ahogy a visszaszámláló eléri a nullát és a teherhajó hiperhajtóműve zörögve kikapcsol, automatikusan visszalökve őket a normál térbe. Ezzel egy időben Calrissian a műszerfal közepéből kiálló négy hosszú váltókarból kettőt felfelé tolt, átállítva a rendszert normál meghajtásra. Odakint megszűnt a kékes izzás, hogy átadja helyét a csillagok szaggyalagcsíkainak, amik egy szempillantás alatt halovány pontokká zsugorodtak össze. A Millennium Falcon belépett a Varonat rendszerbe, biztonságos távolságban minden égitesttől. A szélvédőn túl, balra lent egy élénksárga fényben ragyogó

nap ontotta sugarait az űrbe, megvilágítva a tőlük jobbra lebegő bolygó magányos gömbjét. A fehér felhőzettel tarkított légkör alatt harsány zöld és kék foltok váltogatták egymást a rendszer egyetlen lakható planétájának felszínén.

Mindketten a radart tanulmányozták, amin nem látszottak sem aszteroidák, sem űrhajók a környezetükben. Lando enyhén elfordította a kormányt, módosítva a repülésük irányán, hogy távol maradjanak az égítéstől és robotpilótára kapcsolva a gépet, folytatta helyzetük ismertetését.

– A másik probléma, hogy alig maradt vizünk és a hajónapló adatai szerint kifogytunk az élelemből is.

– Azért, mert Han az utolsó pillanatig várt a Bepin mellett, mielőtt leszálltunk volna. – válaszolta Leia komoran.

Nem nézett a férfira, inkább a Varonat éjszakai oldalán itt-ott felvillanó ködös fényeket bámulta. Villámok lehettek, amik az alatt dühöngő viharok felhőzetén keresztülragyogva árulkodtak az időjárásról. S közben eszébe jutottak azok a napok, amikor ott ültek a gázóriás egyik holdciskáján és türelmetlenül várták, hogy Solo végre elszánja magát az indulásra.

A leszállás előtti nap éjszakáján szörnyű rémálma volt arról, hogy elfogják a birodalmiak és megkínózzák, brutálisan bántalmazva őt, szadista kegyetlenséggel. Vagyis tudta előre, mi vár rájuk Felhővárosban! A lelke mélyén valahogy előre megérezte a bajt, de nem volt benne annyi erő, hogy vitába szálljon Hannal és más úti célt javasoljon neki a Bepin helyett. Talán az iránta érzett szerelem tette gyengévé, talán a vágy, hogy végre elhagyhassa a hajót és friss levegőt szívhasson valami civilizált helyen. Nem tudja, de végül is most már mindegy. Csak a lelkiismeret ne furdalná amiatt, hogy esetleg megmenthette volna őt, ha nem engedi leszállni a bányatelepre!

– Nem akart csapdába futni, ezért napokig ültünk az egyik holdon és figyeltük a hajóforgalmat. – mondta elhaló hangon a férfinak, s igyekezett kerülni a tekintetét, nehogy meglássa rajta, mennyire megviselik a minduntalan rátörő emlékek.

– Vader elküldte valahová a csillagrombolóját, nehogy eljessze magukat. – mesélte Lando, rávetve magát a navigációs számítógépre. – Hannak nem lett volna szabad pont hozzám fordulnia segítségért.

Nekilátott kiszámolni a maradék üzemanyaggal megtehető távolságot és közben a fejét csóválta a koréiai döntése miatt. Nagyon nagy bajban lehetett Solo, ha képes volt eljönni hozzá azok után, ami az Ylesián, majd a Wukkaron történt köztük. Lando őszintén szólva nem hitte volna, hogy valaha is viszontlátja még a csempészt, aki annak idején megtanította őt a Falcon kormányzására, majd pófátlan módon elnyerte tőle a hajóját szabakkon. Most, hogy újra itt ülhetett az YT-1300-as pilótafülkéjében, furcsa érzés kerítette hatalmába. Egyfajta nosztalgia, a régi szép idők emlékeinek hatására. Amikor még övé volt a csészealj és szabadon furikázhatott vele a galaxisban, az ötkarú Vuffi Raa társaságában. Amikor még nem kellett egy várost irányítani és kormányzó báró sem volt, csak egy fiatal szerencsevadász, aki abból élt, hogy gazdag balekokat kopasztott meg a kártyaasztalnál. Most, hogy lázadó szimpatizáns és körözött szökevény lett belőle, alighanem kénytelen lesz visszatérni a régi, jól jövedelmező szakmájához, a szerencsejátékhoz.

– Szerintem sem! – a hercegnő tökéletesen egyetértett vele. – Csakhogy a múlton már nem tudunk változtatni. Hová megyünk innen?

– A legközelebbi lakott rendszer az Indellian. De ott nem szállhatunk le, mert a helybeliek jól ismernek engem. – közölte Lando lemondóan. – Biztos, hogy azonnal lebuknánk. És a birodalom is itt, meg ott fog keresni bennünket először.

– Akkor menjünk a Gerrenthumra. Az közel van. – javasolta határozottan Leia. Vagy inkább utasította, ellentmondást nem tűrő hangon.

Calrissian ismét elcsodálkozott rajta, fiatal nő léteire mennyire erőteljes, sőt kifejezetten karizmatikus személyiség őfelsége. Egy igazi lázadó vezető, aki a szülőbolygója megsemmisítése óta vívja halálos harcát az elnyomó császársággal szemben, egy maroknyi idealista felkelő oldalán. Vajon hogy tudott Solo beleszeretni ebbe a tűzrőlpattant fruskába azok után, hogy Bria Tharen olyan csúnyán felültette? Hisz a vörös hajú csaj is lázadó volt és kétségtelenül sok tekintetben hasonlított a hercegnőre, például az igaz ügy iránti elhivatottságát illetően. Hannak lehetett volna annyi esze, hogy az ylesiai fiaskó után nem áll szóba többé a felkelőkkel!

– A szektor központjában akar landolni? – kérdezte a lánytól megrökönyödve. – Ahol nyüzsögnek a császári csapatok és mostanra tele a média a körözési fotóinkkal?

Sajnos nem sokat tudott Organáról azon kívül, ami a birodalmi körözüvényekben szerepelt és az ott leírtak bizony csöppet sem voltak hízalgók rá nézve. Kár, hogy az elmúlt napokban nem jutott ideje – az egyéb bokros teendői mellett – kicsit utánanézni a hölgy múltjának a különféle galaktikus adatbankokban. Ráállíthatta volna Lobotot, hogy szedjen össze róla minden elérhető információt és készítsen neki egy személyiség profilt. Ezt a módszert mostanában rutinszerűen alkalmazta az új üzleti partnereinél, hogy előre kiismerje őket és tudja, miként bánjon velük a tárgyalóasztalnál. Mik a gyenge pontjaik, mivel lehet őket megvesztegetni és persze milyen kapcsolataik vannak a szektor hatalmasságaival.

Ám az a keménység, amivel Leia Felhővárosban harcolt a rohamosztagosokkal, könyörtelen elszántsággal lödözve le őket menekülés közben, felért egy komplett tanulmánnyal Lando számára. Aki ilyen halálmegvető bátorsággal küzd a túlerővel szemben és még csak nem is hálás neki azért, mert megmentette Darth Vader karmaiból, az minden tiszteletet megérdemel! És jó lesz nem magára haragítania a hölgyet a továbbiakban. Épp elég baj, hogy minden igyekezete ellenére felkerült a birodalom ellenségeinek listájára, ahonnan csak a halál vagy valami teljesen elképesztő, szerencsés fordulat húzhatja ki a nevét a későbbiekben. Egyszóval Calrissian még részegen sem fogadott volna magára jelen körülmények között, hogy megéli a nyugdíjas kort.

– Ha tud jobb helyet, ahová mehetünk, szóljon! – válaszolta kissé vehemenssen a hercegnő, hanyatt dőlve nyikorgó ülésében. – De szerintem nincs túl sok lehetőségünk!

– Ez igaz. – hagyta helyben a férfi a megállapítást. – Várjon egy picit, míg kiszámolom a hatósugarunkat! És beprogramozom a következő ugrást!

– Igyekezzen! Úgy látom, egy csillagromboló van a rendszerben!

Leia a radaron pislogó pöttyöt nézte, ami lassan kiúszott a bolygó tányérja mögül, alacsony orbitális pályán keringve a Varonat körül. Egyáltalán nem lepte meg, hogy a birodalmiak itt vannak. Az elmúlt hónapban az egész Anoat szektort elárasztották, a Hothról menekülő felkelők után kutatva és nyilván még jó ideig maradni fognak, zaklatva a civil lakosságot.

– Igen, észrevettem. De elég messze vannak. Mire ideérnek, már továbbugrottunk.

– Az Indellian felé?

– Igen. El kell érnünk a Koréliai Kereskedelmi Útvonalat. – mutatta Lando, a középső képernyőre hozva a szektor térképét. – Ott elég nagy a forgalom és jobb esélyünk lesz eltűnni a császáriak elől.

– Amint lehet, le kell szállnunk valahol utánpótlásért. És gondoskodnunk kell Lukeról. – sürgette Leia a térképet méregetve. – Az előbb elláttam, de teljesen kifogytunk a kötszerekből és a gyógyszerekből. Már semmink sem maradt...

Bár próbált nyugodtnak látszani, Lando mégis megérezte rajta a félelmet és főként az aggodást a fiatalember iránt, akit a város aljáról kellett fölszedniük, mielőtt kiesett volna az atmoszférába és meg sem áll a szilárd bolygómagig. A bárónak fogalma sem volt, miként került oda Skywalker, egy antennán lógva félholt állapotban, de óriási mázlija lehetett,

hogy megúsza a Vaderrel való találkozást. Az pedig teljes rejtély volt számára, honnan tudta a hercegnő, hogy hol kell keresni a srácot? Talán telepata lenne? Vagy távolbalátó? Eddig nem adta jelét annak, hogy olvasna mások gondolataiban, de azért jobb az óvatosság. Egy kártyás számára nincs idegesítőbb dolog annál, mint amikor keresztüllátnak rajta.

– Sajnálom. Eredetileg hová tartottak Hannal? – próbálkozott meg egy könnyűnek tűnő kérdéssel, miközben ujjai a billentyűzeten táncoltak.

– A felkelő flotta gyülekezési pontjára. A koordinátái a navigációs számítógépben vannak.

Lando az elmúlt percekben, amíg egyedül volt a pilótafülkében, gondosan átnézte az útvonalbejegyzéseket, de semmi olyat nem talált, ami akárcsak halványan utalt volna a felkelőkre és holmi gyülekezési pontra. Persze Hant sem ejtették a feje lágyára – teljesen legalábbis. Nyilván eldugta valahová a fontosabb információkat, hogyha elfognák őket, se jöjjenek rá a birodalmiak egykönnyen, hová igyekeztek éppen.

– Az messze van innen?

– Igen. Több napi útra a hiperűrben.

– Értem. Nos, akkor marad a Gerrenthum. – morogta kelletlenül Calrissian, befejezve a programozást.

A monitoron élénksárgán világító gömb jelezte a távolságot a térképen, ameddig eljuthatnak a Falconnal, mielőtt kifogyna az üzemanyaguk. És a hatósugáron belül sajnos nem sok lakott naprendszer sorakozott az űrben. Ez elég necces lesz, de talán most is melléjük szegődik a szerencse és nem kapják el őket a császáriak. Mármint azonnal.

– Ez az egyetlen szóba jöhető rendszer, amit elérhetünk. A másik a Bendelum, de oda nem szívesen mennék, mert durván alvilági egy hely. Szóval nem magának való!

Más körülmények között Leia gúnyosan elmosolyodott volna ettől a szövegtől és valami frappáns megjegyzéssel vág vissza arról, milyen helyek nem neki valók. De ezúttal csak metszőn nézett a férjira, kifürkészhetetlen tekintettel és fáradtan megcsóválta fejét.

– Most nem rólam van szó, hanem a társaimról! Nem kerülhetünk még egyszer fogságba! Láttá, mit műveltek velünk Vader pribékjei!

Lando látta, pontosabban csak hallotta Han, Leia és Csubakka fájdalomkiáltásait, miközben a rohamosztagosok kínozták őket a város börtöncelláiban. És újra végigfutott a hátán a hideg, ahogy eszébe jutottak azok a kétségbeesett sikoltások és üvöltések. Igazából akkor kezdett érlelődni benne a gondolat, hogy rossz üzletet kötött Darth Vaderrel és nagyon rá fog még fizetni a döntésére.

– Igen. És nagyon sajnálom a történeteket, hercegnő! – bólintott megértően, s zavartan lehajtotta fejét. – Ígérem, hogy segíteni fogok kiszabadítani Hant a fejedvadász fogságából! Más dolgom amúgy sincs a közeljövőben. Most, hogy oda lett a jól fizető állásom...!

– Ne várja, hogy meghatódjak! – szólt rá Organa, lebiggyedő szájszájával.

– Pedig az jól esett volna! – kockáztatott meg egy apró tréfát Calrissian, hogy oldja a köztük lebegő feszültséget. A nő érezhetően neheztelt rá a Felhővárosban történetek miatt és ő tudta, nagyon kell igyekeznie a jövőben, ha el akarja nyerni a bizalmát.

A navigációs számítógép közben kidobta a következő ugrás megtételéhez szükséges adatokat a képernyőre, mire Lando visszavette az irányítást a robotpilótától és irányba fordította a viharvert csempészhajót. Ideje eltűnniük innen, mielőtt a bolygó körül keringő csillagromboló felocsúdna és rájuk mászna a TIE vadászaival egyetemben.

– Rendben! Akkor ugorjunk! – parancsolta Leia határozottan.

Röpke grimasz villant át az arcán a báró szavaira válaszul. Ez a fickó tényleg akkora csibész, mint Han lefestette neki korábban!

Lando keze a hiperűr sebesség kapcsolókarjára nehezedett és hátrahúzza beindította a hajtóművet. A Millennium Falcon motorja feldübbögött, ezúttal nem állva le bánatos nyikorgással, mint oly sok alkalommal korábban és odakint újra elmosódott fénycsíkokká torzultak az űrben elszórva lebegő csillagok.

II.

Az Executor szuper-csillagromboló fedélzetén Darth Vader belépett a számára fenntartott tágas lakosztályba. Jöttére felkapcsolódott a puritán egyszerűséggel berendezett szoba világítása, hideg fényárba borítva fekete alakját, ahogy egyenesen a műszaki karbantartóhelyiségbe sietett, rendbe hozatni sérült páncélzatát. Fáradtan lehuppant a közepén álló, dönthető támlájú székbe és bal kezével végigzongorázott a karfába épített vezérlő billentyűzeten.

A körülötte ácsorgó langaléta szerelő droidok nyomban életre keltek és szótlanul munkához láttak rajta, szenzoraikkal átvizsgálva a fekete lovag kibernetikus életfenntartó rendszerét, ami óvón burkolta be torzóját. Majd hajlékony karjaik késedelem nélkül nekiláttak lecserélni a jobb vállát burkoló sérült páncélzatot, amit Skywalker fénykardja megvágott az összecsapásuk során. Alatta a művégtagját csak korlátozottan tudta mozgatni, szóval ezúttal nagyobb szerencséje volt, mint egy éve a Mimbanon, amikor az egész karját elvesztette tőből.

Vadert kimerítette a fiával folytatott harc, ezért örült, hogy végre pihenhet egy kicsit és átgondolhatja a Felhővárosban történeteket. A párbajuk hevesebb volt, mint várta és jóval tovább tartott a remélnél. Sajnálatos, hogy Luke ennyire rosszul fogadta tőle a kendőzetlen igazságot a származásával kapcsolatban. S ahelyett, hogy csatlakozott volna hozzá, ostoba módon ragaszkodott az Obi-Wan kiagyalta hazugságokhoz és el akarta dobni magától az életét. Legközelebb jóval óvatosabban kell eljárnia vele szemben és nem hagyhatja, hogy ismét megszökjön előle a kölyök.

Miközben a robotok megvizsgálták és ellátták a vállán keletkezett kisebb sérülést, a Sith nagyúr egyenletes szuszogással bámult maga elé és sötét szívét visszafojtott harag emésztette a történetekkel kapcsolatban. Egyszerűen nem értette, miként csúszhattak ki a dolgok ismét az irányítása alól, mikor már a markában volt a teljes győzelem. Hosszas kutatás és kitartó üldözés után végre sikerült elfognia Solót és Organát, majd csapdába csalta velük Skywalkert is. Erre mindhármut elvesztette, ráadásul nem első alkalommal. Ez több, mint bosszantó!

A magában dühöngő fekete lovag kénytelen volt levonni a következtetést, miszerint rosszul ítélte meg Lando Calrissiant, a bányatelep korrupt igazgatóját, amikor alkut kötött vele a lázadók sorsáról. A birodalom jelentette erőfölénnyel a háta mögött úgy vélte, a kormányzó gyáván meghunyászkodik majd előtte és nem mer keresztbe tenni neki. Erre az a kényeskedő piperkőc pofátlan módon megszöktette a hercegnőt és a vukit, aztán Skywalkert is kimentették szorult helyzetéből. Végül pedig rejtélyes módon sikerült a hiperűrbe ugraniuk az Executor vonósugara elől, szó szerint az utolsó pillanatban, noha a császári technikusok korábban megbénították a Millennium Falcon hiperhajtóművét. A báró ezzel a húzásával nem csupán a jól fizető állását és egész karrierjét áldozta fel a lázadók érdekében, de egyben üzött vadat is csinált magából. Mert az nem kétséges, hogy ezek után hatalmas vérdíjat fog kitűzni a fejére és nem nyugszik, amíg holtan nem látja a gázfickót!

Volt azonban egy sokkal komolyabb probléma is, amitől izzó harag és nem csekély aggodalom ébredt Darth Vader elméjében a Bepinen történeteket mérlegelve. Az, hogy

rövidesen jelentést kell tennie az uralkodónak az eredményekről. A mestere nyilván nem fog örülni az újabb kudarcnak. Ha nem tudja a fiát átállítani az erő sötét oldalára, a császár meggondolhatja magát vele kapcsolatban és kiadhatja a parancsot Skywalker likvidálására. Van épp elég orvgyilkosa és fanatikus Jedi vadász ügynöke ahhoz, hogy sikerrel járjon és megszabaduljon a hatalmát fenyegető legfőbb veszélyforrástól. Akkor pedig ő elveszíti az utolsó reményét is arra, hogy a fiával közösen legyőzzék Darth Sidioust és átvegyék a hatalmat a birodalom fölött.

A fekete lovag számára egy pillanatig sem volt kétséges, hogy a mestere sejti, miért akarja a Sithek útjára téríteni Lukeot. Elvégre korábban is megpróbálkozott már ilyesmivel, de az előző tanítványa, Galen Marek elbukott a sötét oldalra vezető ösvényen, a belőle készített klónokkal együtt. Vader tudta, hogy Palpatinét olyan mélyen átjárja az erő, hogy csak egy tökéletesen felkészült Sith lovag lehet képes legyőzni őt, aki még nála is hatalmasabb. És Luke lett volna a legalkalmasabb személy erre a feladatra.

Ám a kölyök makacsul kitartott a lázadók mellett és érezhetően jobban bánt az erővel, mint az első találkozásuk során a Mimbanon. Akkor csak a szent hely kisugárzásának köszönhetette győzelmét, no meg a vakszerencsének. Tehát nyilvánvaló, hogy valaki foglalkozott a fiúval azóta. Vader úgy vélte, találkozhatott egy másik bujkáló Jedivel, aki megtanította pár dologra. Ezért mert egyedül szembeszállni vele Felhővárosban, szinte már esztelen vakmerőséggel rátámadva.

Vajon ki lehet az új tanítója? Ezen tűnődött most a hadúr, felidézve magában az ifjú rezdüléseit, ahogy átjárta őt az erő és főként a bajvívó technikáját tanulmányozta. A stílusa, amivel forgatta a kardot, nem tűnt ismerősnek a számára. Kiforratlan volt, de erőteljes. Hatékony, ugyanakkor minden eleganciát nélkülöző. A Jedi Rend bukása óta nem sokan maradhattak életben a nagy mesterek közül, lovagok és tanítványok is csak néhányan. Egyrészt mert a többségüket Vader felkutatta és megölte, nem beszélve a császár inkvizítorairól, akik szintén számos szökevénnel végeztek az elmúlt évtizedekben. Másrészt mert megöregedtek és meghaltak a száműzetésben, mint valószínűleg Yoda is. Elvileg róla tudta volna elképzelni a fekete lovag, hogy képes lehet ilyen rövid idő alatt felkészíteni egy tanítványt a harcra.

Az összecsapásukat elemezve egy pillanatig sem volt kérdéses a számára, hogy ha elég ideje van rá, biztosan át tudja téríteni a fiát az erő sötét oldalára. Érezte Lukeban a fájdalommal keveredő dühöt, amikor levágta a jobb kezét, válaszul arra, hogy a Mimbanon a kölyök művelte vele ugyanezt. De az igazi harag akkor lobbant lángra a fiú lelkében, amikor megtudta róla, hogy ő az apja. Ennél fájdalmasabb csapást nem is mérhetett volna rá érzése szerint. Megfontolt szavai jéghideg törként döfték keresztül a fiatalember védtelen szívét és öröm volt nézni, ahogy gyötrődik és szenved a felismerés súlyától.

Talán túlzásba is vitte a győzködését – vélte utólag a nagyúr megfontoltan. Mert ahelyett, hogy meghasonlott volna, Skywalker inkább leugrott a daruról és ostoba mód végezni akart magával. Vader ezen kicsit meglepődött, de azonnal sejtette, hogy Luke nem fog belehalni a zuhanásba. Még sebesülten is vele volt az erő és a párbajuk során már bebizonyította, hogy képes legyőzni a gravitációt. Nem sajnálta fiát, amiért az öngyilkosságot választotta az igazsággal való szembesülés helyett, elvégre csak egy tapasztalatlan gyerek volt, akinek a fejét Kenobi teletömte a hazugságaival. De most majd a maga kárán megtanulja, hogy nem szabad hinnie a Jediknek, akik mindig mindenkit elárulnak és cserbenhagynak. Az igazság magvát sikerült elültetnie a fiú lelkében. Már csak türelmesen várnia kell, míg túlteszi magát a sokkon, levonja a megfelelő következtetéseket és önként csatlakozik hozzá.

A szerelő droidok közben befejezték a páncélzata javítását és feltöltötték a vértjébe épített energiatelepeket, amik a kibernetikus rendszereit látják el árammal, majd szótlanul félrehúzódtak a műhely sarkaiba. A fekete lovag lassan felállt, próbaképpen megmozgatta

szervó rásegítéssel lábait és karjait, többször ökölbe szorítva jobb kezét. A bőrkesztyűvel borított művégtagról eszébe jutott az a pillanat, amikor Felhővárosban kinyílt az étkezőhelyiség ajtaja és a lázadók könnyelműen besétáltak a csapdájába. Han Solo kapásból előrántotta lézerpisztolyát, amint meglátta őt, akár egy vakmerő párbajhős. Vader az erőnek köszönhetően előre látta minden mozdulatát, így nem okozott gondot a számára feltartott kézzel kivédeni a felé záporozó energiasugarakat. Azzal, hogy elő sem vette fénykardját a védekezéshez, hűvös nyugalommal demonstrálta a jelenlévők számára, mennyire sebezhetetlen egy Sith nagyúr a testét átjáró erőnek köszönhetően. Pedig valójában nem az erő segítségével verte félre a lézernyalábokat, hanem a tenyerébe rejtett páncéllemezzel, ami egy könnyű, de kemény beskar ötvözetből készült és képes ellenállni a kézfegyverek tüzeinek. Neki csupán annyi dolga volt, hogy a lövések útjába tegye a lapocskát és visszaverje vele a sugarakat.

A bravúrt persze egy csomó katonája is látta az 501-es légióból és Vader tudta jól, hogy az emberei még hetekig erről a csodáról fognak pletykálni az Executor fedélzetén. Ami azért hasznos, mert tovább táplálja a misztikus hatalmáról és legyőzhetetlenségéről szövődött legendákat a beosztottjai körében. Helyes! Legalább még jobban félnek tőle és habozás nélkül végrehajtják a parancsait.

Döngő léptekkel átment a lakosztály legnagyobb szobájába és leakasztotta övéről Luke fénykardját. Azt a fegyvert, ami valamikor régen az övé volt, de Kenobi elvette tőle a mustafari párbajuk során, hogy később a fiának adja. A fény felé fordítva megvizsgálta az ódon markolatot, ami tele volt karcolásokkal és vérnyomokkal.

Miután levágta a kölyök kezét, a szablya a csonkkal együtt alázuhan a szellőzőaknába és fennakadt valahol, sok szinttel lejjebb egy párkányon. Aztán egy karbantartó drón megtalálta és hulladéknak véelve elvitte a D mag olvasztóművébe, a többi szemét közé, hogy újrahasznosítsák. Vader amint lehetett utánament, az erő segítségével követve az értékes relikviát, mert mindenképpen vissza akarta szerezni hajdani fegyverét. Épp időben érkezett ahhoz, hogy megakadályozza az üzemvezetőt abban, hogy a kohóba dobja a kezét és a fénykardot. Az ostoba undibundi pimasz módon pénzt kért a leletért, ráadásul tiszteletlenül beszélt a nagyúrral. Ezért Vader haragjában megfojtotta a lényt az erővel és elvette tőle a fegyvert.

Bölcs megfontolásból Luke kezét szintén magával hozta és a hajóra visszatérve átadta egy orvosfőtitstnek. A parancsára DNS mintát vettek belőle és sztázisba tették az egészet, hogy épen maradjon a további vizsgálatokhoz. A legrosszabb esetben, ha nem sikerül átállítani a fiát a sötét oldalra és meghal, még mindig klónozhatja őt ebből – vélte a nagyúr számítóan.

Odasétált az asztalához és egy kendővel gondosan tisztára törölgette a sok viszontagságot megélt fegyvert, majd próbaképpen bekapcsolta, hogy ellenőrizze, működik-e? Működött. A kéken ragyogó penge hiba nélkül ugrott elő a markolatból, megvilágítva Vadert. Jó munkát végzett, amikor ezt készítette, még a Klón háború során. Kár, hogy eljárt felette az idő és már sosem fogja senki csatában forgatni.

Rövid tűnődés után kikapcsolta a szablyát és az asztalra tette, hogy a szeme előtt legyen a következő napokban. Ez majd emlékeztetni fogja őt arra, mekkora áldozatot kellett hoznia a Jedik legyőzése érdekében. És csak akkor mondhatja el, hogy megérte, ha az oldalán tudhatja a fiát. S együtt uralkodnak a galaxis felett.

Odalépett a gömb alakú meditációs kamrájához, hogy ennek belsejében levehesse sisakját. A fülkét úgy alakították ki a birodalmi mérnökök, hogy megnövelt oxigénszintű légműködést biztosítson a benne tartózkodónak. Így a sérült tüdejű Vader a légzőkészüléke nélkül is üldögélhetett benne és élvezhette a viszonylagos szabadságot a maszkja nélkül. Miután letelepedett, a kamra felső része automatikusan ráereszkedett és sziszegve beáramlott a dúsított levegő a zárt térbe. Egy robotkar nyúlt alá a plafonról és szelíden

levette a hadúr fejéről a sisakot. Vader két kézzel lefejtette arcáról a maszkot és mély lélegzetet vett a hűvös, vegytiszta atmoszférából.

Pihenni akart egy kicsit és feltöltődni az erő sötét oldalából a sok rohangálás, valamint a fénykard csata után. Ám ehhez arra volt szüksége, hogy felidézzen magában valamit, amivel felszíthatja haragját. És nyomban eszébe jutott, mit mondott neki a fia a párbajuk végén. Hogy ő, Darth Vader ölte meg az apját, Anakin Skywalker! A gondolattól nyomban feltámadt benne az eszelős gyűlölet, ami vadul kavargó örvényként szívta magába az erő sötét oldalának energiáit és teljesen átjárta a fekete páncélba burkolt szerves testét.

Milyen alattomos dolog volt Kenobi részéről, hogy a hazugságaival ellene hangolta Lukeot! Nyilván azért mondta a kölyöknek, hogy ő végzett saját magával, mert azt akarta, hogy a fiú ölje meg az apját, bosszúból a Jedi Rend elpusztítása miatt. Ez annyira alattomos és gonosz húzás volt Obi-Wan részéről, hogy csak megerősítette Vader azon véleményét, miszerint a Jedik semmiben sem különböznek a Sithektől. Éppoly álnokok és becstelenek, mint a sötét oldal követői, csak éppen jóságosnak és igazságosnak maszkírozzák magukat. De a tetteik újra és újra elárulják őket. Kenobi megölte a feleségét, Padmé és elrabolta tőle a fiát, majd mikor felnőtt, megpróbálta ráuszítani a gyereket.

Az eszelős gyűlöletről, ami előntötte a hadúr szívét, érezhetően lehűlt körülötte a levegő és enyhe szellő kerekedett a zárt térben, ahogy a sötét oldal kavargó energiái összpontosultak benne. Ő pedig boldogan merült el a feneketlen harag óceánjában és teljesen átadta magát az indulatainak, kéjesen fantáziálva arról a pillanatról, amikor halálra sújtotta az álnok Kenobit a Halálcsillag fedélzetén. Ha sikerül Lukeot a maga oldalára állítania, végre teljes lesz a bosszúja az egykori mestere fölött és igazán elégedettnak érezheti magát!

Erre gondolt, miközben hosszú percek alatt fürdött az erő féktelen áramlataiban, kiélvezve a várható győzelmét. S csak akkor csillapodott le valamelyest, mikor odakint felberregett a lakosztályának ajtócsengője. Valaki bebocsátást kért hozzá. Vader azonnal megérezte Piett admirális szolgálalkú lényének kisugárzását a bejárat túloldalán, de egy teljes percig várakoztatta a főtisztet, mielőtt beengedte volna magához, hogy jelentést tegyen az aktuális helyzetről. Közben felcsatolta maszkját és egy gombnyomással utasította a robotkart, hogy tegye vissza kopasz fejére beskarból készült sisakját. Csak aztán nyitotta fel a kamrát és fordult a bejárat felé, hogy a fülke vaskos acélfogai közül kibámulva fogadja Firmus Piettet.

Az admirális belépett a lakosztályába, odasietett a nagyúr elé és katonásan tisztelgett neki. Arcáról nem lehetett leolvasni semmiféle érzelmet, de Vader tisztán érzékelte a belőle áradó félelmet a lázadók szökése miatt. Noha Piett nem tehetett arról, ami történt, mégis komolyan tartott tőle, hogy a fekete lovag rajta fogja kitölteni ádáz haragját és épp úgy végez vele, mint alig egy hónapja az elődjével, Ozzel admirálissal.

– Vader nagyúr! Jó híreim vannak a szökevény lázadókról!

– Hallgatom, admirális! – mennydörögte a Sith lovag kimérten.

– A szakértőink elemezték a történeteket és arra a következtetésre jutottak, hogy a Millennium Falcon valószínűleg a Gerrenthumra tart. Mivel kevés az üzemanyaguk, meg kell állniuk tankolni valahol és erre a szektor központja tűnik a legalkalmasabb helynek.

Piett lényegre törő módon csak az eredményt közölte felettesével. Az odáig vezető kacskaringós útról és az alárendeltjei közt folyó késhegyre menő vitákról nem óhajtott beszélni. Az elmúlt egy órát ő és az emberei azzal töltötték a hadműveleti tárgyalóban, hogy alaposan végiggondolták a rendelkezésükre álló információkat a csempészhajóról és próbálták magukat a lázadók helyébe képzelni. Vajon mit tennének, miután sikerült megszökniük a Bepinről? A kérdés megválaszolásához szükséges kirakósnaq rengeteg eleme volt, amiket többféleképp is egymáshoz lehetett illeszteni, de végül a szakértői

megtalálták a legvalószínűbb megoldást.

A Millennium Falcon három hete megállt a Deyeren a hiperhajtóművének hibája miatt és közben üzemanyagot vételezett. Ennek mennyiségét a helyszínen járt nyomozócsoport jelentéséből pontosan ismerték. Tudták továbbá, körülbelül mennyit fogyasztanak a hajó ionhajtóművei, amiből kiszámolták a Bespinre vezető mélyűri repülés során felhasznált mennyiséget. A lázadók nem töltötték föl az YT-1300–ast Felhővárosban, vagyis csak nagyon kevés üzemanyaguk maradhatott a szökésre. A számítások alapján ezzel nem tudják elhagyni a szektort, tehát muszáj tankolniuk valahol. A szóba jöhető rendszerek a Varonat, Indellian, Bendeluum, Zhanox, Lone, Gerrenthum, Council és Mexeluine. Nem beszélve az Anoatról, ahová valószínűleg nem fognak visszatérni, mert az ottaniak már ismerik őket és nagyon fenik a fogukat a lázadókra az általuk okozott károk miatt. A felsoroltak közül az Ionén, az Indellianon és a Gerrenthumnál van csupán olyan nagy űrhajóforgalom, amiben észrevétlenül elvegyülhetnek és átcsúszhatnak az ellenőrzésen. A többi bolygón nem tudnának elrejtőzni a birodalmi járőrök elől, amik a szektor összes lakott világán jelen vannak hetek óta.

Szűkíti továbbá a lehetőségeiket, hogy egy sebesült van a teherhajó fedélzetén. Piett őszintén szólva nem értette, miként volt képes Luke Skywalker elmenekülni Darth Vader elől, miután elvesztette jobb kezét a fénykard párbajban, de a lelke mélyén őszintén csodálta a fickót. Nem semmi lehet a srác, ha képes volt túlélni a fekete lovaggal való összeecsapást és sikerült kijutnia a rohamosztagosok által megszállt bányavárosból. Az állapota ettől függetlenül súlyos lehet és a szakértők úgy vélték, a társai megpróbálják mielőbb orvoshoz juttatni. Csakhogy az elérhető világok többségén meglehetősen mostohák a körülmények és nem túl jó az egészségügyi ellátás. Marad tehát két rendszer – a Gerrenthum és az Lone – ahová mehetnek a sérült fiatalemberrel. A kettő közül a Gerrenthum van közelebb, ráadásul jóval több űrkikötővel rendelkezik, ahol észrevétlenül leszállhatnak, így nagy valószínűséggel azt a bolygót fogják választani. További előnye, hogy a rendszer három forgalmas hiperűr útvonal kereszteződésében található, ahonnan bárhová el lehet jutni a galaxisban, míg az Lone mélyen bent fekszik az Ivax Ködben.

– Remélem, ezúttal pontosabb lesz a szakértői előrejelzése, mint legutóbb! Amikor úgy vélték, hogy az Ionén vagy a Bendeluumon kell keresnünk őket! – válaszolta rövid szünet után Vader, érezhető kritikával mély hangjában.

– Nos, ez természetesen nem száz százalékig biztos, nagyuram! – mentegetőzött nagyot nyelve az admirális. – De jó esély van rá, hogy ott elkapathatjuk őket!

A fekete lovag lélegzete felgyorsult a gondolatra, hogy talán mégse siklott ki a kezéből a prédája. Ezt egyébként már akkor érezte, mikor a Millennium Falconnak sikerült hiperűr sebességre gyorsulnia az Executor orra előtt. Az erő sötét oldala határozottan azt sugallta neki, ezzel még koránt sincs vége az üldözésnek. A lázadók csupán egy kis időt nyertek a szökésükkel, nem többet. S lám, ezúttal sem kellett csalódnia a megérzésében.

– Jó! Szedje össze a flottát és minden elérhető hajó azonnal menjen a Gerrenthumra! Továbbá értesítse a bolygó vezetését a lázadók érkezéséről és szigorítsák meg az ellenőrzést a rendszerben!

– Ez már megtörtént! – biccentett Piett, valamelyest megnyugodva. – A biztonság kedvéért az összes többi naprendszerbe is küldtem egy-egy csillagrombolót, de a fő erőt a Gerrenthumhoz csoportosítjuk, amíg bizonyosságot nem szerzünk arról, hogy tényleg ott vannak a szökevények.

– Ha így lesz, az egész bolygót blokád alá vesszük! – döntötte el Vader, ellentmondást nem tűrő hangon. – Még egyszer nem szökhetnek meg előlünk...! Megértette, admirális?

– Igen, uram!

Piett pontosan tisztában volt a kijelentés súlyával. Ha ismét elszúrja, a fekete lovag nem lesz olyan elnéző vele, mint legutóbb volt. Ettől rögtön szűkebbnek érezte az

egyenruha gallériját és megrezzentek a térdei félelmében.

– Mi a helyzet a Felhővárosban maradt csapatainkkal? – érdeklődött rövid lélektani szünet után a Sith, mintegy mellékesen.

– A Gamma Osztág súlyos veszteségeket szenvedett a lázadókkal vívott harcban. – mondta Firmus kifejezéstelen arccal. – A helyi biztonsági erők ellenük fordultak és beszorították őket két épületbe, ahol elsáncolták magukat. Bewil kapitány megsebesült, jelenleg a város kórházában ápolják. Nemrég sikerült kapcsolatba lépünk Sheckil hadnaggyal, aki átvette a parancsnokságot. Őt és az embereit Lando Calrissian az őrtoronyba záratta, amikor megszöktette Leia Organát, de a rohamosztagosok kiszabadították őket. Már leküldtem egy századot a felmentésükre, ám nagyobb erősítésre lenne szükségük. Kívánja, hogy további alakulatokat vezényeljek a városba?

– Igen. De ne az 501-esektől, mert rájuk szükség lehet a Gerrenthumon...!

A Vader Öklének is nevezett rohamosztagos légió a fekete lovag kedvenc csapata volt, ezért Piett nem csodálkozott rajta, hogy maga mellett akarja tudni őket.

– Ha kívánja uram, visszarendelem a Gamma Osztágot és fölváltom őket egy másik légióval.

– Rendben! És küldjön velük egy szakértői csoportot is! Azt akarom, hogy vizsgálják át Skywalker vadászgépét és tudják meg, merre járt az elmúlt hetekben. Hátha kiderül, melyik bolygón gyülekeznek a Hothról elmenekült lázadók!

– Értettem, nagyúr!

Ez a gondolat már Piettnak is eszébe jutott, csak még nem volt ideje kiadni a megfelelő parancsokat, annyira lefoglalták az egyéb teendői. Amióta a csempészhajó megszökött előlük, az Executor visszatért a Bepin körüli orbitális pályára és sorra ellenőrizte a gázbolygóról távozó rengeteg civil hajót, amik tele voltak menekültekkel. A kormányzónak sikerült jókora pánikot okoznia Felhővárosban azzal, hogy a birodalmi csapatok ellen hangolta a lakosságot és a kaotikus helyzetet kezelniük kellett valahogy. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy mindenkit letartóztattak, akinek bármi köze volt Lando Calrissianhoz és kétes üzeneteihez. A csatahajó börtönblokkja kezdett megtelni gyanús alakokkal és a kihallgatások folyamatosan zajlottak a fogdáiban.

– Mi a helyzet a Millennium Falcon fedélzeti számítógépéből kimásolt adatokkal?

Az újabb kérdés elárulta az admirálisnak, hogy a felettese semmiről nem feledkezik meg. Amikor a koréiai teherszállító landolt a bányatelepen, egy csapat helyi szerelőnek álcázott birodalmi technikus ment fel a fedélzetére, hogy látszólag megjavítsák a hiperhajtóművét. Valójában azonban csak lemásolták egy parányi, hordozható adattárolóra a számítógépében tárolt összes adatot és feltöltötték rá egy blokkoló programot, aminek az volt a feladata, hogy a lázadók szökése esetén megakadályozza a hiperúgrásukat. Az, hogy ennek ellenére mégis sikerült megpattanniuk a rendszerből, teljes rejtély volt Piett számára és a szakértők sem tudtak semmi épkezláb magyarázattal előállni a fiaskót illetően. Bosszantó és teljességgel érthetetlen az egész.

– A kódfejtő csoport előzetes jelentése szerint nagyon erősen titkosították az összes állományt. Egyelőre nem sikerült feltörni a kódot. Akár hónapokig is eltarthat a dolog, még úgy is, hogy a hajónk összes nélkülözhető számítógép kapacitását ráállítottuk a feladatra.

Az admirális tisztában volt az adatok fontosságával, amikből végre kiderülne, hová igyekeznek a lázadók és hol van a többi támaszpontjuk. A Hothnál elfogott hajók komputereiből sajnos nem sok használható információt sikerült kinyerniük, mert vagy kitörölték a memóriájukat vagy szétverték őket a felkelők. Az elmúlt hetekben több száz technikus dolgozott a sérült adattárolók rekonstrukcióján, ám eddig vajmi kevés eredménnyel jártak. Ráadásul a foglyoktól sem jutottak értékes adatokhoz, pedig a vállató droidok szünet nélkül dolgoztak az Executoron és a többi csillagrombolón, valamint a szektorban létesített hadifogolytáborokban. A legtöbb rebellis egyszerű katona vagy

szerelő volt, akik mit sem tudtak a lázadó flotta helyzetéről és a többi titkos bázisukról.

– Tegyenek meg mindent, amit tudnak a siker érdekében! És azonnal szóljanak, ha bármi eredményt elérnek a kódfejtéssel! – mondta elégedetlenül Vader.

– Úgy lesz, uram! – bólintott kimérten Piett, majd rövid habozás után megkérdezte: – Kívánja, hogy körözést adjunk ki Lando Calrissian ellen?

– Igen! Tűzzenek ki százezer kredit vérdíjat a fejére! Élve vagy halva, de kapják el a fickót!

A fekete lovag elektronikusan eltorzított hangja mintha még reszelősebbé vált volna a szökevény kormányzó nevének említésére, aki volt olyan merész és keresztülhúzta a számításait. Az admirális csöppet sem lepődött meg azon, hogy a nagyúr hajlandó ekkora összeget áldozni a báró kézre kerítésére. Amit Calrissian művelt a Bepinen, az egyszerre volt arcátlan és roppant idegesítő. Sem a birodalom, sem Darth Vader nem tűrheti, hogy csorba essék a tekintélyén és holmi szerencsevadászból lett kormányzócskák a bolondját járássák vele.

– Ahogy kívánja!

A beszámolója végén Piett tisztelettudóan meghajolt, épp csak annyira, amennyit a flottánál elfogadott etikett megkívánt tőle és sarkon fordulva kimasírozott a lakosztályból, hogy kiadja a parancsokat. Amint becsukódott mögötte a páncélajtó, Vader visszaengedte meditációs kamrájának fedelét, ami úgy záródott köré, akár egy túlméretezett koporsó és ismét megszabadult a maszkjától. Pihennie kell és aludni egy kicsit, mielőtt a hajó a Gerrenthumhoz ér és folytathatja a fia üldözését.

A gondolattól jóleső érzés árasztotta el a Sith lovag elméjét, ahogy egyenletesen lélegezve az oxigéndús légkörből, lehunytt szemmel elernyedtt, türelmet erőltetve fáradt testére. Rövidesen újra találkozik Lukekal és ezúttal nem fogja hagyni, hogy a gyerek elmeneküljön előle!

III.

– Maradjon itt! Visszamegyek Lukehoz! – mondta a hercegnő a hiperűrugrást követően, türelmetlenül felpattanva üléséből. – Mikor érünk a Gerrenthumra?

– Úgy három órán belül.

– Szóljon, ha bármi történne!

– Rendben.

Calrissian kényelmesen elterpeszkedett a helyén és megvárta, míg Leia távozik. Amint becsukódott mögötte az ajtó, nyomban rávetette magát a konzolra és képernyőre hívta a hajónapló adatait. Majd nekilátott végigolvasni a legutóbbi hetek, hónapok meglehetősen szűkszavú bejegyzéseit, hogy legalább némi halvány fogalmat alkothasson magának arról, mi történt a csempészhajóval és különös utasaival az elmúlt időszakban. Mert az nem valószínű, hogy bármelyikük is önként beszámolna neki a részletekről. Lando viszont nem szeretett együtt utazni, s pláne együtt menekülni olyanokkal, akikről szinte semmit sem tudott. A faggatózás ellenben sosem volt az ő műfaja.

Leia közben átviharzott a főfolyosón és az utastéren, fáradt pillantást vetve a két robotra, akik még mindig egymással voltak elfoglalva, alig meglepő módon vitatkozva valami technikai részletkérdésen. Thripio a végtagjaiban észlelt sorozatos üzemzavarok miatt sopánkodott, a szokásosnál is esetlenebb mozdulatokkal bicegve és próbált eljutni a legközelebbi utasülésig, hogy végre bekösse magát. Artu pedig a technikai állomás egyik aljzatába dugott csatlakozójával bíbelődött, élénk beszélgetésbe merülve az űrhajó komputerével.

– Nem értem, miért nem hiszel nekem, te rozsdás kis bádoggödör! Mondom, hogy én már többször átnéztem a Falcon számítógépét az elmúlt hetekben és minden hibát kijavítottunk út közben!

Artu Detu dallamos csiripeléssel válaszolt a litániára és kitartóan folytatta önként vállalt munkáját. Bár senkitől sem kapott utasítást az ellenőrzésre, az asztroszerekre jellemző szorgalomból úgy döntött, átnézi a csempészhajó komputerét és létfontosságú rendszereit, nehogy út közben lerobbanjanak véletlenül. Luke gazda súlyos állapotban csatlakozott hozzájuk menekülés közben és az R2-es tisztában volt vele, ha nem jut időben egy orvosrobot szakértő kezeibe, akár meg is halhat a sérülése miatt. Épp ezért gondoskodni akart róla, hogy a Millennium Falcon a lehető legjobb formában legyen.

Amint kiegyenesítette elgörbült komputer csatlakozóját, összekapcsolódott a teherhajó számítógépével és nekilátott kitörölni a memóriájából a birodalmiak által bevitt kártékony programokat. Közben észlelte a pilótafülkéből érkező ugrási parancsot és a saját rendszerét használva végrehajtotta azt, mivel a Falcon komputere még mindig béna volt, teljességgel képtelen erre. Majd türelmesen lefuttatott egy teljes rendszertesztet és listába szedte a megjavítandó berendezéseket, kicserélendő alkatrészeket. Amennyi hibát eddig talált a kutakodása során, annak alapján kész csoda, hogy nem esett még szét ez a repülő ócskavasrakás.

– Valami baj van, Artu? – torpant meg Leia a kis robot mellett, a technikai állomás előtt árválkodó magasított támlájú forgószékbe kapaszkodva.

A droid odafordította kupolás fejét, amin heves villogásba kezdtek az állapotjelzők, miközben folyamatosan csipogva tájékoztatta a királyi fenséget a munkájáról. Thripio rövid késedelemmel fordított, miután sikerült végre lehuppannia a holó-sakk asztal mellé az egyik ülésre.

– Azt mondja, kitörölte a hiperűrugrást akadályozó kódot a hajó számítógépéből és most ellenőrzi a többi rendszert, nem fertőzték-e meg azokat is a birodalmiak.

– Te indítottad be korábban az ugrást, Artu? – nézett rá meglepetten a hercegnő. – Azt hittem, Csubi volt az!

Az asztroszer nem túl hízelgő trillázásba fogott a megjegyzésre a vuki szerelőtudományát illetően, aki nemrég csavarkulccsal rontott a kifinomult berendezésekre dühében. A gépekkel szembeni nyers erőszak mindig felháborította az R2–est, aki egyszerűen ki nem állhatta, ha bántalmazzák a fajtársait.

– Nem, felség! Artu kotnyeleskedett már megint! – közölte, jó adag szarkazmust csempészve hangjába Thripio. – Pedig mondtam neki, hogy ne piszkálja!

Organa egyik robotról a másikra nézett, hamar megértve a helyzetet és úgy döntött, helyre teszi a társát szapuló protokoll droidot. Épp elégszer hallotta már Thripiót az elmúlt években az Artu egységet becsmérelni, szóval itt az ideje, hogy leszoktassa erről a káros viselkedésről. Most, amikor ekkora bajban vannak, nem engedhetik meg maguknak, hogy egymással veszekedjenek minden kis apróság miatt.

Ezért ellágyuló arccal odalépett az R2–eshez és nyomatékosan, mégis gyöngéden megsimogatta a feje búbját. Méghozzá olyan fejedelmi eleganciával, ami a droid számára fölért egy kitüntetéssel.

– Köszönöm, Artu, hogy megmentettél minket! Nagyon helyesen cselekedté! Nélküled már biztosan fogságba estünk volna!

A robot megilletődve nézett fel rá, egy elragadtatott elektronikus nyögést produkálva és néhány tizedmásodpercre még a munkájáról is megfeledkezett, hogy teljes memória kapacitásával kiélvezhesse a hercegnői dicséretet. Jó ideje nem volt része ilyesmiiben és nagy öröme szolgált látni a háttérben ücsörgő Thripiót, akinek szó szerint elakadt a hangszórója meglepetésében.

Leia elmosolyodott, uralkodói ravaszsággal nyugtázva, hogy szavai elérték a kívánt hatást és fürgé léptekkel továbbsietett, magára hagyva a két droidot az utastérben. Egy ilyen gesztus sokkal hatékonyabban fogja helyrerakni az ember–kiborg kapcsolatok tudálékos szakértőjét, mint a teljes memóriatörlés.

Miközben hátraloholt a hálókabinba, azon elmélkedett, mekkora szerencsájuk volt, hogy abban a hatalmas városban pont összetalálkoztak menekülés közben Luke elkóborolt R2–esével. Csak a véletlenek csodálatos összjátékának köszönhető, hogy még mindig élnek és ráadásul szabadok, átmenetileg biztonságban az utánuk lihegő birodalmi csapatoktól.

Belépett az utaskabinba, ahol megnyugtató csönd fogadta. És két régi barát, akikre mindig számíthat. Csubakka időközben hanyatt dőlt a bal oldali priccsen és pihenni próbált, feje alá téve szőrös karjait. Luke továbbra is eszméletlen volt, de legalább már nem szirénázott a nyakára szerelt orvosi szkennert.

– Hogy van? – kérdezte halkan a lány, odalépve a sebesült ágyához.

A vuki fölkel, megnyugtató morgással jelezve, hogy minden rendben. Leia közben leolvasta a készülék megjelenítőjén sorakozó értékeket és azon tűnődött, bár többet értene az orvosláshoz az egyszerű elsősegélynyújtásnál. Skywalker szív működése, vérnyomása és légzése az optimális tartományban ingadozott. Az arcára nézve azt is hihette volna, csupán alszik, olyan békés volt a fiú. De addig jó neki, amíg eszméletlen. Keserű lesz utána az ébredés, ha a sajgó sebei magához térítik ájulásából.

– Szeretném, ha előremennél a pilótafülkébe és rajtatartanád a szemed Landón! – mondta Leia, a fölé magasodó antropoidra pillantva nyomatékosan. – Nem bízom benne! És nem szeretném, ha megint elárulna bennünket! Világos?

Nem kellett többet mondania, Csubakka pontosan értette, mire gondol. Fenyegetően felmordult, kivillantva tűhegyes metszőfogait. Ha rajta múlt volna, Calrissian báró rég halott lenne az árulása miatt.

– Azért ne fojtsd meg! Csak figyelj oda rá és azonnal szólj, ha bármi gyanússal próbálkozna! – folytatta a hercegnő, valamivel engedékenyebb modorban. – Fogytán az üzemanyagunk és a készleteink. Rövidesen leszállunk a Gerrenthumon, ahol remélhetőleg Lukeot is rendesen ellátják majd. Én itt maradok és vigyázok rá, amíg megérkezünk!

Csubi aggódva nyávogott valamit, amit a lány nem értett, lévén elég szegényes még a szókincse a vukik nyelvén. De amint óvón átkarolta a szőrös óriás, azonnal felfogta a gesztus jelentését és sóhajtva beletemetkezett kócos bundájába, viszonzva gyöngéd ölelését. Csubakka ápolatlan volt, koszos és bűdös, ráadásul érezhetően fáradt és lehangolt Han elvesztése miatt. Ám Leia mégis boldogan bújt oda hozzá, hogy legalább néhány másodpercre oltalmat találjon karjaiban a kízó valóság elől.

– Igen, tudom! Nekem is nagyon hiányzik Han! – motyogta elfogódottan, s próbálta erősebbnek mutatni magát a másik előtt, mint amilyen volt, hogy lelket öntsön belé a folytatáshoz. Még egyáltalán nem jutottak biztonságba és jelenleg egyedül a vukira számíthat a csapatból, ha ismét rosszra fordulnak a dolgok.

Csubakka biztatón megveregette a hercegnő vállát és tőle szokatlan érzelmességgel hörgött neki néhány kedves szót. Az elmúlt hetekben nagyon a szívéhez nőtt ez az aprócska teremű, törékeny emberi nőstény, akibe fülig beleszeretett a barátja és akivel együtt küzdötték végig az idáig vezető rögös utat. A vuki sejtette, mit élhetett át Leia Felhővárosban, amikor a császáriak megkínózták, majd tehetetlenül néznie kellett, hogy Han Solót belefagyasztyják egy széntömbbe. S a koréliainak tett ígéretéhez híven elhatározta, vigyázni fog Organa hercegnőre, akár az élete árán is. Megoltalmazza őt minden bajtól, amíg csak ki nem szabadítják Hant. Arra a lehetőségre egyelőre gondolni se mert, mi lesz, ha Jabba előbb végez a barátjukkal, minthogy odaérnének a Tatuinra.

Elvégre nincs értelme a jövőn rágódni, mikor a jelen is rengeteg megoldandó problémát tartogat a számukra.

– Jó! Számítok rád, Csubi! – dűnnyögte nem sokkal később Leia, miután szétváltak.

A behemót megértően biccentett és csöndben kisurrant a helyiségből, hogy csatlakozzon Calrissianhoz a pilótafülkében.

A hercegnő újra végigmérte Lukeot, ellenőrizve karján a kötést és megigazította rajta a pokrócot. Más dolga nem lévén, leült a szomszédos ágyra és két könyökét a térdeire támasztva, fáradtan a tenyerébe temette arcát. Órákba fog telni, mire eléri úti céljukat és biztonságban leszállnak valahol azon a bolygón. Addig sajnos nem tehet mást, minthogy várakozik és reméli a legjobbakat. Talán nem ártana lazítani egy kicsit, elvégre hosszú volt a nap és még egyáltalán nincs vége.

Óvatosan hanyatt dőlt a fekhelyen, hogy kipihenje magát a sok szaladgálás után, amíg Luke felébred. Csupán most vette észre, mennyire kimerült a folyamatos feszültségtől és a felelősség nyomasztó súlyától. Amióta a császáriak elfogták őket, nem kapott enni és inni, viszont rengeteg megpróbáltatáson ment keresztül. Különös mód mégsem érezte éhesnek magát, sőt egy falat sem ment volna le a torkán pillanatnyilag a stressztől. Viszont egyre erősebben gyötörte a szomjúság. Ezért rövidesen fölkel és előrement az utastérbe, hogy igyon valamit.

Körülötte megnyugtató hangon duruzsolt az űrhajó, minden eresztékében rezonálva, zümmögve, ahogy keresztülselejték a hiperűrt távoli céljuk felé. S Leia bármerre nézett, mindenhol Han keze nyomát látta, az ő jelenlétét érezte az összes berendezési tárgyon, gépezeten, még a falakon is. Ez a férfi otthona volt és egyszerűen elképzelhetetlennek tűnt a számára, hogy nélküle kell itt lennie és továbbutaznia a nagy bizonytalanságba. Azok után, ami az elmúlt hetekben történt köztük, a veszteség letaglózó erővel hatott rá. Pont úgy, mint amikor három évvel ezelőtt a Halálcsillag darabokra robbantotta a szülőbolygóját és elpusztította a családját. De ez valahogy mégis más volt. Sokkal személyesebb és szívbemarkolóbb, különös módon. Talán mert soha senki nem állt még annyira közel hozzá, szó szerint intim közelségben, mint Han Solo. Az Alderaan megsemmisülése után sokáig azt hitte, ennél nagyobb csapás már nem érheti az életben. De most hirtelen rá kellett jönnie, hogy talán mégis. A koréliai pilóta iránt érzett szerelme tompa sajgással kínozza szívét és bármit csinált az elmúlt órákban, nem talált megnyugvást benne.

Kifejezéstelen arccal figyelte, ahogy Artu Detu tesz–vesz az utastérben, helyükre rakosgatva a szanaszét hagyott szerszámokat és alkatrészeket, majd visszateszi a szervizaknára a padlórácsokat. Szi Thripio időközben kikapcsolta magát, hogy takarékoskodjon az energiával és mozdulatlan fémkupacként ült az asztalnál, bronzból öntött bábura hasonlítva. Halottnak tűnt, akárcsak Han Solo teste, amikor karbonitba fagyasztva kiemelték az aknából az undibundik és egyszerűen hanyatt döntötték, mint valami túlméretezett ajtólapot. A férfi arcára fagyott fájdalomkiáltás csak még borzasztóbbá tette a bizarr domborművet, ami egyszerre látszott koporsónak és groteszk szobornak Leia számára.

A lány végül nem bírta tovább elviselni a rátörő fájdalmas emlékeket és elfordult a protokoll robottól, aminek fénytelen receptorai üresen meredtek a semmibe. Miután megivott vagy három pohár állott ízű, langyos vizet a maradék készletükből, gyorsan visszatért a hálókabinba, abban reménykedve, hátha Luke magához tért már és végre válthat vele néhány szót. De a fiatalember továbbra is mozdulatlanul hevert a priccén, álomtalan álomba merülve a testét kínozó fájdalmak elől. Leia e pillanatban őszintén irigyelte a fiút, amiért nem kell a valósággal foglalkoznia és épp úgy kikapcsolhatja magát, mint Thripio. Bárcsak ő is képes lenne rá, hogy legalább egy kis időre megszabaduljon a lelkét mardosó érzésektől!

Visszafeküdt az ágyára és pihenni próbált, karba tett kezeit görcsösen a mellkasához szorítva, hogy így védje magát a külvilág nyomasztó sivárságától. Ám az agya nem akart leállni, hanem teljes erővel zakatolt tovább, lázas türelmetlenséggel elemezve az elmúlt órákban történeteket. S Leia hirtelen azon kezdett aggódni, mi lesz, ha Lando Calrissian megretten a tette következményeitől és az első adandó alkalommal újra elárulja őket? Vagy egyszerűen meglép és otthagyja a csapatot a birodalmiak által megszállt területen? Elvégre korábban az ő tulajdona volt a Millennium Falcon, tehát nyilván jól ismeri a teherhajót. Így bármikor megtörténhet, hogy elpályázik vele, amint lehetősége nyílik rá. Jól tette, hogy ráállította a férfit Csubakká, de neki is folyamatosan szemmel kell tartania, éber gyanakvással. Nem engedheti, hogy a pasas behízsgó modora és arisztokratákra jellemző simulékonysága elterelje figyelmét a tényről, miszerint egyszer már csőbe húzta őket.

Organa teste önkéntelenül összerándult a félelemtől, ahogy megint eszébe jutott, mit műveltek vele a rohamosztások abban a börtöncellában. Érzékeny bőre mindenhol újra sajogni és égni kezdett, élénken emlékeztetve őt a kínvallatására. Bár azóta nem volt rá lehetősége, hogy levetkőzzön és végigmérje magát, pontosan tudta, hogy nyaktól lefelé tele van sebhelyekkel a vastag hóruha alatt. Majdnem annyira csúnyán elbántak vele, mint Lukeal, de a szökésük óta egyszerűen nem jutott ideje ezzel foglalkozni és szinte megfeledkezett a saját nyomorúságáról. Most viszont, hogy végre lazíthatott egy kicsit, hirtelen ismét rátört a fájdalom és a rettegés a bántalmazás utóhatásaként.

A lány egész testében remegni kezdett és erősen össze kellett szorítania fogait, hogy úrrá tudjon lenni a bensőjét elöntő eszelős pánikon. Amióta ifjú és idealista hercegnőként csatlakozott a Felkelők Szövetségéhez, nem először történt vele, hogy elfogták és megkínózták. Sokszor nézett szembe a halállal és a birodalmiak ellene irányuló sötét gonoszságával, s kellett elviselnie még a mainál is súlyosabb fájdalmakat, megaláztatásokat. De most valahogy sokkal durvábban érintette a dolog és minden korábnál mélyebben megviselte, érzése szerint messze túllépve a tűrőképessége ingatag határait.

Leia Organa e pillanatban kétségbeesetten küzdött azért, hogy megőrizze uralmát reszkető elméje fölött és ne kezdjen eszelősen sikoltozni, meg rúgkapálni dühében és fájdalmában. Pedig a legszívesebben teli torokból üvöltött és káromkodott volna, zokogva verve fejét a falba és tíz körömmel tépve le róla a fémborítást, olyan erővel tomboltak benne a fékezhetetlennek tetsző indulatok. Mint valami visszhang, kongott a lelkében az iszonyat sötét árnyéka. Vagy inkább felbugyogó mérgező áradathoz lehetne hasonlítani, ami azzal fenyeget, hogy mindent elborít és örökre magába nyeli törékeny lényét. Végül azon kapta magát, hogy körmei a tenyerébe vájnak és kiserken a vére, olyan erővel szorította ököbe parányi kezeit, miközben a saját démonaival viaskodott.

Ó, a kriffbe! Nem lett volna szabad lepihennie! Tudhatta volna, hogy ha elengedi magát, nyomban előtör belőle az őrült indulat! Gyorsan valami másra kell gondolnia, hogy elterelje figyelmét a saját szörnyű helyzetéről és lecsillapíthassa ideges remegését!

Még a Halálcsillag megsemmisítése után javasolta neki a felkelők egyik harctéri pszichológusa, akivel elbeszélgetett néhány alkalommal, hogy a lelki traumái elől meneküljön hasznos elfoglaltságokba. A tétlenség nem tesz jót az embernek, főleg ha túl sok olyan drámai és tragikus emléke van, amin rágódva csak elemésztene magát. S bár Leia Organa a neveltetéséből fakadóan idegenkedett a lelkizéstől és őszinte kitárulkozástól, s hamar otthagyta az amúgy is túlterhelt pszichológust, a tanácsait azért megfogadta és sikerrel alkalmazta az elmúlt években. Szerencsére bőven akadtak tennivalói a szövetség egyik vezetőjeként, egészen a legutóbbi hetekig.

Így most vadul agyalni kezdett a Felhővárosban történeteken, gondosan elkerülve a saját emlékeivel való szembesülést és inkább a társaira koncentrált, akikért felelősséggel

tartozott és akik számítottak rá. Az első és legfontosabb kérdés, amire választ kell találnia, hogy Lando vajon miért segített nekik az utolsó pillanatban, egy hirtelen döntéssel melléjük állva és szó szerint eldobva a karrierjét? Nyilván sokkal közelebbi barátok voltak régen Hannal, mint ő azt eddig gondolta. Különben nem tette volna meg értük mindezt.

Leia erősen kételkedett benne, hogy pusztán azért mentette meg őket, mert aggódott érte és Csubakkáért. Igaz, hogy a férfi gátlástalanul flörtölt vele és tette neki a szépet, hivalkodva a kártyán nyert rangjával és gazdagságával, de annyira csak nem zúghatott bele egy nap alatt, hogy mindent feláldozzon érte? Egy ilyen nemes gesztus túl szép lett volna ahhoz, hogy igaz legyen és Organa már kislány korában sem dőlt be az efféle dajkameséknek.

Mindent összevetve sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy Calrissian idővel rájött, csak veszíthet a Darth Vaderrel kötött üzleten és egy merész húzással inkább elébe ment a bajnak. Vérbeli szerencsejátékosként mindent egy lapra tett föl, kockára téve az életét egy lázadó nőtiszteért és egy vukiért. Azt ugyan még nem említette, hogy némi viszonzást fog várni a felkelőktől az alderaani hercegnő megmentéséért, de Leia biztosra vette, ha megérkeznek a flottához, benyújtja majd a számlát a vezérkarnál. Nagyjából úgy, ahogy három éve Han Solo is sietett fölmarkolni a jutalmát a Yavinon és még a Halálcsillag érkezése előtt lelépett a bázisról. Isten tudja, mi vitte rá később az önző koréliait, hogy meggondolja magát és besegítsen Lukenak elpusztítani a harcállomást. Ha akkor a Falconnal nem repül oda Skywalker magányos gépe fölé, hogy megoltalmazza a TIE vadászoktól, a fiú meghal, Tarkin pedig darabokra robbantja a holdat Organával és a felkelés színe-javával együtt.

De tulajdonképpen mindegy, mi vitte rá a bárót a fogolyszöktetésre. A lényeg, hogy sikerült elmenekülniük és remélhetőleg néhány napon belül épségben csatlakozhatnak a felkelő flottához. Ezzel kapcsolatban viszont rögtön felmerült Leiában egy fontos kérdés. Vajon hogy került olyan gyorsan Felhővárosba Skywalker? Lando megemlítette nekik a börtönben, hogy Vader csalinak használja őket, mert igazából Lukera vadászik. A hír egyáltalán nem lepte meg Organát, hisz a fekete lovag évek óta a fiú nyomában volt, makacs kitartással kerestetve őt szerte az egész galaxisban. Egyrészt azért, mert meg volt benne a tehetség az erő használatára. Másrészt, mert elpusztította a Halálcsillagot és a Mimbanon majdnem megölte Vadert.

De honnan tudta meg Luke ennyire gyorsan, hogy ők fogságba estek a Bepinen? Hisz alig két napot töltöttek mindössze Felhővárosban. Még ha azonnal üzentek is a lesben álló birodalmiak valahová, mondjuk egy ügynöküknek, aki kapcsolatban áll a lázadókkal, Leia pontosan tudta, hogy akkor sem érhetett volna el Lukehoz a hír. Aki nyilván vagy a flottával volt, mint a többi X-szárnnyú pilóta vagy valamelyik kisebb felszíni bázisukon, ahol eljuthatott hozzá az üzenet. És ezen tényből súlyos következtetések adódnak.

Lehet, hogy kém vagy áruló van a felkelők közt és az súgta meg Skywalkernek, mi történt velük és hol találja őket? Vagy kettős ügynökről lenne szó? Volt már példa mindegyikre az elmúlt években, bár a kémelhárítás alaposan átvilágított mindenkit, aki csatlakozni akart a szövetséghez.

És Luke miért vállalt ilyen esztelen kockázatot, hogy egyedül odajött egy X-szárnnyúval és vakmerő módon szembeszállt Vaderrel? A Bepin nem a Mimban. Itt nem számíthatott a kaiburr kristály erejére vagy őszintén szólva bárki segítségére. Kész csoda, hogy csak a kezét vesztette el és a fekete lovag nem ölte meg a párbajuk során. Tapasztalt stratégaként Organa úgy vélte, legalább egy század felkelő kommandóssal kellett volna értük jönnie és egy cirkálóval. De talán nem volt ideje összeszedni egy csapatot az akcióhoz, közvetlenül a hothi vereség után, amikor a szövetség amúgy is ezernyi gonddal küzd és a sebeit nyalogatja. Vagy a felettesei nem voltak hajlandók katonákat és eszközöket áldozni a célra. Mert legyen bármilyen fontos vezető is Leia Organa, ha

egyszer birodalmi fogságba esett, nem fogják megkísérelni a kiszabadítását a nyomasztó túlerő miatt. Ám Luketól simán kitelik, hogy akár egyedül is szembeszáll az egész császársággal az imádott hercegnője és a koréliai haverja érdekében.

Az utóbbi hónapokban Leia egyre inkább úgy látta, az ifjú parancsnok túl magabiztossá, sőt vakmerővé vált a harcban. A Hothon is majdnem meghalt a lépegetők elleni csatában, nem beszélve a korábbi bevetésekről, amikben részt vett. Ő pedig egyre jobban aggódott érte és féltette a fiút, akihez régóta gyöngéd szálak fűzték. A lehetőség, hogy Luke esetleg meghalhat, mélyen föl kavarta a lányt. Jobban, mint szerette volna.

Nyugtalanul az oldalára fordult és a mellette fekvő fiatalemberre nézett, akinek oly sokat köszönhetett az elmúlt években, beleértve az életét is. Skywalker továbbra sem mozdult, békésen szenderegve a vállára nyomott tapaszból szivárgó fájdalomcsillapítónak köszönhetően. Remélhetőleg előbb orvoshoz tudja juttatni őt, minthogy kifogyjanak a perigenből vagy vérmérgezést kapna a sebe miatt.

Miközben figyelte, Leiának eszébe jutott, milyen furcsa érzés kerítette hatalmába nemrég, amikor a Falcon pilótaülésében kucorogva valahogy meghallotta Luke segélykiáltását. Tisztán és élesen megjelent benne egy kép, ahogy a férfi tehetetlenül lóg valami fémrúdon a város hasa alatt és őt szölongatja. Megsebesült és már alig van benne élet. Nem a szemével látta, hanem valahogy az agyában közvetlenül.

Máskor is előfordult már, hogy megérezte, mi van a fiúval vagy eltalálták egymás gondolatait, de ez most egész más élmény volt. Sokkal tisztább és erősebb, mintha Luke fejlődött volna az erő használata terén. Vagy talán ő fejlődött? Nem, ez kizárt. Neki nincs tehetsége az erőhöz. Sosem vette észre magán, hogy képes lenne mások gondolataiban olvasni vagy a távolba látni, kivéve ha Lukeről volt szó. Nagyon különös dolog ez, ami talán a kettejük közt kialakult kölcsönös vonzalomnak köszönhető.

Organa lehunyta szemét és felidézte magában a mimbani esetet, amikor a srác képes volt a kaiburr kristály erejét fölhasználva szembeszállni Vaderrel, különös megszállottsággal harcolva ellene. Akkor is a Jedi tanítómestere, Ben Kenobi tábornok nevét emlegette átszellemülten, mint az előbb, amikor előretántorgott a pilótafülkébe és magában motyogott valamit a hercegnő háta mögött. Lehetséges volna, hogy az öreg Jedi mester szelleme segíti őt valamiképp a túlvilágról? Vagy csak merő képzelgés az egész, amiből valamiképp mégis képes erőt meríteni az ifjú?

A mimbani emlékek hatására Leia borzongva ráébredt, mennyire szereti Lukeot. Igaz, kicsit másként, mint Hant, de legalább ugyanolyan mélyen és tisztán. Nem csupán azért, mert oly sokat köszönhet neki és szoros kapcsolat van köztük, amolyan plátói szerelem, hanem mert jó ideje úgy tekint rá, mint a mesebeli hercegnő a lovagjára. A hős megmentőjére és nemes lelkű imádójára, aki rangtalan származása ellenére is sokszor kedvesebb és udvariasabb volt vele szemben, mint a legtöbb alattvalója és beosztottja a szövetségben.

Ha úgy alakulna a későbbiekben, hogy Han Solót nem tudják kiszabadítani vagy a férfi meghal Jabba fogságában, akkor csak Luke marad neki és őt már nem veszítheti el. Azt nem élné túl – gondolta kétségbeesett szorongással. A felismerés, hogy egyszerre két férfit szeret tiszta szívéből, fölöttébb nyugtalanná tette a máskor oly határozott és bátor hercegnőt. Mennyivel könnyebb volt az élete, amikor még nem volt szerelmes és csak a népe maradékaért, meg a felkelésért kellett aggódnia! A szerelem annyira kétségbeejtő dolog! Felőrli az embert és gyengévé teszi, kiszolgáltatottá a másikkal szemben, ahogy azt korábban már megtapasztalta a koréliai csempésszel kapcsolatban.

Leia most azon kapta magát, hogy valami csiklandós folyik végig az arcán. Odakapott, hogy megvakarja és döbbsenten ismerte föl a szeméből lecsorgó könnyeit. Már csak ez hiányzott! Még jó, hogy senki sem látja, amint elsírja magát bánatában és szívgöggel itatja az egereket, mint egy gyámoltalan kislány. Ő egy hős vezető, aki sosem mutathatja

gyengének és elesettnek magát az emberei előtt. Elsüllyedne szégyenében, ha a katonái megtudnák, hogy itt zokog egy koréliai csibész, meg egy vidéki parasztfiú miatt, akikért habozás nélkül odaadná az életét is, ha ezzel megmentheti őket.

Dühösen letörölte arcáról a könnyecseppeket és dacosan bámult a hálófülke plafonjára. A lelkét feldúló érzelemkitörés mélyen megviselte. Na jó! Elég a drámázásból! Ideje a körmére nézni Calrissian bárónak és ellenőrizni, merre tartanak a teherhajóval. Annál is inkább, mert a falakon átszűrődő zajok megváltozásából azonnal rájött, hogy ismét kiléptek a hiperútból.

IV.

Amikor a hercegnő betoppant a Millennium Falcon pilótafülkéjébe, Lando épp Csubakkával beszélgetett arról, mi minden történt velük az elmúlt években, amióta nem látták egymást. Pontosabban csak a báró fecsegett, könnyed társalgási stílusban mesélve a kormányzói poszthoz vezető kalandjairól, mert a vuki mogorván bámult rá és kurta vakkantásokkal válaszolt a kérdéseire. A teherhajó másodpilótája még mindig komolyan neheztelt Calrissianra az árulása miatt és szigorúan tartotta tőle a távolságot, Organa utasításának megfelelően. Ha rajtakapja Landót, hogy bármi turpisságon töri a fejét, azonnal kitekeri a nyakát.

Az exkormányzó alighanem tudta ezt, mert eszében sem volt gyanúsán viselkedni. Sőt, igyekezett a lehető legbarátságosabban viszonyulni szőrös útitársához, amivel viszont csak még inkább fölkeltette az antropoid gyanakvását. Ilyen az, amikor az ember elveszti mások bizalmát. S Calrissian most a saját bőrén tapasztalta, mennyire pocsek érzés azokba a metsző vuki szemekbe bámulni és látni az óriás humanoid szájából elővillanó tűhegyes fogakat.

– Mi a helyzet? – kérdezte tömören Leia, letelepedve a báró mögötti ülésbe.

Odakint a világűr éjfelete kárpitján egy aprócska bolygó lebegett a távolban a csillagok között. Előtte parányi pontok mozogtak lustán, megannyi űrhajó, ami orbitális pályán keringett vagy csak elsuhant az égitest közelében, hozzájuk hasonlóan.

– Megérkeztünk az Indellian rendszerbe. Most állítom rá a hajót a koréliai hipersávra.

Lando a műszereket tanulmányozva gondosan irányba fordította a Falcont, aztán amíg Csubi egyenesben tartotta a bárkát, nekilátott beprogramozni a következő ugrás koordinátáit a navigációs számítógépbe.

Leia előrehajolt, hogy jobban szemügyre vehesse a radarképernyőn sorakozó megannyi jelzést, amik sűrű szúnyogfelhőként rajzolták körül a távoli planétát. Itt tényleg nagy volt a forgalom. A Koréliai Kereskedelmi Útvonal, ami a magból vezet kifelé a Külső Peremvidékre több száz csillagrendszeren keresztül, ősidők óta a legnépesebb hiperűr utak közé tartozik a galaxisban. Minden nap több ezer űrhajó halad keresztül rajta, amik közt könnyedén eltűnhetnek a birodalmi flotta nyomkövetői elől.

– Csillagrombolók? – érdeklődött sztoikus nyugalommal, futólag kipillantva a szélvédőn.

Jó messze voltak a többi hajótól, de érzése szerint ahhoz nem elég távol, hogy ne is lássák őket amazok a saját radarjaikon. Egy régi űrjáró közmondás jutott eszébe, amit Hantól hallott egyszer régen: Ha látod az ellenséget az űrben, alighanem ő is lát téged.

– Van egy, de jó messze tőlünk, a bolygó közelében. – mondta Calrissian, nem izgatva magát a birodalmiak miatt. – Amint látja, itt elég nagy a forgalom. Simán elbújhatunk a sűrűjében.

– Gondolom a Gerrenthum körül is lesz néhány romboló. Ki kellene találnunk, hogy fogunk átosonni köztük, hogy lejussunk a felszínre.

Lando megengedett magának egy biztató mosolyt, fölpillantva a navigációs pultról a mögötte ácsorgó leányzóra.

– Mi is ezen gondolkodunk egy ideje Csubakkával.

– És jutottak valamire?

A vuki fejét ingatva morogni kezdett, magabiztos vicsorgással igyekezve megnyugtatni a középső konzolra támaszkodó hercegnőt. A különféle blokádon való átosonás az ő specialitásai közé tartozik a fürge csempészhajóval. Ha rajta múlik, a határőrök észre sem fogják venni őket lefelé menet.

– Átnéztem a számítógépet. – biccentett a báró optimistán és az egyik oldalsó kijelzőre bökött. – A Falconnak több hamis azonosító jelzése is van raktáron, amiket Han használt a csempészfúvarjai során. A beugrásunk előtt átállítottam a transzponderünket az egyikre, így most senki sem gyanakszik ránk.

– Jó ötlet! Maga nem egy elveszett ember, Lando! – veregette meg a férfi vállát könnyedén Leia és visszaült a székére.

Neki is ugyanez jutott eszébe kevéssel korábban. Mégiscsak érdemes volt annyit tanulnia Solótól az elmúlt hetekben az űrhajózás fortélyairól.

– Igyekszem, felség! – vigyorodott el Calrissian szerényen, értékelve az első dicséretet, amit Organától kapott a megismerkedésük óta. – Luke hogy van?

– Nem változott az állapota.

– A Gerrenthum népes világ, tele nagyvárosokkal. Ha sikerül átjutnunk az ellenőrzésen, könnyedén elrejtőzhetünk a felszínen és kereshetünk a fiúnak egy orvos droidot. Már csak pár óráig kell kibírnia!

Leia örült a biztatásnak, bár az arcán semmi sem látszódott ebből. És hamar fölismerte, hogy a báró meg a vuki jól elboldogulnak a teherhajó irányításával. Rá itt nincs szükség, tehát okosabb, ha hagyja őket tovább dolgozni.

– Visszamegyek hozzá. Szóljon, ha belépünk a rendszerbe!

A hercegnő fölállt és sietség nélkül elhagyta a pilótafülkét.

– Úgy lesz.

Lando utánapillantott, s mikor becsukódott mögötte az ajtó, elégedett mosolyra húzódott a szája.

– Szavamra, ez a nő igazán rendkívüli teremtes!

Őszinte megjegyzésére válaszul a vuki fenyegetően felmordult, kissé túlreagálva a nagy nőcsábász hírében álló férfi megjegyzését.

– Ugyan, dehogy! – mentegetőzött azonnal Calrissian, nem akarván magára haragítani az óriást. – Eszemben sincs udvarolni neki...! Csak úgy mondtam!

Csubakka tovább hörgött a maga nyelvén, válogatott káromkodásokkal fűszerezve véleményét az efféle ártatlan megnyilvánulásokkal kapcsolatban. Amíg Han nincs itt, hogy megvédje szerelmét a rivális férfiak csábításával szemben, neki kell óvnia a lányt az olyan minden hájjal megkent, gyanús alakoktól, mint a hamiskártyásból lett kormányzó úr.

– Azért nem kell leharapni a fejemet, mert kedves vagyok hozzá! – méltatlankodott Lando önérzetesen, bár nem értett minden szót a kashyyyki bömböléséből. Aztán inkább visszafordult a saját műszerfalához, hogy befejezze a hiperűrugrás programozását.

Pár perccel később, amikor a rendszerben őrzőrátozó birodalmi csillagromboló irányítói már épp érdeklődni kezdtek rádión a távolban elsuhanó aprócska teherhajó után, a báró hátrahúzta a hiperűr sebesség gyorsítókarját és előttük újra szaggatott fénycsíkokká nyúltak a parányi csillagok. Calrissian megkönnyebbülten dőlt hátra ülésében és elégedetten látta, hogy a konzolokon az összes kijelző rendben világít. Nem valószínű, hogy a császáriak azonosították őket, elvégre túl messze voltak a bolygótól ahhoz, hogy a

fény alatti hajtóművek ionkibocsátásának egyedi mintázatát bemérhessék a spektrumanalizátorokkal.

Amíg az Indellian rendszerben tartózkodtak, a férfi eléggé tartott attól, hogy fölfedezik őket a helyi forgalomirányítók. Tudta ugyanis, hogy ezen a bolygón működik a SecuriCo biztonságtechnikai cég, amivel korábban üzleti kapcsolatban állt, Felhőváros kormányzójaként. A SecuriCo szállította nekik a telepen használt legtöbb elektronikus távérzékelő, elhárító és riasztórendszert, amikkel nem csupán az épületeket és különféle helyiségeket védték az emberei, de a város körüli légteret is azokkal ellenőrizték. Amilyen jó cuccokat sikerült tőlük nyomott áron szereznie, szinte biztosra vehető, hogy a cég telephelyeül szolgáló planétán még profibb berendezések működnek. Főként a szektorban portyázó mugaari kalózok távol tartása miatt, akik neki is sok fejfájást okoztak az elmúlt hónapokban. Még jó, hogy ma köszönés nélkül távozott a posztjáról, így legalább nem kell tovább bajlódnia a település ügyes–bajos dolgaival és a szüntelen ellátási nehézségekkel. Úgyis kezdett már elege lenni ebből az egész kormányzósdból, a vitathatatlan előnyök – értsd: pénz, nők, csillogás és luxus – ellenére.

Aggodalmait az Indellian jelentette veszélyekkel kapcsolatban persze óvakodott megosztani az útitársaival, ahogy azok sem meséltek róla, merre jártak az elmúlt hónapokban. A Falcon hajónaplójában mindenesetre csupa egzotikus és lakatlan csillagrendszer nevét olvashatta a meglátogatott helyek listáján, amik valószínűleg nagyon érdekelték volna Darth Vadert és a birodalmi felderítést, ha kezükbe kerül a följegyzés. Még jó, hogy a fekete lovag teljesen elbízta magát a foglyok vallatása közben, ezért megfeledezett róla, hogy átnézesse embereivel a teherhajó adatbankját.

A császáriak most pokolian dühösek lehetnek rá, amiért egy merész húzással kitolt velük és elegánsan lelécelt az orruk előtt. A történeteket mérlegelve Calrissian komolyan elgondolkodott azon, jó ötlet volt-e megszöktetnie Leiát és a vukit Vader fogságából? Vajon mi történt volna, ha visszaretten a dologtól és gyáván engedi, hogy kihasználják? Akkor még az övé lenne a kormányzói poszt és csak a rossz lelkiismeretével kellene megbirkóznia, amiért elárulta egykori barátját és cserbenhagyta a felkelőket.

Igy viszont az embereit hagyta pácban és Felhőváros egész lakosságát, akik számítottak rá, hogy távol tartja tőlük a birodalmiakat. Mostanra alighanem teljesen megszállták a várost a rohamosztagosok és kedvükre gyilkolnak, meg fosztogatnak az utcákon. Annyi úrhajó nem volt a telepen, amivel minden lakosa elmenekülhetett volna és irányítás nélkül hamarosan meg fog bénulni az egész létesítmény. Leáll a gázkitermelés, elfogynak az élelmiszerkészletek és akadozni kezdenek a közművek, ami könnyen katasztrófához vezethet, hacsak az Exexek valamelyike kézbe nem veszi a dolgokat. Mert a császáriaktól elvárni, hogy tovább működtessék a nagyvárost, merő ostobaság lenne.

Lando csupán azért ment bele a Vader kínálta megállapodásba, mert felelősséget érzett a rábízottakért és jól akarta végezni a munkáját a város kormányzójaként. De ahogy a fekete lovag újra és újra módosított a feltételeken, hamar be kellett látnia, hogy átverik. A Sith nagyúrnak esze ágában sincs betartani az ígéreteit és a hatalmával visszaélve gátlástalanul kihasználja őt, hogy elérje sötét céljait. Ha pedig tiltakozni kezd ellene – amit meg is tett néhányszor –, csak azt éri el vele, hogy még nagyobb kutyaszorítóba kerül és végül mindent elveszíthet. A fekete maszkos gazfickó bármikor ráküldheti a birodalmi adóellenőröket és egyéb szőrös szívű hivatalnokokat, akik garantáltan találnak majd néhány szabálytalanságot a könyvelésükben, a készletnyilvántartásukban meg ezer más helyen. Aztán úgy megbírságozzák őket, hogy az egész vállalkozásuk csődbe megy és még örülhet, ha nem csukják le adóelkerülésért és mindenféle törvényszegésért, amiket csak rá tudnak bizonyítani.

Igazából ezért döntött úgy Han lefagyasztását követően, hogy inkább veszni hagyja az egész üzletét és lelép a Bepinről, lazán keresztbe téve búcsúzóul a fekete lovagnak. Aki

semmivel sem volt kisebb személtáda, mint a gátlástalan Rokur Gepta vagy más zsarnokok, akikkel dolga akadt az elmúlt években. A látvány, ahogy karbonitba fagyasztják a csempész haverját, mélyen megrázta Landót, bár igyekezett nem kimutatni az érzelmeit mások előtt, profi kártyásként fapofát vágva az egészhez. Most újra eszébe jutott néhány régi kalandjuk a koréiaival és az, hogy milyen jó barátok voltak évekig. Nem ezt érdemelte volna tőle Solo, igazság szerint. Ugyhogy mindent összevetve mégis érdemes volt megszöktetnie Csubit, meg a lázadó csajt. Annak ellenére is, hogy a vagyona nagy részét ezzel elvesztette, nem beszélve a barátairól és a nagy munkával kiépített üzleti kapcsolatairól. De legalább a lelki furdalásán könnyített kicsit a döntésével.

A mellette ülő Csubakka hirtelen felmordult, félbeszakítva Lando töprengését. A vuki a középső konzolra mutatott, ahol pár pillanattal később felvillant a közeledést jelző lámpa. Néhány másodperc múlva kilépnek a hiperútból.

– Nagyszerű. – mondta minden lelkesedés nélkül a báró. – Készüljünk fel. Fogadni mernék, hogy rázós utunk lesz befelé menet.

V.

A Millennium Falcon a Gerrenthumtól nagy távolságra ugrott ki a hiperútból, az útjukba eső érkezési zóna külső határán. Lando azért választotta a korai kilépést, hogy bőven legyen idejük körülnézni, mielőtt közelebb merészkednének az Anoat szektor közigazgatási központjához. Ha lett volna más lehetőségük, eszébe sem jut idejőnni, de a vésszesen fogyatkozó üzemanyag és a sebesült Skywalker miatt kénytelen volt egyenesen besétálni a csapdába. Mert abban egy pillanatig sem kételkedett, hogy a birodalmiak várni fogják őket, a helyi hatóságokkal egyetemben.

Ám a fogadóbizottságnak egyelőre nyoma sem volt a környéken. Előttük a világűrben egy távoli bolygó vékony sarlója lebegett, békésen keringve sárga fényű csillaga körül. A radaron pedig ezerszám nyüzsögtek a különféle űrhajók, szó szerint megtöltve a kozmoszt minden irányban. Így Lando valamelyest megnyugodva állította közelítő pályára a teherhajót és besorolt a planétára igyekvő forgalomba, gondosan tartva a követési távolságot az előttük haladó járműtől. Ezzel a sebességgel vánszorogva bele fog telni vagy két órába, mire elérik a bolygót az éjszakai oldala felől és az irányítás érdeklődni kezd a jövetelük céljáról.

Rövidesen megérkezett Leia hercegnő, halkan letelepedve a Calrissian mögötti ülésre. Nem szólt semmit, amiért a báró elfelejtette tájékoztatni az interkomon keresztül a belépésről, csak fásultan bámult kifelé az ablakon és hagyta, hogy a két pilóta tegye a dolgát. A lány túl fáradt volt már ahhoz, hogy ilyen csekélység miatt perlekedjen a férfival.

– Jártam itt néhányszor az elmúlt években. A fővárosban fogunk leszállni, aminek van vagy ötvenmillió lakója. Ott könnyen elvegyülhetünk a tömegben és még te sem fogsz feltűnni a frizuráddal! – mondta Lando Csubakkának, aki kétkedő mordulással fogadta optimistának tűnő szavait. A korábbi tapasztalatai szerint az egyetlen hely, ahol egy vuki nem kelt feltűnést, az a szülőbolygója.

– Nem lenne biztonságosabb egy kisebb települést választani? – kérdezte Leia nyugtalanul.

Az ötlet, hogy pont a fővárosban landoljanak, határozottan nem tetszett neki.

– Ezen a bolygón ötmilliárdan élnek, felség. – válaszolt a báró kimerően. – Emberek, nothoiinok, lutrilliaiak és mugaarik főleg. Galosnak három űrkikötője is van, meg tucatnyi reptere, szóval akkora a légi forgalom, hogy simán eltűnhetünk benne.

– Értem. Magára bízom, hová visz minket. A lényeg, hogy csinálja gyorsan és feltűnés nélkül.

– Úgy lesz, hölgyem! – mosolyodott el magabiztosan a férfi.

A beszélgetés egy időre abbamaradt, ahogy az előttük növekvő bolygó magányos, hold nélküli gömbjét nézték, meg a mindenfelé repkedő űrhajókat. A Gerrenthum rendszer a Koréliai Kereskedelmi Útvonalon fekszik és innen indul a Nothoiin Korridor, valamint a Koda Spur hipersáv is. Ennek köszönhetően óriási az átmenő forgalom, főleg az orbitális pályákon, ahol tucatnyi űrállomás és hajóépítő dokk kering különböző magasságokban. A közlekedés megkönnyítésére több ezer navigációs bója lebeg az égitest körül, irányfényeivel és rádiójeleivel mutatva az utat a járműveknek. Átlagosan három másodpercenként ugrik be a rendszerbe vagy távozik innen egy csillaghajó, amitől az egész környék egy sosem pihenő, zsúfolt méhkasra hasonlít. Egyszerűen Landónak nagyon oda kellett figyelnie a manőverezésre, miközben az irányítás által megadott útvonalat követték.

– Csillagromboló! – törte meg a csendet Leia, amikor kibámulva a szélvédőn észrevett egy ismerős szürke sziluettet a távolban. A hatalmas dárdahegyre emlékeztető hajó egy űrdokk közelében keringett, kisebb járművek tucatjaival körülvéve.

– Látom. – hagyta helyben Lando közömbösen.

Ő és Csubi már percekkel korábban észrevették a monstrot a radaron és igyekeztek úgy kormányozni a hajót, hogy ne a császáriak orra előtt haladjanak el lefelé menet.

– Parkolópályán van. Szerintem javítják. Remélhetőleg nem fognak észrevenni.

Megnyugtatónak szánt szavai azonban nem érték el a kívánt hatást, mert Csubakka és a hercegnő egyaránt összeresztette a fogait, mikor a konzolon hirtelen recsegni kezdett a rádiójuk. Egy forgalomirányító hívta őket, unott hangon az úti céljukat tudakolva. Lando megköszörülte torkát és a lehető leglazább stílusban közölte vele, hogy a fővárosban szeretne szállni. Erre természetesen várakozásra utasították őket, egy olyan pályára irányítva a Falcont, ahol több megfigyelőszonda mellett haladtak el a következő percekben. A báró azonban volt olyan elővigyázatos, hogy időben kikapcsolta a teherhajó ionhajtóműveit, nehogy azonosíthassák őket, s csupán a manőverező fúvókák apró lökéseivel tartotta irányban a bárkát. Ettől persze még fölismerhetik az YT-1300-ast a horpadozott burkolata alapján is, ám a férfi bízott benne, hogy a hamis transzponder jelzésük legalább egy kis időre megtéveszti a hatóságokat.

Aztán csak vártak, egyre nyugtalanabban, míg nem a vuki nyöszörögni kezdett, a bürokratákat szidva a lassú ügyintézés miatt.

– Figyelem, Naboo Duckling! – szólalt meg végül az irányító, a korábbinál némiképp feszültebb hangon. – Elnézést a várakozásért, de pár órája szigorított ellenőrzés lépett életbe nálunk! Kérem adja meg a hajó tulajdonosának nevét, a jövetelük célját és a szállított rakományát! Vétel!

Lando és Csubakka összenézett a bejelentésre. Mindhárman tudták a pilótafülkében, mit jelent a szigorított ellenőrzés és kiknek köszönhető. Úgy tűnik, a szökésük híre a Bepinről jócskán megelőzte őket. A báró vállat vont és minden mindegy alapon szájához emelte a mikrofont.

– A hajó tulajdonosa Yorgo Stabenau, nabooi szőnyegkereskedő. A rakomány két tonna nabooi szőnyeg. Csak átutazóban vagyunk, szeretnénk megállni pihenni és tankolni az önök bolygóján. Vétel!

A háta mögött ülő Leia idegesen fészkelődni kezdett az ülésén, az alatt elterülő világsziget éjszakai felszínét bámulva. A nagyvárosok sárgás fényei itt-ott előbukkantak a szakadozott felhőzet alól, nagyjából kirajzolva a szárazföldek határvonalát. Olyan közel voltak már a céljukhoz és mégis annyira elérhetetlenül távol! Ha most lebuknak, nem sok helyre mehetnek tovább innen, Luke pedig orvosi ellátás nélkül marad. Az aggodalom

minden másodperccel egyre jobban eluralkodott rajta, miközben az irányító válaszára vártak.

Csubakka végül nem bírta tovább a feszültséget és elbődült, egy ősi vuki káromkodás kíséretében tudatva társaival, hogy amazok nem vették be Lando dumáját. Hatalmas mancsaival közben úgy szorította a szarvkormányt, hogy majd eltörte a fémrudat, pedig azt korábban Han alaposan megerősítette, ismervén jól a másodpilótájában rejlő nyers erőt.

– Biztos csak ellenőrzik a megadott nevet! – dűnnyögte Calrissian az óriásra sandítva.

– Nem kell aggódnod! Egy valós személyről van szó, aki pár hónapja sajnálatos módon elhalálozott a Bspinen egy kártyaasztal mellett kitört nézeteltérés során. És mivel tartozott nekem, a kormányzói hatalmammal élve lefoglaltam az iratait, kárpótlásul az általa okozott kellemetlenségekért.

– Nem aggódunk! – húzta el száját Leia a cinikus szövegtől. – Amíg nincs a nyakunkon egy csillagromboló, teljesen nyugodtak vagyunk!

– Irigylem a nyugalmáért! – motyogta Lando összevont szemöldökkel.

A rádiót bámulta, szuggerálni próbálva a berendezést, hogy szólaljon meg végre és adjon a számukra kedvező választ.

– Rendben, Naboo Duckling! – reccsent fel végül a készülék, jó egy perccel később. – Küldöm a leszállási útvonal koordinátáit a felszíntérképpel! És üdvözlöm önöket a Gerrenthumon! Vége!

Megkönnyebbült sóhaj szakadt föl az utasokból a hírré. Az első akadályon sikeresen átjutottak.

– Eddig simán ment! – dűnnyögte a férfi, átmozgatva a képernyőn megjelenő adatokat a navigációs számítógépbe, hogy lássa, hová igyekeznek.

Az irányítótól kapott hivatalos felszíntérképhez egy lexikon méretű cégekatalógust is mellékeltek, tele színes és hangos reklámanyagokkal a kiadványt szponzoráló helyi vállalkozásokról. Ezek ablakai tolakodó módon rögtön előugrottak, amint megnyitotta az állományt és szinte teljesen eltakarták előle a térképet. A báró nem túl választékos módon elkáromkodta magát és gyorsan bezárta az egészet, majd elindította a reklámszűrőt és újranyitotta a fájlt. Már csaknem elfelejtette, miért nem kedveli a gerrenthumi üzleti világot!

Amíg ő a térképet tanulmányozta, átértek a bolygó nappali oldala fölé, ahol zöldesbarna szárazföldek és sötétkék tengerek váltogatták egymást a felhők alatt. Előttük az atmoszféra kékesen derengő csíkja alkotott keskeny réteget az égítest körül, leheletvékony hártvaként választva el a felszínt a világűr feketeségétől. Az előttük elterülő világ olyan gyönyörűnek tűnt innen fentről nézve, hogy Leiának elakadt a lélegzete a szépségétől. Különös mód az Alderaan jutott eszébe a planétáról egy pillanatra. És az a nap, amikor életében először járt az űrben, s pillantotta meg a királyi család egyik jachtjának ablakán túl az otthonát.

Ám az alant terpeszkedő bolygó nem a hazája volt. Csak később vette észre a szárazföldeken sorakozó szürkésbarna foltokat, a mindenfelé burjánzó nagyvárosok, ipartelepek és bányavidékek sötét mozaikjait, amik elcsúfították a tájat. Máshol pedig a mezőgazdasági művelésbe vont területek hódítottak el jókora darabokat a természet harsány zöldjéből. Ahol ötmilliárd értelmes lény él, ott bizony még az űrből is látszódnak ennek nyomai. A felszínen ejtett ezernyi sebhely, a légkörben terjengő maszatos füstfelhők az erőművek, gyárkémények, erdőtüzek környékén. A Gerrenthum kiábrándítóan civilizált és leigázott bolygónak tűnt a néhai Alderaan tisztaságához képest.

Leia sok hasonló világot látott már szerte a galaxisban és a különféle civilizációk okozta ökológiai pusztítás mindig elkedvetlenítette. Néhány évszázad múlva az itt élők annyira tönkreteszik az otthonukat, hogy végül lakhatatlanná válik és kénytelenek lesznek zárt kupolavárosokat építeni vagy elköltözni máshová. A birodalom uralta területeken nem

szokás a felszín rekultivációja, ami iszonyú költségekbe kerülne és általában nincs rövid távú haszna. A hatóságok ezért inkább a természetre bízzák, hogy évezredek, sőt évmilliók alatt regenerálja az ipar által okozott sérüléseket. Idővel ez a stratégia az élhető világok számának drasztikus csökkenéséhez fog vezetni a galaxis számos szektorában és komoly népvándorlási hullámot indíthat el a Peremvidék irányába. De amióta megbukott a Galaktikus Köztársaság, senkit sem érdekel a környezetvédelem. Íme egy újabb ok, amiért érdemes harcolni a mindent kizsákmányoló birodalom ellen.

Amíg a lány ezen elmélkedett, az ablakon túl elterülő tájat szemlélve, Csubakka halkan morgott valamit Landónak a leszállóhelyen rájuk váró meglepetésekkel kapcsolatban. A vuki az utóbbi időben mindig gyanakodni kezdett, ha túl simán mentek a dolgok. Észrevétele Organát is elgondolkodtatta, aki szintén sokat veszített hajdani optimizmusából az elmúlt hónapokban.

– A szigorított ellenőrzés gondolom azt jelenti, hogy minden érkező hajót átvizsgálják az űrkikötőben! – jegyezte meg a hercegnő nyugtalanul.

– Pontosan. Ezért nem fogunk odamenni! – mondta a báró könnyedén.

Azzal egy időre átengedte az irányítást Csubakkának és az oldalsó konzolon kezdett matatni sietősen. A vuki közben begyűjtötte a teherhajó ionhajtóműveit és gondosan besorolt vele a többi lefelé igyekvő jármű közé, megkezdve az ereszkedést. Pár kilométerre előttük egy fehérre festett SoroSuub 3000-es luxusjacht suhant az űrben, szabad szemmel éppen csak kivehetően. Aztán beléptek az atmoszférába és a Falcon teste alig észrevehetően rázkódni kezdett a sűrűlódástól.

– És hogy akar eltűnni a nyomkövetők elől? – érdeklődött a lány sztoikus nyugalommal.

Bár nem volt olyan gyakorlott pilóta, mint a társai, azt még ő is tudta, hogy egy ennyire zsúfolt légtérben tucatnyi felszíni radar kémleli az eget állandóan. Nem beszélve a szigorított ellenőrzés okán fent járőröző vadászgépekről és az űrmegfigyelő műholdakról, orbitális állomásokról. Egy szemeteskukát sem dobhatnak ki úgy a hajóból, hogy az irányítók észre ne vegyék. Ha Lando megpróbál letérni az engedélyezett pályájukról és valami csempésztrükkal eltűnni az űrkikötő közeléből, azonnal rájuk fogják küldeni az elfogóvadászaikat. Akkor pedig aligha szállhatnak le észrevétlenül a bolygóra.

– Ismerek egy trükköt. – válaszolta a férfi, alig meglepő módon.

Leia csak a szemét forgatta az ismerős bejelentésre, ami annyira Han Solóra emlékeztette őt. De nem szólt semmit, inkább becsatolta magát az ülésébe és feszülten figyelte, mit művelnek a társai a teherhajóval. Ha minden jól megy, ismét tanulhat valamit a pilótaszakma rejtelmeiről.

Calrissian rövidesen visszavette Csubakkától a kormányt és finoman módosított az ereszkedésük irányán és sebességén, hogy fokozatosan a landoló folyosó szélére sodródjanak. A radaron úgy kell tűnnie az irányítók számára, mintha gyakorlatlan lenne a teherhajó pilótája és nem tudná középen tartani a gépet – morfondírozott a báró, a kedvező lehetőséget keresve tervéhez. A képernyőn egyre több pont villogott körülöttük a többi járművet jelezve. Űrhajók és repülőgépek, amik a kijelölt útjukat követték, próbálva távol maradni egymástól, nehogy összeütközzenek. Aztán a Millennium Falcon hirtelen belemerült egy tejfehér felhőbe és a látótávolság nullára csökkent a szélvédőn túl.

– Mindjárt jó helyen leszünk. – dűnnyögte Lando a műszereket bámulva.

Majd a megfelelőnek ítélt pillanatban hirtelen kikapcsolta az űrhajó transzponder adóját és egy határozott mozdulattal elcsavarta a kormányt. A csempészhajó szűk ívű fordulóval kitért a landoló folyosóból és pár kilométerrel odébb bevágódott egy nagy teherszállító repülőgép fölé, ami kényelmes tempóban suhant előre a maga légi folyosójában, közvetlenül a felhőláb alatt.

Majdnem túlszaladtak rajta, ezért Calrissiannak erősen fékeznie kellett, hogy a Falconnál háromszor nagyobb szállítógép fölött tudjon maradni. Aztán finom

mozdulatokkal még lejjebb ereszkedett, szinte ráülve a szögletes jármű tetejére, míg csupán három–négy méter választotta el őket egymástól. Az egész manőver nem tartott tovább hat másodpercnél és mire az irányítók felocsúdtak, az YT–1300–as elpárolgott a képernyőkről.

– Irányítás a lefelé tartó Naboo Duckling teherhajónak! Eltűnt a radaromról! Azonnal ellenőrizze a transzponderét és adja meg a pozícióját! Vétel! – harsant fel rövidesen a rádióban az ingerült figyelmeztetés, de már későn.

Lando összevigyorgott Csubakkával és gondosan tartotta a távolságot a repülőgéptől, hogy radarárnyékban maradjanak, amíg csak lehetséges.

– Minél sűrűbb a forgalom, annál többfelé kell figyelniük az irányítóknak és annál nagyobb a reakcióidejük. – állapította meg elégedetten, a hercegnőhöz intézve szavait. – Mire rájönnek, mi történt és utánunk küldenek néhány vadászgépet, már messze járunk.

– Nem rossz. – ismerte el a lány, a pár méterrel alattuk sűrítő teherszállító szürkésbarna tetejét bámulva.

Olyan közel voltak a másik géphez, hogy elég egy turbulencia vagy egy rossz mozdulat ennél a sebességnél és menthetetlenül összeütköznek. És a méretkülönbség miatt nem kétséges, melyik jármű húzná a rövidebbet.

Majdnem egy teljes percre repültek a tehergép széles tetejére tapadva, aminek pilótája alighanem elszundíthatott, mert nem vette észre őket. Robotvezérléssel haladt tovább észak felé a saját pályáján, időnként belemerülve a ritkás felhőtakaróba. Az éterben közben egyre idegesebb szövegelés kezdődött az eltűnt úrhajó miatt, mivel a főváros légterét pásztázó radarberendezések továbbra sem találták őket. Végül az irányítás a térségbe vezényelt két őrző vadászgépet, helyesen feltételezve, hogy illegális landolásról lehet szó. Aztán még egyszer megfenyegette a Naboo Duckling arcátlan pilótáját, hogy ezért a tettéért elveszik a jogosítványát és hosszú időre börtönbe fog kerülni.

Lando azonban nem aggódott ilyen csekélységek miatt. Az alattuk egy kilométerre zajló forgalmat figyelte és a megfelelő pillanatban eltávolodott a teherszállítótól. Először pár méterrel följebb emelte a Falcont, hogy elég helye legyen a manőverezéshez, majd nagy ívben átfordulva leborított jobb felé, olyan könnyedséggel, mintha nem egy rozszant csészealjban ülne, hanem egy könnyű vadászgépben. Ezzel hirtelen a repülőgép alá került, ahonnan meredek süllyedésbe kezdett a következő légi folyosó irányába. Ami keresztezte az útvonalukat, keleti irányba tartva, ezért egészen be kellett döntenie a hajót, hogy rá tudjon állni az új irányra. Csupán pár másodpercig tartott az eszelős zuhanás, aminek végén sikeresen besoroltak két utasszállító repülőgép közé. A báró gyorsan bekapcsolta a transzponder adót és innentől kezdve a csempészhajó a Shadow Bird álnevet használva siklott tovább a főváros peremkerületei fölött.

– És kész! Most van egy pár percünk, mielőtt megtalálnának, úgyhogy gyorsan le kell szállnunk! Csubi, figyeld a hátsó radart és szólj, ha közeledő vadászsokat látsz!

A légi folyosót elhagyva süllyedni kezdett a város felé, ami minden irányban a láthatárig terpeszkedett alattuk. Közben a felszínkövető radaron kirajzolódó bonyolult képet szemlélte, egy landolásra alkalmas és lehetőleg elhagyatott helyet keresve odalént. Mivel azonban mindenhol csak lakóépületeket, felhőkarcolókat, utcákat és tereket látott, végül új irányba fordult, a külvárosi gyártelepeket célozva meg.

– Ha végigpásztázzák a felszínt, hamar megtalálnak minket! – figyelmeztette a háta mögött gubbasztó hercegnő borúsan.

– Ezért kell egy olyan épületet keresnünk, amiben elrejtethjük a Falcont. – biccentett a férfi, még lejjebb ereszkedve a megritkuló légi forgalomban.

Előttük hirtelen elmaradtak a lakóházak és egy keskeny erdősávval övezett tavacska után gyárépületek, raktárkomplexumok és óriás üzemanyag tárolótartályok következtek

egész a horizont vonaláig. Lando lelassított, hogy legyen ideje szemügyre venni a nagyobb épületeket, de egyik sem tűnt megfelelőnek. Vagy azért, mert zárva volt vagy, mert nem volt üres és sokan nyüzsögtek a környékén. Még kijebb kell menniük, egész a város keleti pereméig, hátha találnak egy elhagyatott raktárházat vagy gyáracsarnokot.

Átrepültek egy vasútállomás fölött, majd egy hatalmas konténertároló következett. Aztán szerelőműhelyek, gépjármű parkolók, egy forgalmas repülőtér, egy szennyvíztisztító telep, majd egy széles folyó, amin túl egy naperőmű park, egy gyártelep, végül egy erdő terült el. A műszerfalon közben villogni kezdett az üzemanyagszint kijelzője, arról értesítve őket, hogy rövidesen kiürülnek a teherhajó tartályai és mindenképpen lent lesznek, akár találtak megfelelő rejtekhelyet, akár nem. Lando majdnem elkáromkodta magát és egészen visszavette a főhajtómű teljesítményét, hogy takarékoskodjon az üzemanyaggal. A légköri repülés egy bolygó gravitációs terében fokozottan zabálja a hajtóanyagot. Körülbelül öt-hat percre elegendő nafta lötyöghet még a tankban és egyelőre nyoma sincs a környéken alkalmas leszállóhelynek!

A következő pillanatban túljutottak az erdőn és egy hatalmas, kerítéssel övezett sík terület fölött találták magukat. Amin százszámra sorakoztak sűrűn egymás mellett a különféle típusú űrhajók. De nem az egyik űrkikötőhöz értek, még csak nem is egy hajógyárhoz. Csubakka elégedetten felmordult, szőrös karjával előre mutatva kissé jobb felé.

– Egy roncs telep! – állapította meg Calrissian megkönnyebbülve. – Ez is jobb a semminél! Itt könnyen elbújhatunk a Falconnal!

Nem kellett megindokolnia döntését. A társai pontosan tudták, hogy a viharvert burkolatú csempészhajó tökéletesen beleillik a roncsokkal teli tájba. Alattuk tucatnyi sorban parkoltak a leselejtezett, régi utasszállítók, űrkompok, teherhajók és vadászgépek, javarészt kibebezve és néha egészen a vázig lecsupaszítva. Leia gyorsan kicsatolta magát az üléséből és felállt, Lando székébe kapaszkodva, hogy többet lásson a temetőből. Ez volt az első alkalom, hogy ennyi hajóroncs került elé egy lakott bolygó felszínén, egy helyre összegyűjtve. A hajótemetők többsége szerte a galaxisban az űrben található, orbitális pályán vagy egyes holdak, aszteroidák felszínén, általában az újrahasznosító üzemek közelében. Itt viszont sehol sem látszott a feldolgozómű épületegyüttese. Barlozok, Crescent és Dynamic-osztályú teherszállítók, CR70-es korvettek, GX1-esek, HT-2200-asok, TL-1800-asok, YZ-775-ösök és Z-95-ös vadászgépek álltak egymás mellett, elhagyatva a hatalmas területen, körülöttük kisebb-nagyobb alkatrész kupacokkal.

Ahogy tovább repültek, egészen lelassítva és keresve egy üres helyet maguknak, rövidesen belebotlottak egy csomó YT sorozatú teherszállítóba is. A koréiai űrhajógyárak legendás termékeiből több tízezer szaladgál mindenfelé a galaxisban, mert a legnépszerűbb és legelterjedtebb típusok közé tartoznak számos űrutazó faj flottájában. A hercegnő a többségüket azonnal felismerte már a sziluettjük alapján. YT-700-asok, 1200-asok, 1210-esek, 1250-esek, 1300-asok, amilyen a Falcon is, valamint néhány 1760-as és 2000-es az egyik sor végén. Az utolsó roncsokon túl még bőven maradt hely a poros pusztaságban húzódó távoli drótkerítésig, így Lando nem teketóriázott tovább. Azonnal lefékezte a csempészbárkát és kieresztve támláit, ügyesen letette egy szabad területre, két rozsdamarta YT-1300-as közé. A talajon hagyott nyomok és szétszórt alkatrészdarabok arra utaltak, hogy korábban már parkolhatott itt egy teherhajó, amit valakik elvittek valahová. Hogy egészben vagy darabokban, az lényegtelen. A fő, hogy végre landoltak a Gerrenthumon és leállíthatták a hajtóműveket, hogy spóroljanak a maradék üzemanyaggal.

Amint megállapodott a bárka, Lando és a vuki gyorsan lekapcsolgatták az összes fedélzeti rendszert, a legminimálisabb készenléti világítás kivételével, hogy a minimumra csökkentsék a különféle berendezések elektromágneses kisugárzását. Körülöttük a

konzolon sorra kialudtak a fények, a falba épített relék pedig halk kattogással hűlni kezdtek, akárcsak a teherhajó horpadozott fémköpenye.

– És most mi lesz? – kérdezte kissé türelmetlenül a hercegnő, visszahuppanva az ülésére.

Odakint semmi sem mozdult, a roncstelep láthatóan teljesen elhagyatottnak tűnt a kora délutáni napfényben. Ha szerencsájuk van, senki sem vette észre a leszállásukat és nem fog idejönni érdeklődni vagy azért, hogy kibelezze az új szerzeményt.

– Most várunk egy órácskát, míg lecsillapodnak a kedélyek. – mondta Lando, féloldalasan a lány felé fordulva. – A szigorított ellenőrzés miatt tele az ég járőrgépekkel. A légi rendészet végigpásztázza a lehetséges leszállóhelyeket, ahol szerintük elbújhatunk előlük. Mikor sehol sem találunk minket a fővárosban, kiterjesztik a keresést a szomszédos településekre, majd az egész bolygóra.

Tárgyilagos szavai némiképp idegessé tették Organát, aki fáradtságát feledve nem habozott tudtára adni véleményét a helyzetükkel kapcsolatban.

– Vagyis ránk fognak találni! Mintha azt mondta volna az előbb, hogy el kell rejtenünk a hajót!

– Úgy is lesz, hölgyem! De ne kapkodjunk! – nyugtatta meg csibészes mosollyal a báró. – Előbb várjuk meg, hogy befejezzék a keresést! A legjobban ott lehet elrejtőzni, ahol korábban már kerestek minket!

– Van valami konkrét ötlete?

– Még nincs. De mindjárt utánanézek!

Lando visszafordult a navigációs számítógéphez és böngészni kezdte az irányítástól kapott felszín térképet. Körülbelül hatvan kilométerre voltak Galos központjától, gyakorlatilag a nagy semmi közepén. A maradék üzemanyagukkal még egy felszállásra és rövidke repülésre futja, szóval alaposan meg kell fontolnia, hová települjenek át innen. Még hozzá sietve, mert közben a légi irányítók visszanézik az eltűnésük perceiben készült radarfelvételeket és előbb–utóbb kitalálják, mi történhetett. Akkor pedig kiadják a körözést a Shadow Bird ellen, így a továbbiakban a Second Chance álnévet fogják használni. Még jó, hogy Solo egy rakás hamis azonosítót tartálékolt a számítógépben ilyen esetekre.

– És mi lesz a légi felderítéssel? – akadékoskodott tovább a hercegnő, szokott vehemenciájával. – A műholdjaik folyamatosan pásztázzák a felszínt!

– Ez így azért nem teljesen igaz. – oktatta ki őfelségét a kormányzó felemelt mutatóujjal. – Egy üzleti partneremtől tudom, hogy naponta kétszer készülnek friss felvételek a felszínről, különböző spektrumokban. Nappal és éjjel, amiket elemző számítógépek hasonlítanak össze, a keresési feltételeknek megfelelő alakzatokat és eltéréseket keresve. Tehát pár óránál tovább nem maradhatunk a szabadban, még felhős idő esetén sem. Igaz, hogy a Falcon nem lóg ki a többi roncs közül, de a hajtóművekből szivárgó hő alapján azonnal kiszűrnak minket az infravörös felvételeken.

Miközben beszélt, támadt egy ötlete. Gyorsan kikapcsolta a reklámszűrőt és megnyitotta a kéretlenül kapott mellékletet.

– Mit csinál? – pattant föl a helyéről Leia, árgus szemekkel figyelve a férfi ténykedését.

Ahhoz képest, hogy Calrissian csak egy szerencsejátékosból lett üzletember, meglehetősen sokat tud a bolygóvédelmi és légtérforgalmi nyomkövető rendszerekről. S bár épségben lehozta őket a planéta felszínére, mégsem bízott benne egy hangyányit sem.

– Végignézem a helyi cégek katalógusát. Remélem találok benne egy olyan műhelyt, ahová beállhatok a hajóval javítás ürügyén és eltűnhetünk végre a műholdak elől.

– Maga üzletember. Nincsenek barátai a Gerrenthumon?

– De, vannak! – vallotta be kesernyés félmosollyal Lando, felpillantva a válla fölött kukucskáló lányra. – Ismerek néhány befolyásos fickót, akikkel jóban vagyok, de annyira

azért nem, hogy a körözésem hírére ne adnának fel a birodalomnak. Szóval okosabb lesz elkerülni őket. Vader elemzői valószínűleg már feltérképezték a kapcsolati hálót és mindenkire ráállítottak egy-két megfigyelőt.

– Szóval ezen a bolygón sincsenek barátaink! – állapította meg a hercegnő lebiggyedő szájszélel.

A felismerés igazából nem lepte meg. Abból a csaknem egymillió világból, ami a császárság fennhatósága alá tartozott, alig pár száz állt a szövetség oldalára az elmúlt években és körülbelül ezer rendszer fejezte ki – jobbára burkoltan – a szimpátiáját az igaz ügy iránt. Mindez elkésérítően kevés az általános felkelés kiobbantásához és az uralkodó hatalmának megdöntéséhez.

– Hacsak maga nem ismer néhány lázadó ügynököt, akik itt tevékenykednek! – dörögte a férfi kisvártatva, szinte már reménykedő hangon.

– Nem. Sajnos nem.

Leia összenézett Csubakkával, aki ugyancsak a vállát vonogatta. Ő sem járt még korábban ezen a planétán. Egy olyan illegalitásban tevékenykedő szervezetnél, mint a Felkelők Szövetsége, teljesen helyénvaló, hogy még a legfelső szintű vezetők sem tudnak mindenről. Valószínű, hogy a Gerrenthumon is működik egy-két lázadó sejt, miként a szektor szinte valamennyi lakott világán, de kapcsolatba lépni velük talán még nehezebb lenne, mint egyedül elfoglalni egy csillagrombolót.

A lány már épp azon volt, hogy visszaül a helyére és hagyja dolgozni Landót, mikor a szélvédőn kipillantó vuki figyelmeztetően elbődült. Szőrös karjával egy távolban feltűnő aprócska pont felé mutogatott, ami a felhős égen lebegett a belváros irányában.

– Igen, látom! Egy járőrgép közeledik! Gyorsan! Hagyjuk el a pilótafülkét, mielőtt benéznek az ablakon!

A báró lekapcsolta a képernyőt és a társait követve kilépett az irányítókabinból, gondosan résnyire csukva maga mögött az ajtót. Épp csak annyira, hogy azért átlásson a fülkébe és nyomon követhesse a sikló röptét. Mellette Leia idegesen topogva várakozott, míg a vuki elrohant az utastérbe valamiért.

– Mi lesz, ha észrevesznek? – suttogta végül a lány fojtott hangon. Mintha attól tartana, hogy a járőrgép pilótája meghallhatja szavait a magasból.

Lando rápillantott és széles vigyorral megveregette az összekötő folyosó ívelt falát.

– Remélhetőleg azt hiszik majd, hogy valaki hozott egy új roncsot! Han jól tette, hogy meghagyta a burkolatot ilyen lestrapáltnak!

A sikló közben alacsonyabbra ereszkedett és lassan végigrepült a hajótemető fölött. Egy rendőrségi T-16-os az – állapította meg Calrissian, mikor elhúzott a közelükben. A Szöcske hajtóműveinek süvítése felerősödött, majd elhalkult, ahogy a gép eltávolodott tőlük. Remélhetőleg nem vette észre a pilótája, hogy eggyel több roncs parkol a telepen. Nyilván csak nagy ritkán járőröznek errefelé a légi rendészet siklói.

– Úgy látom, elment! – mondta fél perccel később a férfi és kinyitotta az ajtót, hogy visszatérjen a pilótafülkébe.

– Megyek, megnézem Lukeot! – közölte a háta mögött ácsorgó hercegnő, mielőtt elviharzott volna az úrhajó belseje felé.

Lando magára maradt a kabinban. Először meggyőződött róla, hogy a Szöcske nem fog visszatérni, majd bekapcsolta a navigációs képernyőt, hogy folytassa a kutakodást a céges adatbázisban.

VI.

Kia Parsden arra ébredt, hogy felberreg a szobájában lévő kommunikációs terminál. Egy pillanat alatt magához tért az álmok tünékeny világából és az oldalára fordulva kelletlenül kibújt a takaró alól. Nyilván az ügyeletes tiszt keresi a parancsnoki hídról, mivel a berendezés senki más hívását nem fogadta volna el, amikor a kapitány alszik.

– Fényt! – motyogta bágyadtan és a szemközti asztalon derengő monitorra pillantott, amin a birodalmi flotta emblémája virított, alatta a fedélzeti idő digitális kijelzésével. Jó másfél óra volt még hátra a szokásos ébresztésig és ez eléggé felbosszantotta Kiát. Nagyon komoly dolog történhetett, ha az emberei nem tudtak várni vele reggelig és képesek voltak megzavarni a pihenését – vélte mogorván, a papucsát keresgélve az ágy mellett.

A kabin világítása közben fokozatosan felerősödött, hogy a szeme hozzászokhasson a fehéres fényhez. A nő felállt, ráérősen kidörgölte szeméből az álmodást. Odalépett a terminálhoz és mivel kincstári alsóneműben volt, úgy döntött, nem ad magáról képet. Mutatóujjával az érintőképernyőre bökött, fogadva a hívást.

– Tessék!

A monitoron megjelent Mark Zegna első tiszt borostás képe. A férfi a Persistence hadműveleti tárgyalójában ácsorgott, háta mögött a kommunikációs részleg egyik fiatal tisztjével, egy barna bőrű, karcsú hadnagynővel. Mindketten fáradtak voltak, ugyanakkor izgatottnak tűntek. Beletelt néhány másodpercbe, mire Kiának beugrott, hogy hívják az újoncot, aki csak pár hónapja került a hadihajóra, egyenesen a Caridai Flotta Akadémiáról. Viola Kvedars hadnagy, egy brentaali születésű sportolónő, aki úszóbajnok volt a világán, mielőtt besorozták volna a seregbe.

– Kapitány! Üzenetet kaptunk az Executor csillagrombolóról! – mondta kissé előrehajolva a kamera felé Zegna. – Sürgős és fontos! A Millennium Falconról van szó!

A lázadó teherhajó nevének említése egy pillanat alatt kisöpört minden álmodást és neheztelést Parsden elméjéből. Azonnal olyan éberré vált, mint egy ugrásra kész ragadozó és két kézzel az asztalra támaszkodva meredt a képernyőre.

– Hallgatom! – emelte föl hangját érezhető türelmetlenséggel. Majd a lélegzete is elállt a hírektől, miközben az első tiszt a kezében tartott adattábláról szabatosan felolvasta neki Piett admirális üzenetét.

Az Anoat szektorban tevékenykedő Halál Osztag parancsnoka arról értesítette őt, hogy a régóta körözött Millennium Falcon YT-1300-as típusú teherszállító megszökött a Bepinről. A fedélzetén lévő lázadók nevének felsorolása után tájékoztatta, hogy a jármű valószínűleg a Gerrenthum rendszer felé tart, ahol megpróbálnak majd tankolni és orvosi ellátásban részesíteni az egyik sebesült társukat. A Persistence feladata, hogy csatlakozzon a bolygónál tartózkodó többi hadihajóhoz és a helyi hatóságokkal együttműködve fogja el a csészealjat. A szektorban szétszórva állomásozó flotta egységei már úton vannak a naprendszer felé és ha szükséges, blokádnak alá veszik a planétát.

– Mikorra várható a lázadók érkezése? – kérdezte kiszáradó szájjal Kia.

Agyában egymást kergették az izgatott gondolatok, miközben kapkodva öltözni kezdett, a rá váró legfontosabb teendőket mérlegelve. Az imái lám meghallgatásra találtak, mert kapott egy újabb lehetőséget a sorstól, hogy kiköszörülje a tiszt becsületén esett csorbát! És nem melleleg törlesszen az ellenségnek.

– Ezekben a percekben, asszonyom! Az üzenet két órája érkezett, de csak most sikerült dekódolnunk, mert a kommunikációs részleg számítógépeit karbantartás miatt

leállították az éjszakai műszak idejére. A tartalék gépeken pedig nem működött a visszafejtő program aktuális verziója egy... ööö... frissítési hiba miatt.

Mark Zegna elégedetlen fintorral tudatta parancsnokával, hogy szerint is nagyon rosszkor jött ez a leállítás. Parsden viszont örjöngeni tudott volna dühében, s komoly erőfeszítésébe telt, hogy ne kezdjen kiabálni a beosztottjaival, miközben a nadrágot cibálta magára. S mérgét csak fokozta az első tiszt mögött ácsorgó Kvedars arcán megjelenő félelem, aki valószínűleg felelőssé tehető a malőrért.

– Ez súlyos mulasztás, Zegna! Amiért valaki felelni fog! – jelentette ki végül Kia, meglehetősen fagyosan. – Azonnal rendeljen el harckészültséget és helyezték üzembe az összes távérzékelőt, amíg a hídra érek!

– Igenis, kapitány! – biccentett a férfi, majd mivel Parsden nem szaporította tovább a szót, bontotta a vonalat.

Pár másodperccel később éles sípszó harsant az összes fedélzeti hangosbeszélőben, amit pattogó hangú utasítások követtek, felriasztva a személyzetet békés szenderegéséből.

– Harckészültség...! Mindenki a harcálláspontjára...! Ismétlem...!

Több ezer álmos ember ugrott ki ágyából a csillagrombolón és átkozta a riadót elrendelő személyt gondolatban, miközben kapkodva öltözködött és rohant a kijelölt helyére.

Parsden ugyancsak sietett és miután begombolta egyenruháját, átment a fürdőszobába futólag rendbe szedni magát. A mosdótükörbe bámulva akkurátusan megfésülte rövidre nyírt, szőke frizuráját, mielőtt fejére illesztette volna zöldesbarna sapkáját. A kialvatlanságtól fáradt arcán elmélyültek a ráncok, ahogy a Millennium Falconra gondolt, ami kis híján tönkretette a karrierjét, nem beszélve a rábízott csatahajóról. Amióta a koréiai csempészbárka csúfosan elbánt velük az Anoat rendszerben, nem volt olyan nap, hogy ne jutott volna eszébe az átkozott Han Solo. És számtalanszor elképzelte, milyen lenne elfogni a fickót és egy puskatussal letörölni képéről az önelégült mosolyt, amiért sikerült bolondot csinálnia belőle.

A nő nem vesztegette az idejét sminkelésre, bár úgy találta, a szeme alatt sötétlő foltokra nem ártana kenni valamit. De túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy ilyen apróságokra pazarolja az értékes percekét, mikor az ellenség valószínűleg itt ólálkodik a közelükben.

Fürge léptekkel elhagyta ideiglenes tiszti kabinját, ahová azután költözött át, hogy a híd mögötti parancsnoki lakosztályból a szerelők javítóműhelyt csináltak az utasítására, a gyorsabb munka érdekében. A kabinban előtte az egyik, Puyoolnál meghalt tűzértisztje lakott és sajnos elég messze esett a parancsnoki hídtól. Így most éppen csak nem szaladva indult a távoli turbóliftek irányába, miközben a hangosbeszélőkben még mindig fűtyült a sípszó, idegesítő sivítással noszogatva a személyzetet, hogy igyekezzenek elfoglalni pozícióikat a hatalmas hadihajón.

A széles fémfolyosóra – vele nagyjából egy időben – számos tiszt özönlött még ki, akik meglepődve húzódtak félre az útjából, utat engedve a kapitánynak. Kia olyan kőkemény arccal nézett végig rajtuk, hogy senki sem merte megkérdezni, mi az oka a riadónak. Inkább szedték a lábukat és egymást taszigálva nyomakodtak be a tágas liftekbe vagy szaladtak le az alsóbb szintekre vezető fémlépcsőkön. Az egész hajó zengett a csizmás lábak dübörgésétől, ami sajátos zenei aláfestésül szolgált a korai ébresztőhöz.

Parsdennek várnia kellett a lifteknél, mert mindegyik foglalt volt, aztán fél perccel később elsőként lépett be az előtte megálló üres fülkébe. Nyomában a hídra igyekvő tisztek és altisztek csoportja tolongott, fegyelmezetten és csöndben körülállva őt a kabinban. Kia hálás volt nekik, amiért nem fecsegnek a jelenlétében és nem zaklatják mindenféle kérdésekkel. Pedig szinte tapintani lehetett a liftben a kíváncsiságot és a fáradtsággal keveredő feszültséget, miközben fölszágulhattak a csillagromboló több

emelet magas parancsnoki felépítményébe.

Az anoati fiaskó óta a Persistence személyzete folyamatosan azon dolgozott, hogy kijavítsák a sérüléseket és újra működőképes állapotba hozzák a fémóriást. Három hete a lázadó teherhajónak sikerült leráznia őket, miután bemenekült a Puyool gázóriás gyűrűrendszerébe és nem csupán az utána küldött nyolc vadászgépet intézte el, de a rombolót is súlyosan megrongálta a rakétaival. A legnagyobb károkat azonban a törmelékmező okozta a Persistence törzsében, aminek jégdarabkái több száz ponton kilyukasztották a páncélozott burkolatot és kész roncsot csináltak a büszke hadihajóból. Ötvenegy halott és százkilencvenhét sebesült volt a végeredmény, ami őszintén lesújtotta Kiát. Sosem vesztett még el ennyi embert az alárendeltjei közül és azóta is elfogta a düh, valahányszor eszébe jutott az elképesztő csempészbravúr, amivel kibabráltak vele.

Majdnem egy hétbe telt, mire a gázóriás körül keringő hajót – némi külső segítséggel – sikerült annyira rendbe hozniuk, hogy elvánszoroghattak vele a Gerrenthumig. A szektorban egyedül itt működnek olyan orbitális hajójavító műhelyek, amik képesek befogadni és kiszolgálni egy csillagrombolót. Tekintettel a háborús helyzet miatti elsőbbségükre, a karbantartók azonnal eltávolították a legnagyobb úrdokkjukban álló öreg tibanna gázszállító tankert és nekiláttak helyrehozni a Persistencet. A burkolat és az ionhajtóművek javítását csak két napja fejezték be, ami után rögtön kiparancsolták őket a dokkból, hogy fogadni tudják a következő járművet. Így az összefoltozott behemót most a műhelyállomás közelében keringett egy parkolópályán és várta a beígért alkatrészeket.

Egy csillagromboló bonyolult jószág. Milliónyi olyan berendezés van rajta, amit nem lehet a fedélzeti tárgynyomtatókkal legyártani vagy akárhonnan beszerezni, csak a flotta hivatalos beszállítóinak valamelyikétől. Az utánpótlás azonban késett, mert állítólag logisztikai problémák adódtak út közben. Ez konkrétan azt jelentette, mint később kiderült, hogy a bürokraták elnéztek valamit a nekik szánt rakomány összeállításakor és nem a megfelelő teherhajóba pakolták a konténereket. Ráadásul az elhunytak és sérültek helyére szánt emberállomány sem érkezett még meg hozzájuk. Parsden kapitány elképzelni sem tudta, hol lehetnek az újoncok, de pillanatnyilag a legkisebb gondja is nagyobb volt annál, minthogy miattuk aggódjon.

A flotta főparancsnoksága által kiküldött vizsgálóbizottság bezzeg percre pontosan megérkezett és már egy hete itt nyüzsögtek a fedélzeten, őt és a tisztjeit faggatva a Puyoolnál történekről. A vezetőjük egy Trax Iritani nevű ezredes volt, akinek sápadt bőre mintha sosem látott volna napfényt vagy szoláriumcsövet a születése óta. A túlképzett és javarészt idősödő szakértők azt próbálták megállapítani, Parsden hibázott-e a Millennium Falcon üldözése során és elkerülhette volna-e, hogy kicsinálja rombolóját egy rozzant csempészhajó? Ha a vizsgálatuk során vétkesnek találják valamiben, akár hadbíróság elé is kerülhet és akkor lőttek a karrierjének. Örülhet, ha csak lefokozzák és száműzik valami távoli helyőrségbe, s nem kerül börtönbe vagy a kivégzőosztag elé.

Kia most mozdulatlanul állt az emberei közt a turbóliftben, komoran az ajtóra meredve és azon tűnődött, vajon megúszná-e a fegyelmet, ha sikerül elfognia a szökevény teherszállítót? És egyáltalán, miként fordulhatott elő az, hogy a lázadók megléptek az Executor elől? Magában mindenesetre örült Piett admirális kudarcának, mert ez azt jelentette, hogy nem ő az egyetlen a flottában, akinek meggyűlt a baja azzal a rozzant teknővel. Csupán azt nem értette, miért nem szerepelt az üzenetben Han Solo neve a többi körözött bűnöző között? Talán elkapták a fickót és már rács mögött ül? És mit értsen azon, hogy velük van Lando Calrissian, Felhőváros kormányzója? Tűszul ejtették a pasast vagy átállt hozzájuk? Mindkét lehetőség egyformán valószínűtlennek tűnt. Piett küldhetett volna részletesebb tájékoztatót is a Bepinen történekről.

Nyílt a fémajtó és a kapitánynő kilépett a parancsnoki hídra vezető széles folyosóra. Ahol Viola Kvedars hadnagy várta, érezhető idegességgel toporogva, kezében egy neki

szánt adattáblával.

– Kapitány! Újabb üzenet érkezett az Executorról, amit az előbb sikerült dekódolnunk!

Kia félreállt a szétszéledő alárendeltjei útjából és türelmetlenül átfutotta a körözési felhívást. Százezer kredit vérdíj Lando Calrissianért, élve vagy halva. Ezek szerint a fickó egy követ fúj a lázadókkal és valami oltári nagy disznóságot csinálhatott, ha Vader nagyúr ennyi pénzt hajlandó áldozni a fejéért.

– Köszönöm. A kommunikációs részleg rendben üzemel? – kérdezte halkán, metsző tekintetét vetve a mellette álló hadnagyra.

A nő egyenruhája elnyűtt volt, rövidre nyírt barna hajának tincsei szabálytalanul kikandikáltak a sapkája alól. Kia először arra gondolt, figyelmezteti Kvedarst a rendetlen kinézetére, de aztán eszébe jutott, hogy a hadnagy már legalább tizenkét órája van szolgálatban és a személyzet nagy része is ugyanígy fest a szüntelen munkától. Az embereinek többsége jól teljesített az elmúlt hetek megpróbáltatásai során, ezért Parsden nem akarta ilyen apróságok miatt ugráltatni őket. Főleg azért, mert a lány még így is jobb állapotban volt, mint a hajójuk.

– Igen, kapitány!

– Akkor lépjenek kapcsolatba a bolygó forgalomirányításával és figyelmeztessék őket, hogy rövidesen magasabb pályára állunk, ahonnan jobban szemmel tarthatjuk a környéket!

– Értettem!

Kvedars elrohant teljesíteni a parancsot, Kia pedig kimért léptekkel előresietett a hídra, amit az első helyiségek közt sikerült helyreállítaniuk a puyooli baleset után. Az összekaristolt padlólemezeket és támgerendákat kivéve itt mindent ki kellett cserélni, miután a jégtörmelések bezúzták az elülső panorámaablakokat és gyakorlatilag elpusztították a csillagromboló irányítópultjait. Csupán pár másodpercen múlt, hogy sikerült kiüríteniük a hidat, mielőtt a teremből robbanásszerűen megszökött volna a levegő.

Azóta többször előfordult Kiával, hogy dermesztő rémálomból ébredt az éjszaka közepén, amiben ő és az emberei ott állnak a fedélzeten és tehetetlenül figyelik a transzparacél ablakokba csapódó jégtömböket. Hangos csattanással ütődnek a burkolatnak a piszkos hógolyóra emlékeztető szilánkok, aztán az elvileg törhetetlen üvegtáblák megrepednek és sorra kiszakadnak a helyükből. Őket pedig a keletkező szélroham kisodorja a világűr vákuumába és rémült halálordításuk belevész a semmibe...

A nő most erővel igyekezett kizárni tudatából a benne lappangó félelmeit és kihúzza magát egyenesen a főtisztekkel beszélgető Mark Zegnához lépett, aki az éjszaka folyamán irányította a csillagrombolót. Két oldalt az irányítóárkokban már teljes létszámban jelen volt a személyzet, készen az indulásra. A tisztikar tagjai – csupa férfi – a kapitánynő felé fordultak, várva az utasításait. Hátuk mögött a vadonatúj, háromszögletű panorámaablakokon túl a Gerrenthum éjszakai oldalának sötét félgömbje terpeszkedett, eltakarva a csillagokat. Hozzá képest csupán apró játékszernek tűnt a hatalmas nyitott űrdokk, amiben most egy óriás utasszállító lebegett, szerelőrobotokkal és műhelyhajókkal körülvéve. A Persistence közelében számos különféle jármű várakozott még a parkolópályán, minden irányban megtöltve az űrt körülöttük.

– Uraim! – biccentett a kapitány, hátratett kézzel megállva az emberei előtt. – Ideje szolgálatba állnunk! Első tiszt! Indítsa el a készenléti századot! Kezdenek járőrözni a bejövő űrfolyosók mentén és minden YT-1300-as típusú teherhajót alaposan vizsgáljanak meg!

– Máris, kapitány!

Zegna elsietett, Kia pedig a szeplős képű kommunikációs főtisztjéhez, a nagy nőcsábász hírében álló, langaléta Ariyon Strubhoz fordult, hogy tájékozódjon az aktuális

helyzetről.

– A helyi biztonsági erők már készültségben vannak?

– Igen, asszonyom! Körülbelül két órája álltak át szigorított ellenőrzésre, de nem közölték velünk, miért.

Remek! Ezek szerint ők tudták meg utoljára, hogy egy csapat körözött lázadó tart a Gerrenthum felé! Parsden elhúzta száját a felismeréstől, de nem tette szóvá a dolgot.

– Figyeljék a rádióforgalmazásukat és jelentést kérek minden gyanús eseményről!

– Igenis!

Ez a fickó is elrohant, láthatóan örülve, hogy nem kéri számon rajta az admirális üzenetének késedelmes dekódolását. Ám a kapitánynak pillanatnyilag a legkisebb gondja is nagyobb volt annál, mint a felelősöket hajkurászni egy mulasztás miatt. Elvégre a hajó még mindig javítás alatt állt és hivatalosan nem volt szolgálatban az üzenet beérkezésekor. Most sokkal fontosabb, hogy mozgásba lendítse a dolgokat és mielőbb felkészüljenek a vadászatra. A szökevények talán már a rendszerben vannak és a hajójuk bármelyik pillanatban felbukkanhat a radaron.

– Kérek egy listát a körzetben tartózkodó birodalmi egységekről! És tájékoztassák őket, hogy részt veszünk a lázadók utáni kutatásban! – fordult késedelem nélkül Parsden a másodtiszthéhez, az alacsony termetű Toby Ligamarehoz. – A távérzékelőink teljes kapacitáson működnek?

– Igen, kapitány! Bár akkora a forgalom a térségben, hogy nagyon nehéz lesz kiszűrni egy olyan kis hajót...! – jegyezte meg óvatosan a férfi.

– Tegyük meg, amit lehet! Ha elég sokan figyelik az űrt, valaki csak meglátja őket!

Kia nem várta meg, míg végrehajtják a parancsait, hanem átsietett a hadműveleti tárgyalóba, hogy szemügyre vegye a vadonatúj, enyhén műanyagszagú monitorasztalon a navigációs atlaszt és kiszámolja, melyik belépési zónába fog megérkezni a Millennium Falcon. A Gerrenthum körül három ilyen tartomány található a stacionárius pályamagasság fölött. A különböző irányokból közelítő űrhajók az érkezési vektorukhoz legközelebbi zónát szokták választani, a lázadók pedig az Indellian rendszer felől fognak belépni a körzetbe.

Amíg a térképet nézegette, csatlakozott hozzá az első tisztje és a hajó főnavigátora, az összes hajú Kevin Yuranda főhadnagy.

– A vadászok felszálltak, kapitány! – jelentette Zegna nyugodt hangon.

– Irányítsa őket a bolygó éjszakai oldala fölötti belépési zónához! Arról várható a lázadók érkezése!

– Máris!

A férfi indult volna, hogy kiadja az utasítást, de Parsden következő kérdése megállította.

– Mennyi idő alatt tudunk elindulni, Mark?

– Egy óra, ha nagyon sietünk. – vélte összeráncolt homlokkal az első tiszt. – A manőverező hajtóművek egy része még javítás alatt áll, a főhajtóműveink pedig ki vannak kapcsolva.

Kia tudta, hogy a Persistence nincs menetkész állapotban, pláne egy ilyen zsúfolt űrtérségben, ahol csak nagyon óvatosan lehet manőverezni a számtalan civil jármű között. De annyira elkapta a vadászat izgalma, hogy úgy döntött, megkockáztatja a startot. A szektorban tartózkodó összes birodalmi hajó úton van ide és ha a lázadóknak sikerül leszállniuk a bolygóra, blokád alá veszik az égitestet. Akkor pedig rájuk is szükség lesz és ő szeretett volna egy jó pontot Piett admirálisnál, amiért időben felkészítette hajóját a feladatra.

– Melegítsék be az összes használható hajtóművet és készüljenek az indulásra!

Zegna biccentett, tudomásul véve döntését és elrohant intézkedni. Kia az asztal túloldalán tébláboló főnavigátorra pillantott, aki láthatóan nemigen tudott mit kezdeni

magával az elmúlt napokban és kissé nyersen rádörrent a fickóra.

– Yuranda főhadnagy! Szerkesszen biztonságos pályát ennek a pontnak az eléréséhez! – bökött a nő a térképre, nagyjából stacionárius magasságban a bolygó éjszakai oldala fölött. – És gyűjtse ki nekem az összes helyet a felszínen, ahová leszállhat a lázadók hajója! Olyan kikötőket keressen, ahol el tudnak dugni egy YT–1300–ast a légi megfigyelés elől és fel tudják tankolni! Továbbá van a közelben egészségügyi ellátó intézmény! Fél órán belül itt legyen minden térkép és légi fotó egy mappában a számomra...! És másolja át az egészet a távérzékelő részlegnek, hogy ezekre a pontokra összpontosítsanak a műszereikkel!

– Igenis, asszonyom!

Kevin Yuranda őszinte elégedettséggel látott munkához, két kézzel dolgozva egyszerre a monitorasztalon. Nem ment át a navigációs részlegbe az embereihez, hanem inkább idehúzta erre a megjelenítőre a szükséges programokat és állományokat, hogy hamarabb elkészüljön a számításaival. Végre kapott egy neki való feladatot és nem az egyik műszaki karbantartó brigádhoz beosztva kell pizsmognia a javításokkal, fülig koszosan. Az efölött érzett öröm a képére volt írva.

Parsden körülnézett, majd türelmetlenül kisietett a teremből és megállt a hídra vezető széles folyosó közepén. Balról épp ekkor nyílt az egyik turbólift ajtaja és Trax Iritani ezredes lépett ki belőle, a vizsgálóbizottság négy tagjának kíséretében. Szuper! Már csak ők hiányoztak neki! Kia nem várta meg a tiszteket, hanem előrement a kormányosálláshoz, ahol egy csapat technikus sürgölődött valami kisebb műszaki hiba elhárításán. A Persistence ügyeletes kormányosa, Gina Roorda hadnagy úgy ült köztük a foteljában, mint egy körülrajongott istennő, két kezét a vezérlőművön nyugtatva.

– Még mindig nem működik, fiúk! – panaszkodott dallamos hangján a körülötte térdelő, guggoló vagy épp hasaló szerelőknek, növekvő türelmetlenséggel. – Szerintem érintkezési hiba lesz a jobb oldali botkormánynál...!

– Ott már néztem, azzal nincs baj! – morogta az egyik technikus a konzol alól.

– Mi a helyzet? – érdeklődött Parsden csípőre tett kézzel.

Már megint egy bosszantó műszaki zavar az újonnan beszerelt vezérlőrendszerben! Amióta újjáépítették a hidat, minden napra jutott legalább egy-két probléma valamelyik részlegnél. Egyszóval a csillagromboló még szívfájdítóan messze volt attól, hogy üzemképesnek lehessen minősíteni.

– Nem sikerült az indulás előtti kormánymű teszt, kapitány! – jelentette katonásan a vörös hajú, csinos arcú hadnagy, futólag fölnézve rá. Majd fölemelte mindkét lábát, hogy alul a szerelők hozzáférjenek a vezérlőpulthoz.

– Még keressük a hibát!

– Egy órán belül el kell indulnunk, hadnagy! Ha nem tudják megcsinálni, váltsanak át a tartalék kormányosállásra! – parancsolta Kia és összevont szemöldökkel körülnézett a hídon. – Hol van a fedélzeti mérnök...? Jelentést kérek a hajó állapotáról!

Az egyik közelben ácsorgó altiszt szolgálatkészen elrohant megkeresni a főmérnököt, Kia pedig kénytelen volt szembefordulni a középben lecövekelő vizsgálóbizottsággal, akik karót nyelve várták, hogy szóba álljon velük.

– Parsden kapitány! Tájékoztatna minket, miért rendelt el harckészültséget a hajóján? – kérdezte Iritani ezredes enyhén csikorgó hangján.

– Piett admirális parancsát követjük! Lázadók vannak a körzetünkben és el kell fognunk őket! – intézte el a fickót röviden Kia. – Ha többre kíváncsiak, menjenek át a hadműveleti tárgyalóba és kérdezzék a tisztjeimet! Nekem a hajó elindításával kell törődnöm!

Az ezredes öreg katona volt és azonnal átlátta a helyzetet, így szerencsére nem akadékoskodott vele tovább.

– Köszönöm, kapitány! Ha segítségre van szükségük, én és az embereim állunk rendelkezésükre! – kimértén biccentett, majd a csapata élén elmasírozott a tárgyaló irányába. Remek! Egy gonddal kevesebb!

Ekkor érkezett oda hozzá Ligamare másodtiszt és Strub hadnagy, szinte versenyt futva egymással a folyosón. A sprintet a magasabb tiszt nyerte, hosszabb lábai miatt.

– Kapitány! Pár perccel ezelőtt a gerrenthumi légiforgalmi irányítás kiadott egy figyelmeztetést, miszerint eltűnt egy leszállásra készülő YT–1300–as teherhajó a főváros légterében! A neve Naboo Duckling...! – lihegte elsőként a kommunikációs főtiszt, de olyan hévvel, mintha kilométereket szaladt volna a hírről idáig.

A lelkesedése érthető volt, elvégre a Persistence személyzetének minden tagja nagyon szeretett volna visszavágni a lázadóknak a Puyoolnál történetek miatt.

– Ezek ők lesznek! – csillant fel Kia szeme vészjóslóan.

Tehát máris elkéstek! A szökevények itt vannak és sikerült észrevétlenül átosonniuk a planetáris szenzorhálón. Aztán átverték a helyi irányítást és azóta már nyilván leszálltak valahol. Ami azt jelenti, hogy a flottának blokádnál kell vennie a bolygót. Parsden agya vadul járt, a várható következményeket próbálva felbecsülni.

– Van rálátásunk a területre? – kérdezte a másodtisztjét, aki feltűnően nyugodt maradt a körülötte zajló nyüzsgés ellenére.

– Nincs, asszonyom! Épp a bolygó másik oldalán vagyunk. Körülbelül egy óra múlva érünk Galos fölé.

Vagyis rossz helyen vannak a rossz időben. És még örülhet, ha sikerül elindítania az ezernyi problémával küszködő csillagrombolót, mire odaérnek a célzónába. Kia keze ökölbe szorult dühében. Ha időben megkapta volna az admirális üzenetét, ez nem történik meg!

– Irányítson oda egy vadászrajt! És szóljanak, ha megtalálták őket a helyiek!

A két férfi elrohant, Parsden pedig karba tett kézzel indult a tárgyalóterem felé, hogy onnan kísérelje figyelemmel a továbbiakat. Lehet, hogy még napokig nem fognak tudni csatába vonulni a hajóval, olyan rossz állapotban volt a Persistence. De járőrözni és a forgalmat ellenőrizni azért képesek – vélte reménykedve.

VII.

Egy órányi eseménytelen lapítást követően a Millennium Falcon életre kelt és dübörgő hajtóművekkel fölemelkedett a hajótemetőből. Déli irányba indultak, a főváros egyik peremkerülete felé, ahol Lando hosszas keresgélés után talált egy kisebb repülőgép javító vállalkozást a cégkatalógusban. A térképet böngészve megállapította, hogy a műhely egy használaton kívül helyezett sportrepülőter szomszédságában fekszik, jó ötven kilométerre a roncssteleptől, így éppen csak elérhető a maradék üzemanyagukkal. Az összes lehetőség közül ez tűnt a legbiztonságosabbnak, ezért közös megegyezéssel – pontosabban Organa hercegnő utasítására – ezt választották. Remélhetőleg ott elrejthetik a csészealjat egy hangárban és talán még tankolhatnak is, ha minden jól megy. És ami a legfontosabb, hogy onnan könnyen bejuthatnak a városba, orvos droidot és mindenféle gyógyszereket keríteni Skywalkernek.

Luke továbbra sem tért magához, de legalább az életjelei stabilak maradtak, Leia legnagyobb megkönnyebbülésére. A lány hol a fiatalember mellett virrasztott kitartóan, hol Landót ellenőrizte, aki tucatnyi búvóhelyet talált és vetett el a térképet böngészve. Közben időnként összevitatkozott Csubakkával az adatok pontosságáról és a reklámok túlzásairól, meg szinte mindenről az égvilágon. A nézeteltéréseik persze nem tartottak sokáig, mert a

vukinak eléggé fogytán volt a türelme és minduntalan leugatta a férfit, fenyegető vicsorgás és bömbölés kíséretében érvelve az igaza mellett. Calrissian ettől fölöttébb frusztráltnak érezte magát, a mogorva vuki és a parancsolgató hercegnő egyre fárasztóbb társaságában. Akik nem igazán törekedtek rá, hogy együttműködjenek vele vagy pláne megkedveltessék magukat a megmentőjükkel. Még jó, hogy időnként szünetet kellett tartaniuk és kivonulni a pilótafülkéből, nehogy észrevegyék őket a járőrgépek.

Amíg ugyanis a roncsok közt rejtőzködtek, két rendőrségi sikló is elhúzott felettük, végigpásztázva rajtuk a műszereivel, de addigra annyira lehűlt a csempészbárka, hogy gyakorlatilag semmiben sem különbözött a többi kiselejtezett YT-1300-astól. A báró jól okoskodott, amikor úgy vélte, az illegális landolásuk miatt kitört ribillió hamar áttevéődik a fővárosról a környező településekre, mivel út közben egyetlen járőrgéppel sem találkoztak. Viszont odafent a magasban számos Z-95-ös vadászgépet láttak elhúzni, amik az újonnan leszálló űrhajókat terelgették a kikötők irányába. A hatóságok nyilván megszigorították a Gerrenthumon való landolást miattuk, nem akarván esélyt adni másoknak is a trükközésre.

Az elhagyott sportrepülőtér két egymást metsző beton kifutópályából és a hozzájuk tartozó gurulópályákból állt Galos délkeleti részén, egy hatalmas mezőn, keskeny erdősávval körülvéve. A keleti oldalán magasodott a szögletes főépület, az irányítótorny és a kiszolgáló létesítmények, valamint tucatnyi hangár, amik közül az utolsó homlokzatán kopottas felirat hirdette, hogy itt működik az Erathewen és Társa repülőgép javító cég. Mivel a vállalkozás egyáltalán nem igyekezett harsány reklámokkal felhívni magára a leendő ügyfelek figyelmét a katalógusban, azonnal fölkelte Calrissian érdeklődését. Nyilván nem megy nekik jól a bolt, azért nem költöttek sokat a reklámra. Akkor pedig valószínűleg örülne a tulaj, ha egy-két napra kibérelné tőle a hangárt és remélhetőleg kérdezősködni sem fog a részletekről. Sőt, ha szerencsájuk van, talán már csődbe is mentek és senki sincs a telephelyen, így ingyen elrejtőzhetnek ott a felderítő műholdak elől.

Lando közvetlenül a műhelyként szolgáló hangár félig nyitott kapuja előtt tette le a Falcont, majd egyedül kiszállt és beszélt a zajra előkerülő tulajdonossal, egy kövér és öreg lutrilliaival, aki olajfoltos kezeslábasban barkácsolt valamit egy állványra rakott régi Radon-Ulzer vadászgéphajtóművön. Rajta kívül teremtetett lélek nem volt a környéken, amit a báró jó jelnek vélt, ezért sokáig alkudozott a barázdált képű lénnel a bérleti díjról. Végül megegyeztek és Calrissian pénztárcája könnyebb lett néhány nagy értékű kreditchippel.

A hegyes fülű lutrilliai kinyitotta nekik a hangárkaput és félretolta a mozgatható állványt a fal mellé. Csubakka ezt látva nyomban betaxizott a teherhajóval a csarnokba, egy nagy rakás gépalkatrész és szerszámos polc közé. Erathewen sajnos űrhajó üzemanyagot és pótalkatrészeket nem tudott adni nekik, de jó érzékkel elárulta Landónak, hogy az elmúlt órában már kétszer is jártak erre a légi rendészet gépei, átfésülve a környéket. Amúgy pedig a hangár teteje olyan fémből készült, amin nem látnak át a letapogató szenzorok, szóval a diszkrécióval nem lesz gond. Viszont ha bármi probléma adódna a hatóságokkal, ő semmiről sem tud és nem kíváncsi rá, ki bérelte ki a műhelyét.

A báró erre elővette legmegnyerőbb mosolyát és megnyugtatta, hogy neki semmi problémája a hatósággal, csak nyugalmat szeretne egy pár napig. És ha senki sem fogja zavarni a hangárban, távozáskor újabb kreditchipekkel honorálja majd a tulajdonos kedvességét. A fickó értett a szóból, így rövid úton befejezte a szerelést, bezárta a hátsó sarokban álló irodája ajtaját és odahorkantott néhány parancsot a melléte ácsorgó ütött-kopott W-2-es biztonsági droidnak. Majd egy ezüstszőgekkel kiveret bőrdzsikire cserélve koszos munkaruháját, komótosan távozott az épületből az erdő irányába.

Amint becsukódott mögöttük a csarnok rozsdásan nyikorgó fémkapuja és sejtelmes félhomály borult a megviselt burkolatú csempészbárkára, Lando visszatért a fedélzetre és

közölte társaival, hogy ideje bevásárolni. Úgy tervezte, egyedül vág neki a hosszú gyalogtúrának, ám Csubakka elállta útját és határozottan kijelentette, vele tart a biztonság kedvéért. Ezen megint összevesztek, mert a férfi nem akart egy két méteres, szőrös melákot a háta mögé gardedámnak, aki tutira feltűnne mindenkinek a környéken. Mielőtt azonban a feldühödött vuki ismét fojtogatni kezdte volna az exkormányzó urat, Leia közéjük lépett és bejelentette, ő fogja elkísérni Calrissiant. Bár igencsak fáradt volt már, mégsem akart tétlenül tovább ücsörögni, miközben Lukenak azonnali segítségre van szüksége. A döntésével sem Lando, sem Csubi nem értett egyet, így a hercegnőnek minden diplomáciai érzékét és ékesszólását be kellett vetnie, hogy meggyőzze őket az igazáról. Végül bizalmasan félrevonta a biztonságaért aggódó vukit és esdekelve kérte, vigyázzon Skywalkerre, amíg ő szemmel tartja a bárót. Ha pedig bármi baj érné őket és nem térnének vissza, próbálja biztonságba juttatni a fiút, akinek a leginkább szüksége van segítségre.

Amíg ők egymás közt sutyorogtak, Lando számba vette a nála lévő holmikat. Amikor elhatározta, hogy megszökteti a balszerencsés lázadókat Vader fogságából, közvetlenül azelőtt, hogy Hant lefagyasztották volna, már tisztában volt vele, ez a végét jelenti majd a felhővárosi karrierjének. Ezért elsietett a lakásába és előrelátó módon összeszedte a meneküléshez szükséges legfontosabb dolgokat. A ruhája zsebeibe és a vastag fekete bőrvének rekeszeibe dugta összes megtakarított pénzét, 42 ezer kreditet, valamint a páncélszekrényében őrzött hamis okiratait. Ezek közül az egyik különösen értékes volt a számára, mivel a segítségével férhet hozzá egy bankszámlához, ahol további 150 ezer kreditet őrzött vészhelyzet esetére egy fondori bankban. Nem sok pénz a teljes vagyonához képest, amit vállalati részvényekbe és felhővárosi ingatlanokba fektetett, de kellett már ennél sokkal kevesebből is újrakezdenie az életét korábban.

Aztán amíg arra várt, hogy Leia és a vuki eldöntsék végre, mit akarnak, körülnézett az utastérben sorakozó ládákban, egy megfelelő méretű táskát keresve, amiben magával vihetné a rohamosztagosoktól zsákmányolt sugárvetőt. Meg egy régi adattáblát, aminek memóriájába átmásolta a várostérképet. Végül magára öltötte Han egyik sötétkék kabátját, aminek kapucnija alkalmasnak látszott arra, hogy eltakarja fejét a közterületi megfigyelőkamerák elől.

– Hé, srácok! Indulhatnánk végre? Hosszú út áll előttünk! – kiáltott fel végül, csípőre tett kézzel ácsorogva egyre türelmetlenebbül.

– Várjon! Át kell öltöznöm! – sietett el mellette a hercegnő, akinek időközben sikerült meggyőznie a vukit arról, hogy maradjon Luke mellett a fedélzeten.

Bár iszonyúan kimerültnek érezte magát és inkább lefeküdt volna aludni, mégis kötelességének érezte, hogy a báróval tartson a bevásárlókörútra. Ha Calrissian megpróbálna lelépni vagy beárulni őket a hatóságoknál, habozás nélkül le fogja löni, ezt szilárdan eltökélte magában. Viszont az elnyűtt hóruhája nem a legalkalmasabb viselet ezen az enyhe éghajlatú bolygón, ezért okosabb lesz átöltöznie valami kevésbé feltűnő szerelésbe.

Hátrament a hálókabinba és kinyitogatva a szekrényfiókokat, turkálni kezdett Solo cuccai között. Nem lévén semmi váltás ruhája a fedélzeten az Anoat rendszerben történtek óta, életében először férfiruhába kell bújni. Remélhetőleg ez nem lesz akkora kihívás, mint drága estélyiruhában betipegni egy királyi fogadásra.

A tucatnyi egyforma holmit látva elkerülhetetlenül eszébe jutott Han és az az alkalom, amikor pár héttel ezelőtt megkérdezte tőle, miért hordja állandóan ugyanazokat a göncöket? Nem telik neki egy váltás ruhára sem? Amióta csak ismerte a koréliait, mindig kék vagy fekete nadrágot, fehér inget, hozzá fekete mellényt vagy sötétkék kabátot viselt és a kedvenc fekete csizmáját.

Han erre kinyitotta a fiókokat és megmutatta neki az egyforma kínálatot. Majd vigyorogva közölte, hogy nem ugyanazt hordja, csak ugyanazokat a fajta ruhadarabokat. Még amikor a Nar Shaddaan élt és fűszercsempészettel foglalkozott, ismert egy kereskedőt, akitől jó áron beszerezett egy halom megfelelő méretű ruhát és azóta is ezeket viseli. Neki tetszik a szerelése, mert kényelmes, könnyen mosható és természetesen remekül áll rajta. A fiókokban van még annyi holmija, hogy legalább tíz évig elég lesz a számára. És ő különben sem egy piperkőc, aki a legutolsó divat szerint öltözködik, szóval ne kritizálja a megjelenését.

Leia akkor nem bírta megállni, hogy meg ne jegyezze gonoszkodva, szerinte Han modora épp olyan választékos, mint a ruhátára. Most viszont fájó szívvel gondolt arra, milyen tiszteltelenül viselkedett vele szemben éveken át és mennyit bántotta őt, ahelyett, hogy tiszta szívéből szeretne volna Solót. De már késő ezen rágódnia. Talán örökre elveszítette a férfit és jó lesz mielőbb megbarátkoznia a tudattal, hogy esetleg nélküle kell továbbélnie az életét. Kétségbeejtő gondolat, de pillanatnyilag semmit sem tehet ellene.

Miközben kipakolt az ágyra egy teljes öltözetet, óvatosan megszagolta az igencsak gyűrött inget, ellenőrizve a tisztaságát. Állott ruhaszaga volt, némi illatosítóval keverve. Nem úgy tűnt, mintha napokig hordták, aztán levetették volna, hogy mosás helyett férfias trehányssággal eltüntessék a ruhásszekrényben. Ez jó lesz neki, eltekintve a méretkülönbségtől.

Gyorsan kibújt a hóruhájaiból és futólag végigmérte magát a gyér lámpafényben. A karjain és lábain tisztán látszottak még a kínzás nyomai. Csupa vöröslő, duzzadt véraláfutás és sötétlő zúzódás, amik beborították a végtagjait. Óvatosan felhajtotta vérfoltos trikóját, hogy megtapogassa hasán és keblein a fájó sebhelyeket. Igazság szerint az egész teste sajgott nyaktól lefelé és olyan gyengének érezte magát, mint egykor a Halálcsillag börtönében, ám csak most jött rá, mennyire kimerítették az elmúlt napok megpróbáltatásai. Talán a sérülések látványa tette, amik elcsúfították habfehér bőrét, talán az újra és újra rátörő rettenetes emlékek, amiktől elfogta az ideges reszketés, mindenesetre le kellett ülnie egy időre, hogy összeszedje magát.

Mellette Luke mozdulatlanul feküdt, nyakán az orvosdiagnosztikai egységgel és mit sem tudott az ő nyomorúságáról. A lány mélyeket lélegzett, próbálva erőt és bátorságot meríteni a megnyugtató csendből. Nem számít, mennyire pocsékul érzi magát. Egyszerűen muszáj kibírnia valahogy még néhány óráig, mielőtt ledőlhetne pihenni. Volt már ennél sanyarúbb helyzetekben is és ha azokat túlélte, ez is sikerülni fog. Viszont igyekeznie kell, nehogy Calrissian nélküle induljon el a városba.

Remegő térdekkel cibálta magára Han fekete nadrágját, ami nem csupán bő volt derékban, de ráadásul olyan hosszú, hogy föl kellett hajtania a szárait. Aztán az ing következett, majd a fekete sokzsebes mellény, amire fölvetett még egy sötétkék kabátot is. Végül belebújt a férfi fekete csizmájába. Ez igencsak lötyögött a lábán, így gyorsan az orrába tömött egy–egy zoknit.

Mikor fölállt és végigmérte szerelését, eléggé nevetségesen érezte magát a kedvese ruháiban. A méretes öltözékben úgy festett, mint egy botcsinálta női Han Solo. Már csak egy pöttyös kendő kellene a fejére, hogy aki meglátja, garantáltan zöldfűlű koréiai csempésznek nézze. Vagy úrkalóznak – gondolta kétségbeesetten. Más körülmények között mosolygott volna az egészen és csípős tréfákat eszel ki önmaga szórakoztatására, de most semmi kedve nem volt a viccelődéshez. A keze teljesen elveszett az ingujjában, ezért föl kellett hajtania, a kabát szárával együtt. A nadrág majd lecsúszott a derekáról, így szorosabbra húzta rajta a bőrszíjat és fölcsatolta Solo tartalék fegyverövét is a csípőjére. Tulajdonképpen kényelmes viselet volt, csak nem az ő méretére szabták. De ideiglenesen azért megteszi, amíg nem szerez magának valami rendes női ruhát.

Végül kinyitotta az egyik ágy alá rejtett apró páncélszekrényt, aminek Han mutatta meg korábban a kódját és kivett a koréliai megtakarított vagyonából egy nagy marék kreditet. Szigorúan csak kölcsönbe, amíg nem tudja visszafizetni – határozta el Leia, a mellényzebeibe tömködve a különféle címletű plasztiklapocskákat.

Aztán még egyszer megnézte Skywalkert közről, ellenőrizve karján a kötést és a mediszkenner kijelzéseit, amik nem sokat változtak az elmúlt órákban. Majd gyöngéden megsimogatta a fiú sebzett arcát, nehéz szívvel elbúcsúzva tőle. Ha bármi történne vele odakint, lehet, hogy sosem látják viszont egymást. De ilyesmire gondolnia sem szabad. Természetesen minden rendben lesz és időben visszatér, a szükséges orvosi felszereléssel együtt, hogy segítsen rajta.

– Tarts ki! – suttogta Lukenak, mielőtt könnyű pusztit nyomott volna az arcára. Azzal összeszedte maradék erejét és halkán kiment a kabinból.

Az utastérben közben Lando már azon töprengett, hogy dacolva a vuki haragjával, mégis inkább egyedül vág neki a gyalogtúrának. A gondolat, hogy saját maga mellett a hercegnőre is vigyáznia kell út közben, kissé elkedvetlenítette. Nyilvánvaló, hogy Leia még mindig nem bízik benne és szemmel akarja tartani, nehogy lelépjen egy óvatlan pillanatban. Ő pedig hiába is bizonygatná, hogy eszében sincs ilyesmi és tényleg segíteni akar a leharcolt csapaton. Ráadásul minél tovább várakoznak itt tétlenül, a tollászkodó hölgyeményre várva, annál később indulhatnak el és minden perccel nő a veszélye annak, hogy a rendőrök megtalálják őket.

Amíg ő egy helyben toporgott, Csubakka szakavatott mozdulatokkal ellenőrizte a kézifegyvereket és egy ládából több tartalék energiacellát szedett elő, Calrissian kizárólagos társaságában tömködve őket. Ha tűzharcba keverednének odakint, erre szükségük lehet menekülés közben. Majd átadott a férfinak egy adattáblát, rajta a feltétlenül megvásárolandó pótalkatrészek listájával, amit Artu állított össze az elmúlt órákban.

– Ez elég sokba fog kerülni. Mennyi pénzetek van? – kérdezte Lando, nem akarván egyedül állni az összes kiadást.

A vuki erre a markába nyomott néhány kreditchipet, ami a felét sem fedezte a várható költségeknek és nyomatékosan figyelmeztette a bárót, ha bármi baja esik a hercegnőnek, egyenként fogja kitépdesni a végtagjait. A lehető legfájdalmasabb módon.

A Falcon másodpilótája még be sem fejezte a fenyegetőzést, amikor a bal oldali összekötő folyosón feltűnt Han Solo ismerős alakja. Azazhogy Leia Organa, aki meglepő módon koréliai csempésznek álcázta magát, beöltözve a férfi ruháiba. Csubi és Lando megütközve bámulták a lányt, miközben ő komor arccal odalejtett hozzájuk és szó nélkül felmarkolt az asztalról egy lézerpisztolyt. Ellenőrizte benne a tárat, majd könnyedén a combjához szíjazott tokba csúsztatta a DL-44–est. Aztán megrázta Thripio vállát, hogy életre keltse a protokoll droidot.

– Igen, ööö... felség? Mit óhajt? – húzta ki magát a robot, miután felfénylő elektronikus szemeivel fölismerte a szokatlan öltözékben feszítő hölgyet.

– Én és Lando elmegyünk bevásárolni. Ti itt maradtok Csubival és azt akarom, hogy vigyázzatok Lukera. Továbbá tartsátok szemmel a környéket, nehogy megleljenek benneteket a biztonságiak. Világos?

– Igenis, Leia úrnő! Ámbár a jelen helyzetemben nem sokat tehetek a korlátozott mozgási képességem miatt, ha esetleg történne valami...

Leia azonban nem figyelt oda rá, mert fontosabb dolgok foglalkoztatták, mint a C-3PO egység üzleti panaszai. Továbbá a főbejárat irányába, nyomában a talányosan mosolygó Calrissiannal és az öltözködéstől enyhén megilletődött vukival. A torkát köszörülő Lando már épp azon volt, hogy tesz valami kétértelmű megjegyzést a lány nem kimondottan nőies ruházatára, mikor Organa fölemelte mutatoujját és hátra sem nézve szigorú hangon belefojtotta a szót.

– Ne mondjon semmit! Csak menjünk végre!

Elsőként lépdelt le a rámpán a hangár olajfoltos padlójára és beleszimatolt a kenőanyagoktól terhes levegőbe. A csarnok falán, körben húzódó poros ablakokon beszűrődő fénypárazmák sárgás csíkokat vetettek a közepén terpeszkedő Millennium Falconra, ami a helyiség nagy részét kitöltötte. Körülötte szerszámos ládák, mindenféle gépalkatrészek, felszerelések és kikapcsolt munka droidok sorakoztak, amik közt keskeny ösvény vezetett az oldalsó kijárat ajtóhoz. Kész csoda, hogy a vuki le tudott parkolni a hajóval ezen a szűk helyen anélkül, hogy mindennek nekiment volna.

Csubakka biztató makogással búcsúzott tőlük, megállva a rámpa tövében és aggódva figyelte, ahogy a két ember kióvakodik a csarnokból a szabadba. Aztán gyorsan visszatért a fedélzetre, hogy eleget téve a hercegnő kérésének, éberén vigyázzon a sebesült Skywalkerre a két kelekótya robot társaságában.

VIII.

– Merre kell mennünk? – kérdezte Leia, óvatosan megtorpanva az ajtón túl.

A kinti napfény metszön tűzött a szemébe a felhők közül, mikor az eget pásztázta járőröző siklókat és vadászgépeket keresve. Ám egyet sem látott a közelben, fölöttébb megnyugtató módon.

– A térkép szerint van egy taxiállomás két kilométerre, északi irányban. Onnan könnyen eljuthatunk a déli úrkikötőhöz, ahol a legközelebbi járműkölcsonzó található. – mutatta neki Lando az adattáblán, majd a lány combján lógó mordályra bökött. – A Gerrenthumon tilos a nyílt fegyverviselés. Ha ezzel meglátja egy járőr, azonnal igazoltatni fogják. Talán jobb lenne, ha betenné a táskámba.

– Rendben. – csatolta le a fegyverszíjat magáról Organa vitatkozás nélkül.

Más sem hiányzott neki most, mint egy igazoltatás. Tudniillik semmilyen papír nem volt nála. A felkelőktől kapott hamis iratait még a Deyeren elvesztette, amikor majdnem belefulladt a tengerbe, de ha nála maradnak, a birodalmiak akkor is elvették volna őket a Bespinen.

– Mielőtt nekivágunk a sétának, előbb meg kéne beszélnünk a teendőket. – mondta Calrissian, elpakolva a nő oldalfegyverét.

– Mire gondol?

Elindultak a hangárok előtti betonon észak felé, keresve a kivezető utat az elhagyott reptérről. A ragyogó napsütés ellenére nem lehetett több húsz–huszonkét foknál és alig érezhető füstszagot sodort feléjük az enyhe szellő nyugati irányból. A távolban időnként elsüvített egy–egy alacsonyan szálló sikló az égen, de különös mód egyik gép sem haladt át az üres leszállópályák fölött. Lando jó helyet választott a város szélén, amit gyakorlatilag elkerült a légi forgalom, noha a környező erdő lombkoronáján túl több irányban is emeletes házak szögletes tornyai látszódtak a távolban. Leia engedte, hogy a báró diktálja az iramot és mélyeket lélegezve igyekezett lépést tartani a kitartóan baktató férfival.

– Óvatosnak kell lennünk. A császáriak valószínűleg már elárasztották a helyi médiát a körözési fotóinkkal és engem amúgy is sokan ismernek a szektorban, mint közszereplőt. Ráadásul a maga pofija is eléggé népszerű lett az utóbbi időben.

A hercegnő kesernyés félmosollyal fogadta Calrissian megállapításait, magában tökéletesen igazat adva neki. Talán mégsem volt olyan jó ötlet a Gerrenthumra jönniük, de sajnos már késő visszakozni a bolygóról. Az ő döntése volt, hogy ezt a rendszert válasszák, szóval nem hibáztathat senkit a helyzetük miatt.

– A hírnév átka. Majd felhajtom a kabátom gallérját és nem vigyorgok bele a biztonsági kamerákba.

– Nem biztos, hogy ennyi elég lesz. A ruhánkról ordít, hogy idegenek vagyunk, ezért sürgősen be kell szereznünk néhány kevésbé feltűnő holmit. Egyébként megkérdezhetem, miért öltözött át Han cuccaiba?

Lando udvarias érdeklődése felborzolta a lány amúgy is zilált idegeit, mert lebiggyedő szájszállal válaszolt, beismerve elhamarkodott döntését.

– Azt hittem, ez kevésbé feltűnő, mint a hóruhá.

– Jó ötlet volt, bár szerintem nem jött be. – jegyezte meg a báró, roppant diplomatikusan fejezve ki véleményét az ötlettel kapcsolatban. – Ha kérhetem, végig maradjon a közelemben és ne kószáljon el. Viselkedjen szerényen és tartózkodóan, mert ezen a bolygón így szokás. Majd én beszélek a helybeliekkel és elintézek mindent.

A kissé lekezelőnek tűnő modora nyomban felbosszantotta a hercegnőt, aki harciasan csípőre tette kezét és megállt a főépület sarkánál, mielőtt befordultak volna mögé.

– Nem vagyok már zöldfűlű, Lando! És tudok vigyázni magamra!

– Rendben! – emelte föl nyitott tenyerét védekezően a férfi, majd lopva elmosolyodott.

Amióta látta Leiát rohamosztagosokat gyilkolni Felhőváros folyosóin, eszébe sem jutott kételkedni a csaj harcedzettségében. Abból, ahogy tartotta a nehéz sugárvetőt a vékony kis kezeivel, nyomban kiderült a számára, hogy az alderaani hercegnő katonai kiképzést is kapott a felkelő hadseregben, nem csak ideológiáit.

– Ettől függetlenül bármi történjék, együtt kell maradnunk. Ha mégis elszakadnánk egymástól, nem pazaroljuk az időt a másik keresésére, hanem itt találkozunk a hajónál. Világos?

Befordultak a sarkon és átsiettek a főépület mögötti gépjárműparkolóba, ami üresen állt. Innen egy széles, repedezett aszfaltút vezetett észak felé, keresztül az erdősávon, pont ahogy a térképen szerepelt. Ezen egyenesen eljuthatnak a legközelebbi gyorsforgalmi úthoz és a taxiállomáshoz.

– Remélem nem azon jár az esze, hogy esetleg elbúcsúzik tőlünk és önállóan megy tovább a bolygóról? – kockáztatott meg egy óvatos célzást Organa.

Figyelmesen szemlélte közben Lando arcát, hátha észrevesz rajta valami áruló jelet. A férfinak azonban tökéletes pókerarca volt, mert a szempillája sem rebbent, úgy mosolygott rá a villogó fehér fogaival.

– Nem fogom cserben hagyni magukat, Leia! Együtt különben is több esélyünk van a szökésre jelen körülmények között.

Olyan meggyőzően mondta, hogy a lány majdnem elhitte neki. Még jó, hogy Solo korábban felhívta figyelmét Calrissian szerencsejátékos múltjára, így továbbra is gyanakodott rá, igaz már valamivel kevésbé szigorúan. Lehet, hogy mégis jól járnak ezzel a fickóval és nem fogja újra elárulni őket?

– Értékelem a segítségét és, hogy megmentett minket Felhővárosban. Kár, hogy Hant nem tudtuk kiszabadítani.

Odaértek a repülőtér kijáratához, ahol egy elhagyott őrbódé romja állt kitört ablakokkal, teljesen összefirkálva a környéken portyázó városi kölyökbandák olvashatatlan jeleivel. A létesítmény bezárásakor az összes biztonsági kamerát, reflektort, riasztót és rakomány átvilágító szenzort leszerelték, csak a két embernyi magas drótkerítés maradt meg, itt-ott hiányosan a terület körül. Átbújtak a vastag fémsorompó alatt és nekivágtak az erdőn keresztülvezető műútnak, amit sűrű levélszőnyeg borított be az elmúlt években.

– Tulajdonképpen, hogy ismerkedett meg Hannal? – folytatta a társalgást Lando, próbálva minél többet megtudni új útítársnőjéről, akinek elszántságát lenyűgözőnek találta.

Amikor Solo és Organa megérkeztek Felhővárosba, még csak hivatalból tette a szépet a lánynak, nehogy a koréiai gyanakodni kezdjen a szívélyes fogadtatás miatt. Higgye csak

azt a fickó, hogy elbűvölte az utasának hamvas szépsége és egyedül miatta látja szívesen a csempészeket. Pedig ha nem lapul ott a háttérben gonosz ragadozóként Darth Vader a katonáival, valószínűleg kapásból bemosott volna egyet a régi haverjának. Hálából az ylesiai fiascoért, meg a wukkari átverésért, aztán egyszerűen elzavarja a pasast a városból, szóba sem állva vele többé.

Ám a körülmények nem engedték meg neki, hogy őszintén kifejezze haragját az egykori barátjával szemben. Muszáj volt jó képet vágnia a helyzethez és udvariasan elbájologni a hölgygel. Aztán ahogy jobban megismerte, furcsamód kezdte megkedvelni a törékeny termetű alderaani lázadót, aki láthatóan élvezte, hogy gálánsan körbezsongják és szemérmes tartózkodással viseltetett a nagy hatalmú kormányzó iránt. Ekkor döntötte el, hogy cserébe az együttműködésért Leiát fogja kérni a fekete lovagtól magának. Ha Solo eltűnik a képből, habozás nélkül rástartol a hölgyeményre és szépen elcsavarja a fejét. Végére mindkettejüknek nemesi rangja van, bár az övé még viszonylag friss, köszönhetően Dominic Raynornak, aki volt szíves elkártyázni a bárói címét. Az csöppet sem zavarta Calrissiant, hogy Organát birodalom szerte körözik a lázadásban való részvétele miatt. Sőt, ez csak még vonzóbbá tette számára a hercegnőt.

Aztán a csajjal kapcsolatos tervei gyorsan semmivé váltak, miután a rohamosztagosok elfogták a szökevényeket és nekiláttak a foglyok kínzásának. Mire Lando rájött, hogy Vader át fogja verni és végül semmit sem kap az árulásáért cserébe, már azt is látnia kellett, Han és Leia mennyire belezügtak egymásba. Ezek után szóba sem jöhetett, hogy valaha is megkedveli majd őt a lány, miután fejvadászkézre juttatta a szerelmét.

– Az egy nagyon hosszú történet! – mondta Organa szelíd mosollyal, szemérmesen lesütve szempilláit.

– Nem kell elmesélnie, ha nem akarja. – udvariaskodott vele Lando ravaszul. – Csak kíváncsivá tett. És hosszú út áll előttünk.

A trükk bejött, mert Leia sóhajtva feladta tartózkodását és beszélni kezdett neki a fogságba eséséről, majd a kiszabadításáról a Halálcsillag börtönéből. Aztán a harcállomás elpusztításáról a Yavinnál, Luke és Han hőstettéről, akiknek oly sokat köszönhetett ő és a Felkelők Szövetsége. Végül pár szóban megemlíttette az ezt követő évek folyamatos meneküléseit és csatáit a birodalommal, a Hothnál és a Deyeren történetekkel fejezve be az összefoglalót. S bár a nő igyekezett mindkét férfiről egyformán tárgyilagos képet festeni a bárónak, gondosan mellőzve a személyes felhangokat, az mégis észrevette, mennyire érzelmes, meleg hangon beszél róluk. Nem úgy, mint harcostársakról vagy barátokról, hanem sokkal inkább a szívének kedves személyekről.

Calrissiannak jó érzéke volt az emberi reakciók mögött megbújó szándékok, vágyak felismeréséhez, elvégre szerencsejátékosként kezdte pályafutását. Így hamar rájött, hogy mindkét pasashoz bizalmas, sőt talán intim viszony fűzi a hercegnőt. Lehet, hogy egy bonyolult szerelmi háromszög tanúja éppen? Mondjuk látott már ennél cifrábbat is, de mindenesetre ezek a lázadók elég érdekes társaságnak tűnnek ahhoz, hogy ne unatkozzon a jövőben, amennyiben velük marad.

– Már értem, miért akarja Lukeot annyira elfogni Vader. – mondta Lando a mese végén, kezdve átlátni a helyzetet. – Nem tudtam, hogy ő az a fickó, aki felrobbantotta a Halálcsillagot. Mindannyiunkat nagyon megrázott az Alderaan elpusztításának híre.

– Luke kiváló harcos, bár eléggé forrófejű. Mindent meg kell tennünk érte, hogy biztonságba kerüljön. – szuszogta Leia, alig bírva tartani a lépést a báróval. Egyre jobban elfáradt a több kilométeres séta során, míg Calrissianon egyáltalán nem látszott, hogy megviselné a gyaloglás.

– Nagy örömség volt tőle, hogy egyedül odajött Felhővárosba maguk miatt. – jelentette ki a férfi, az előttük feltűnő csupa üveg és vasbeton épületeket szemlélve.

Végre kiértek az erdőből. Előttük egy több sávú futott keresztben, amin élénk járműforgalom süvített mindkét irányban.

– Szerintem is. De a fő, hogy élve megúszta. Messze van még az a taxiállomás?

– Át kell mennünk azon a felüljárón és a túloldali épület előtt lesz! – mutatta a báró, fél szemmel a térképet vizslatva. – Elfáradt, Leia?

– Igen. De ne aggódjon értem. Bírni fogom, amíg csak kell.

Odasétáltak a felüljáróra vezető mozgólépcsőhöz, ami automatikusan beindult, mikor ráléptek az első fokára és nyikorogva felvitte őket a magas korláttal övezett hídra. Senki sem járt a környéken, viszont az út túloldalán elterülő parkban lézengett néhány kölyök a fák között megbújó játszótéren. Jobb felé egy lakótelep szögletes toronyházai nyúltak a magasba, szemközt több kupolás épület látszott a parkon túl, balról pedig egy nagy bevásárlócsarnok szögletes tömbje uralta a tájat, homlokzatán villogó holografikus reklámtáblákkal.

– Látja a biztonsági kamerákat? – kérdezte Lando, fejével a lámpaoszlopok tetején ülő gömbölyű készülékek felé intve.

– Igen.

– A helyi kormány nagy pénzeket költött arra, hogy az összes várost bekamerázzák a közbiztonságra hivatkozva. Számítógépek figyelik folyamatosan a felvételeket és nagyon jó arcfelismerő, meg mozgáselemző programokat használnak. De van néhány módszer, amivel ki lehet játszani őket. Jöjjön, tegyünk egy kitérőt a parkba!

Leia szótlanul követte a férfit a fák közé, ahol leültek az első üres padra, távol a környéken tébláboló helybeliektől. Calrissian körülnézett, aztán előrehajolt és némi keresgélés után fölvetett két kisebb kavicsot az útszéli fűből. Majd levette bal lábáról a csizmát és az egyiket beleejtette. A másikat a hercegnő markába nyomta, biztató félmosollyal.

– Ezt dugja a csizmájába! Úgy, hogy a talpa alatt legyen és zavarja a járásban!

– Aha...! Hallottam már erről a trükkéről a katonai kiképzésen, de még nem volt alkalmam kipróbálni! – dűnnyögte a lány elégedetten.

Követte a férfi példáját és addig rázogatta lábát, míg a talpboltozata alá nem csúszott a szürkés kődarab. Landonak volt annyi esze, hogy lapos és sima kavicsokat válasszon, így nem fogják fölsebezni a bőrüket, de ahhoz elég kényelmetlen lesz, hogy ne tudjanak a megszokott módon járni. A sántikálás megváltoztatja az egyedi mozgási jellemzőiket, éppen csak annyira, hogy az elemzőprogramok ne ismerjék fel őket a birodalmiaktól kapott anatómiai adataik alapján.

– Jó lenne, ha kibontaná a haját és összekócolná, hogy minél többet elfedjen az arcából! – tanácsolta ezután a báró.

Ő egyszerűen összezárta magán a kabátot és fejére húzta a szőrmével szegélyezett kapucniját, hogy így védekezzen a lebukás ellen. Organa kabátján azonban nem volt csuklya és sapkát vagy fejkendőt sem hozott magával. Ezért kibontotta a frizuráját kordában tartó kettős fonatot és alaposan szétzilálta hosszú fürtjeit. Majd mivel a lobonca nem akart rendesen a szemébe borulni, előrehúzott néhány barna tincset a jobb álcázás kedvéért.

– Így jó lesz?

Lando megnézte és némi habozás után rábiccentett az eredményre.

– Igen. Javaslom, hogy végig tartsa lehajtva a fejét és kerülje a megszokott mozdulatait, gesztusait.

– Világos. Felőlem mehetünk!

Elindultak a taxiállomás irányába, enyhén sántikálva a talpukat nyomó kavicsoktól, mint két megfáradt öregember. Leia gondosan leszegett kobakkal követte a férfit és próbált minél kevésbé fejedelmi módon járni. Ez szerencsére nem esett nehezére, mert olyan

fáradtnak érezte magát, mint egy kikötői rakodómunkás a műszakja végén. Ugyanakkor a kellemetlenségek ellenére mégis kezdte magát otthonosan érezni az enyhe éghajlatú bolygón. Calrissian báró jobb társaságnak bizonyult, mint várta, s most azon kapta magát, hogy meglehetősen fesztelenséggel mozog a számára szokatlan, bő férfiruhában. A biztonsági kamerákat látva viszont megpróbált inkább a háttérben maradni, miközben a parkolóban sorakozó citromsárga taxikat figyelte. Két gumikerekes autó és egy terepsikló várakozott szabad jelzéssel a droszton. A sofőrjeik ez utóbbi mellett ácsorogtak, unottan beszélgetve valamiről.

Lando egyenesen odament hozzájuk és megkérdezte, melyikük tudná elvinni gyorsan a déli űrkikötőhöz? A sorban elől parkoló terepsikló sofőrje, egy kövérkés, barna bőrű pasas jelentkezett, betessékelve őket a hátsó ülésre. Egy perccel később már sebesen robogtak a négy sávos országúton, folyamatosan előzve a lassúbb járműveket a sűrű forgalomban. A taxis láthatóan mestere volt a szakmájának, mert úgy hajtott a géppel, mintha egy versenypályán lenne. Ennek ellenére mégis jó fél órájába került, mire átverekedte magát a kisebb dugókon és leparkolt az utasterminál hosszú üvegcsarnoka előtt. Elégedettsége jeléül Calrissian némi borraivalót mellékel a fuvardíj mellé, majd mindketten kiszálltak és lassan elindultak előre a járdán, elvegyülve a tömegben.

Megvárták, míg a taxisnak új fuvarja akadt és elhúzott a parkolóból, aztán irányt változtattak és pár száz métert visszasétálva letértek egy mellékutcába. A járműkölcsonzó szigorúan funkcionális üvegpalotája szögletes ékköként fürdött a délutáni napfényben, közvetlenül a sarkon túl. Előtte tágas parkoló, tele mindenféle terepsiklókcal és gumikerekes járművekkel, fölötte rikító színekben világító holografikus cégér reklámozta több nyelven egy bizonyos „Jalil Taraker, a legjobb” vállalkozását.

Leia éberén figyelte leomló hajfűrtjei mögül a járművek körül tevékenykedő overallos szerelőket. Egyetlen ügyfél sem tartózkodott rajtuk kívül a telepen, ezért az önmagát szerényen csak „a legjobbnak” tituláló tulajdonos, egy megtermett nothoiini pasas azonnal odajött hozzájuk, az elegáns világoskék öltönyét igazgatva lapátkezeivel.

Lando szóba elegyedett vele és Bart Skerich álnéven bemutatkozva pár percnyi nézelődés, meg alkudozás után három napra kibérelt tőle egy négy személyes, zárt utasterű terepsiklót. A jármű egy acélkék színű GerrenTech A-18C kombi volt, tágas raktérrel hátul a hajtóművek között. Nem éppen új típus, de masszív és megbízható darab, amit sokfelé használnak a galaxisban. Az ablakai gombnyomásra elsötétíthetők, hogy ne melegedjen túl az utaster a napfénytől, és beépített műholdas navigátorral, követő és tolatóradarral, egy alapkategóriás robotpilótával, valamint autórádióval is felszerelték.

Az aransárga bőrű tulajdonos nem lepődött meg azon, hogy mindketten takargatják az arcukat és enyhén sántítanak. A Gerrenthumon számos polgár igyekezett álcázni a személyazonosságát a hatóságok figyelő kameraszemei előtt, így sokszor találkozott már hasonló ügyfelekkel. Akár bűnözők, akár polgárjogi aktivisták, illegális bevándorlók vagy egy titkos légyottra igyekvő szerelmespár, neki semmi köze hozzá, amíg rendesen fizetnek és időben visszahozzák a kibérelt járművet. Így azután néhány unott pillantáson kívül ügyet sem vetett a háttérben ácsorgó Leiára, jó érzéssel azonnal felismerve, ki hozza a döntéseket és kinek a zsebében van a pénz. A hercegnő pedig örült a jelentéktelenségnek, s csöndben figyelte, ahogy Calrissian rutinosan megköti az üzletet és elintézi a formaságokat a nothoiinivel. Mikor végül beült a báró mellé a járműbe – s fáradt izmai elernyedtek a puha műbőr ülésen – merte csak fölemelni a fejét.

– És most hová megyünk? – kérdezte Landót, aki sorra beindította az elektromos hajtóműveket és lassan kisiklott a géppel a parkolóból.

– Keresünk egy nagy bevásárlóközpontot a belvárosban, ahol élelmet, ruhákat, gyógyszereket, meg egy orvos droidot vehetünk. Holnap reggel pedig beszerezzük az üzemanyagot és a pótalkatrészeket valamelyik depóban.

A férfi gondosan besötétítette az ablakokat, mielőtt a telepet elhagyva felhajtott volna a műútra. Nem a tűző napfény miatt, hanem, hogy senki se láthassa kintről az utasok arcát. Csak ezután merte hátralökni fejről a kapucnit, míg a lány kisöpörte arcából a hajtincseket.

– Megnézem a térképet. – ajánlkozott Leia, kiemelve a báró táskájából az adattáblát.

A terepsikló visszafogott sűvítéssel száguldott velük a széles műút fölött, gondosan tartva a távolságot a többi járműtől. A nagy forgalom miatt csak közepes sebességgel haladhattak, így beletelt vagy fél órába, mire elérték a városközpontot és a navigációs rendszer segítségével megtalálták a hercegnő által kiválasztott hatalmas plázát.

A bolygó fővárosa elképesztően túlzsúfoltnak tűnt a jövevények számára. Az utakon ezerféle kerek jármű és terepsikló torlódott minden irányban, amik közt robogók és siklóbringák szalamoztak, próbálva előrejutni a dugókban. Az égbenyúló toronyházak fölött pedig kisebb–nagyobb repülőgépek és légikocsik száguldoztak, teljessé téve az összképet. A két ember figyelmét nem kerülték el a járdákon mászkáló különféle lények és droidok közt tovaöördülő járőr robotgömbök sem, amik két oldalán, a tengelynél kidudorodó üvegburák mögül kamerák és mindenféle érzékelők pásztázták a környezetet. A tömeg feje fölött apró rendészrobotok lebegtek, szintén a járókelőket vizslatva szenzoraikkal. És minden sarkon ácsorgott egy–két egyenruhás fickó, bámészkodással töltve a munkaidejét.

Organát határozottan idegesítette a rengeteg megfigyelő és nyomkövető egység, meg az összes lámpaoszlopon és az épületek homlokzatán ott lógó kamerák tömkelege. Egyszerűen nem értette, miként engedhették meg a bolygó lakói, hogy a hatóságok ilyen szigorú felügyeletet gyakoroljanak az életük fölött? Más helyeken, ahol megfordult korábban, a polgárjogi szervezetek és civil aktivista csoportok sikeresen kiharcolták a lakosság számára a magánélethez és a névtelenséghez való jogot. A Gerrenthumon viszont valamiért a rendfenntartó szervek győzedelmeskedtek az állampolgárok fölött. Nyilván emiatt viseltek sokan különféle kalapokat, csuklyákat és a testüket eltakaró köpenyeket, védekezni próbálva az állandó megfigyelés ellen.

– Jártam már itt néhányszor, de még mindig elborzaszt ez a hatalmas megfigyelőrendszer, amit a kormányzat kiépített. – mondta Calrissian rövid hallgatás után, eltalálva a hercegnő gondolatait.

– Engem is. A Köztársaság idején az ilyesmi elképzelhetetlen lett volna.

Leia levette csizmáját és kiszedte belőle a kavicsot, ami nagyon nyomta már a talpát. A követ gondosan a kabátzsebébe rejtette, hogy később visszarakhassa, ha kiszállnak a járműből.

– Úgy tudom, maga a Birodalmi Szenátus tagja volt, mielőtt átállt a felkelőkhöz. – próbált vele baráti csevegést kezdeményezni a báró vezetés közben.

– Igen. Az apám döntése volt, hogy szenátor legyek és külföldön kezdjem a politikai pályámat. – magyarázta Organa visszafogottan. – Azért, hogy minél több világot megismerjek és tapasztalatot szerezzek a fajközi diplomácia terén.

– Engem sosem érdekelt a politika. – dünnyögte Lando közömbös udvariassággal. – Még kormányzóként sem, pedig sok politikussal üzleteltem az utóbbi időben. És nem egyet sikerült megkopasztanom a játékasztalnál.

Leia gúnyosan fintorgott a megjegyzésre és mivel amúgy sem akadt jobb dolga, úgy döntött, megpróbál többet megtudni a megmentőjéről. Mégiscsak össze lesznek zárva az űrhajóban a következő napokban, így nem árt, ha jobban megismeri a fickót.

– Mesélhetne a kalandjairól, amíg odaérünk! – ajánlotta, némi érdeklődést csempészve fáradt hangjába.

– Mire kíváncsi? – vigyorgott rá tartózkodóan Calrissian.

– Például a Hannal való kapcsolatára. – mondta rövid habozás után a lány, mivel más nem jutott eszébe. – Hogyan ismerkedtek meg és mikor lettek barátok?

– Han nem mesélt rólam?

– Nem igazán. És amiket mondott, azok sem voltak túl hízelgők magára nézve.

A hercegnő nem akarta megbántani a bárót, az mégis elhúzta száját és fejét csóválva válaszolt a kimondatlan vádakra.

– Aha! Pedig nem én vertem át őt az ylesiai rabszolga szabadító akció során! Amit mellesleg a maga felkelő barátai szerveztek, gyakorlatilag felbérelve minket, pilótákat és csempészeket! Aztán jól kitoltak velünk...!

– Hallottam az esetről. – biccentett Leia kimerően. – Pont ezért gondoltam, hogy magát is megkérdezem, mert szeretném megismerni a történetet egy másik szemszögből is.

– Vagy úgy...! Igazán rendes öntől, hogy kíváncsi a véleményemre!

Lando értékelte a nő őszinte érdeklődését és úgy vélte, talán itt az alkalom javítani egy kicsit az elmúlt napokban alaposan megtépázott imázsán. Ha úgy alakulna, hogy nem lesz más választása és be kell állnia a felkelők közé, legalább szerez magának néhány jó pontot. A korábbi rossz leosztásai után épp ideje, hogy ütősebb lapokat kapjon az élettől.

– Ez alapszabály a diplomáciában! – jelentette ki fejedelmi eleganciával a hölgy, kecsesen intve baljával a levegőbe.

– Kár, hogy a birodalom urai nem így gondolják! – fűzte hozzá a báró és fékezett, hogy kikerüljön egy terelőtáblát, ami mögött útkarbantartó robotok dolgoztak, nagy zajt csapva az aszfaltfoltozóikkal.

– Igen. Pont ezért tört ki a felkelés az elnyomók ellen.

Leiának eszébe jutottak azok a végeérhetetlen viták és ülések, amiket kénytelen volt végigszenvedni a szenátusban, a rövid, de tanulságos tagsága során. Bár akkoriban még fiatal volt és tapasztalatlan, s nem sokat tudott a hatalom körmönfont világáról, mégis hamar átlátta a rendszer hibáit és romlottságát. Ennek köszönhetően gyorsan kiábrándult a csillagközi politikából, így nem okozott számára gondot az árulás bűnébe esni és csatlakozni a Felkelők Szövetségéhez, akik egy jobb galaxis megteremtéséért vívták idealista harcukat az elnyomó kormányzatok és a népeken élösködő birodalom ellen.

– Nos, a mi kapcsolatunk Hannal elég különösen kezdődött. – sóhajtott föl Calrissian, végre belekezdve mondókájába. – Még a Nar Shaddaan történt, nem is tudom, hány évvel ezelőtt...

Aztán csak beszélt és beszélt, Leia pedig figyelmesen hallgatta, időnként rákérdezve egyes részletekre. Főleg Han Solo nőügyeivel kapcsolatban, amik különösmód izgatták a lány fantáziáját, mióta összeházasodott a koréliaival. Lando pedig nem hallgatott el előle semmit, készségesen ecsetelve azt a keveset, amit tudott Bria Tharenről, Xaverriről és Salla Zendről. Így mire megérkeztek a kiszemelt bevásárlóközpont melletti parkolóházhoz, Leia számos fontos dolgot megtudott a szerelme előéletéről, amiket önszántából aligha osztott volna meg vele a férfi. És lassan kezdte már érteni, miért lett Solóból egy öntörvényű vagány, aki inkább körbecsavarogja a galaxist, mintsem, hogy megállapodjon egy nő mellett. Kész csoda volt ezek után, hogy annyi civakodást követően képesek voltak egymásba szeretni és összejönni a hosszú hajóúton. Mint két sebzett lélek, akik a másiktól várják mindazt a gyöngéd meghittséget és otthonosságot, amitől korábban megfosztotta őket az élet.

IX.

Mikor a báró leparkolt a terepsiklóval egy emeletes garázs földszintjén, a lehető legközelebb a kijáráshoz, befejezte hosszúra nyúlt monológját és fejére húzta kapucniját.

– Most pedig keressünk egy droid áruházat!

Leia visszadugta jobb csizmájába a kavicsot és összekócolt hajjal, lehorgasztott fejjel követte a férfit, magában még mindig a hallottakon rágódva. A nagypolitikánál úgy tűnik csak egy bonyolultabb dolog létezik a világegyetemben és az a szerelem.

Egy hosszú csőben futó mozgójárda vezetett át a parkolóházból az üzletközpontba, aminek fél tucat emeletén több száz kisebb–nagyobb bolt és szakáruház működött, a délutáni óra miatt tömve bémészkodókkal és vásárlókkal. A fogyasztói társadalom eme gigantikus szentélyében minden a reklámról, a kihagyhatatlan ajánlatokról és az akciós termékekről szólt, valósággal elkápráztatva a betérő értelmes lényeket, legyenek bármilyen fajba tartozók. Csupa szépség és csillogás, csábító háttérzene és kellemes illatok, amik lágyan körbelengték a helyi és csillagközi márkákkal teli üzleteket, pénztárca nyitogatásra ingerlő módon. Leia elámult ezen a hihetetlen bőségen és választékon, amihez hasonlót nem sok helyen látott eddig a galaxisban. A polgárháború ellenére a Gerrenthumon virágzott az ipar és a kereskedelem, ellátva a piacot mindennel, mi szem–szájnak ingere. Az persze más kérdés, hogy milyen áron és főleg hányan tudják megfizetni a polcokon sorakozó termékeket.

Lando első útja egy optikai szaküzlethez vezetett, ahol kiválasztott két hatalmas napszemüveget az olcsóbb fajtákból. Ezek akkorák voltak, hogy föltéve a fél arcukat eltakarták és a foncsorozott műanyag lencséiken még a biztonsági kamerák sem tudnak átlátni – a mellékelt tájékoztató apró betűs része szerint legalábbis. Ezután a férfi megszemlélte egy falitérképet, melynek segítségével hamar megtalálták és végigjárták az összes robotkereskedést. Volt belőlük vagy egy tucat, szétszórva a hatalmas épületben. Csupán kettőben árultak orvos droidokat is, így végül a nagyobbikat választották, ahol bővebbnek tűnt a választék belőlük.

A hercegnő ezúttal is a háttérben maradt, türelmetlenül lesve, ahogy Calrissian sorra megszólítja a kiállított gépeket és kifaggatja őket a képességeikről, no meg a vételárukról. Az üzletben nem csupán általános célú medi–droid típusok sorakoztak, hanem különféle specialisták is a sebész robotoktól és belgyógyászoktól kezdve a baba droidokon és csecsemőgondozókon át a betegápoló és boncoló egységekig. Lando először egy MD–5–össel beszélt, majd egy GH–7–essel, végül akkurátusan kikérdezett egy 2–1B–t és egy FX–7–est is. Aztán inkább visszatért a három karú GH–7–eshez, mert ez bizonyult a legolcsóbbnak és legsokoldalúbbnak a kínálatból. Mellesleg pedig ez volt a legkisebb és legmozgékonyabb mind közül a lebegtető hajtóműve miatt, amivel közlekedett.

Nem akarván elárulni, milyen célra szánja az ezüstszerű robotot, csupán általános kérdéseket tett föl neki a baleseti sérültek ellátásáról, különös tekintettel az emberi fajú lényekre. A báró alapvetően nem értett az orvos droidokhoz, de a válaszok eléggé meggyőzőnek tűntek ahhoz, hogy elszánja magát a gépezet megvásárlására.

Miután kiléptek az üzletből, félrehúzódtak a folyosón áramló tömeg útjából egy páfrányokkal díszített benyílóba és a férfi az orvosi titoktartásra hivatkozva megeskette a robotot, hogy kezeljen bizalmasan minden információt, amit közölni fog vele a továbbiakban. Csak ezután tájékoztatta arról, hogy egy csonkolt végtagot kell ellátnia. A GH–7–es természetesen rögtön sorolni kezdte a fővárosi kórházak címét, ahol segíteni tudnak az illetőn, de Lando röviden elmagyarázta neki, hogy az most nem lehetséges. A

beteget diszkréten kell ápolni, anélkül, hogy bárki tudomást szerezne róla, beleértve a helyi hatóságokat is. Ezt követően átmentek egy gyógyszertárba és mindent beszereztek, amit csak kért a leendő pácienséért aggódó droid a munkájához.

Fél órával később Leia Organa azon kapta magát, hogy két telepakolt műanyag szatyrot cipelve lohol Calrissian és a GH-7-es után, mint egy cseléd lány. De csöppet sem bánta a dolgot, mert végre ott volt nála minden eszköz, ami Luke ellátásához kellett. A cuccot és a robotot bepakolták a terepsikló csomagterébe, majd visszatértek a bevásárlóközpontba a többi szükséges holmiért. A hercegnő ugyan szíve szerint azonnal indulni akart volna a Falconhoz, de volt olyan gyakorlatias, hogy belássa, minél kevesebbszer fordulnak a siklóval a városban, annál hamarabb végeznek.

A második körben felkeresett nagy élelmiszerboltban komoly tömeg tolongott, ezért beletelt vagy fél órába, mire megtalálták és összeszedték az önjáró bevásárlókocsiba a Lando által szükségesnek ítélt egy heti hideg élelmet négy személy részére, valamint harminc liter palackozott ivóvizet. Mikor ezt is berámolták az A-18-asba, a lány már be akart ülni a járműbe, de a báró mosolyogva megállította.

– Még nem végeztünk! Ideje frissítenünk a ruhatárunkat!

– Nem akarok olyan sokáig itt maradni, hogy érdemes lenne új ruhákat vennem miatta!

– jegyezte meg Organa kissé türelmetlenül. – És Hannak van elég tartalék holmija...! Jut belőle magának és Lukenak is!

– Ez igaz! – somolygott a bajusza alatt a báró hamiskásan. – De tudja, nem akarom a gatyáit is lenyúltni azután, hogy elárultam őt és elvittem egy körre a hajóját meg a barátnőjét...! Ennyire azért nem vagyok gátlástalan!

Leia ezt hallva nem tudta eldönteni, sírjon-e vagy nevéssen a kifogáson, így inkább csak a szemét forgatta a napszemüvege jótékony takarásában. Mégis, mit képzelt róla ez a pasas? Ő nem az a fajta, akit csak úgy el lehet vinni egy körre! Már majdnem felfortyant, de nagy nehezen visszafogta magát, mert végiggondolva helyzetüket be kellett látnia, hogy Landónak igaza lehet. Tényleg szükségük van új ruhákra. És ő sem parádézhat napokig Solo gönceiben, mint egy kóbor madárijesztő.

Így aztán harmadszorra is visszatértek az üzletközpontba és elkezdtek olyan boltokat keresni, ahol olcsó és a helyi divatnak megfelelő hétköznapi ruhákat kínálnak az emberi fajú vásárlóknak. Találtak is egyet a nőknek, egy másikat pedig mellette a férfiaknak.

– Itt találkozunk tíz perc múlva! Igyekezzen! – bökött a köpadlóra Calrissian határozottan. – És válasszon olyan holmikat, amik eltakarják a testét, hogy minél nehezebben tudják a nyomkövetők meghatározni az alakját és a mozgását!

– Úgy lesz. Különböznem sem akarok most villogni a kinézetemmel. – morogta a hercegnő rezignáltan.

Lando figyelmen kívül hagyta az epés megjegyzést és fűrgő léptekkel besétált a férfiruhaboltba. Szakértő szemmel méregetni kezdte a bőséges kínálatot, még mindig a kapucnival a fején végigsétálva a polcok között. Mivel az utazóbőröndje nélkül kellett távoznia otthonról, gyorsan eldöntötte, hogy nem fog fukarkodni a pénzével és egy hétre elegendő cuccot vesz magának. A felkelőktől valószínűleg úgysem számíthatna többre egy katonai zubbonyra, ami eléggé távol állt az ő kifinomult ízlésétől. Ezért gyorsan telepakolta kosarát alsóneművel, különféle színű selyemingekkel, két elegáns szövetnadrággal és egy vékony bőrdzsekivel. Ráadásnak felpróbált még két cipőt, meg egy széles karimájú szürke kalapot, amiből elég sokat látott az utcán kószáló emberek fején. Tíz perccel később két teletömött szatyrral a kézben ott ácsorgott a női ruhabolt előtt és türelmetlenül várta öfelségét, aki még a pénztárnál szobrozott a hosszúra nyúló sorban.

Szokott óvatosságával Lando körbesandított, hogy ellenőrizze a körülötte hömpölygő tömeget. Nem fürkészi-e valaki az arcát túlzott kíváncsisággal vagy nincs-e

egészségtelenül sok biztonsági őr a közelében? Elvégre sose lehet tudni, mikor kelti föl mások figyelmét azzal, hogy télikabátban és napszemüvegben mászkál egy légkondicionált plázában.

A szeme hirtelen megakadt a szemközti híradástechnikai bolt kirakatán, amiben több nagy képernyős televízió világított, rajtuk a bolygó legnépszerűbb hírcsatornáival. Az egyikén egy úrkikötő fogadóterminálját mutatták épp előben, ahol zaklatottnak tűnő emberek, lutrilliaiak, undibundik és sullustiak szálltak ki egy nagy utasszállítóból a csomagjaikat cipelve. Felfegyverzett biztonsági őrök fogadták őket, próbálva egy irányba terelni a tömeget. A kép alatt futó szabvány nyelvű szöveg szerint folyamatosan érkeznek Felhővárosból a menekültek és a kikötői hatóságok már több utasterminált elkülönítettek a számukra. A Bepinen kitört harcok miatt rendeltek el nemrég szigorított légtér ellenőrzést a Gerrenthum körül, hogy megakadályozzák a lázadó kémek és bűnöző elemek beszivárgását a bolygóra.

Egy másik képernyőn a feltűnően csinos, barna bőrű műsorvezetőnő arról beszélt, hogy a birodalmi flotta Anoat szektorban állomásozó egységei fölvették a harcot a Felhővárost megszállni próbáló lázadó csapatokkal és rövidesen ki fogják verni őket a bányásztelepülésről. A Külső Javin Társaság igazgatótanácsa jelenleg is rendkívüli ülést tart és ismételten kéri a szektor kormányzóját, hogy védje meg az üzleti érdekeiket a gázóriáson és ne engedje, hogy a lázadók elfoglalják a stratégiai fontosságú tibanna gázmezőket és a kitermelő platformokat. A háttérben közben egy tudósítás futott a Felhőváros utcáin tomboló zűrzavarról. Fehér páncélos rohamosztagosok lövöldöztek a rémülten menekülő civilekre, akik közül néhányan visszalöttek, alighanem önvédelemből. Füst, tűz, halottak és sebesültek uralták a képet.

A harmadik monitoron arról morgott a lutrilliai bemondó a fájának nyelvén, hogy pár órája egy YT-1300-as típusú könnyű teherszállító landolt illegálisan a Gerrenthumon, amin feltételezhetően lázadó ügynökök szivárogtak be a bolygóra. A bespini harcok kezdete óta összesen huszonhat úrhajó érkezett ide Felhővárosból, tizenkilenc szállt le az Indellianon, tizenöt pedig az Anoaton. A következő órákban további járművek várhatók, mivel a lakosság tömegesen hagyja el a gázbolygó légkörében lebegő települést. A csillagközi utasforgalmi vállalatok máris megduplázták a jegyáraikat és átcsoportosítottak több nagy szállítógépet a megnövekedett igények kiszolgálására. Ez persze a várható extra nyereség miatt megdobta a részvényeik értékét a tőzsdén, amire több spekuláns is rámozdult, csöppet sem meglepő módon.

A negyedik képernyőn a birodalom által körözött bűnözők és lázadó vezetők portréit mutatták, alattuk a bűnlajstromuk felsorolásával és a fejükre kitűzött vérdíjak összegével. Lando eddig pókerarccal nézte a műsort, de amikor meglátta a monitoron a saját ábrázatát, azzal a kísértőszöveggel, hogy árulást követett el, átállt a lázadókhöz, és fegyvere van, veszélyes, bizony elkerekedett a szeme. Aztán gyorsan a kapucnijához kapott és ha lehet, még inkább az arcába húzta a létfontosságúnak ítélt ruhadarabot.

– Már csak ez hiányzott! – suttogta elkeseredetten és a biztonság kedvéért egészen lehajtotta kobakját.

Amikor menekülés közben az a hirtelen ötlete támadt, hogy a városi hangosbemondó rendszeren keresztül értesíti a lakosságot a birodalmi megszállásról, csak egy kis zűrzavart akart keltetni, amiben eltűnhetnek az üldözőik elől. Azt viszont a legvadabb álmában sem gondolta volna, hogy mindenki komolyan veszi a figyelmeztetést és tényleg megpróbálja elhagyni az őt és fél milliós települést. Hisz nemhogy a városban, de az egész szektorban nincs annyi úrhajó, amivel el lehetne szállítani a népességnek akár csak a tizedrészét is! Nem csoda hát, hogy a helyekért tülekedő polgárok közt hamar kitört a pánik és a felfordulás összetűzésekhez vezetett a rohamosztagosokkal. Most joggal hibáztatják őt a történetekért, árulónak és közellenségnek kiáltva ki a katasztrófális

következmények miatt. A birodalom meg ügyesen rátesz egy lapáttal, és azt hazudja, hogy lázadók szállták meg Felhővárost és ellenük folyik a harc, sajnálatos módon civil áldozatokat is követelve. Ha tudta volna, hogy a kis bejelentése miatt órákon belül elszabadul a pokol a Bospinen, ezerszer is meggondolja a dolgot!

Visszafordult a női ruhabolthoz, hogy megnézzze, hol tart a sorban a hercegnő. Organa épp leszurkolta az eladónőnek a kiválasztott holmik árát, aztán már jött is kifelé az üzletből, roppant elégedetten cipelve egy szatyor vadi új ruhát. Csak ekkor vette észre a zsúfolt folyosó túloldalán világító képernyőket. Az egyiken épp őt mutatták a hóruháiban, egy egészen friss fényképen, amit Felhőváros valamelyik utcai biztonsági kamerájának felvételéből emelhettek ki a császáriak. Majd Csubakka szőrös képe következett, amint mogorván vicsorogva bömböl valamiért dühében. Jellemző a birodalmiak álnokságára, hogy a körözési fotókon még a maffiózók és sorozatgyilkosok is barátságosabban néznek ki, mint a lázadók – gondolta Leia bosszankodva.

– El kell tűnnünk innen! Jöjjen! – súgta oda neki Lando feszülten, mellőzve a magyarázatokat.

A lány a hajához kapott és még jobban az arca elé húzta összekócolt barna tincseit, hogy alig látott már tőlük, aztán fürge léptekkel követte a férfit, végig a bevásárlóközpont főutcáján. Most áldotta az óvatosságát, amiért átöltözött Solo gönceibe. A hóruháiban esélye sem lett volna elvegyülni a járókelők közt ezek után.

– Kezdünk közszereplők lenni! – dünnyögte a hercegnő, mikor kiértek az egyik aulába, ahol kis szökőkút csobogott, kényelmes fotelekkel körülvéve.

Itt a környező étkezdék, koktélbárok és cukrászdák miatt annyian voltak, hogy le kellett lassítaniuk. Calrissian fölvette a lustán hömpölygő tömeg sebességét és a kapucnija alól kikukucskálva folyamatosan kémlelte maga előtt a járókelőket, hogy időben észrevegye, ha a biztonságiak rájuk mozdulnának vagy csapdát állítanának nekik. Még vagy száz méterre voltak a kijárattól, de eddig úgy tűnt, a bolygó lakosságát nem igazán foglalkoztatják a távoli Felhővárosban történt események. A következő üzlet kirakatában, ahol bekapcsolt képernyőket láttak sorakozni, különféle játékfilmek és a helyi sportmérkőzések adásai mentek. Ez határozottan jobban érdekelte az arra járókat, mint a hírműsorok.

– Várjon meg itt! – suttogetta Lando a lánynak és a kezébe nyomta csomagjait.

– Mit akar csinálni? – érdeklődött Organa nyugtalanul, ám a báró nem válaszolt, csak bement az elektronikai boltba.

A hercegnő egy darabig fel-alá téblábolt a folyosón, a szüntelen áramló vásárlókat kerülgetve, majd inkább a kirakati képernyőkön futó műsorokat kezdte szemlélni, hogy takarásban legyen az arca a szembejövők elől. A legnagyobb monitoron rövidesen véget ért a sportközvetítés, helyét harsány reklámok váltották föl. Az egyik a birodalmi hadsereg toborzó hirdetése volt, amin szép arcú, fiatal férfiak és nők feszítettek büszkén a fess egyenruhájukban. Mosolyogtak, tisztelegtek, aztán díszlépésben felvonultak egy hatalmas téren, katonásan csattogó csizmákkal a közismert induló ütemére. A kép alján az alábbi reklámszöveget olvashatták a nézők rikító betűkkel: „Lépj be a birodalmi hadseregbe! Téged is várunk a sorainkba! Mert együtt mindenkinél erősebbek vagyunk! A rend és törvényesség szolgálatában! Egy jobb világ megteremtéséért harcolunk!”

Leia nem tudta megállni és elfintorodott ezt látva. A birodalmi hadsereg állományát a többszörösére duzzasztották az elmúlt években, mióta nyíltan kitört a lázadás. És ez rengeteg pénzébe került a császári kormánzatnak. Amikor még szenátor volt, egyszer szót emelt a katonai kiadások ésszerű csökkentéséért, de szavai süket fülekre találtak a felső vezetésnél. Palpatine és támogatói a Klón háború után húsz évvel továbbra is azzal érveltek, hogy a birodalomnak szüksége van egy erős, állandó hadseregre, ami képes fenntartani a rendet és meg tudja akadályozni, hogy a szeparatista ideológiák újra

szétszakítsák a nagy nehezen egységbe kovácsolt galaxist. Arról nem beszélve, hogy a hadi megrendelések óriási hasznot hoztak a beszállító cégeknek és számos bolygón biztosítottak munkalehetőséget a tömegeknek. Az, hogy közben emiatt nem jutott pénz az oktatásra, kultúrára és az egészségügy fejlesztésére, vajmi keveseket érdekelt a szenátusban.

A hölgy végül undorodva elfordult a toborzó reklámtól, hogy egy másik képernyőn futó vígjátékot kezdjen bámulni méla közönnyel. S időnként belesett a kirakaton keresztül a boltba, Landót keresve tekintetével. Hol marad már a férfi?

A báró úgy tíz perccel később jött ki az elektronikai boltból, egy újabb szatyorra való szerzeménnyel. Addigra Leia igencsak türelmetlenül toporgott már a kavics miatt egyre kényelmetlenebb csizmájában és próbált nem útban lenni az elhaladó különféle lényeknek.

– Mehetünk! – vette vissza az egyik csomagot Calrissian.

Nem közölte, mit vásárolt az üzletben, a hercegnő pedig úgy vélte, ráér megtudni később is. Csak jussanak már ki ebből a tömegből, ahol bármikor lebukhatnak és nincs hová menekülni! Sajnos a fegyvereket tartalmazó táskát a terepsiklóban hagyták, mert a pláza bejáratainál mindenhol fegyverérzékelő szenzorok működtek a békesség érdekében. Így ha a biztonságiak elfognák őket, még védekezni sem tudnak, bár Leia szilárdan eltökélte, inkább meghal a kézítása során, minthogy újra börtönbe kerüljön és onnan Darth Vader markába. Ám baj nélkül kijutottak az épületből és fél perccel később már a terepsiklójuknál voltak.

– Elárulná, mit vásárolt az előbb? – kérdezte a lány, miután bepakolták a hátsó ülésre a csomagjaikat.

– Persze. Három olcsó komlinket, egy adattáblát és három elektronikus várostérképet, szükség esetére.

– Szükség esetére?

Organa beült az anyósülésre, majd nem éppen fejedelmi módon lecibálta fájós lábáról a csizmát és kikaparta belőle a kavicsot, ami annyi kint okozott neki az elmúlt percekben. Egyszerűen sehogy se tudott miatta normálisan járni, de végül is pont ez volt vele a cél. Calrissian is megszabadult a maga járástorzító segédeszközétől és azonnal indított, kilebegve az A-18-assal a parkolóból.

– Kezd forró lenni a lábunk alatt a talaj. – magyarázta a férfi gondterhelten. – Pedig holnap még muszáj lesz bejönnünk a városba, hogy üzemanyagot és alkatrészeket vegyünk. Ezért kellenek a rádiótelefonok és a térképek. Egy nekem, egy magának és egy Csubinak, hogy tarthassuk a kapcsolatot. Így ha bármi okból elszakadnánk egymástól út közben, akkor is boldogulni fogunk és nem tévedünk el az utcákon.

– Értem. Ezek a mobilok közvetlenül kommunikálnak vagy a városi hálózaton keresztül? – érdeklődött valamelyest megnyugodva a lány.

Besoroltak a sztrádán hömpölygő járműfolyamba és a navigációs számítógép kijelzését követve elindultak vissza a teherhajóhoz. Odakint eközben bealkonyult, ezért mindenfelé lámpák gyulladtak fel, mesterséges fénybe borítva a megalopoliszt. Az épületek homlokzatán sorakozó rengeteg reklámtábla és holografikus cégér ragyogása sajátos szint kölcsönzött az utcáknak. Galosban továbbra sem csökkent a forgalom, a belvárosban legalábbis, viszont a levegőben határozottan kevesebb lett a repülőgép.

– A hálózaton át. Vennem kellett hozzájuk ideiglenes azonosító számokat is, amik egy hónapig fognak élni mostantól. Ez volt a legrövidebb időtartam, amit kapni lehetett. Utána eldobhatjuk a készülékeket vagy meghosszabbíthatjuk az előfizetést.

– Pazarló megoldás, de hasznos! Gondolom a hatóságok lehallgatják a teljes kommunikációs hálózatot. – jelentette ki Leia, elégedetten a báró döntésével.

Ha ennyire fontos neki, hogy minden körülmények között kapcsolatban maradjanak, talán mégsem akar lelépni tőlünk – gondolta reménykedve. Ettől függetlenül még mindig gyanakodott egy picit az exkormányzóra, pont a segítőkészsége miatt.

– Úgy bizony. Épp ezért nem használhatunk bizonyos szavakat beszélgetés közben. Például a nevünket, a hajónk nevét, meg a lázadás, felkelés, menekülés, háború, fegyver, stb. szavakat. – sorolta Lando, fél kézzel gesztikulálva vezetés közben.

– Igen, tudom. Az elemző számítógépek általában kulcsszavakra keresnek, amiket a programozók tápláltak beléjük. – fitogtatta a témában való jártasságát a felkelés ifjú vezetője. – De mi a helyzet a hangunkkal? Szerintem a birodalom mindannyiunk hangmintájával rendelkezik és valószínűleg átadták már az adatokat a helyieknek.

– Igen. Ezért fogunk suttogva társalogni vagy szöveges üzeneteket váltani. – mondta Calrissian megnyugtatóan. – A nevünk helyett pedig használjunk semleges kódneveket. Például színeket. Én leszek Fekete, maga Fehér, Csubi meg legyen Barna. Mit szól hozzá?

– Jó ötlet.

Leia a harsányan világító reklámtáblákat nézte a műút két oldalán és azon tűnődött, vajon Luke felébredt-e már az ájulásából? Mostanra valószínűleg elfogyott a tapasztan lévő fájdalomcsillapító és igencsak cudarul érezheti magát a sérülései miatt. Te jó ég, de lassú a forgalom ezen a sugárúton! Még legalább egy óra, mire odaérnek a repülőtérhez!

– És az adattáblára miért van szüksége? – kérdezte pár percnyi hallgatás után, mikor eszébe jutott a készülék. – Van több is a Falconon.

– Igen, de azok nem kompatibilisek a helyi hálózattal. Ez viszont közvetlenül kapcsolódik rá a beépített antennájával. Arra gondoltam, nem ártana figyelni a híreket, hogy időben értesüljünk róla, ha történik valami a környéken. Például a birodalmiak blokád alá veszik a bolygót és légtérzárát rendelnek el. Vagy ellenőrző pontokat állítanak fel az utakon, meg ilyesmik.

– Látja, ez eszembe sem jutott! – sóhajtott föl a lány meglepetten. – Maga nagyon profi a bujkálásban és a hatóságok elkerülésében, Lando! Ez tetszik nekem!

– Csak igyekszem kerülni a bajt! – szerénykedett a férfi vigyorogva.

– Ezzel a hozzáállással sokra vihetné a Felkelők Szövetségében! Feltéve, hogy csatlakozik hozzánk!

– Erre még aludnom kell egyet! Úgy vélem, a fontos dolgokat nem szabad elkapkodni!

Leia szívből elmosolyodott, először a nap folyamán. Bár csak pár napja ismerte Lando Calrissiant, azt máris megállapította, hogy a fickónak van stílusa. És a humorérzékét sem felejtette a kormányzói hivatalában, a nyilvánvaló nehézségek ellenére. Lehet, hogy végül egész jól ki fognak jönni egymással? Mindenesetre már nem akarta lelőni azért, mert fejvadászkézre juttatta Han Solót.

– Rendben! Nem akarom sürgetni...! Akkor én most lazítok egyet! Szóljon, ha megérkeztünk!

A lány hátradöntötte ülését a tágas utastérben, hogy pihenjen egy kicsit, amíg célba érnek.

– Igenis, felség! – biccentett megértően a báró és az út hátralévő részében csöndben vezetett tovább a forgalomban.

X.

Fél órával azután, hogy az Executor szuper–csillagromboló megérkezett a Gerrenthum rendszerébe, Darth Vader fölment a parancsnoki hídra, szemügyre venni a helyzetet. Piett admirális már javában intézkedett, folyamatosan osztogatva utasításait a körülötte csoportosuló tiszteknek és altiszteknek, akik ide–oda rohangáltak a fedélzeten és próbálták végezni a munkájukat.

A nagyúr nem akarta megzavarni az embereit sürgős teendőikben, ezért ráérősen elsétált mellettük és megtorpant a hatalmas elülső kitekintő ablakok előtt, hosszú pillantást vetve a távolban ragyogó bolygó keskeny sarlójára. A gigantikus hadihajó épp stacionárius pályára állt a planéta körül és kibocsátott több század vadászgépet, hogy ellenőrzése alá vonja a környező űrszektorokat. Mostantól egyetlen jármű sem hagyhatja el a rendszert átvizsgálás nélkül. A messzeségben rengeteg különféle űrhajó ionhajtóművei izzottak, parányi fénypontokként a csillagok közt, ahogy a befelé igyekvő forgalom lassan araszolt a Gerrenthum irányába, fegyelmezetten több sávba rendeződve.

A Halál Osztag csillagrombolói időközben szétszéledtek, egy tág gyűrűbe fogva a bolygót és a szabvány birodalmi taktikának megfelelően elkezdték kialakítani a zárlatot a hold nélküli világ körül. Mögöttük még mindig újabb egységek léptek ki a hiperútból, hogy csatlakozzanak a kibontakozó hadművelethez, mert az admirális iderendelte a szektorban állomásozó összes császári hadihajót. Egy planetáris blokádnak fenntartásához ugyanis rengeteg járőrgépre van szükség, amik a tér minden irányában képesek útjába állni a szökni szándékozó járműveknek. Látszólag könnyű feladatnak tűnik, de valójában igencsak nehéz lesz megvalósítani. Főleg egy olyan nagy forgalmú rendszerben, mint a Gerrenthum, ahol három hiperűr útvonal keresztezi egymást és több, mint huszonötezer hajó halad át naponta.

Gigantikus erőfeszítés, mindössze egyetlen Jedi lovag elfogása érdekében. Aki ráadásul sebesült és fegyvertelen. Darth Vader sötét szíve megborzongott a kibontakozó dráma láttán, miközben a világűr fekete bársonyán lebegő bolygót figyelte. Elképesztő hatalom összpontosul a kezében, amivel milliók életére lehet befolyással. Az itt összpontosított tűzerővel akár fel is perzselhetné az egész planétát, ha úgy tartja kedve. És mire használja mindezt? Hogy elkapja a saját fiát, aki képes lenne inkább meghalni, minthogy újra szembenézzen vele! Groteszk egy helyzet, de nem tehet másként a Sith Rend lovagjaként és a galaxis császárának hűséges alattvalójaként. Muszáj sikerrel járnia, hogy megmutathassa Lukenak az erő igazi hatalmát és rávezethesse a kölyköt az egyedül helyes útra. Ezen gondolkodott, mozdulatlanul állva a háromszögletű panorámaablakok sora előtt, akár egy ébenfekete szobor.

Aztán magába szívtá az erő sötét oldalát és kiterjesztette érzékelését a planétára, hogy kipuhatolja a távolban bujkáló fia jelenlétét. De hiába próbálkozott hosszú percekig keresztül, nem járt sikerrel. Talán mert Skywalker épp a bolygó másik oldalán tartózkodott és a körülötte nyüzsgő sok milliárdnyi élőlény eleven lüktetésének háttérzaja elnyomta a fiú személyes kisugárzását. Vagy lehet, hogy nincs is a rendszerben a Jedi? Erre a kérdésre Vader pillanatokon belül megkapta a választ, mivel megzavarták elmélyült koncentrációjában.

– Nagyúr! – lépett oda hozzá tisztelettudóan Piett admirális. – Jelentést kaptunk a helyi forgalomirányítástól, hogy pár órája észlelték a Millennium Falcont. A hajó hamis azonosítót használva jutott át az ellenőrzésen és leszállt valahol a bolygó fővárosa közelében. Még nem találták meg őket, de nagy erővel folyik a felkutatásuk.

Piett láthatóan elégedett volt, amiért ő és a szakértői ezúttal nem tévedtek a szökevényekkel kapcsolatban. Apró siker ez a sok kudarc után, de ha sikerül elfogniuk a lázadókat, az felér egy kisebbfajta győzelemmel. Még úgy is, hogy a felvonultatott erők nagysága csöppet sem áll arányban az ellenségével és az akció költségei csillagászatiak lesznek. De emiatt főjön csak Darth Vader feje a sisakjában, ha majd megkapja a számlát a Birodalmi Kincstártól.

– Vessenek be mindent, amijük csak van és fogják el őket! – mondta a fekete lovag az admirálishoz fordulva. – De figyelmeztessen mindenkit, hogy feltétlenül élve és sértetlenül akarom Skywalkert...! A többiek nem számítanak! Élve vagy holtan fogják el őket, az egyre megy!

– Értettem, uram! – bólintott rá türelmesen Firmus a parancsra. – Már elrendeltem a planetáris blokádot, hogy megakadályozzuk a lázadók szökését. Jelenleg kilenc csillagrombolónk és huszonöt kisebb hajónk van a körzetben. További nyolc egység érkezése várható órákon belül. Velük együtt teljes körű zárlat alá vehetjük a planétát.

Piett nem említette, hogy üzenetet kapott a javítás alatt álló Persistence rombolóról, amit korábban épp a Millennium Falcon rongált meg az Anoat rendszerben. Érthető a hajó kapitányának igyekezete, hogy szeretne részt venni a hadműveletben, még ha nincs is harcképes állapotban. S bár a blokádnak nagyságához mérten elhanyagolható a szerepük, az admirális jóváhagyta a kérést és beosztotta őket a kötelékbe.

– Minden távozni próbáló koréliai teherszállítót állítsanak meg és vontassanak be alapos vizsgálatra! Nem csúszhatnak ki még egyszer a kezünkből! Megértette? – mennydörögte Vader a szokásosnál is szigorúbban.

– Igen, nagyúr...! Kívánja, hogy csapatokat küldjek a felszínre a szökevények felkutatására? – készségeskedett az admirális, nagyot nyelve félelmében.

– Igen! Küldje le az 501-es légiót...! És ha a bolygó kormányzója akadékoskodna a jelenlétünk miatt, ne törődjön vele!

– Nem hiszem, hogy ilyesmire sor kerülne, uram! A Gerrenthum hűséges tagja a birodalomnak! És ők fizetik a legnagyobb adót az egész szektorban!

Piett ezzel burkoltan arra próbált utalni, hogy diplomáciai szempontból nem lenne bölcs dolog maguk ellen hangolni az ittenieket. Az Anoat szektor legtöbb világán a lakosság nyíltan vagy burkoltan elutasította a császárságot, köszönhetően a lázadók kitartó aknamunkájának. Így amióta kiverték a rebellis söpredéket a Hothról, ott igyekeztek keresztbe tenni a birodalmi erőknek, ahol csak tudtak. A hírszerzői jelentések alapján úgy tűnik, egyedül a Gerrenthum kormányzata hűséges továbbra is az uralkodóhoz és segíti a flotta kutatását a szektorban bujkáló felkelők után, katonákkal, hajókkal és pénzzel támogatva őket. Egyszóval óriási baklövés lenne most négy szökevény lázadó miatt összeveszni a helyi vezetéssel.

– Épp ezért várom el tőlük a teljes és feltétlen együttműködést! A maga felelőssége, hogy minden zökkenőmentesen menjen! – fenyegette meg fölemelt mutatóujjával a fekete lovag Piettet.

– Értettem, nagyúr!

Az admirális pontosan tudta, mit jelentenek ezek a szavak. Ha ezúttal sem jár eredménnyel, valószínűleg az elődje sorsára jut. S magában máris elátkozta azt a napot, amikor karriervágytól égve jelentkezett a birodalmi flottába. De az arcán egy izom se rezdült félelmében és miután szolgálalkúen fejet hajtott mogorva parancsnoka előtt, elsietett, hogy kiadja parancsait a közelben várakozó embereinek.

XI.

Luke Skywalker arra tért magához a Falcon hálókabinjában, hogy pokolian fáj a jobb karja. Felnyögött kínjában és ösztönösen mozdult, baljával odakapva, ám legnagyobb rémületére sehol sem találta a másik kezét. A helyén egy vastag kötést tapintottak remegő ujjai, s hirtelen rájött, hogy a jobb keze feltűnően rövidebb lett a szokásosnál. Pontosabban csukló alatt hiányzik. Levágták!

Csak ezután jutottak eszébe a korábban történtek, fokozatosan szivárogva vissza a fájdalomtól és sokktól reszkető tudatába, mint valami idegborzoló rémálom képsorai. A fénykard párbaja Darth Vaderrel Felhőváros folyosóin. Sérülések, fájdalom és rémült hátrálás az ellenség elől egy daru tetején. A jobb kezének elvesztése a harc során. Egy iszonytató kijelentés, miszerint a fekete páncélba bújt szörnyeteg valójában az apja. Aztán halálugrás a fémszakadékba. Zuhanás, csúszás egy csőben, bukdácsolás és kapaszkodás egy antennába valahol a narancsszín felhők fölött. A Millennium Falcon érkezése és a hajó acéltetejének csapódás, amitől alighanem eltört néhány bordája és csúnyán beverte mindkét térdét. Egy fekete bőrű pasas, aki besegítette a hajóba. Leia óvó ölelése és puha csókja, miközben ellátta őt az utaskabinban és röviden beszámolt neki a történetekről. Menekülés a Besspinről. Robbanások és rázkódások a fedélzeten. Utána előretartorgott a pilótafülkébe, hogy segítsen a társainak. Egy telepátikus párbeszéd a fekete lovaggal, míg Ben Kenobit hiába szölongatta. Aztán a hiperűrugrás... És onnantól nem emlékszik rá, mi történt vele.

Görcsbe ránduló testtel kiáltott fel, de olyan artikulálatlanul, hogy maga is megijedt a torkából előtörő torz hangtól. Kinyitotta szemét és kábán körbepillantott a helyiségben, ahol diszkrét félhomály uralkodott. A teherhajó utaskabinjában volt, gondosan betakarva egy pokróccal. A bal karjára egy infúziós cső csatlakozott. Mellette egy hatalmas, szőrös alak mozdult a szomszédos ágyon, felkelve és odahajolva fölé. A vuki aggódva kémlelte őt, majd megnyugtatóan morgott valamit, amiből semmit sem értett.

– Csubi...!

Luke megbámulta jobb karján a kötést és próbált megbarátkozni a gondolattal, hogy végleg elveszítette a teste egy fontos darabját. Ami eddig oly természetes volt a számára, mint a kézfogás, mosakodás, öltözködés, vakarózás, mostantól sokkal nehezebb lesz. És főként lassúbb, kényelmetlenebb. Bele se mert gondolni a jövőjébe ezek után.

De sok mást is elveszített Felhővárosban. Az apja fénykardját, ami az egyetlen személyes holmija volt az elmúlt években. A reményt, hogy legyőzheti a gonoszt és megszabadíthatja tőle a galaxist. A lehetőség pedig, hogy Darth Vader talán tényleg az apja, csak még fájdalmasabbá és szégyenletesebbé tette vereségét az igazságért vívott küzdelemben.

Ám nem ez volt a legalkalmasabb pillanat arra, hogy a történeteken merengjen. Az egész teste úszott a fájdalomban. Zúzódások, vágások, horzsolások, kisebb–nagyobb sebek sajogtak mindenhol a bőrén, amiket a harc és az azt követő menekülése során szerzett. A szája kiszáradt, a szíve pedig össze–vissza kalapált, kétségbeesetten vergődve ketrecében. Mélyet lélegzett, hogy erőre kapjon, de elfintorodott az orrába hatoló markáns szagtól. Olyan bűdösnek, mocskosnak és ráadásul gyengének érezte magát, mint még soha az életben. Mintha minden erő elszállt volna belőle az elmúlt órákban, amíg eszméletlen volt. Csak a kongó üresség maradt benne az összecsapás után és a kínzó szomjúság. A teste vízért kiáltott és valami ennivalóért, de legfőképp fájdalomcsillapítóért, hogy enyhüljön végre a folyamatos szenvedés.

A fölé hajoló vuki halk kérdést vakkantott, kíváncsian szemlélve tétovaságát. Láta, milyen pocsek állapotban van a fiú, de nem igazán tudta eldönteni, mit tehetne érte. Az infúziós tartály mindenestre kiürült, ezért úgy döntött, eltávolítja a csövet az ép karjáról. Luke hagyta, hogy kiszedje belőle a tűt, aztán lelökte magáról a takarót és megpróbált felülni.

– Szomjas vagyok. – motyogta alig hallhatóan, a kegyetlenül zsibbadó, görcsölő izmaival küszködve, amik nehezen akartak engedelmeskedni neki.

Csubakka gyorsan megragadta vállánál fogva és fölsegítette, majd megnyugtatóan dűnnyögött neki valamit. Aztán az antropoid kiment a szobából, hogy hozzon egy üveg vizet.

Luke ülve maradt, nem akarván megkockáztatni, hogy esetleg elájul, ha talpra kecmereg. Így is szörnyen szédült, annyira leesett a vérnyomása, miközben a testét vizsgálta. Valaki szétvágta jobb karján a katonai zubbonyt és egy gyógyszerlapot rakott a vállára. A nyakán pedig egy vaskos nyakörvet tapintottak remegő ujjai. Leszedte magáról a mediszkennt és az ölébe ejtette, hirtelen nem tudván, mit csináljon vele. Nyilván Leia látta el, amíg eszméletlen volt. Tényleg! Hol van a lány?

Csak most tűnt fel neki, hogy nincs mellette a hercegnő. Megnyugtató csönd honolt a fedélzeten, amiből azonnal kitalálta, hogy leszálltak valahol. Vajon meddig feküdhetett itt öntudatlanul? És mit csinálnak a többiek? Nem érzett magában elég erőt ahhoz, hogy utánajárjon a dolgoknak, ezért inkább türelmesen megvárta a vuki visszatértét.

Csubakka egy félig teli vizes palackot hozott, sajnálkozó dörmögéssel közölve, csupán ennyi maradt a fedélzeten. A folyadék enyhén állott volt és langyos, de csodálatosan jól esett a fiúnak, aki azonnal felhajtotta az egészet.

– Köszönöm...! Khm...! Hol van Leia? – kérdezte a torkát köszörülve, hogy visszanyerje megszokott hangját.

A vuki röviden elmagyarázta neki az elmúlt órákban történeteket, amiből a fiú – a szegényes shyriivuk szóincse miatt – csak annyit értett, hogy a nő elment bevásárolni valami Landóval. Ez nyilván a fekete bőrű fickó lesz, akiről azt sem tudta, kicsoda és mit keres a Millennium Falconon.

– Értem. És hol van Han?

A szőrös óriás panaszos morgással magyarázott neki egy fejdadásról és arról, hogy Solót elvitték Jabbához. Luke pedig rájött, ha tisztába akar jönni a helyzettel, valaki olyannal kéne beszélnie, akinek többet ért a mondókájából. Eszébe jutott a protokoll droid, amit legutóbb az utastérben látott a fémpadlón üldögelni. Mintha hiányzott volna az egyik lába. Nyilván ő sem úszta meg sértetlenül a császáriakkal való találkozást.

– Thripio a fedélzeten van?

Csubakka rábólintott és kérdés nélkül elsietett, hogy odahívja a robotot. Amióta a hercegnő és Lando elmentek, a C-3PO egység a pilótafülkében őrködött, a hangárcsarnok belsejét bámulva, hogy időben észrevegye, ha bárki illetéktelen próbálna a hajó közelébe jutni. Artu Detu közben szerelt valamit hátul a gépházban, majd mikor kifogyott a pótalkatrészekből, lecövekelt a főbejárat előtt és türelmesen várta, hogy az emberek visszatérjenek. Mást pillanatnyilag nem tehet, a Thripióval való társalgáshoz pedig semmi kedve nem volt. Inkább azon örvendezett magában, hogy végre nem egy ködös mocsárban kell téblábolnia, ahol mindene beázik és éhes droidevő szörnyek leselkednek a pocsolyák mélyén.

A vuki hívására Thripio örömmel tápázkodott fel a másodpilóta ülésből és bicegett hátra a fiatalemberhez. Végre egy olyan feladat, ami jobban illik az ő szakértelméhez, mint a tétlen ücsörgés!

– Artu! Luke gazda magához tért! Beszélnem kell vele! Te addig vedd át az őrséget elől, légy szíves! – utasította a folyosón ácsorgó társát menet közben.

Az asztromechanikai egység rövid trillával nyugtázta a szokatlanul kedves hangú kérést és elkacsázott a pilótafülkébe. Amióta a királyi felség megdicsérte őt az utastérben, a protokoll robot magatartása érezhetően megváltozott vele szemben. Sokkal barátságosabb lett és kevésbé arrogáns, meg fölényesen parancsolgató. És ez tagadhatatlanul tetszett Artúnak.

Mikor az aranyfényű droid és a vuki megérkeztek a hálókabinba, Luke már ismét az ágyon feküdt és azon rágódott, vajon hogy fog egy kézzel megtisztálkodni? A bekötözött csonkja masszívan lüktetett és bizsergett, szakadatlan fájdalomhullámokkal ostromolva az agyát. A többi sérülését már szinte észre sem vette, annyira megviselte a folyamatos stressz.

– Hivatott, Luke gazda? – kérdezte Thripio, csikorgó alkatrészekkel becsörömpölve a szobába. – Miben segíthetek?

– Fájdalomcsillapító kellene. – nyögte a férfi, bepólyált karjára bökve.

Csubakka felhördült, tájékoztatva őket, hogy sajnos már minden gyógyszerből kifogytak és meg kell várniuk, míg a báró és a hercegnő visszatérnek az utánpótlással. Thripio fordított, aztán Skywalker kérésére nekiállt elmesélni, mi minden történt velük az elmúlt hetekben, mióta elváltak egymástól a Hothon. Legalább addig is telt az idő, amíg Luke a gépezet fecsegését hallgatta, türelmetlenül várva a segítséget. S közben egyre az járt a fejében, milyen ostoba volt, amiért könnyelműen belesétált Darth Vader kelepcéjébe.

Eredetileg azért ment Felhővárosba, hogy kiszabadítsa Hant és Leiát, akiket birodalmi fogságban látott az álmaiban, iszonyúan szenvedve a kínzásoktól. Tudta, hogy valószínűleg meg fognak halni és a jövőről szóló rémlátomások mélyen felzaklatták. Különösen azok, amikben a hercegnő fájdalomtól eltorzult, könnyáztatta arca lebegett előtte, kétségbeesetten sikoltozva egy kopár börtöncellában. A lány kiszolgáltatottsága óriási vihart kavart a szívében, főként az iránta érzett szerelme miatt. Egyszerűen nem tehette meg, hogy cserbenhagyja őt és persze Solót, meg a vukit! Nem számít, mit mondott Yoda arról, hogy még nem készült fel a harcra. Cselekednie kellett, méghozzá azonnal. Épp csak azzal nem számolt, hogy a barátai csupán csalétek lesznek egy halálos játszmában, aminek a tétje ő maga és a megtestesült gonosz próbálja majd átcsábítani az erő sötét oldalára.

Nem lett volna szabad hagynia, hogy eltérítsék a céljától, mikor meglátta Leiát és Csubit a település egyik folyosóján a rohamosztagosok gyűrűjében. Utánuk kellett volna erednie, hogy megszöktesse őket ahelyett, hogy elcsatangol és vakmerőn szembeszáll a Sith lovaggal. A döntésével lényegében cserbenhagyta a barátait, s végül nekik kellett megmenteniük őt a biztos haláltól. Kínos. Roppant kínos, hogy így történt.

Szomorú merengését Thripio szövegelése szakította félbe, aki ekkor ért a beszámolójában ahhoz a részhez, amikor Han Solót lefagyasztották a fekete lovag parancsára, majd átadták a fejvadásznak. Luke csak most értette meg, miért lökte bele Vader abba az aknába. Ha nem elég gyors és nem ugrik ki az utolsó pillanatban a gödörből, most ő is karbonitba ágyazva lebegne élet és halál között, eszméletlenül várva, hogy kiolvasszák a császár tróntermében. Hallgatnia kellett volna Leiára, aki azt kiabálta neki a folyosón, dacolva az őreivel, hogy vigyázzon, csapda! De sajnos nem figyelt rá, ahogy korábban a két Jedi tanítómesterére sem! A legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében, mikor felismerte a döntéseinek elhamarkodott mivoltát.

Az aranyszínű droid közben nekilátott ecsetelni a saját megpróbáltatásait, egy kis időre elterelve a fiú figyelmét sanyarú helyzetéről. Végül Csubakkának kellett leállítania a folyamatosan locsogó robotot, néhány keresetlen mordulással belefojtva a szót. Skywalker parancsnoknak pihennie kell, úgyhogy fejezze be a litániát és menjen vissza örködni.

– A modorod Csubakka épp olyan pocsek, mint az én műszaki állapotom jelenleg! – méltatlankodott a droid önérzetesen. De teljesítette az utasítást, mert nem szerette volna,

ha a vuki hirtelen haragjában kikapcsolja.

– Köszönöm! – mondta elhaló hangon Luke, miután Thripio kibicegett a helyiségből.

Fáradtan lehunyta szemét és magára húzta a takarót. Úgy érezte, eleget hallott a robotlét gyötrelmeiről. Mivel azonban a fájdalmai továbbra sem csillapodtak, megpróbált önállóan segíteni folyamatosan lüktető kínjain. Eszébe jutottak azok a leckék, amiket Yoda tanított neki korábban az erő működéséről és az élőlényekben való eleven áramlásáról. Az energia irányításáról és felhasználási módjairól a gyógyításban. Itt az ideje élesben is kipróbálni a Jedi technikák alkalmazhatóságát, hogy jobban érezze magát, amíg rendes orvosi ellátásban nem részesül.

Mellette a vuki ugyancsak ledőlt a szomszédos ágyra pihenni, így végre minden körülmény adott volt a gyógyító gyakorlathoz. Luke kitisztította tudatát és engedte magába áramlani az erőt, hogy jóteknő bizsergése átjárja meggyötört testét és segítsen rendbe hozni a különféle sérüléseit.

XII.

Amikor a terepsikló megállt a repülőtér bejárata előtt és Lando kiszállt, hogy felnyissa a fémsorompót a járműnek, Leia magához tért félálomszerű állapotából. A hosszú utazás a nagyvároson keresztül kellemesen elringatta, átmenetileg feledtetve vele gondjait és határozottan jót tett neki a sok sántikálás, meg cipekedés után. De továbbra is nagyon fáradtnak és megviseltnek érezte magát, így arra vágyott, hogy mielőbb lefeküdhessen és rendesen kialudja magát végre. Ám ehelyett rengeteg tennivaló vár még rá a csempészhajó fedélzetén ma este.

– Ideadná a táskát? – hajolt be a kocsiajtón Lando, eredménytelenül térve vissza a lelakatolt sorompórúdtól.

– Persze.

A lány elfojtott egy hatalmas ásítást és türelmesen nézte, ahogy a férfi előveszi a zsákmányolt E–11-es karabélyt és odasiet az utakadályhoz. Egy lövés, szerterepülő szikrák és felszálló füst, majd a lakat a porba hullott. Szabad az út befelé az elhagyatott repülőtérre. A báró mindenestre volt olyan elővigyázatos, hogy miután áthajtott a kapun, kiszállt és visszaengedte a rudat a helyére, nehogy feltűnjön valakinek a betörésük.

– Remélem nem kutatták át a hangárokat, amíg odavoltunk. – dűnnyögte halkan, a környéket szemlélve menet közben.

Észrevétele nyomban kiverte az álmodt Leia szeméből, aki kapkodva magához vette lézerpisztolyát. Ha a társaik lebuktak és már foglyok, megtörténhet, hogy a rendőrök csapdát állítottak nekik és körbevették a területet. De semmi gyanúsat nem látott maguk előtt a sikló lámpáinak fénysugarán túl, hiába meresztette szemét az éjszakába. Ettől függetlenül Lando lépésben hajtott előre a sötétben és ő is felkészült, hogy drágán adja az életét, amennyiben rajtuk ütnének a kommandósok.

Bár a repülőtér épületei jóteknő homályba burkolóztak, a hangárok előtt világított néhány reflektor, halovány fénybe borítva az üres gurulópályát. Fegyveres őrségnek és rendőrségi terepsiklóknak nyoma sem volt a környéken, amennyire meg tudták állapítani hirtelenjében. Fölöttük a sötétkékből feketébe hajló égen magányos csillagok jelentek meg a felhőtakaró réseiben, míg az erdősávon túl terpeszkedő főváros milliónyi lámpája sárgás derengésbe vonta a horizontot. Ilyen erős fényszennyezést utoljára a Coruscanton látott a hercegnő, ami szinte teljesen elnyomta a csillagok gyengécske pislákolását.

Az Erathewen és Társa cég műhelye előtt semmi sem mozdult. Lando a két hangárt elválasztó utcában parkolta le a terepsiklót, néhány hatalmas szemetesekuka mellett, távol

a fénytől. Leoltotta a kocszi lámpáit, kikapcsolta a hajtóműveket, majd várt egy kicsit, mielőtt kinyitotta volna az ajtót.

– Menjünk. – mondta egyszerűen és fáradtan kikászálódott a volán mögül.

Fogtak egy–egy szatyrot és maguk elé tartott stukkerrel, a lehető leghalkabban a csarnok oldalsó bejáratához osontak. Még mindig nem történt semmi. Nem gyulladtak föl a környéken reflektorok, nem kiáltottak rájuk hangosbeszélőn keresztül, hogy álljanak meg, és adják meg magukat, sőt lábak dobogása sem hallatszott a sötétből. Úgy tűnik, a helyi hatóságoknak nem jutott eszébe újra átvizsgálni a területet a szökevény teherhajó után. Megbocsátható könnyelműség lenne a részükről – gondolta a férfi reménykedve.

– Én megyek előre. – suttogta a lány fülébe, mielőtt kinyitotta volna a fémajtót.

A hangárban diszkrét félhomály fogadta a két embert. A középén parkoló Millennium Falcon leszállófényei megnyugtatóan világítottak, ahogy várni lehetett. A műhely lutrilliai tulajdonosa nem mutatkozott az épületben, viszont a biztonsági droidja azonnal előkerült a jöttükre és szenzoraival alaposan végigmérte őket. Mivel korábban látta a férfit és a nőt távozni a csarnokból, nem vert riadót, hanem csöndben visszagurult a helyére. Lando és Leia megkönnyebbülten sietett oda a csempészbárházhoz.

A fedélzetre lépve Artu Detúval találták szembe magukat, aki vidáman füttyögve üdvözölte őket és gyorsan fellármázta a többieket is. Hamarosan előkerült Thripio és Csubakka, akik már igencsak aggódtak értük, hisz jó négy óra telt el azóta, hogy elindultak bevásárolni a társaik.

Leia nem válaszolt a vuki szaporán elvakkantott kérdéseire, hanem egyenesen a hálókabinba sietett, a többiekre hagyva a beszerzett holmik fedélzetre hordását. Látni akarta Lukeot, milyen állapotban van. A fiú épp felült a priccsén a zajra, nehézkesen mozdulva, mint egy megfáradt öregember. De a szeme nyomban felragyogott, amint meglátta az ajtóban felbukkanó alakot. Igaz, beletelt egy hosszú másodpercbe, mire felismerte a férfiruhába bújt hercegnőt a borzas hajkorona alatt.

– Megjöttünk. Hogy vagy? – hajolt oda hozzá Organa, biztatóan megérintve a vállát.

– Pocsékul. – nyögte a férfi és felállt, hogy félkézzel átkarolja a lányt.

– Úgy is nézel ki! Maradj ülve, nehogy megint elájulj nekem! – parancsolt rá anyáskodva a hercegnő és szelíden, de határozottan visszanyomta védencét az ágyra.

Aztán ő is odatelepedett mellé és biztatóan átölelte az ifjú harcost. Még mindig olyan bűdös volt, mint egy csatornalakó, de legalább már magához tért.

– Thripio elmondta, mi történt veletek. És Hannel.

Luke csodálkozva nézte a Solo ruhába öltözött lányt és néhány pillanatra még a kínzó fájdalomról is megfeledkezett. Az elmúlt órákat azzal töltötte, hogy Jedi transzba merült és az erő segítségével próbálta serkenteni sejtjeit a gyógyulásra. A fájdalmat meglepően jó hatásfokkal sikerült csökkentenie, de a hatás csak addig tartott, míg ebben az állapotban maradt. Amint kilépett a transzból, újra kegyetlenül belehasított a gyötrelmébe. Valahogy rá kéne jönnie, miként tarthatja fenn a hatást állandó jelleggel.

– Most ne ezzel törődj, hanem a gyógyulásoddal! Nagyon aggódtam érted!

Leia nem akart Hanra gondolni és róla beszélgetni, nehogy előntsék a gondosan visszafojtott érzelmek. Ezért úgy döntött, a szeretetét és gondoskodását inkább Lukera pazarolja a következő napokban. Neki mindannyiuknál nagyobb szüksége van a segítségre, tekintettel a sérülésére. Mégsem mert a fiú szemébe nézni, titokban attól tartva, hogy a másik észreveszi, milyen zaklatott lelkiállapotban van a történetek miatt.

– Köszönöm, hogy megmentettél...! Annyira hiányoztál! – motyogta Skywalker, meghatódva a lány őszinteségétől.

Furcsamód tisztán érezte a másiktól áradó fájdalmat és mélységes elkeseredést. A hercegnő épp oly leharcolt állapotban leledzett, mint ő az átéltek miatt. És fogalma sem volt, hogyan segíthetne rajta, mikor még magán sem tudott segíteni pillanatnyilag.

– Te is nekem!

Leia megsimogatta a férfi hátát és kissé zavartan elfordította fejét. Majd gyorsan kisöpörte szeméből a hajfürtjeit, mivel a rakoncátlan tincsek folyton visszahullottak az arcába. Végül inkább nekilátott laza copfba kötni kócos frizuráját.

– Orvoshoz kéne mennem ezzel. – emelte föl csonka jobb karját Luke, a legsürgősebb teendőjükre terelve a figyelmet az este hátralévő részében.

– Vettünk egy orvos droidot. Mindjárt kezelésbe vesz.

A hercegnő felpattant, hogy intézkedjen.

– Jó. Amúgy melyik bolygón vagyunk? – szolt utána a fiú, az újra rátörő ájulással küszködve. Innia kéne még valamit, hogy pótolja a folyadékvesztést.

– A Gerrenthumon. Le kellett szállnunk, mert kifogytunk az üzemanyagból és te is nagyon rossz állapotban vagy. Feküdj vissza! Mindjárt hozom a doktort!

– Rendben.

Leia elsietett, hogy alig egy perc múlva a lebegő GH-7-essel és két szatyor egészségügyi holmival térjen vissza. Aztán a következő percek azzal töltődtek, hogy ellássák a férfit és tűrhető állapotba hozzák, amennyire a lehetőségeik engedik. Luke először kapott néhány injekciót a droidtól, vérmérgezés ellen és fájdalomcsillapítónak, meg egy flakon sebgyógyulást elősegítő tápfolyadékot, ami tele volt vitaminokkal és más hasznos vegyületekkel. Majd a gépezet gyöngéden lefejtette karjáról a kötést és mindhárom precíziós végtagjával dolgozva ideiglenes műbőrrel vont be a sebet. Ez megteszi addig, míg rendes kórházba kerül a páciens és a sebész droidok kialakítják számára a végleges csonkot, amire később egy műkezet lehet majd csatlakoztatni.

Miután bekötötte a karját, a robot megkérte a háttérben ücsörgő hercegnőt, segítsen levetkőztetni a srácot, hogy megvizsgálhassa a többi sérülését is. Egyesült erővel vagdosták le róla a szakadozott egyenruhát, aztán több tucat tisztálkodókendőt fölhasználva óvatosan letörölgették róla a vért, koszt, izzadságot. Leia őszintén elszörnyedt a látványtól, s csak nehezen tudta palástolni megindultságát a fiú előtt. Luke talán még rosszabb állapotban volt, mint legutóbb a Hothon, amikor egy jéglény megtámadta és kint kellett töltenie az éjszakát a szabadban Han Solóval. A fiatalember bőre tele volt vágásokkal, horzsolásokkal, zúzódásokkal és csúnyán elszíneződött vérömlenyekkel. Túlzás nélkül úgy nézett ki, mint akit teljesen összeverték. Erről újra a saját sanyarú állapota jutott eszébe és nyomban el is határozta, később megnézeti magát a robottal, elvégre még mindig számos helyen sajgott a bőre a kínvallatás utóhatásaként.

A droid a különféle szenzoraival tetőtől talpig megvizsgálta a fájdalomtól nyögdécselő és torz grimaszokat vágó férfit és megállapította, hogy öt bordája törött el, valamint három helyen is belső vérzése volt az elmúlt órákban, amik azonban csodálatos módon maguktól rendbe jöttek. Skywalker erre nem szolt semmit, mert azzal volt elfoglalva, hogy megőrizze nyugalma és ne kezdjen üvölteni a fájdalomtól. Az ilyesmit valahogy méltatlannak érezte volna egy Jedi tanonchoz, aki élete legnagyobb csatáján van túl, pláne a hercegnő előtt. Ám érzéstelenítők ide vagy oda, igencsak kínkeserves volt túrnia, hogy lecsutakolják és teleragasztgassák sebtapaszkokkal a rondább sérüléseit. A robot szorosan bekötötte az egész mellkasát, hogy rögzítse a bordáit, aztán több helyen bekenegette valami sebgyógyulást elősegítő kenőccsel. Ami lehet, hogy jót tesz a zúzódásoknak, de az első percekben csípett, mint a homoki darázs. A végére úgy nézett ki, egy szál elnyűtt alsógatyában ácsorogva a kabin közepén, mint egy félig becsomagolt múmia.

Bár a betegápolás sosem tartozott a kedvenc elfoglaltságai közé, Leia Organa lelkiismeretesen végigasszisztálta a kezelést, próbálva a lehető leggyöngédebben megérinteni a fiú bőrét. S csodálkozva látta, hogy megváltozott Skywalker az elmúlt hetekben. Egyértelműen izmosabb, kigyúrtabb lett, mint aki rengeteget edzett egy testépítő szalonban. Az ekkora mértékű alkati változás azonban a legjobb tudomása

szerint nem érhető el természetes úton. Csak nem szedett izomtömeg növelő szereket? Vagy ő képzelődik és már korábban is ennyire sportos volt?

Rengeteg kérdés merült fel benne azzal kapcsolatban, mit csinált Luke a Hoth kiürítése óta, de muszáj volt félretennie a kíváncsiságát nyugodtabb időkre. A kezelés végén kivett a szekrényből egy teljes öltözetet Han gyűjteményéből és segített a férfinak felöltözni. Legalább ezzel nem volt gond, mert a tatuini srác majdnem olyan magas volt, mint a koréliai. És úgy is nézett ki a cuccaiban, alig meglepő módon.

A sok mozgás teljesen kimerítette Lukeot, aki nyomban visszafeküdt az ágyra és igyekezett gyógyító transzba merülni, hogy enyhüljenek a fájdalmai. Leia ráparancsolt a robotra, hogy maradjon mellette, aztán felnyalábolta a rengeteg szemetet, meg a fiú szétvagdalt egyenruháját és kisietett a kabinból.

Az utastérben legnagyobb meglepetésére egy kész piknik fogadta. Lando és Csubi vidáman beszélgettek, javában vacsorázva az asztalnál, míg a két robot egymással volt elfoglalva. Thripio megint darabokban ült a sarokban, mert Artu leszerelte mindkét lábát, amik nem akartak rendesen működni és próbálta kijavítani bennük az ízületi hibákat. Végül rájött, hogy egyszerűen hiányzik néhány vezeték a végtagokból és a Falcon pótalkatrészei közt keresett hozzájuk megfelelő kábeleket. Az aransárga droid közben kéretlen tanácsokkal látta el a társát, hosszú fejezeteket idézve a saját műszaki kézikönyvéből. Úgy tűnik, a csapat kezdi túltenni magát a történeteken és rövidesen minden visszarázódik a megszokott kerékvágásába.

A holo-sakk asztalon halmozódó ételek láttán valami nagyot kordult a lány gyomrában, s hirtelen ráébredt, hogy borzasztóan éhes. Lassan két napja nem evett már és alig bírta megállni a lábán. Gyorsan kezet mosott és odatelepedett a báró mellé, aki épp a Felhővárosban végzett munkájáról mesélt a vukinak.

– Hogy van a srác? – érdeklődött Calrissian udvariasan, befejezve a mondókáját.

– Elég rosszul, de túl fogja élni.

Leia kiválasztott egy doboz készletet a kínálatból és felbontotta. A hideg traladonpecsenye szaftos volt és enyhén csípős, helyi ízlés szerint fűszerezve. S bár nem tartozott a kedvencei közé, mégis úgy befalta, hogy maga is meglepődött rajta. Desszertnek megevett egy üveg driblis kompótot és az egészet leöblítette pár pohár ásványvízzel. S bár Lando előzőeken megkínálta egy korty thikkiai brandyvel, amit Csubakkára gondolva szerzett be az áruházban, Organa nem kért a kerítésszaggyal. Valahogy helytelennek érezte volna most az italozást és feltétlenül meg akarta őrizni a józanságát. Étkezés közben megpróbált minden rémképet és aggodalmat kivenni a fejéből, amik makacsul ott kísértettek az elméjében egész nap. Ideje megnyugodnia és pihenni kicsit a sok megpróbáltatás után. Holnap is sok feladat vár rá és szüksége lesz az erejére.

– Bemehetek hozzá? Szeretnék átöltözni és rendbe tenni magamat.

A hercegnő fél szemmel végigmérte a fekete bőrű pasast, aki még mindig kifogástalanul nézett ki a drága ruhájában. Na jó, talán egy kis piszkofolt akadt a selyemingén itt-ott. Minő különbség a csapat többi tagjához képest!

– Persze, menjen csak!

– Vigyek neki ennivalót esetleg? Vagy kijön vacsorázni?

– Nem tudom. Kérdezze meg tőle.

Leiának csak most jutott eszébe, hogy Luke talán az étkezésnél is segítségre szorul majd a következő napokban. A legtöbb ember számára olyan természetes, hogy mindent két kézzel csinál, hogy eszébe sem jut, mennyivel nehezebb az élet egyetlen használható végtaggal. A gondolat, hogy meg kell etetnie a fiút, furcsa érzéseket ébresztett benne. Gondoskodni akart róla és odabújni hozzá, hogy megvigasztalja a veszteség miatt. Amíg vele foglalkozik, legalább addig sem kell a saját nyomorúságára gondolnia és talán enyhül kicsit a szívét mardosó fájdalom Han miatt.

– Rendben. Aztán le kéne feküdnünk. Holnap hosszú napunk lesz.

Lando kikászálódott az asztal mögül és felmarkolva az újonnan beszerzett holmijaival teli szatyrokat, elsietett a folyosón. A technikai állomás előtti székre telepedő Csubakka megvárta, míg hallótávolságon kívülre ér, majd rövid kérdést vakkantott a hercegnőnek.

– Nem, Csubi! Nem akart meglépni...! Egyelőre! – mondta a lány két falat közt.

Magában pedig azért imádkozott, hogy Calrissian továbbra is kitartson mellettük. Mert annak alapján, amit ma látott tőle, már sejtette, nehezen boldogulnának nélküle a továbbiakban.

Lando beóvakodott a hálókabinba, elővéve a legmegnyerőbb mosolyát az ágyon heverő fiatalember számára. Gondolva a jövőjére úgy vélte, nem árt jóban lennie azzal, aki képes volt egyedül szembeszállni Darth Vaderrel és mellel megsemmisítette a Halálcsillagot. Az orvos droid a szoba közepén ült a padlón, készenléti módba kapcsolva magát, hogy takarékoskodjon az energiával, de jöttére fölemelkedett és odébb lebegett, hogy a báró is elérjen a szűkös helyen.

– Helló! – köszöntötte a sebesültet, aki összerezsent és kinyitotta szemét.

Luke bágyadtan ránézett, majd nehézkesen felült, mellkasára szorítva bekötött karját. Han Solo ruhájában egész tűrhetően festett, csak az arcán látszott, hogy nemrég alaposan helybenhagyták.

– Szeretnék átöltözni, ha nem zavarok. – mondta Calrissian, kiborítva a jobb oldali ágyra az egész ruhatárát.

Sietve nekilátott szétválogatni a holmikat és leszededegetni róluk a címkéket, meg tisztességesen összehajtani őket. Elvégre rendszerető fickó volt, nem egy trehány aggregény, aki még magáról sem tud gondoskodni.

– Köszönöm, hogy megmentett engem és Leiát. – szólalt meg a fiatalember, rövid tétovázás után. – Amúgy Luke Skywalker vagyok.

– Én meg Lando Calrissian. És szívesen tettem.

Luke ösztönösen megpróbált kezet nyújtani neki, de sajnos a csonka jobbával. A felismeréstől zavarba jött és ideges fintor futott át sebhelyes arcán.

– Ó! A kézfogás most nem fog menni...!

– Semmi gond! – nyugtatta meg Lando kedélyesen. – Ha célba értünk, gondolom majd kapsz egy műkezet!

– Remélem!

– Kezeskedem érte! – viccelődött a báró könnyedén. – Ha kell, magam veszek neked egyet!

Skywalker megkönnyebbülten elmosolyodott és visszahanyatlott az ágyra. Calrissian rendes pasasnak tűnt, annak ellenére, hogy elárulta a barátait és lepaktált egy időre a birodalommal. Ha Leia és Csubi ezek után mégis megbízik benne, akkor ő sem fog kételkedni a fickó szándékaiban.

– Látom, van humorérzéked! Pont, mint Hannak!

– Régi haverok vagyunk Hannal. Sokat tanultam tőle.

Lando nem részletezte, miket tanult a korélieitól. Inkább csöndben nekilátott rendbe tenni magát és próbálta nem zavarni az ifjút a pihenésben. Luke szintén nem érzett magában elég erőt egy beszélgetéshez, ezért állig betakarózott és igyekezett újra gyógyító transzba merülni. Az előbb már egész jól ment neki a dolog. A legtöbb sérülése határozottan enyhülni kezdett, csupán a kézcsontja lüktetett tovább makacsul, a fájdalomcsillapítók és a meditáció ellenére.

Miután megtisztálkodott és fogat mosott, Calrissian fölvetett egy barackszínű inget és egy fekete szövetnadrágot. Egyik sem volt olyan elegáns, mint a kormányzóként viselt ruhái, de ideiglenesen jók lesznek. Egy darabig úgysem fog előkelő társaságban forgolódni, dúsgazdag arisztokraták, sznob üzletemberek és finom úri hölgyek között.

Aztán keresett egy üres fiókot a szekrényben és elpakolta holmijait. A kabinban nem sok minden változott azóta, hogy Han elnyerte tőle a hajót. Valahogy mégsem érezte magát annyira otthonosan, mint régen, amikor még övé volt a bárka. Talán a luxus és kényelem teljes hiánya miatt. Mindenesetre a Felhővárosban hagyott Mu-2-es úrsiklója, a Cobra hálókabinjai még ennél is szűkösebbek voltak pár köbcentivel.

– Hozzunk valami ennivalót vagy kijössz vacsorázni? – kérdezte a fiútól, aki meg se moccant a priccsén az elmúlt percekben.

– Majd holnap eszek valamit. Most túl fáradt vagyok hozzá.

– Rendben.

Lando biccentett és visszament az utastérbe, hogy lefekvés előtt még egyszer átnézze a helyi híreket az e célból vásárolt adattáblán. Ám a hercegnő megelőzte, már javában böngészve a gerrenthumi számítógépes hálózaton. Miután rendet rakott az asztalon és a két robotot előreküldte a pilótafülkébe örködni, Csubakkával közösen leültek, hogy megbeszéljék a helyzetüket a rendszerben zajló események függvényében. Leia nem csekély aggodalommal olvasta a birodalmi flotta megjelenéséről szóló tudósításokat és a bolygó körül elrendelt blokádot, ami halálos csapdaként zárult köréjük az elmúlt órákban. Ahogy várható volt, az Executor megérkezett és tucatnyi csillagromboló támogatásával szoros gyűrűt vont a planéta köré. Minden érkező és távozó űrhajót megállítottak és átvizsgáltak, a helyi kormányzat teljes körű együttműködésével, hogy nyomára bukkanjanak a szökevényeknek. Máris több csempészt, illegális bevándorlót, szökésben lévő bűnözőt és gyanús alakot kaptak el a hatóságok, valamint néhány szerencsétlen fickót, akikről azt állították, hogy lázadók. A Bepinről pedig újabb űrhajók érkeztek, tele menekültekkel, de a császári flottát látva inkább továbbrepültek a szektor más rendszereibe. A hypersávokon áthaladó forgalom közben egyre jobban feltorlódott, teljessé téve a zűrzavart a világűrben is. A hivatalos jelentések szerint eddig nyolc kisebb ütközéses baleset történt az orbitális pályákon, ahol rengeteg csillaghajó zsúfolódott össze, várva az átvizsgálásra.

– Micsoda felfordulás! És mindez miattunk! – sóhajtott fel Organa a fejét ingatva.

Úgy tűnik, Darth Vader nem adja föl az üldözést és minden követ megmozgat, csak hogy elkapja őket. Kész csoda lesz ezek után, ha sikerül épségben kijutniuk a rendszerből.

– Kerültem már máskor is kutyaszorítóba, de sose üldöztek még ennyien. – dűnnyögte Calrissian elgondolkodva, ahogy odatelepedett melléjük.

– Ha velünk akar maradni, jobb lesz megszoknia az efféle népszerűséget! – jegyezte meg a száját húzva Leia és átengedte neki az adattáblát.

– Jobban örülne, ha inkább eltűnnék a balfenéken? – kockáztatott meg egy óvatos célzást Lando, a nő arcán átfutó apró rándulást fürkésztve.

– Nem! Maga mondta nemrég, hogy együtt több esélyünk van a túlélésre! Tudja, nálunk felkelőknél nem szokás cserbenhagyni és elárulni egymást! Mi egy csapat vagyunk és együtt küzdünk a birodalom ellen!

Leia igyekezett diplomatikusan, ugyanakkor határozottan tájékoztatni a bárót a helyzetről. Egyértelmű állásfoglalást várt tőle, tekintettel a rendkívüli helyzetre. Ha Calrissian le akar lépni tőlük, most még simán megteheti és felszívódhat a nagyváros forgatagában. Később viszont nem biztos, hogy lesz rá lehetősége, ha megtalálják őket a helyi biztonsági erők vagy az utánuk küldött rohamosztagos különítmények. Az más kérdés, hogy ő viszont nem fogja élve elengedni a férfit, nehogy később árulójukká legyen, ha elkapnák. E célból az előbb újra felcsatolta derekára Han fegyverövét és készen állt rá, hogy azonnal pisztolyt rántson, amennyiben Lando bármivel megpróbálkozna. Ám fölösleges volt emiatt aggódnia, mert a báró komolyan rábólintott, megértve a vádat.

– Vettem az adást! És örülnék neki, ha én is a csapat tagja lehetnék!

A mellettük ücsörgő Csubakka felhördült, elégedetten a választól. Ha a férfi esetleg másként döntött volna, a vuki ugyancsak készen állt rá, hogy rövid úton eltegye láb alól az exkormányzó urat.

– Jó! Akkor nézzük át a katalógust és keressünk egy helyet, ahol megvehetjük az üzemanyagot! – mondta a hercegnő, valamelyest megkönnyebbülve.

Tetszett neki a pasas elszántsága, amivel kitartott mellettük, a reménytelennek tűnő helyzet ellenére. Amikor pár órával korábban elváltak egymástól a plázában és egyedül kellett bemennie a nő ruhaboltba, az volt az első gondolata, most fog lelépni a fickó. Szépen felszívódik a tömegben és sose látja viszont többé. Ő pedig semmit sem tehet ez ellen. Fegyver nem volt nála és ha jelenetet rendez, mindkettőjüket elkapják a biztonságiak. Ám Felhőváros egykori vezetője nem óhajtott eltűnni a színről, még azután sem, hogy a kirakatban megpillantotta a portréját egy képernyőn, alatta a kitűzött vérdíj összegével. Sőt, egyre inkább úgy tűnt a lány számára, mintha kifejezetten élvezné, hogy nyakig lehet a bajban. Egyáltalán nem idegeskedett a blokádnak miatt és kitartóan tanulmányozta a reklámadatbázist, az úrhajó üzemanyagot forgalmazó cégek hosszú listáját böngészve. A vadi új ruháiban úgy festett mellettük, mint egy buliba készülő piperkőc.

Beletelt vagy fél órába, mire kiválasztották azt a három lerakatot, amit fel fognak keresni holnap az üzemanyagért és a pótalkatrészekért. Ha az elsőnél bármi gyanúsat észlelnek, például a vevőket figyelő és igazoltató rendőröket, tovább mennek a másikhoz, esetleg a harmadikhoz. Amennyiben mindnél ugyanaz lenne a helyzet, még mindig ráérnek kitalálni, hogyan tovább.

A helyzetet mérlegelve Organa fölvetette, mi lenne, ha inkább a hálózaton keresztül rendelnék meg utánvételt valamelyik cégtől a szükséges holmikat? A kiszállítási díj nem olyan sok a városon belül és lényegesen biztonságosabb lenne ez a megoldás, mint személyesen utánajárni mindennek. A báró azonban a fejét csóválva közölte, hogy a hatóságok figyelik a teljes adatforgalmat a bolygón. Ha kimondottan egy YT-1300–ashoz való alkatrészeket rendelnének bármilyen álnéven, egy használaton kívül helyezett repülőteret adva meg szállítási címnek, garantáltan felhívnák magukra a figyelmet. És könnyen lehet, hogy az igényelt cuccok helyett egy szakasz kommandós érkezne meg órákon belül, hogy utánajárjon a vevőnek. Szóval muszáj személyesen odamerészkedniük a boltba, saját kézzel emelve le a polcokról az alkatrészeket.

A megbeszélés végeztével Csubakka ásított és visszavonult a hajó elülső rakterében kialakított kuckójába aludni egyet. Leia még ellenőrizte a pilótafülkében szobrozó robotokat és a főbejáratot, rendesen le van-e zárva. Nem szeretett volna arra ébredni, hogy álmukban rohanja le őket az ellenség. Mikor visszatért a hálókabinba, Lando már elfoglalta a jobb oldali ágyat. Azt, amelyiken ő aludt az elmúlt hetekben és roppant kellemes órákat töltött rajta Han Solóval. Először szólni akart a férfinak, megkérve, hogy feküdjön át a másik fekhelyre, de végül meggondolta magát. Jó lesz neki a bal oldalon is. Legalább nem fog folyton arra emlékezni, milyen volt a szerelmével összebújni azon a szűk helyen...

Levette fegyverövét és megszabadult a kabátjától, csizmájától. Közben eszébe jutott, hogy meg kéne nézetnie magát a Luke mellett őrködő orvos droiddal, mert a teste még mindig tucatnyi ponton sajgott a kínvallatása során szerzett sebektől. De annyira fáradtnak érezte magát, hogy semmi kedve nem volt átvonulni a robottal valamelyik üres helyiségbe és kitenni magát egy műszeres mustrának. Talán majd holnap. Vagy azután, hogy felszálltak a bolygóról és biztonságban elhagyták a rendszert. Ez végül is nem sürgős. Csontja nem tört és a körülményekhez képest túrhetően érezte magát.

Így aztán csak bebújt a takaró alá és leoltotta a villanyt. Ideje nyugovóra térni és remélni a legjobbakat. A helyzetük még mindig rossz, de legalább nem reménytelen. A

pisztolyát mindenestre gondosan a párnája alá igazította, a keze ügyébe. Ellenséges területen vannak, ezért éberén fog aludni és minden kis neszre, gyanús zajra odafigyel majd. Mert inkább a halál, minthogy még egyszer elkapják a császáriak!

Mellette halkan szuszogott a két férfi, sokkal nyugodtabban, mint ahogy a lány érezte magát. Leia irigyelte őket a látszólagos békéjükért. Milyen jó nekik! Ő lehet, hogy szemhunyasnyit sem fog aludni a zaklatott lelkiállapota miatt. Újra eszébe jutott Han Solo és az utolsó csókjuk Felhővárosban, mielőtt elszakították volna tőle a férfit, hogy ráállítsák a fagyasztókamra padlójára. A tekintete egyre ott kísértett a nő elméjében, miközben süllyedni kezdett vele a lift az aknába...

És észre sem vette, hogy őt is húzni kezdi lefelé a fáradtság ólmos súlya. Egy perccel később már mélyen aludt.

XIII.

Alig csukódott be hátuk mögött az ajtó, fél tucat rohamosztagos tűnt fel Darth Vader és Boba Fett mellett a szemközti benyílóból, egyenesen rájuk szegezve puskáját. Lando Calrissian gyorsan félrehúzódott az útból és kifejezéstelen arccal nézte, ahogy a fehér páncélba öltözött katonák elfogják a három lázadót és szakszerűen megmotozzák őket, elrejtett fegyverek után kutatva. Csubakka dühösen felüvöltött és rávicsorgott az étkezőasztal túloldalán ülő fekete lovagra, aki elégedetten szuszogva szemlélte foglyait.

Leia Organa úgy érezte, mintha dermesztő köd telepedne az agyára, egész lényére. Nem csupán a félelem, hanem sokkal inkább a döbbenet miatt. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy ilyen könnyen elkapták őket a birodalmiak, mert vakon belesétáltak a csapdájukba. Rémülten bámulta az asztalfőn trónoló ébenfekete alakot, aki évek óta kísértett a rémálmaiban a gonoszság megtestesítőjeként. S azon kapta magát, miközben durván hátracsavarták a karját és megbilincseltek, hogy egész testében megremeg a félelemtől.

Összenézett Hannal, aki kétségbeesetten meredt maga elé és még mindig nem értette, miként tudta Vader a kezével kivédeni az általa kilőtt lézersugarakat. Káprázatosan gyors volt és lehetetlenül precíz. És a tény, hogy elő se vette a fénykardját, laza magabiztossággal háritva páncélkesztyűs tenyerével az energianyalábokat, majd az erő segítségével egyszerűen kirántotta Solo kezéből a stukkert, csak még egyértelműbbé tette nyomasztó fölényét a koréliaival szemben.

– Sajnálom, Leia! – nyögte Han bocsánatkérően, miközben előretaszigálták őket a rohamosztagosok. Mintha ő árulta volna el a hercegnőt, s nem a háttérbe húzódó kormányzó úr, a behízelgő modorú barátja.

A lány válaszolni akart neki, de semmi biztató nem jutott eszébe. Dermedten méregette a terített asztalnál terpeszkedő fekete lovagot, mint áldozat a hóhérát. A gonosz íme utolérte őket és rövidesen lecsap rájuk, hogy összezúzza minden ellenállásukat és megtörje lelküket.

Darth Vader lassan felállt, csípőre tett kézzel föléjük tornyosulva és egyenesen a nő szemébe nézett, a két csempésszel mit sem törődve. Feketén csillogó sisakszemüvege mögül mintha belelátott volna Leia agyába, élvezettel figyelve titkolni próbált rettegését. S talán így is volt, mert a következő pillanatban megszólalt, elektronikusan eltorzított hangján dörmögve a légrostélyán keresztül, akár egy lelketlen gép.

– Organa hercegnő! Örülök, hogy újra látom!

– Én nem annyira! – motyogta halkan, s próbálta kihúzni magát, hogy ne tűnjön gyámoltalan kislánynak a két méter magas szörnyeteg mellett.

Ha nem lett volna hátrabilincselve a keze, talán ráveti magát a Sith lovagra és pusztá ökölrel esik neki, hogy mindhaláláig harcoljon a gyűlölt ellenségével. Ám a sors nem adta meg neki a lehetőséget az efféle hősködéstre. Vader úgyszólván egy pillanat alatt falhoz vágta volna és összetöri a csontjait, mielőtt bármi kárt tehetne a páncéljában.

– Ideje folytatnunk, amit a Halálcsillagon elkezdtünk! – jelentette ki vészjóslóan a fekete maszkos óriás, láthatóan élvezve a fölöttük aratott győzelmét. – Vigyék őket!

A gárdisták megragadták a karját és vonszolni kezdték, ki a szobából egy másik ajtón át a folyosóra. Ahol újabb fegyveresek várakoztak, rohamosztágyosok és a Felhővárosi Biztonsági Őrség tagjai vegyesen, megszállva a környéket. A császáriak alaposan felkészültek a szökevények fogadására, mert az egész szintet lezárták a város lakói előtt és egyenesen a számukra előkészített fogdába vitték a három lázadót, akik után az elmúlt években átfésülték már a fél galaxist.

Leia nem próbált ellenállni a katonáknak, későbbre tartogatva az erejét. Megadóan tűrte, hogy végigrángassák a folyosókon és ide-oda cibálják, mint valami tehetetlen bábut. Mögötte Han szitkozódott, Csubakka pedig fenyegetően morgott az őreikre, csapdába esett vadállatként keresve a kiutat reménytelen helyzetükből. A nő tudta, hogy pillanatokon belül elválasztják őket egymástól és lehet, hogy soha többé nem látja a vukit és a kedvesét. Mégis, csupán arra tudott gondolni e végzetes percben, nehogy kiszedjenek belőlük valami fontosat a császáriak, amit fölhasználhatnak a felkelők ellen. Kötelessége figyelmeztetni őket, hogy tartsák a szájukat mindhaláláig. Most csak ez számít!

Így a következő kanyarban hátranézett, próbálva elkapni Solo tekintetét, talán utoljára az életben. A férfi éppen őt bámulta, elkínzott arccal a szívét mardosó bűntudat miatt.

– Ne mondj nekik semmit! Bármi történjék is! – ordította elszántan, ahogy a torkán kifért. Aztán a társai eltűntek a szeme előtt.

– Bocsáss meg, amiért idehoztalak! – hallotta még Han kiáltását, amibe a vuki panaszos üvöltése keveredett.

Szisszenve nyílt az egyik ajtó a rozsdabarna folyosón és az őrei betaszígták egy kopár börtöncellába. A gyéren megvilágított helyiségben hűvös volt és enyhe fertőtlenítőszer illata terjengett. A plafonon végigfutó acélrácsokat hat karcsú fémoszlop tartotta körben. A szürkésbarna falakból sima felületű, koromfekete priccsek nyúltak ki, az egyikken valamiféle szerszámok sorakoztak. Leia azt hitte, magára hagyják a helyiségben egy időre, de a kísérői utánajöttek és szorosan tartották a karjainál fogva, hogy mozdulni sem tudott. Szembefordították a bejáratnál, ami mellett lecövekelt egy harmadik rohamosztágyos, egyenesen rászegezve puskáját, mintha attól tartana, azonnal szökni próbál a híres fogoly. És akkor végre megértette, mi következik.

Darth Vader fekete köpenyes alakja méltóságteljesen besietett a cellába és megállt előtte, lehengerlő magabiztossággal. Akár a halál angyala, úgy tornyosult föléje, súlyosan és fenyegetően. Az ajtó becsukódott és késedelem nélkül kezdetét vette a kihallgatása.

– Most pedig mindent el fog mondani nekem, amit csak tudni akarok a lázadókról! – jelentette ki a fekete lovas szuggesztív határozottsággal, lepillantva a nála két fejjel alacsonyabb áldozatára.

– Soha!

Leia próbált határozott hangon megszólalni, de annyira eluralta a rettegés, hogy csupán egy szánszalmasan erőtlen válasza futotta tőle. A félelemtől hevesen összerándult a gyomra, mert eszébe jutott a pár nappal korábbi rémálma, amiben a császáriak fogságába esett és a rohamosztágyosok kegyetlenül megkínzották. Mintha előrejelezte volna a tudatalattija a rá váró szörnyűséget, amely felé a végzete sodorta megállíthatatlanul. Bárcsak hallgatott volna az ösztöneire és lebeszéli Solót a landolásról! Kétségbeesett elszántsággal igyekezett összeszedni minden bátorságát, hogy szembenézzen a fölé magasodó ocsmány szörnyeteggel és rezzenéstelen arccal bámult a

jellegetes obszidián maszkra.

– Látom, mit sem veszett a dacosságából, hercegnő! – állapította meg Vader tárgyilagosan. – De ezúttal nem fogom engedni, hogy megszökjön! A halálos ítélete még mindig érvényben van! És végre is fogjuk hajtani, hacsak nem válaszol maradéktalanul a kérdéseimre!

Mutatóujjával fenyegetően a lányra bökött, mintha fel akarná vele nyársalni. Ám Organának eszében sem volt együttműködni az ellenséggel.

– Inkább a halál!

– Efelől biztos lehet! Ha nem beszél, kegyetlenül meg fogom kínoztatni! Most még választhat a könnyű halál vagy a lassú, iszonyatos kínhalál között!

A fekete lovag mély baritonja úgy zengett a börtöncellában, akár a süvítő szél. A belőle áradó sötét gonosztságtól még a foglyot tartó elitgárdisták is megrezzentek a páncéljuk alatt, ismervén jól az uruk könyörtelen módszereit. Nem csoda, hogy kis híján elengedték a rémülten összeránduló Leiát, aki kétségbeesett vonaglással próbált kiszabadulni szorításukból, hogy minél távolabb kerüljön a fölé magasodó félig ember, félig gép förtelemtől.

– Ne higgye, hogy megfélemlíthet! – kiáltotta remegő hangon, s a nyelve majdnem megbicsaklott közben. Ha nem tartják meg a katonák, talán összezsugorlott volna, úgy megrogyantak a térdei ijedtében.

– Pedig máris retteg! Látom magán! – mondta vészjóslóan a Sith nagyúr és közelebb hajolt hozzá, hogy a légrostélya szinte hozzáért a lány arcához. – Emlékszik még a vallató droidomra? Azóta sikerült továbbfejlesztenünk a szerkezetet. Számos új funkcióval láttuk el, hogy még hatékonyabban tudja megtörni a foglyok ellenállását. Látom, nagyon szeretne megismerkedni velük!

– Rohadjon meg, mocskos gazember!

A hercegnő tehetetlenül vergődött a rohamosztagosok markában és egyre jobban eluralta a pánik. Megpróbálta leráncigálni kezéről a bilincset, de túl szorosan rázárták, így semmire se ment a feszégetésével. Közben az arcán érezte Vader fenyegetően süvítő leheletét és végül kénytelen volt lesütni a szemét, nehogy megbabonázza a rábámuló gusztustalan maszk.

– Hol gyülekeznek a lázadók, akik elmenekültek a Hothról? – kérdezte Vader mennydörögve.

Leia makacsul összezárta száját és inkább leharapta volna a nyelvét, semmint szóba álljon a halálos ellenségével. Különben sem ismerte a találkozási pont koordinátáit, elvégre nem volt hivatásos pilóta.

– Válaszoljon!

A fekete lovag jobb keze fölemelkedett és fenyegetően összezárt a lány nyaka körül. Aztán szorítani kezdte, lassan, de könyörtelenül belefojtva a szuszt.

– Nem tudom! – nyögte a fogoly, levegő után kapkodva.

– Hol van az erő kristály, amit a Mimbanról loptak el Skywalkerrel? – érkezett a következő kérdés, mohó türelmetlenséggel.

Leiának eszébe jutott a kaiburr kristály, amire Lukekal közösen bukkantak a távoli mocsárvilágon, egy elhagyott ősi templom mélyén. Akkor majdnem megölte őket Vader és csak nagy szerencséjével tudott a fiú felülkerekedni az erőben sokkal jártasabb fekete lovagon. Bárcsak meghalt volna a Mimbanon ez a szörnyeteg! A lány tudta jól, miért vágyik annyira megszerezni a kristályt, ami képes fölerősíteni és megtisztítani az emberben áramló élő erőt. Egy Sith nagyúr kezében a kő félelmetes fegyverré vált volna, ami legyőzhetetlenné teszi őt szinte bárkivel és bármivel szemben az univerzumban. Épp ezért döntött úgy később Luke, hogy biztos helyre rejti egy másik világon, ahol Vader és a császár sosem találhatnak rá. Még neki sem mondta el, pusztán elővigyázatosságból, hová

vitte a kristályt. És milyen jó döntést hozott!

– Nem tudom. – suttogta kínlódva, egyre erőtlenebbül. Tüdejéből kezdett kifogni a levegő, de hiába vonaglott az acélos marokban, az mit sem enyhített a szorításán.

– Hol bujkál Skywalker?

A leglényegesebb kérdés, amire szerencsére tényleg nem tudja a választ. Bárcsak itt lenne a közelben a fiú és újra kiszabadítaná reménytelen helyzetéből! De valószínűleg fényévek ezreire harcol valahol a birodalom zsarnoksága ellen és talán sosem fogja megtudni, mi történt övele. Eltorzult arccal bámult Vader szemébe, erőlködve köpve felé a szavakat, mielőtt elájulna az oxigénhiánytól.

– Fogalmam sincs!

– Ne tegye próbára a türelmemet! Válaszoljon a kérdésekre vagy kitekerem a nyakát! – fenyegetőzött egyre indulatosabban a hadúr és féktelen dühében fölemelte áldozatát a padlóról.

Organa lábai hirtelen elszakadtak a talajtól és azon kapta magát, hogy tehetetlenül lóg a levegőben, mint egy rongybábu. A katonák elengedték hátrabilincselte karjait és odébb léptek, így a nyakánál fogva csüngött Vader kezében, görcsösen rúgkapálva. A fekete óriás nyers fizikai ereje iszonyúan megrémítette. Utolsó erejével próbálta ágyékon rúgni ellenfelét, de az a másik kezével kivédte az ügyetlen próbálkozást és meg se rezdült közben. A torkán már egy csepp levegő sem jutott át és nyakcsigolyái megreccsentek a rendkívüli terhelés miatt. Még néhány másodperc és mindennek vége!

– Dögölj meg! – suttogta Leia alig érthetően, s felkészült a halálra.

Ám a fekete lovag nem óhajtott ilyen könnyen megszabadulni értékes foglyától. Hirtelen meglódította és durván hanyatt lökte, az egyik fémoszlopnak vágva aprócska termetű áldozatát. A hercegnő nagyot nyekkenve a padlóra zuhant és kis híján elájult a hátába és karjaiba hasító éles fájdalomtól. De legalább újra kapott levegőt! Hörögve sóhajtozott a földön, képtelenül arra, hogy megmozduljon és őszintén sajnálta, amiért még mindig él. Bárcsak megfulladt volna az előbb! Akkor legalább túl lenne az egészen és megúszná a további borzalmakat!

A rohamosztagosok odaléptek hozzá és kíméletlenül talpra rángatták. Leia azt hitte, Vader folytatni akarja a gyötrését, de a gazfickó érezhetően türelmetlen volt, mert nem akarta tovább vesztegetni rá az idejét.

– Vegyék kezelésbe, amíg beszéllek Solóval! – parancsolta az embereinek szigorúan. – Ő biztosan okosabb lesz magánál!

A lány lehajtott fejjel zihált és próbált nem összeesni. Amennyire Hant ismeri, biztos semmivel sem fog okosabban viselkedni nála. Vagy legalábbis ebben reménykedett. A nyaka rettenetesen fáj a vasmarok szorításától és alig tudott nyelni, úgy kiszáradt a torka hirtelenjében.

– Meddig mehetünk el, nagyúr? – kérdezte az egyik katona hivatalos hangon.

– Korbácsolják meg rendesen! Hallani akarom a sikítását a folyosóról! – mennydörögte a fekete lovag kegyetlenül. – De ügyeljenek rá, hogy ne törjön csontja és maradjon járóképes állapotban! És kíméljék meg az arcát, hogy beszélni tudjon!

A birodalom rettegett hadura sarkon fordult, hogy távozzon. Ám az egyik gárdista utánaszólt, tisztázni próbálva még egy fontos részletet, mielőtt nekilátna a parancs végrehajtásának.

– Értettem, nagyúr...! És meggyalázzhatjuk a foglyot?

– Igen. – mondta Vader vissza sem nézve.

Az ajtó szisszenve záródott be a nyomában loholó harmadik rohamosztagos mögött, Leia pedig magára maradt a két pribékkal. Egész testén végigfutott a rémült borzongás, ahogy a párbeszédet hallgatta és felfogta, mi vár rá hamarosan. Meg fogják korbácsolni, mint egy nyomorult rabszolgát! Őt, az egykori szenátort és az alderaani királyi család

nemes tagját! Ez nem lehet igaz! Milyen iszonyú és szörnyen megalázó, hogy így bánnak vele ezek a gonosztevők! Bizonyos szempontból még rosszabb, mint a vallató droid karmai közé kerülni! Tiltakozni szeretett volna a méltatlan bánásmód ellen, de torkát teljesen elszorította a jeges félelem.

A katonák elengedték a karját és összenéztek fölötte. Fehér sisakjuk tökéletesen elrejtette arcukat, ám kárörvendő hangjuk mindent elárult a hozzáállásukról. Ezek a gazfickók semmivel sem voltak jobbak alávaló uruknál és készséggel teljesítették a parancsait, hogy kedvében járjanak a zsarnoknak.

– Lássunk neki! Vedd le róla a bilincset!

– Igen, uram!

A rohamosztagos sietve teljesítette felettese kérését.

Leia hirtelen rájött, hogy végre szabadok a kezei. Nem várt egy másodpercet sem a támadással, hanem ahogy tanulta egykor az önvédelmi kiképzésen, nyomban megperdült és teljes erőből hanyatt lökte a gárdistát, nekítaszítva a legközelebbi oszlopnak. Majd lebukott, mielőtt a fickó elkaphatta volna és máris a térdére fordult. Pusztán kézzel ütötte, verte a törhetetlen testpáncélba öltözött férfit, főleg a sebezhetőnek vélt részekre koncentrálnak, mint a nyak és a hasi rész. Ráadásul keményen belerúgott a sípcsontjába, hogy kis híján eltört a lábujja a vékony fekete cipellőben. De nem törődött a belehasító fájdalommal, inkább próbálta megszerezni az oldalfegyverét. Az őrmester azonban gyakorlott verekedő volt, mert rögtön megragadta csuklóját és hátralépve elrántotta a lányt. Leia hasra esett a pasas kinyújtott lábában, keményen odaverve térdeit és a könyökét, ám nyomban oldalra gurult és fürgén felpattant. A két rohamosztagos késlekedés nélkül rávetette magát és nyers erővel leteperték, a szürke fémpadlóra döntve törékeny testét.

– Ejha! Milyen tüzes kis vadmacska! – dörmögte elégedetten az őrmester, durván hátracsavarva a nő kezét és rátérdelt a gerincére.

Leia azt hitte, tőből kiszakad a karja, olyan erővel feszítették meg. Rémséggel felkiáltott fájdalmában és kénytelen volt feladni a küzdelmet. Átmenetileg.

– Hová, háová, szépségem? – érdeklődött a másik, szintén örülve a közelharc gyakorlatnak. – Ne siess annyira! Tán bálba igyekszel a szép ruhádban?

A rohamosztagosok felröhögtek, aztán legnagyobb meglepetésére elengedték a lányt. Felálltak és elhúzódtak tőle, hagyva, hogy szélesebben a szemközti sarokba másszon és hátát a kopott fémfalnak vetve újra szembenézzen velük.

– Biztos hallott már az idegkorbácsról, azért ilyen sürgős neki a távozás! – mondta az őrmester gúnyosan. Ráérsen odasétált az ágyon heverő szerszámokhoz.

Organa csak most vette észre, vadul lihegve a megerőltetéstől és a fájdalomtól, miféle eszközöket hoztak magukkal a pribékek erre a munkára. Egy pár vastag bilincset, hosszú láncsal összekapcsolva. Egy elektromos ösztökét és egy TholCorp gyártmányú idegkorbácsot, aminek méteres hosszúságú, hajlékony fémkábele a vaskos nyélre tekerve várta, hogy kibontsák és használatba vegyék. Eddig csak filmben látott ilyesmit és sose gondolta volna, hogy egyszer majd élőben is meg kell ismerkednie vele.

– Fürge kis szuka, az már igaz! Biztos alig várja, hogy jól megtáncoltassák! – tréfálkozott a másik rohamosztagos csípőre tett kézzel.

Az őrmester fölvette a korbácsot és kényelmes lassúsággal letekerte markolatáról a kábelt. Aztán megnyomott az oldalán egy kapcsolót és könnyedén megsuhintotta vele a legközelebbi oszlopot. Amint hozzáért a fémdrót, azonnal felszikkasztott és pattogó, sercegő hangot adott ki magából. A nyélbe épített akkumulátor nagyfeszültségű áramot vezetett az oszlopba.

– Gyakorlott kézben nem hagy durva nyomokat a meztelen bőrön, de nagyon tud csípni! – tájékoztatta áldozatát szinte már közömbös hangon. A „meztelen bőrt” külön

kihangsúlyozta a nő kedvéért, aki megrázkódott a rettenettől és űzött vadként pillantott körbe a helyiségben.

Habozás nélkül odaugrott a fémajtóhoz és tíz körömmel próbálta felfeszíteni, de a páncéllap meg se moccant. Nem volt rajta kilincs vagy bármiféle nyitószerkezet és csak kívülről lehetett működésbe hozni. Mögötte közelebb jöttek a katonák, éberen lesve minden mozdulatát. Másodjára nem fogják hagyni, hogy megtámadja őket. Az őrmester meglegyintette az idegkorbácsot és odacsapott vele a lány hátára.

Halk sisterséggel hatolt át az áram vékony ruházatán, ahol a fémkábel a testéhez ért. Organa önkéntelenül megrázkódott az égető fájdalomtól. Ki lehetett ugyan bírni, mégis felkiáltott rémületében és szembefordult a támadóival, ösztönösen védekező állásba helyezkedve.

– Vetközzön le! – utasította szigorúan az őrmester, fenyegetően lóbálva felé a rabszolgahajcsárok kedvenc eszközét.

– Soha!

Leia hamar felfogta, hogy pusztá kézzel nem sokra megy a harcedzett katonák ellen. Ezért inkább megpróbált elinálni mellettük, körberohanva a szobában a fal mentén, de a másik fickó megelőzte és elkapta a karját. Egy rántással kiszabadította magát a szorításából és továbbbszaladt, próbálva minél távolabb kerülni az idegkorbács szikrázó végétől. A férfiak fölnevettek és vadászó ragadozók módjára közelítettek felé két oldalról, próbálva sarokba szorítani rettegő zsákmányukat.

– Akkor mi fogjuk levetkőztetni! A magunk módján! – ígérte vészjósló hangon az altiszt.
– És higgye el, abban nem lesz köszönet!

Folyamatosan lengette ide-oda a kábelt, ami idegesítő módon felsistergett, valahányszor hozzáért a falhoz, a padlóhoz vagy az oszlopok valamelyikéhez. Ezzel elkerülhetetlenül magára vonta a lány figyelmét, míg a társa kézbe vette az elektromos ösztökét és azzal közelített hozzá a másik irányból.

– De nem ám!

Organa egész testében remegve méregette a gazembereket, szorosan a falhoz lapulva. A megadás szóba sem jöhet, az ellenállás pedig reménytelen. Most mit csináljon?

– Ne merjenek hozzám érni vagy nagyon megbánják! – kiáltott fel reszketeg hangon.

Más ötlete nem lévén, maga elé tartotta ökölbe szorított kezeit, felkészülve rá, hogy a végsőig ellenálljon a terrornak. Félelmét legyűrve igyekezett minél harciasabbnak mutatkozni, de a katonák csak még jobban nevettek rajta, kitűnően szórakozva az előadásán.

– Hát persze, kislány! De addig is elszórakozunk veled, ahogy Vader nagyúr parancsolta!

Támadó kígyóként szisszent felé a fémkábel, végigszántva combjain, mire felkiáltott és megvonaglott a fájdalomtól. Ösztönösen a másik irányba mozdult, ám ekkor meg az elektromos ösztöke nyomódott a jobb karjának és bénító erejű elektromos áramot vezetett belé. Felsikoltott a kintől és újra menekülni próbált, átrohanva a két fickó között. Csakhogy az őrmester elgáncsolta és ismét a földön találta magát. A korbács végigvágott a hátán és a fenekén, felhasítva vékony szövésű köpenyét.

– Kapja el, tizedes!

Leia sikítva oldalra fordult, hogy elkerülje a következő ütést és páros lábbal belerúgott a felé közeledő rohamosztagos sípcsontjába. A páncélzatnak köszönhetően azonban nem tudta megállítani ezzel a katonát, mert nem esett el, csak a fejét csóválta mérgesen. Féltdre ereszkedett mellette és keményen a hasába nyomta az ösztökét. A hercegnő megrázkódott a testén átszaladó áramütéstől és eszelős gyorsasággal félrelökte a sisterső rudat. A kízóeszköz kirepült a fickó kezéből, mire az elkapta a lány csuklóit. Aztán mivel tovább küzdött, eszelősen rúgkapálva és megpróbálta átdobni magán a nála jóval

testesebb férfit, leszorította karjait a mellkasára és páncélkesztyűs kezével villámgyorsan lekevert a nőnek egy hatalmas pofont.

– Nyughass már! Te...!

– Csak óvatosan! Vigyázz a fejére! – szólt rá a társa szigorúan és félretéve az idegkorbácsot, csatlakozott hozzá a birkózásban.

A hercegnő teljesen megvadult dulakodás közben és sivalkodva ütötte, rugdosta ellenfeleit, hisztérikusan dacolva az elkerülhetetlennel. Makacs ellenállása hamar felbőszítette a gárdistákat, akik előbb le akarták fogni, majd inkább nekiestek és tépdesni kezdték róla a ruhát. A hosszú szárú bordó felső, amit Han vett neki a Felhővárosba érkezésük után, recsegve szétszakadt és darabokban jött le róla, az áttetsző köpenyével együtt. Organa közben kiszabadította bal kezét a szorításból és a tenyere alsó részével hatalmasat ütött a tizedes állára, minden erejét a karjába koncentrálni. A páncélozott rohamsisak majdnem lerepült a pasas fejéről, aki hanyatt esett, lehetőséget adva áldozatának a menekülésre. Az őrmester azonban résen volt és ököllel úgy hasba vágta a lányt, hogy összegörnyedt kínjában és nagyot nyögve az oldalára fordult.

– Maradsz vesztig, lázadó ribanc!

A katonák rögvést kihasználtak a lehetőséget és vadul leteperték, hátracsavarva karjait, hogy ne tudjon ellenállni. Aztán káromkodva letépték róla a maradék ruhát, nem bajlódva holmi gombokkal, kapcsokkal. Leia tovább sikoltozott, kétségbeesetten vergődve a padlón és iszonyodva tűrte, hogy megszabadítsák a trikójától, majd fekete nadrágjától is, ami a cipőjével és zoknijával együtt jött le a lábáról, darabokban.

– Ez aztán a harcias bestia...! Te kis vakarcs...!

– Tartsd a kezét, amíg összebilincselem! – parancsolta az őrmester, miután egy mozdulattal leszakította róla a bugyiját és feltápáskodott, szanaszét hajigálva a ruhafoszványokat.

– Oké, főnök! – röhögött a társa vadállatias hangon. – Keményen szereted, mi? Bűdös szajha!

Organa válasz helyett csak rugdalózott és ismét kiszabadította kezeit, de nem sokra ment vele, mert mielőtt bármit tehetett volna, kattant csuklóján a bilincs. A katonák egyesült erővel fölragatták a padlóról és a láncot átvetve a plafonon sorakozó acélrudak egyikén, fellógatták rá a veszettül kapálózó hölgyet. Még hozzá olyan magasra, hogy épp csak leértek a lábujjai, így pipiskednie kellett, ha nem akart a bilincsen csüngen. Eszelős indulatában még egyszer belerúgott az előtte álló fickó térdébe, aki megtántorodott, majd dühében úgy gyomorszájon vágta páncélkesztyűs öklével, hogy görcsösen összerándult a fájdalomtól. Eltorzult arccal öklendezni kezdett, levegő után kapkodva. Csak azért nem okádott a padlóra kínjában, mert teljesen üres volt a gyomra.

– Na? Akarsz még rugdalózni?

Leia nem válaszolt a gúnyos felhangú kérdésre. Gyűlölködve bámult a fehér páncélba bújó kínzóira. Az arcán átfutó megvető grimasz mindent elárult a lelkében dúló érzésekről.

– Lássuk csak, milyen husika kerül ma terítékre! – fordította maga felé a lányt az őrmester, szakértő szemmel végigmérve meztelen testét, akár egy hentes.

A hercegnő reszketve tűrte, hogy kínzói megtapogassák, kritikus szemmel méregetve törékeny áldozatukat. A legborzalmasabb rémálmainak egyike vált valóra az előbb és úgy elszorította torkát a rettegés, hogy még sikítani is elfelejtett egy időre. Valami furcsa kód telepedett az agyára és azon keresztül szemlélte a továbbiakban a dolgokat, mintha nem is vele történnének, hanem valaki mással. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy így bánnak vele az arctalan gonosztevők.

– Elég soványka! Nem sok fogni való van rajta, őrmester! – állapította meg fejét csóválva a tizedes és nagyot csapott a fenekére, durván belemarkolva póre húsába.

– De szép, hamvas bőre van, mint egy igazi arisztokrata kurvának! – simított végig aprócska mellein a másik az ujjával. – És a hevessége alapján úgy látom, nagyon ráfér a testi fenytetés!

A rohamosztagos ismét fölkapta az idegkorbácsot és odalépett elé, kellő távolságban megállva tőle. A társa gyorsan félrehúzódott és a továbbiakban karba tett kézzel nézte a műsort, elégedetten a lány tehetetlen vonaglásával.

– Lássuk, hogy bírja a feszültséget!

Meglendült a tekergőző fémdrót és végigvágott a fogoly meztelen bőrén, élénk sistergéssel vezetve bele a nagyfeszültségű áramot. Leia éles hangon felsikított és rángani kezdett a láncon, ahogy az őrmester újra és újra lecsapott rá, gyakorlott mozdulatokkal végigverve testét a korbáccsal, a mellétől a bokájáig. Hol csak a kábel végével cirógatta meg, hol pedig hagyta, hogy rátekeredjen a törzsére, lábaira, mint valami szikrázó kígyó. Az ütések vékony rózsaszín csíkokat hagytak a hófehér bőrön, míg az öklöcsapások nyomán sötét zúzódások jelentek meg rajta. De mindegyik egyformán fáj és kezdte örületbe kergetni a nőt, aki bárhogy forgolódott, hintázott is a levegőben, sehogy sem tudta elkerülni a kínzószerszámot. Ahol a drót hozzáért, ott égő fájdalom mart a bőrébe és a borzalom elől nem volt menekvés.

– Neee! – kiáltott fel végül, talán egy tucat suhintással később. – Kérem, neee!

Fejét a karjai közé szorítva, könnyörögve nézett az ellenségre. Fátyolos szeméből könnycseppek peregtek végig az arcán, elmaszátolva sminkjét. Aztán keservesen felzokogott, ám túláradozó fájdalma egyáltalán nem hatotta meg a harcedzett veteránokat. Sőt, épp ellenkezőleg.

– Na mi van, mocskos lázadó!? Csak ennyire futja a bátorságodból? – gúnyolódott vele az őrmester és kíméletlenül folytatta a csapkodását.

– Dögölj meg! – jött a válasz az alderaani hercegnőtől, nem éppen választékos stílusban, két velőtrázó sikoltás közt.

– Aha! Így mindjárt jobb! – dünnyögte a pribék megértően és végigvágott a dróttal a lány mellein. – Csalódott lennék, ha máris földnél...!

Leia szorosan lehunyta szemét és megpróbálta kizárni reszkető tudatából az iszonyú fájdalmat, de minden újabb csapás villámként hasított belé, ahogy az áram végigszárguldott a testén. Ha letette lábujjait a fémpadlóra, arrafelé, ha fölemelte és csak lógott, mint egy darab hús a vágóhídon, a kezein át távozott belőle a láncon keresztül a plafonba. Elviselhetetlen volt a kín és görcsösen rángatózott, szagatatottan zihálva a megerőltetéstől. Bizonyos szempontból ez rosszabb volt, mint három éve a Halálcsillagon, amikor a vallató droid teleinjekciózta mindenféle akarategyengítő drogokkal. A leginkább ahhoz hasonlított, mikor a Mimbanon Vader összekaszabolta a testét a fénykardjával és majdnem belehalt a sérüléseibe. Újra és újra felüvöltött, valahányszor hozzáért a vékony kábel, sebesre verve a bőrét, mígnem hastájékon kiserkent a vére. És akkor hirtelen annyira leesett a vérnyomása, hogy elájult.

Arra tért magához, hogy pofon vágják és valaki durván hátrahúzza fejét a hajánál fogva. Kinyitotta szemét, de alig látott a könnyeitől. Egy elmosódott fehér folt mozgott előtte és erősen megragadták az állát.

– Ébresztő! Még nem fejeztük be!

– Hagyjon...! – suttogta elhaló hangon, s próbálta kipislogni szeméből a nedvességet.

A vallatóinak ez is elég volt, mert elengedték és cinikusan diskurálni kezdtek mellette, végigtapogatva sajgó sérüléseit páncélkesztyűs ujjakkal.

– Szépen kidekorálta, főnök! Ezt nézze!

– Aha! De van még rajta néhány hely, ami kimaradt...! Itt meg itt! Látja?

– Esetleg megbotozhatnám az ösztökével! Azzal pontosabban lehet célozni...!

A hercegnő összerándult és megpróbált félrehúzódní a durva fogdosás elől, amennyire csak tudott a láncain lógva. Börtönőrei úgy kezelték, mint egy érdekes állatot, amivel bármit megtehetnek a maguk gyönyörűségére. Ő pedig egyre rosszabbul érezte magát a testében lüktető makacs fájdalmak miatt.

– Hagyjanak békén, rohadt gazemberek...! – nyögte erőtlenül, mire a katonák meglökték, hogy himbálózni kezdett és gúnyos röhögéssel figyelték görcsös vonaglását.

– Adj neki párat! Ne csak én dolgozzak rajta! – utasította társát az altiszt, csípőre tett kézzel hátrébb húzódní tőle.

– Örömmel!

A rohamosztagos meglóbálta előtte az elektromos ösztökét, aztán lendületesen lesújtott rá, többször egymás után. Először a karjait verte végig a szikrázó fémbottal, majd a két oldalát, a hónaljától lefelé haladva a térdekig és elégedetten figyelt áldozata heves rángatózását. A lány éles sikolyai betöltötték a szobát, ide–oda verődve a fémfalak között. Organa úgy érezte, a csontjait is összetörik az ütések, pedig a katona nagyon ügyelt rá, nehogy komoly baja essen, emlékezve Darth Vader parancsára. A nő könnyeivel küszködve többször megpróbált belerúgni kínzójába, de az folyton elhátrált tőle és további ütésekkel büntette makacs ellenállása miatt, szorgosan odacsapva remegő lábaira.

– Látom, nehezen tanulsz a leckéből! – dörmögte a pribék szigorúan. – De ezzel csak magadnak teszed még rosszabbá a dolgokat!

– Biztos azért emelgeti úgy a virgácsait, mert hiányolja a testüregi motozást! – viccelődött a társa gúnyosan.

Ha pillantással ölni lehetne, a katonák már rég holtan estek volna össze a szobában. Leia dacosan méregette a gazfickókat és eszébe sem jutott tanulni a leckéztetésből. Újra és újra azon igyekezett, hogy legalább egyszer megrúghassa ellenfelét, ám az résen volt és mindig eltáncolt előle vagy a bottal ütötte félre meglendülő lábszárát. Aztán komótosan végigverte a bottal a hátát és a fenekét is, majd a melle és a hasa következett. Pár percní reménytelen küzdelem után a lány annyira kimerült, hogy kénytelen volt föladni és csak lógott, bágyadtan remegve a fájdalomtól. Még a sikoltozástól is elment a kedve, csupán erőtlen nyögések szakadtak föl a torkából az ütlegek nyomán.

– Na mi van? Meguntad a táncot, szépségem? – tréfálkozott vele a tizedes, mikor végre szünetet tartott a botozásban.

Közelebb lépett hozzá, hogy megvizsgálja a bőrét elborító vöröslő sebeket, sötét zúzódásokat. Organa hallgatott, lehajtott fejjel bámulva a padlót. Belefáradt a vergődésbe és próbált megállni lábujjhegyen, hogy kímélje sajgó csuklóit a bilincs szorításában. Valahogy ki kell bírnia ezt a szörnyűséget, bármédig tartson is. Inkább verjék agyon, minthogy megadja magát nekik. Elgyötört arcáról lassan potyogtak a könnyei elcsúfított keblére, de nem is érezte őket a testében tomboló heves fájdalom miatt.

A háttérben ácsorgó őrmester ekkor odasétált elé, s megragadva állát kényszerítette, hogy fölnézzon rá.

– Látod? Így járnak azok, akik fellázadnak a birodalom ellen! – figyelmeztette áldozatát nyomatékosan, mire a hercegnő gyűlölködve az arcába köpött.

A katona fél kézzel letörölte sisakja páncélüvegéről a nyálat és elégedetlenül megcsóválta fejét a szerinte helytelen válasz miatt.

– Prüszkölj csak, fehér némbér...! Rövidesen könyörögni fogsz a kegyelemért!

– Soha!

Leia belerúgott a fickó sípcsontvédőjébe, s feljajdult kínjában, mert majdnem eltörte a lábujjait. Tudta, hogy nem sok értelme van, mégsem bírta megállni a dolgot, a rá jellemző merő dacból. Az altiszt erre a hasába öklözött, a társa pedig a hátsójára vágott a bottal.

– Nálad keményebb fickókat is megtörtem már! A te kedved is elveszem a lázadástól!

– Még csak most kezdek belejönni! – vicsorgott rá a nő eszelősen, miután befejezte a nyögdecselest.

A lázadás emlegetése tovább növelte elszántságát és főként gyűlöletét a birodalmiakkal szemben. A testét összeverhetik és szétroncsolhatják, de a szellemét sosem fogják megtörni!

– Az jó! Mert mi is csak most kezdünk belejönni! – mondta a mögötte álló katona gúnyosan. Azzal remegő combjai közé nyomta hátulról a folyamatosan sistergő ösztökét.

A lány akkorát sikított az ágyékába hasító égő fájdalomtól, hogy zengett tőle a cella. Talán okosabb lett volna nem válaszolnia a provokációra, amivel csak ürügyet szolgáltatott kínzóí számára a további kegyetlenkedéshez. De egyszerűen képtelen volt meghunyászkodni a gazfickók előtt és csöndben túrni a gyalázatot. Őt nem arra nevelték, hogy szótlánul elviselje mások gonoszságát és áldozatul essen az elnyomók könyörtelenségének. Ám most kénytelen volt szembesülni a ténnyel, hogy bizonyos esetekben mégis bölcsőbb dolog a hallgatás.

– Szerencséd, hogy Vader nagyúr egészben akar felvinni a hajójára, ahol majd kedvére eljátszogat veled! Különbem nem lennék ilyen kíméletes és lenyúznám a bőröd lábtörlőnek! – közölte az őrmester fenyegetően, miután a hercegnő befejezte a sivalkodást és féktelen rángatózást a láncain lógva.

Mutatóujjával végigsimított áldozata összevert mellkasán, élvezettel figyelve szenvedését.

– De így is kellemes órákat fogunk együtt tölteni!

Leia nem válaszolt, nagy nehezen visszafogva magát. Inkább lehunyta szemét és csupán az arca árulkodott kétségbeeséssel keveredő haragjáról. Bár iszonyúan érezte magát, szilárdan elhatározta, hogy azért sem fog megtörni előttük és nem szerzi meg nekik azt az örömet, hogy kegyelemért könyörögni lássák!

– Mit gondol, a nagyúr hallotta a folyosón a visítását? – kérdezte a tizedes kajánul.

– Ha nem, akkor mindjárt fogja! Adok még neki párat, mert nem elég piros mindenütt!

A korbácsolás folytatódott, Organa pedig bármennyire szeretett volna csöndben maradni, teli torokból sikítózva tűrte, hogy véresre verjék a birodalom hős elitkatonái. Egy idő után vacogni kezdett, mert hideg volt a börtöncellában, mégis csorgott róla a verejték és összekeveredett a patakzó könnyeivel, szivárgó vérével. A fogai minduntalan összekoccantak a testén végigfutó áramütésektől és néhányszor majdnem elharapta a nyelvét kínjában. Tudta, hogy nem fogja sokáig bírni a tortúrát és magában azért imádkozott, hogy belehaljon a büntetésbe, mielőtt Darth Vader visszatérne, hogy még kegyetlenebb módszerekkel próbálja szóra bírni.

– Ezt azért kapod, mert a lázadó cinkosaid egy csomó bajtársunkat megölték az elmúlt években! – mondta vérszomjasan az őrmester két ütés közt. – Sok jó barátom meghalt miattatok!

– Bárcsak mind megdöglénétek! – ordította a hercegnő zokogva, aztán a következő csapás nyomán fölakadt a szeme és megint elvesztette az eszméletét.

Amikor magához tért, épp leszedték a plafonról és engedték a padlóra rogni. Összebilincselte kezeit véresre horzsolta a sok rángatózás miatt a fémen és teljesen kiment belőlük az erő, így mozdulni sem tudott, nemhogy ellenállni a kínzóinak. Felnyögött, mikor sebzett bőre a hideg padlóhoz ért és tehetetlenül szipogva tűrte, hogy odaláncolják az egyik fémoszlop tövéhez. Az őrmester belerúgott vesetájékon, mire nyögdecselve a hátra fordult és gyűlölködve nézett föl a fehér páncélos alakokra.

– Sovány kis kanca ez! Nem fogja sokáig bírni a vallató droid karmaiban! – mondta a tizedes lekicsinylően, s odalépett a másik oldalához az elektromos ösztökével.

– Az legyen a nagyúr gondja! A miénk csak annyi, hogy megpuhítsuk és dalolni kezdjen, mint az énekesmadár!

A két rohamosztagos letérdelt mellé és megtapogatták a testén keletkezett vérömlenyeket, lila zúzódásokat. Leia megpróbált elhúzódní tőlük, az oszlop irányába csúszva a kemény fémpadlón, de mielőtt felülhetett volna, az egyik fickó hirtelen megragadta bokáit és durván visszarántotta, fekvő helyzetbe kényszerítve.

– Ne siess annyira! Még nincs vége a mókának!

Az ösztöke vége az oldalába nyomódott, égető erejű áramot küldve a derekába, hogy összerázkódott tőle és újra sivalkodni kezdett. Az orra mostanra teljesen bedugult a takonytól és a szíve örülten kalapált a mértéktelen stressztől, amit elszenvedni volt kénytelen. Néha talán ki is hagyott egy–egy ütemet, s Leia csupán remélni tudta, hogy rövidesen végleg megáll és belezuhanhat a mindent elnyelő, örök sötétségbe.

– Feküdjön hanyatt és tegye szét a lábát! – parancsolta az őrmester, határozottan oldalba bökve a csizmájával.

A lánynak azonban eszében sem volt teljesíteni a kívánságát. Inkább vadul belerúgott a gazfickóba, majdnem feldöntve a katonát. Megtörhetetlennek tetsző, makacs ellenállása még jobban felbőszítette a rohamosztagosokat, akik ököllel ütni kezdték, lehetőleg ott, ahol már amúgy is nagyon fájt neki, hogy engedelmességre kényszerítsék. Tompa puffanásokkal zuhogtak rá a csapások, de hiába visított, meg fetrengett görcsösen a padlón, semmit nem ért el vele azon kívül, hogy még többet kapott szadista kínzóitól. Mikor végül kimerülten abbahagyta a vergődést és egy kis időre nyugton maradt, a katonák rögtön szétfeszítették remegő combjait.

– Fogja le tizedes, hogy rendesen megdughassam a ribancot!

Leia csak most fogta föl, jókora késéssel, mit értett valójában azon az őrmester, hogy meggyalázni, amikor rákérdezett Vadernél a dologra. Meg fogják erőszakolni!

– Ne! – nyögte erőtlenül és hisztérikusan újra rángatózni kezdett, próbálva összezárni vékony lábait.

Ám a pasas már ott térdelt a combjai közt és látható elégedettséggel nyomta le a hideg padlóra, míg a tarsa a fejéhez guggolt és leszorította karjait. Esélye sem volt ellenük, de addigra annyira elvesztette az eszt, hogy képtelen volt uralkodni magán és tovább küzdött az elkerülhetetlennel. Izmai remegtek a megerőltetéstől, valamint a rajtuk átfolyó áram utóhatásától, ami jeges tűzként égett az ereiben. Csillapíthatatlanul vacogott a hidegtől és a rátörő sokktól, mégis megpróbált belekapaszkodni a láncba, hogy közelebb húzza magát az oszlophoz. Mintha az bármit segíthetne rajta. A gárdisták természetesen visszacibálták és újra, meg újra megdöfködték az elektromos ösztökével, hátha ettől nyugton marad végre.

– Tudom, hogy alig várod már, hogy egy szakasz katona végigmenjen rajtad! Igaz? – morogta az őrmester kárörvendően. – Mindjárt megkapod a lábad közé, amit érdemelsz! Csak maradj veszteg!

Organa a szemét elhomályosító könnyeken keresztül pislogva alig látta, mit művel a testén matató férfi, de nem is akarta igazán tudni. A torkát annyira elszorította a stressz és a mértéktelen fájdalom, hogy csupán rémült vinnyogásokra futotta tőle, pedig a legszívesebben üvöltött volna, mint egy vadállat. Végül inkább elernyed, csak ne eresszenek bele több áramot és hagyják abba a verését. Ezzel együtt becsukta szemét, hogy ne kelljen végignéznie, mit művelnek vele a rohadékok. Eltompult agyában közben elszomorító emlékek elevenedtek föl az elmúlt évekből.

A felkelés egyik vezetőjeként hozzáfért azokhoz az aktákhoz, amiket a harctéri pszichológusok készítettek olyan nőkről – emberi és hasonló humanoid fajokba tartozó lányokról és asszonyokról –, akiknek sikerült megszökniük a különféle birodalmi börtönökből, fogolytáborokból. Vagy olyan szerencsájuk volt, hogy elengedték őket, netán megszöktették a lázadók. És mind ugyanarról számoltak be, feltéve, hogy egyáltalán megnyíltak valamennyire a terapeutáknak a rehabilitációjuk során. A császári hadsereg

katonái szeretik megalázni és megerőszakolni a női foglyokat, sokszor csoportosan és néha a többi rab szeme láttára. Elrettentésül, hogy megtöri az ellenállásukat és teljesen felőröli őket lelkileg. A tisztjeik pedig kifejezetten bátorítják őket erre a gyalázatra vagy legalábbis elnézik a dolgot, a büntetés részeként tekintve a különféle perversz tortúrákra. Sőt, egyes börtönökben maguk is élnek a lehetőséggel és kiválogatják a legszebb lányokat, saját használatra.

A foglyok többsége emiatt súlyos lelki sérülésekkel, nem kívánt terhességgel és változatos nemi betegségekkel jutott ki a rabságból. Az elszenvedett traumák pedig rányomták szégyenbélyegüket az egész további életükre. Voltak, akik később öngyilkosok lettek, mások beálltak a felkelő hadseregbe, hogy bosszút álljanak a gyűlölt ellenségen. De a többség egyszerűen csak elmenekült a birodalom fennhatósága alá tartozó bolygókról, hogy a galaxis távoli részein kezdjen új életet, ha tud. Leia sajnos semmit sem tehetett értük, mikor még a saját katonáinak sem jutott sokszor fegyver, muníció és ellátmány. A polgárháborúnak egy olyan oldala volt ez, amiről senkinek sem akarózott nyíltan beszélnie, bár mindenki tudta vagy legalábbis sejtette, mi folyik a fogolytáborokban.

A hercegnő most azért imádkozott magában, hogy minél hamarabb vége legyen az egésznek és a rohamosztagosok befejezzék végre a kínzását. Úgy érezte, nem maradt egy tenyérynyi ép bőrfelület sem a testén. Kivéve a fejét, hogy beszélni tudjon, ha Vader újra kikérdezi, és a talpát, hogy a saját lábán vánszoroghasson föl a nagyúr csillagrombolójára a vallató droidhoz.

Igazából azóta rettegett ettől a pillanattól, mióta a Halálcsillagon megfenyegette a kiborg, hogy szajhát csinál belőle a katonái számára, ha nem válaszol a kérdéseire. Valahol a lelke mélyén kezdettől sejtette, hogy vele is bármikor megtörténhet mindaz a sok szörnyűség, amit a foglyok aktáiban olvasott. Mégis makacsul bízott benne, hogy sikerül elkerülnie a megbecstelenítést és inkább meghal harc közben, semmint újra fogságba essen. De a sors nem adta meg számára a hősi halál lehetőségét, mint számos hű bajtársának. Csupán az vigasztalta, hogy legalább nem Han előtt csinálják, így próbálva szóra bírni a koréliait, aki egyáltalán nem biztos, hogy képes lett volna tartani a száját, amilyen szerelmes volt belé.

– Álljon le, őrmester! A nagyúr nem adott parancsot a fogoly megerőszakolására! – szólalt meg ekkor, kissé bizonytalan hangon a karjait leszorító katona.

A páncélzatát derék alatt levetni készülő gárdista fölkapta fejét és dühösen ráförmedt a társára.

– Dehogynem! Engedélyt kértem a meggyalázására és igent mondott! Ez is része a kezelésnek!

Már folytatni akarta volna a gatyája letolását, mikor a másik újra figyelmeztette, ha lehet még óvatosabban. Mint aki komolyan tart a tortúrába belefeledkezett parancsnokától.

– Persze! De én a maga helyében mégse tenném, főnök!

– Nem kértem a véleményét, tizedes! – mordult föl a rohamosztagos, most már tényleg ingerülten.

Leia kinyitotta szemét és hüppögve bámult egyik férfiról a másikra, nem értve a helyzetet. Ez meg mi? Csak nem fordulnak egymás ellen a gazfickók? Kivételesen úgy döntött, nem próbál rugdalózni, nehogy magára vonja figyelmüket. Hátha egymás torkának ugranak és addig is békén hagyják őt. Megkorbácsolt háta és feneke iszonyúan sajgott a hideg padlóhoz nyomódva és ha nem üresek a belei, rég össze csinálta volna magát kínjában.

– Csak figyelmeztetni szeretném őrmester, hogy a nő egy ordas nagy kurva! – közölte a tizedes mentegetőzve. – Szeret idegen fajú hímeikkel henteregni! És ki tudja, milyen egzotikus betegségeket szedett össze tőlük?

Az érv megállította a fickót a vetkőzésben. Gyanakodva méregette az alatta reszkető lány meztelen ágyékát, sebesre vert testét, majd összenézett a szemközt térdelő társával.

– Ezt meg honnan veszi?

– Ööö... Egy bulvárlapban olvastam. – jött a válasz, rövid habozás után. – A Harsogó Szupernóvában, ha jól emlékszem!

Organának eszébe jutottak azok a hazugságok, amiket a Birodalmi Hírszerző Hivatal terjesztett róla, hogy lejárassák az egész világ előtt. A xenoszexuális kicsapongásairól és perverz hajlamairól, amik akkora képtelenségek voltak, hogy nem is értette, miként hihette el őket bárki is. De a rohamosztagosok úgy látszik nem voltak valami észlények, mert komolyan vették a császári propagandagépezet által kiagyalt beteges történeteket. Sose gondolta volna, hogy egyszer még örülni fog annak, ha kurvának nézik!

– Ne higgyen el minden ostobaságot, amit a zugfirkászok terjesztenek...! Hé, te...! Igaz ez...? – kérdezte az őrmester fenyegető hangon Leiától.

– Ha viszketni kezd, megtudod...! – nyögte bágyadtan a lány és kipréselt magából egy megvető fintort. Aztán felsikoltott, mert a fickó nagyot ütött a mellkasára az ösztökével.

– Pimasz kis dög...! Na mi van? Nem kaptál még eleget...?

A hercegnő megpróbálta fölemelni lábait fájdalomában, hogy védje magát a további ütlegetől, de mielőtt belerúghatott volna a fickóba, az elkapta és visszanyomta remegő combjait a padlóra. Aztán gondosan rájuk térdelt, hogy nyugton maradjon és ismét lesújtott rá a bottal. Sercegtek a szikrák a lány felsebzett bőrén, parányi tűszúrások tucatjaival kínozva meg remegő áldozatukat. Leia még be sem fejezte a sivalkodást, mikor a katona letette az ösztökét és magabiztosan folytatta a vetkőzést, nem hagyva eltántorítani magát a céljától.

– Én azért használnék óvszert, uram! Nem szeretnék a gyengélkedőbe kerülni valami nemi betegség miatt! – okoskodott tovább az alárendeltje megfontoltan. – Nem ér annyit ez a girhes szuka!

Organa szeretett volna elmosolyodni a hallottakon, de csupán egy torz grimaszra futotta tőle sanyarú helyzetében. Hiába olyan bátrak egy védtelen, gyöngé nővel szemben ezek a mocskok, azért ők is félnek egynémely dologtól. Legalább annyira, mint ő.

– Nincs nálam óvszer! – mondta a rohamosztagos kelletlenül. – Maga hozott néhányat?

– Nem, uram!

– Ez pech...! Minden szerszámot elhoztunk a hajóról a vattához, épp csak ezt nem!

– bosszankodott az altiszt. Majd rövid habozás után inkább kelletlenül visszagombolta nadrágját és fölvette a páncélja hiányzó darabjait.

– A sztangba...! Na mindegy! Igaza van...! Én nem akarok betegállományba kerülni egy perverz bestia miatt...! Hogy aztán rajtam röhögjön az egész légió...!

– Így igaz, főnök! Másszanak csak rá a tiszt urak a rombolón...! Ha lesz hozzá gusztusuk!

Leia halkan felnyögött megkönnyebbülésében és nem bírta megállni, hogy szokott szarkazmusával bele ne szóljon a párbeszédbe. És ezt nagyon nem kellett volna.

– Remélem tövig leszárad a farkatok...!

– Kuss legyen!

Az őrmester felkapta a padlón heverő ösztökét és könnyörtelenül a lány lába közé nyomta, a legnagyobb feszültségre állítva benne az áramot. Leia velőtrázó sikoltással összerázkódott az iszonyú fájdalomtól és pár másodperccel később újra elájult.

XIV.

Arra tért magához, hogy görcsösen kapálózva küzd egy fölé hajoló sötét képű fickóval, aki elkapta hadonászó karjait és gyöngéd határozottsággal próbálta lecsillapítani hisztérikus remegését. Beletelt néhány másodpercbe, mire felismerte, hogy a Millennium Falcon hálókabinjában van és Lando Calrissian ül mellette, kissé rémülten figyelve eszelős vergődését a gyér lámpafényben. Leiának torkán akadt a sikoly és bátortalanul elernyed, megkönnyebbülten pillantva fel a háttérben ácsorgó Lukera, aki komor tekintettel nézte őt. Azonnal megértette, hogy már megint műsort rendezett az éjszaka közepén és felébresztette társait az egész hajón.

– Nyugodjon meg! – szólt rá megkésve a báró, leszorítva karjait az oldalához.

Nyílt az ajtó és Csubakka dugta be busa fejét a nyíláson, aggódó mordulással tudakolva a nagy lárma okát. Thripio mögötte toporgott, szintén idegesen az eszelős sikoltozás miatt.

– Jaj, Készítőm! Biztos valami szörnyűség történhetett...!

– Nincs semmi baj! Már magához tért! – állapította meg a hercegnő feje mellett lebegő GH-7-es és visszahúzta homlokáról a középső karjában tartott agyhullám érzékelőt.

– Elnézést! – suttopta a lány szégyenkezve.

Tisztán érezte még egész testében a kint, de korántsem olyan erővel, mint amikor a börtöncellában elbántak vele a birodalom gátlástalan pribékjei. Alig tudta elhinni, hogy újra szabad és biztonságban van, távol az ellenségtől. Agyában élénken vibráltak a rémálma során felidézett szörnyű emlékek, amiket nagyon szeretett volna örökre elfelejteni. S tudta, hogy valamit mondania kell a barátainak, akik odagyűltek köré, ám torkát továbbra is elszorította a rettegés az iszonyú fájdalomtól és az elszenvedett megaláztatástól. Ami történt, arról jobb, ha soha, senkinek nem fog beszélni.

– Csak rosszat álmodtam! – nyögte ki végül, nehezen találva szavakat az állapota jellemzésére.

– Na végre! Nagyon megijesztett minket, Leia! – engedte el a kezét Lando és fejét csóválva kifújta magát. – Sose szerettem sikoltozásra ébredni...!

– Már máskor is előfordult vele! – mondta megnyugtató hangon Luke és bal kezét a férfi vállára tette. – Poszttraumás stressz szindróma.

– Ilyen tüneteket akkor produkálnak egyes emberek, ha korábban súlyos megrázkódtatás érte őket. – szólalt meg az orvos droid, az egész társasághoz intézve szavait. – Baleset vagy egy szeretett személy tragikus elvesztése miatt, például. Sajnos nem vagyok beprogramozva pszichiátriai gyógykezelésre. Csak a legminimálisabb adatokkal rendelkezem az emberi lélektanról.

– Hallgass már, te bádoggödör! – szólt rá Calrissian a robotra, nem túl udvariasan. – Akar róla beszélni, felség?

Organa zavartan babrálta összegyűrt takaróját, s legszívesebben a fejére húzta volna a pokrócot szégyenében. Most persze mind érte aggódnak és segíteni akarnak rajta, pedig nincs semmi baja. Csak megviselték az események és egy kissé zilált még a lelkiállapota. De néhány napon belül rendbe fog jönni, ahogy begyógyulnak a bőrét elcsúfító sérülések és szépen túlteszi magát az egészen. Úgy, ahogy korábban a többi szörnyű élményén is sikerült túllépnie, méghozzá segítség nélkül.

– Nem. Nincs semmi bajom. – motyogta halkan, s próbálta nem elsírni magát, miközben a társaira nézett.

Erősnek kell lennie. Most nem omolhat össze, mint egy gyöngye kislány. Mégiscsak ő a vezetője a csapatnak és példát kell mutatnia nekik bátorságból, emberi tartásból és önfegyelemből. Akkor is, ha pillanatnyilag egyikből sincs benne túl sok.

– Ne haragudjatok, hogy fölébresztettelek benneteket! – tette hozzá rövid szünet után, mikor látta, hogy a férfiak kételkedve bámulnak rá. – Néha előfordul velem... ilyesmi.

Csubakka biztatón vakkantott és visszaindult a kuckójába, maga előtt terelve a folyosón lábatlankodó protokoll robotot. A hercegnő a körülményekhez képest jól van. Biztos megint valami szörnyűt álmódott, például a Felhővárosban történekekről. Igazság szerint ő is elég rosszul aludt, tudván, hogy Han nincs velük és ki tudja, mit művelhet vele Boba Fett a hajóján. De a vukiknál ismeretlen dolog az alvajárás, még rémálmok esetén is. Sajnos semmit sem tehet a lányért, így jobb híján a fajtársaira kell bíznia, hogy gondoskodjanak róla.

A hálókabinban Lando fáradtan fölállt és szó nélkül visszafeküdt a saját ágyára. Az ő álmai mindig kellemesek voltak és nem egyszer kifejezetten kéjesek. Organát nyilván nagyon megviselte Han elvesztése és a vallatása sem tehetett jót a lelki békéjének. De majd túlteszi magát a dolgon, elvégre erős nő. Ha azt mondja, hogy nincs semmi baja, akkor úgy is van és kész. Jobb nem firtatni a piszkos részleteket. Ő inkább folytatni szeretné a durmolást, mielőtt felkel a nap.

Vele ellentétben Luke egész máshogy vélekedett Leia állapotáról, elvégre jobban ismerte őfelségét, mint a szerencsejátékos. És sokkal többet jelentett neki a lány. Ezért odatelepedett mellé az ágyára és bal kezét megnyugtatóan az övére tette.

– Ha mégis szeretnél róla beszélni, tudod, hogy rám mindig számíthatsz!

Gyöngéden megsimogatta a nő vékonyka ujjait és észrevette a csuklóját borító sebeket, amiket a bilincsek okoztak neki. Nem tette szóvá felfedezését, bölcsen arra várva inkább, hogy Organa önként megnyíljon előtte.

– Köszönöm. De ebben nem segíthetsz. – mondta Leia szomorúan és futólag megérintette a fiú ép karját.

Aztán fölült, nem bírván tovább fekvé maradni a priccse. Muszáj mozognia és csinálni valamit, amivel elterelheti figyelmét a lelkében dúló viharról.

– Feküdjetek le. Én sétálok kicsit.

A férfiak nem tartóztatták, láthatóan megértve, hogy szeretne egyedül maradni. Ám a hercegnőnek más tervei voltak, mint a pusztá bolyongás a teherhajó fedélzetén. A ruhája alatt még mindig makacsul sajogtak a kínvallatása során szerzett sebei és úgy döntött, ideje foglalkozni velük végre. Reggel erre úgysem lesz ideje, ha megint nekivágnak Landóval a városnak.

– Gyere velem, robot! Szükségem van rád! – parancsolta az orvos droidnak és miután lábára cibálta fehér csizmáját, kilépett a szobából.

Egyenesen a jobb oldali hátsó raktérbe sietett, ami a lehető legmesszebb volt a többiektől, nyomában a halkán zümmögő GH-7-essel. Amint beléptek, gondosan becsukta a helyiség ajtaját és teljes fényerőre kapcsolta a világítást. Majd kapkodva vetközni kezdett, a sarokban felhalmozott ládákra dobálva ingét, nadrágját.

– Szeretném, ha megvizsgálnál. – közölte remegő hangon a türelmesen várakozó géppel.

Sóhajtvá megszabadult a vérfoltos trikójától is és végül egy szál bugyiban ott ácsorgott a raktár közepén, kissé zavartan bámulva végig önmagán. A látvány őszintén megrázta, s majdnem hisztérikus rohamot kapott a lelkében feltoluló heves indulatoktól. A bőre tele volt csúnya foltokkal, kiterjedt zúzódásokkal, horzsolásokkal, valamint duzzadt, vérvörös és lila csíkokkal. A megszokott fehér hamvasságának szinte nyoma sem maradt, úgy megverték a rohamosztárosok a börtönben. Idegesen összerándult, mikor a droid óvatosan kinyújtotta végtagjait és megérintette a szenzoraival, hogy megvizsgálja a belső szervei

állapotát.

– Elmondaná kérem, mi történt önnel? – kérdezte a GH-7-es megnyugtató hangon.

Tetőtől talpig végigpásztázta a lány megviselt testét és közben lassan körbejárta őt a levegőben.

– Fogságba estem és megkínoztak. Ne akarj többet tudni. – dűnnyögte mogorván és összerándult, valahányszor a gép hozzáért. – Csak nézz meg és adj valamit a sebekre.

– Rendben. Így már értem, miért sikoltozott álmában, hölgyem. – jelentette ki tudálékosan a robot, majd befejezte a szkennelését. – Önt súlyos trauma érte, de úgy látom, nem tört el semmije és a belső szervei is elfogadható állapotban vannak.

– Nagyszerű.

A testét betöltő fájdalmak alapján a nőnek egész más elképzelései voltak arról, mi lenne számára az elfogadható állapot, de nem szállt vitába a szakértővel.

– Viszont harmincöt helyen sérültek meg a bőr alatti izomszövetei és mindkét emlőjét részleges károsodás érte. – folytatta a doktor az elemzés ismertetését. – Továbbá a bal veséje is sérültnek tűnik. Nem volt véres a vizelete azóta?

– Nem figyeltem.

Fázósan visszabújt a ruháiba és próbált nem gondolni arra, milyen rondán néz ki. Tudta, hogy egy bakta fürdő pár nap alatt tökéletesen rendbe hozná, de pillanatnyilag nincs lehetősége megfelelő orvosi kezelésnek alávetni magát. Így be kell érnie azzal, amit a doktor adni tud neki.

– Ha ilyet tapasztal, kérem azonnal szóljon. Úgy látom, a bőre nagyon rossz állapotban van. Fogalmam sincs, mi okoz ilyen felületi sérüléseket, de biztos, hogy nagyon fájhatnak. Miért nem szólt erről korábban? Akkor ajánlhattam volna néhány gyógyhatású krémet, még a patikában!

– Luke karjának ellátása fontosabb volt! – mondta Leia és átkozta magát, amiért megfélekezett saját magáról.

Persze tudta jól, miért nem szólt a robotnak Calrissian jelenlétében. Nem akarta, hogy a többiek megtudják, mit műveltek vele azok az elfajzott állatok. Semmi szüksége a sajnálatukra és pláne arra, hogy úgy kezeljék, mint egy áldozatot. Végül is tud mozogni és bármikor kész a harcra, ha úgy hozná a szükség. Más felkelő bajtársai ennél sokkal súlyosabb sérülésekkel is megbirkóztak a csatatéren, ezért méltatlannak érezte volna a rangjához, ha kényeskedni kezd pusztán azért, mert átmenetileg rossz bőrben van.

– És nem akarom, hogy miattam aggódjanak, mikor van elég bajunk enélkül is.

– Értem, hölgyem. Akkor adok önnek fájdalomcsillapítót, hogy nyugodtabban tudjon aludni. – biccentett a droid és a testére erősített dobozból elővett egy kék kapszulát.

– Nem akarok aludni! Mára elegendő volt a rémálmokból!

Leia fanyalogva bekapta a gyógyszert és erőlködve lenyelte. Száraz volt a szája, alig tudott egy kis nyálát összegyűjteni a nyeléshez.

– Ahogy gondolja. Bár, ha tanácsolhatom, nem ártana pár napig kímélnie magát és sokat pihennie, míg sikerül egy bakta tartállyal fölszerelt egészségügyi intézménybe eljutnia. A fiatalember sérüléseire használt sebkezelő gélből addig bekenheti magát. Abból vettünk eleget.

– Jó. Csak előbb megtisztálkodom, mert napok óta nem fürödtem.

Kinyitotta a raktér ajtaját és elindult vissza a folyosón, nyomában a géppel.

– A hátán lévő sebeket be tudom kenni, ahol nem éri el a kezével. Vagy megkérheti valamelyik útitársát...

– Még mit nem!

Leia idegesen megperdült, mielőtt a hálókabinhoz értek volna.

– Figyelj, robot! Nem akarom, hogy a többiek megtudják, milyen állapotban vagyok! Világos? Senkinek sem beszélhetsz róla!

– Értettem, úrhölgy! – bólintott azonnal az engedelmességre programozott GH–7 egység. – Természetesen köti az orvosi titoktartás parancsa! Ha bármilyen kérdése van a bőrápolással kapcsolatban, kérem szóljon nyugodtan!

– Jó.

A lány újra elszégyellte magát hisztérikus viselkedése miatt. Úgy ráförmedt szegény robotra, mintha bizony ő tehetne arról, hogy véresre verték Vader emberei. A lelkében iszonyú indulatok kavargtak, amik csak nem akartak csillapodni, még azután sem, hogy a fájdalomcsillapító hatni kezdett és kellemesen letompította testi kínjait. Olyasmi történt vele abban a börtöncellában, amit egyelőre képtelen volt feldolgozni és egész bensője beleremegett a borzalomba, valahányszor eszébe jutottak azok a pillanatok.

Csöndben visszatért a kabinba, ahol a két férfi már az igazak álmát aludta. Vagy legalábbis megpróbáltak úgy csinálni, mintha aludnának. Kivette a szekrényből az újonnan vásárolt holmijait, aztán átment az utastérbe és fölmarkolt egy csomó tisztálkodó kendőt. Az orvos droid zümmögve lebegett a nyomában, elővéve tárolórekeszkéből egy tubus sebkezelő gélt és tucatnyi különféle méretű sebtapaszt. Hátramentek a raktérbe és a nő nekilátott rendbe hozni magát. Ez ugyanolyan lassan ment, mint amikor Skywalkert kellett leápolniuk, mert a sérülései igencsak elkezdtek sajogni, valahányszor hozzájuk ért a nedves törölkendővel. S hamar megértette, miért reszketett és nyögdécselt annyira a fiú, erősen összeszorítva fogait, miközben letisztogatták a robottal.

Miután végzett, az egész tubust magára kente, sűrűn felszisszenve a fájdalomtól. A szer ugyanis elképesztően csípett, az első néhány percben legalábbis, amíg felszívódott. A doktor segített neki, középső karjával bekenve a hátát és a programozásának köszönhetően volt olyan tapintatos, hogy nem kérdezgette tovább a történekről.

Fél órával később átváltozva és teljesen kimerülten osont vissza az ágyába, hogy pihenjen egy kicsit az ébresztő előtt. Az orvos robot letelepedett Luke ágyához és készenléti módba kapcsolta magát. Újra csend lett a Millennium Falcon fedélzetén, álmosítóan megnyugtató és biztonságot sugalló béke. Leia Organa mégsem merte lehunyni szemét, nehogy újrakezdődjön a rémálom. Inkább a plafont bámulta a homályban és türelmetlenül várta a reggelt. Fáradt volt és gyenge, de annyira azért nem, hogy átengedje magát a zavartalan pihenésnek. Agyában folyamatosan kergetőztek a gondolatok, képtelenül a megnyugvásra. Így elkerülhetetlen volt, hogy ismét eszébe jussanak a börtöncellában történetek. És az, ami utána jött...

XV.

Amikor a sokadik ájulásából is magához tért, még mindig a padlón hevert meztelenül. Ágyékában úgy izzott a fájdalom, mintha tüzes vassal égették volna meg és azonnal nyögdécselni kezdett kínjában. Az egész teste remegett a soktól, s képtelen volt uralkodni magán, annyira eluralta a hisztéria. Kétségbeesetten kapkodott levegőért, elszorult torokkal zihálva, s könnybe lábadt szemmel bámult összevert testére, alig ismerte rá önmagára. Végül inkább lehunyta szemét, ne kelljen látnia sanyarú sorsát és kétségbeesetten imádkozni kezdett gondolatban a megváltó halálért.

Ám a következő pillanatban furcsa dolog történt. Valaki megszólította.

– Nyugodj meg! Minden rendben lesz!

Ennyit mondott csupán, tárgyilagosan és megnyugtató hangon. Mintha egy idősebb férfi lett volna a közvetlen közelében, aki érezhetően jó szívvel és őszinte együttérzéssel viseltetett iránta. Leia először azt hitte, valaki bejött a cellába, amíg eszméletlen volt. Talán orvost hívtak hozzá? Vagy valamelyik pribék vette le a sisakját és annak van ilyen hangja

a beépített vokóder nélkül?

Homályos pillantást vetett a fölé magasodó fehér alakokra. A két rohamosztagos mellette ácsorgott és a ruhája foszlányait használva próbálták letörölgetni páncéljukról a ráfröccsent vércseppeket, nagy műgonddal. A sisak a fejükön volt, más pedig nem tartózkodott a helyiségben, amennyire meg tudta állapítani. Ez meglepő. Lehet, hogy képzelődik és a sokk miatt hallucinál az agya? A lány bele se mert gondolni, milyen belső sérülései lehetnek a veréstől. Bármit mondott a képzeletbeli hang, egyvalami egészen biztos. Semmi sincs rendben és a helyzetét látva úgy tűnik, már soha nem is lesz. Az életének vége és csak az számít, hogy magával vigye titkait a sírba.

Úgy tűnik, a katonáknak elégük lett az ütlegetéséből, mert egy időre békén hagyták és szóttanul figyelték, ahogy görcsös vonaglással odakúszik az oszlophoz, amihez hozzábilincseltek. Nem tudta, meddig lehetett eszméletlen, ahogy azt sem, vajon kihasználta-e a helyzetet a gazfickók és megerőszkolták-e közben? Túlságosan fájt mindene ahhoz, hogy bármi másra tudjon gondolni szörnyű helyzetében. A rettenettől újra és újra összerázkódott, aztán keservesen sírni kezdett és a láncait rángatta, mint egy sebesült állat, ami szabadulni próbál ketrecéből.

– Na mi van? Hová lett a bátorságod, lázadó? – kérdezte tőle gúnyosan az őrmester.

Leia nem válaszolt. Nem is nézett a kínzóira.

– Most feleselj vissza, kisanyám...!

Érezte, hogy keményen megböki a hátát egy csizma orra, de nem reagált a noszogatásra.

– Milyen szánalmas...! Úgy bömböl, mint egy csecsemő...! – jelentette ki a társa megvetően.

– Azért bemelegítésnek nem is volt rossz ez a kis torna! – dünnyögte elégedetten a korbácsot suhogtató katona. – De legközelebb nem leszünk ilyen kíméletesek!

– Adjak még neki néhányat, főnök? – kérdezte lelkesen a tizedes, meglóbálva kezében az ösztökét.

– Hagyd! A nagyúr mindjárt itt lesz! Ő majd eldönti, mi legyen vele!

A gárdisták odébb húzódtak és megigazgatták felszerelésüket, hogy rendesen nézzenek ki, mintha parádéra készülének. A továbbiakban nem törődtek a padlón heverő lánnyal, aki csak akkor hagyta abba az önsajnálatot és a pityergést, mikor pár perccel később szisszenve nyílt az ajtó és Darth Vader belépett rajta, csípőre tett kézzel megállva a cella közepén.

– Nos, hercegnő! Hajlandó végre vallani? – kérdezte elégedetten szörcsögve.

Leia letörölte arcáról a könnyeket és megszeppenve hátat fordított a szörnyetegnek, görcsösen belekapaszkodva az oszlopba. Megpróbált olyan kicsire összekucorodni, amennyire csak lehet, hátha így eltűnhet gonosz bírása elől. Nem válaszolt, ezért a fekete lovag a katonáihoz intézte következő szavait, tudomásul véve makacs ellenállását.

– Látom, jó munkát végeztek! De meglepődtem volna, ha szóra bírják egy kis veréssel! Később személyesen foglalkozom vele! Addig öltöztessék fel és vigyék át a vuki cellájába a társaihoz!

A hercegnő tudta, hogy az első kezelésnek vége és most hagyni fogják gondolkodni egy kicsit a történekekről. Hátha a barátaival való találkozás jobb belátásra bírja majd. Őszintén megkönnyebbült, amikor a nagyúr döngő léptekkel távozott a szobából, nem próbálva meg saját kezébe venni a korbácsot vagy újra elkapni a nyakát. Sajgó izmai elernyedtek és bágyadtan tűrte, hogy levegyék róla a bilincset, majd durván talpra rángassák. A két pribék odalökdöste az egyik fekhelyhez.

– Leülni...! Eredj, hozd ide a ruháit a szobájukból!

– Igenis, őrmester!

A tizedes elsietett, felettébe pedig kényelmesen letelepedett a szemközti ágyra és elégedetten figyelte a falhoz kucorodó nőt, aki lehajtott fejjel próbálta takargatni véresre korbácsolt kebleit és pucér szemérmét előle. Közben azért lopva körülnézett néhányszor, a kiutat keresve ebből a halálos csapdából. A padlón mindenfelé a széttépett ruhája foszlányai hevertek. Az idegkorbácsot és az ösztökét alaposan lemerítette a használat és most ott lógtak a katona derékövén. Persze azért elektromos töltés nélkül is nagyot lehet ütni velük szükség esetén. Talán amikor átkísérik a másik cellába, lehetősége lesz kiszabadulni valahogy a gazfickók markából és megszökhet. Vagy lelöveheti magát menekülés közben. Ilyen és hasonló, kétségbeesett gondolatok kavargtak a fájdalomtól bódult elméjében, miközben a hidegtől reszketve várakozott. A bőrén éktelenkedő sebek kegyetlenül sajogtak, de legalább már egyik sem vérzett.

– Szívós kis ribanc vagy, hallod-e? – szólalt meg rövidesen az altiszt, megtörve a tömlőcben uralkodó szokatlan csendet. – Remélem elég sokáig életben hagy a nagyúr ahhoz, hogy rendesen meghághassalak!

Leia nem válaszolt. Egyrészt, mert a torkát még mindig elszorította a rettenetes megrázkódtatás. Másrészt, mert nem akart kiprovokálni egy újabb verést a szadista rohamosztagostól. Inkább a hevesen sajgó sebeit tapogatta és azon tűnődött, mennyi idő alatt fog begyógyulni a bőre. Bakta és mindenféle orvosságok nélkül ez beletelhet akár egy hónapba is. Feltéve, hogy addig életben marad és Vader nem fogja megnyúzni féktelen haragjában.

– Persze csak miután az egész tisztikar végigment rajtad a fedélzeten! – röhögött fel az őrmester kárörvendően. – De legalább tanultam az esetből! Ezentúl mindig lesz nálam óvszer, ha valami csinos női foglyot kell megpuhítani!

– Rohadj meg, te mocskos állat! – szakadt ki a lányból a reszketeg kiáltás hirtelen.

Úgy előntötte az eszelős düh, mint még soha az életben. Csak a félelem és a fájdalom akadályozta meg abban, hogy felugorjon és rávesse magát a gárdistára. Bár lenne valami fegyvere vagy erősebb lenne, mint egy tomboló vuki! Darabokra szaggatná ezt a személtládát! Egyre jobban vacogott a hidegben és szaggatottan kalapáló szívét előntötte a gyűlölet, miközben a katonát nézte. Talán most kellene támadásba lendülnie, mikor egyedül van a fickóval. Így több esélye lenne megszerezni a sugárvetőjét és végezhetne vele, mire a társa visszatér. Aztán őt is kinyírja, majd felöltözik és kitör a cellából, hogy őrvongó fúriaként vesse rá magát a többi rohamosztagosra és lemészárolja az egész ocsmány bandát! Az agyában vérszomjas fantáziaképek kergetőztek, képtelenül a megvalósulásra. Egyszerűen nem volt abban az állapotban fizikailag, hogy birokra keljen a jóval erősebb veteránnal.

– Te fogsz megrohadni a vallató droid markában! Átkozott lázadó kurva! – mondta kárörvendően az őrmester és felpattant, leakasztva övéről az idegkorbácsot. – Úgy látom, nem volt elég, amit kaptál! De majd én alázatra tanítalak...!

Elindult a nő felé, aki megrettenve kucorodott össze a piccsen, felsebzett hátát a hideg fémfalnak vetve. A pusztító gyűlölet helyét azonnal felváltotta benne az eszelős félelem a további büntetéstől. Tartania kellett volna a száját ahelyett, hogy megint visszafelesel!

Ám ekkor kinyílt az ajtó és besietett rajta a másik rohamosztagos, kezében egy nagy kupac összegyűrt ruhát hozva. Leia régi holmijai voltak, amikben eljött a Hothról. Egyszerűen a padlóra dobta őket és kérdően nézett a parancsnokára, aki valamiért meggondolta magát és leengedte a korbácsot. A fogoly nyilvánvaló rettegése és kiszolgáltatottsága megértette vele, hogy nem szükséges tovább okítania az ellenállás hasztalanságáról.

– Öltözz fel...! Mielőtt meggondolom magam és megint fellógatlak a plafonra!

Leia egészen addig nem mozdult, míg a kínzói le nem telepedtek a szemközti ágyakra, hogy kifújják magukat a nehéz munka után. Akkor négykézláb odamászott a szoba

közepén heverő cuccaihoz és kapkodva belebújt a jó meleg hóruhába. A felkelőktől kapott öltözék piszkos volt, de kényelmes és a bélése olyan puha, hogy alig bántotta felsebzett bőrét. Így rögtön jobban érezte magát benne. Amint felhúzta magassarkú csizmáját is, a katonák felálltak és elkapták erőtlen karjait.

– Indulás! – parancsolta az őrmester szigorúan.

Kivezeték a cellából a folyosóra, ahol mindenfelé őrk álltak, biztosítva a területet. Organa olyan gyengének érezte magát a fölő tornyosuló marcona rohamosztagosok közt, mint tollpihe a tornádóval szemben. Itt esélye sem lenne a szökésre, még fegyverrel a kézben sem. Pedig a császáriak meg se bilincseltek, annyira bíztak a fölényükben. Lehajtott fejjel tipegett a kísérei előtt és engedelmesen hagyta, hogy átvigyék egy másik szobába a börtönblokk túlvégén. Mikor belökték az ajtón, mintha mázsás súly gördült volna le a szívéről. Főként azért, mert megpillantotta Han Solót bágyadtan heverni egy priccsen a tömlőcben. Őt is megkínózták, akárcsak a vukit, de legalább újra együtt voltak, Thripio darabjaival együtt.

Rövidesen megérkezett az áruló Lando Calrissian, két biztonsági embere társaságában és végre megtudták, milyen szerepet szánt nekik a fekete lovag a Skywalker elfogását célzó akcióban. A koréliai persze nem bírta megállni, hogy be ne mosson egyet a hűtlenné vált barátjának, mire a testőrök leütötték és alaposan helybenhagyták.

Miután távoztak, Leiának és a vukinak kellett föltámogatnia a pilótát, aki teljesen kikészült a megpróbáltatásoktól. Nem mondta el, mit műveltek vele a rohamosztagosok, de a lány sejtette, hogy őt is alaposan meggyötörték a kínzószerszámaikkal. Csupán azt furcsállta, hogy saját bevallása szerint Vader nem kérdezett tőle semmit. Talán úgy vélte, a csempész nem tudna mit mesélni a felkelőkről? Igaz, hogy hivatalosan nem csatlakozott a szövetséghez, de évek óta nekik dolgozott, amolyan külsős munkatársként. Vagy csak meg akarja puhítani a kapitányt, mielőtt vallatni kezdené?

A hercegnő előre rettegett attól, mi lesz, ha legközelebb a koréliai szeme láttára fogják megkínózni és meggyalázni őt, ily módon próbálva szóra bírni a kedvesét. Vagy vele nézetik végig a pilóta kegyetlen meggyötetését, mielőtt átadnák a fejeadásznak. A történetek után egyáltalán nem bízott benne, hogy képes lenne csöndben megállni a dolgot. Ahhoz túlságosan szerette a férfit. Amiből az következik, hogy Vader előtt–utóbb mindent ki fog szedni belőle, amit csak tudni akar. És utána megöli. Lassan és fájdalmasan, ahogy ígérte. Solót meg odaveti Boba Fettnek, aki meg sem áll vele Jabba palotájáig, ahol hasonló sors vár a hajdani fűszer-csempészre.

Odafeküdt a kényelmetlen ágyra Han mellé és szorosan hozzábújt, próbálva tudomást sem venni sebzett bőrének iszonyú sajgásáról és a reménytelen jövőről. Szótlanul átölelték egymást, míg a vuki komoran járkált föl–alá a cellában és időnként dühös ordítások hagyták el a torkát. Végül belefáradt az őrjöngésbe és leült, hogy folytassa Thripio összeszerelését. Még ez is jobb, mint belebolondulni a tehetetlenségbe.

Lassan teltek az órák a fogdában. Nem kaptak se enni, se inni és kellemetlenül hideg volt a tömlőcben. Leia felnyögött fájdalmában, amikor Han kedvesen megsimogatta a hátát és szomorúan rápillantott, próbálva valami biztatót mondani.

– Mit műveltek magával? – kérdezte aggódva.

Elengedte a lányt és nehézkesen fölült a priccsen. Mintha csupán most fogná föl, hogy rajta kívül más is rosszul érzi magát a bőrében. A gyér világítás ellenére észrevette a nyakán vöröslő foltokat a gallérja fölött, amiket a fekete lovag páncélkesztyűs keze hagyott a torkán.

– Ne akarja megtudni. – dűnnyögte fojtott hangon a hercegnő és nem mert a szemébe nézni.

Egyszerűen képtelennek érezte magát arra, hogy a történetekről beszéljen. Még mindig sokkos állapotban volt a korbácsolástól és az ütlegektől. Próbálta magát erősnek és

nyugodtnak mutatni, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, de Solo túlságosan jól ismerte már ahhoz, hogy meg tudja tévesztetni a szokásos uralkodói álarcával.

– Látom, a régi ruha van magán...!

Han nem fejezte be a mondatot. Hirtelen mindent megértett és szánakozva megérintette a lány vállát, aki zavarában két tenyerébe temette arcát.

– Egy kissé megtéptek. Ezért kellett átöltöznöm. – motyogta halkán és próbált nem felszisszenni fájdalmában.

Minő kegyes hazugság! A dörzsölt csibész nem is vette be, azonnal átlátva rajta.

– Annyira sajnálom, Leia...! Most biztosan gyűlöl engem, amiért idehoztam! – jelentette ki a koréliai bűnbánóan.

El akart fordulni tőle, de Organa elkapta kezét és visszahúzta magához, majd szorosan átölelte, elakadó sóhajjal bújva hozzá a kemény fekhelyen.

– Nem, dehogy...! Nem maga tehet róla, hogy ilyen barátai vannak! – suttogta rekedten, miközben azon fantáziált, milyen szívesen szitává lőné Calrissian bárót. Vagy megkorbácsolná, hogy megtudja, milyen érzés...

– Lando nem a barátom többé! És esküszöm, hogy megölöm a gazembert...!

Hallván a beszélgetésüket, Csubakka helyeslően felüvöltött és válogatott kashyyyki káromkodásokkal illetve Felhőváros alávaló kormányzóját. Hiába bütykölte szorgalmasan a protokoll droid roncsait, valamiért csak nem sikerült újra működésre bírnia. Pedig a jobb karját már visszaszerelte rá és a feje is előre nézett, nem a háta irányába. Talán összecszerelte benne valamelyik drótot? Vagy lemerült az energiatelepe?

– Most ne vele törődjön, hanem azzal, hogy valahogy kijussunk innen!

Leia bágyadt mosollyal megsimogatta a férfi arcát, mire az megcsókolta és nagyon gyöngéden átölelte, alig merve hozzáérni. A közelsége azokat a napokat idézte föl a lányban, amikor még szabadok voltak és naiv reményekkel telve szerették egymást. Hogy is hihette, hogy lehet bármiféle jövőjük együtt...!

– Mégis, hogyan...? Nem akarok hazudni magának! Tudja... hogy minden rendben lesz és sikerül megszöknünk... meg ilyenek! – súgta fülébe a pilóta fölöttébb pesszimistán. – Azt hiszem, itt az út vége!

A hercegnő lehunyta szemét, próbálva kizárni reszkető tudatából a valóságot. Bármilyen rövidke út is jutott neki az életben, amin csupa fájdalom és szenvedés volt végigbotladoznia, egyvalaminek mégis örült. Hogy rátalált arra, akit igazán szeret és legalább néhány napig együtt lehetett vele. Nem számít, mekkora csirkefogó a koréliai és mennyi jellemhibája van. Hogy önző, nagyképű és sokszor durva. Ő akkor is boldog volt mellette az elmúlt hetekben. Mert látta a másik arcát is, a gondosan rejtegetett nagylelkűségét, vidámságát és kedvességét. Szerette volna elmondani neki, mennyire szerelmes belé és, hogy vele akar maradni örökre, de a gondolat annyira totális képtelenségnek tűnt ebben a pillanatban, hogy képtelen volt megszólalni. Torkát elszorította egy jókora gombóc, még levegőt is alig kapott tőle. S minden önuralmára szüksége volt, hogy visszatartsa feltörni készülő zokogását a szívét mardosó elviselhetetlen fájdalom miatt.

– Szerintem is! – nyögte ki végül, hosszú szünet után. – De azért jól esett volna hallgatni a hazugságait...! Maga nagyon jó ebben!

– Kösz...! Bár bunyózni tudnék annyira! – dűnnyögte lehangoltan Solo.

Úgy nézett rá a gyenge lámpafénynél, mint egy bűnbánó kutya, akit a gazdája elkergetett a háztól. Csöppet sem találta viccesnek a lány megjegyzését, inkább tragikusnak.

– Mindig is tudtam, hogy egyszer elfogy a szerencsém. De azt nem hittem volna, hogy ilyen hamar.

Zavartan elhallgatott, nem találva szavakat a folytatáshoz. Pedig érződött rajta, hogy nagyon szeretne mondani valamit a nőnek búcsúzóul. Ám ehelyett csak bámultak egymás szemébe és simogatták, ölelték a másikat, kétségbeesett ragaszkodással, ahogy korábban még sohasem. Hiszen ki tudja, meddig tehetik, mielőtt véget érne röpke életük. A tudat, hogy rövidesen örökre elveszítik egymást, csak elmélyítette szerelmüket a halál árnyékában.

Pár percnyi pihenő után végül Leia szólalt meg, elszánva magát élete talán utolsó döntésére.

– Szeretném, ha megtenne nekem valamit. – mondta egészen közel hajolva hozzá, hogy csak a férfi hallja esdeklő szavait.

– Igen?

Han rosszat sejtve nézett rá, valahogy megsejtve, mi következik.

– Ne hagyja, hogy megint elvigyenek és megkínózzanak! Nem akarom, hogy megtörjenek és kiszedjék belőlem, amit csak tudok a felkelésről!

– Mégis, mit tehetnék...? Ugorjak nekik és lövösem le magam?

– Nem! – a hercegnő megragadta mindkét kezét és szelíden, de határozottan a torkához vonta őket. – Fogja meg a nyakam és szorítsa erősen, míg meg nem fulladok! Vagy törje el a nyakcsigolyám...!

Nem tudta befejezni, mert a koréliai úgy nézett rá, a szavaitól megrendülten, akár egy eszelőre. Rögtön kiszabadította karját és elkapta a lány csuklóit, hogy megfékezze, mielőtt valami ostobaságot csinálna.

– Maga megőrült! Ezt nem kérheti tőlem...!

– De igen! És ha szeret, akkor megteszi értem! – nézett rá könyörögve Organa.

Küzdeni próbált a férfi szorítása ellen, de Solo erősebb volt és nem hagyta, hogy rákényszerítse az akaratát. Ahhoz túlságosan önfejű alak volt és fülig szerelmes a mellette heverő agyament fruskába. Egymás szemébe meredve birkózni kezdtek a fekhelyen, kölcsönösen gyözködve a másikat az igazukról, egyre hevesebben, mígnem Csubakka figyelmét is fölkellették a civakodásukkal.

– Bármit, csak ezt nem! Nem kérhet rá, hogy megöljem...!

– Han! Figyeljen rám! Nem tudja, mit műveltek velem az előbb Vader pribékjei!

– Ez akkor sem megoldás! Hiszen még annyi minden történhet...! – szólt rá a koréliai megindultan, ugyanakkor mégis reménykedve.

De szavai csak olaj voltak a tűzre, mert a hercegnő hisztérikusan kitört, szabadulni próbálva tőle csalódottságában.

– Csak magában bízhatok! Meg kell tennie! Még hozzá minél előbb...!

– Szó sem lehet róla...! Nézze! Engem is megkínóztak, mégse akarom megöletni magam Csubival...!

– Könyörgök! Han...!

– Leia! Ezt azonnal fejezze be!

– Vagy kérjem meg inkább a vuki haverját, mert gyáva ahhoz, hogy végezzen velem?

– Csubi, segíts már! Leia megbolondult...!

A behemót fölnézett a munkájából, pont mikor a lány lefordult a priccsről és a földre zuhant, fájdalmas jajkiáltással alaposan odaverve magát a szürke fémpadlóhoz. Az elmúlt percekben végre sikerült összekötnie néhány vezeték Thripio hasi részén, noha továbbra sem tudta bekapcsolni a droidot és már épp neki akart látni a másik karja fölszerelésének, amikor a barátja és Organa hajba kaptak. A gondolat, hogy a hercegnő meg akarja öletni magát velük, az ő szőrszárait is felborzolta és mogorván bömbölve közölte elítélő véleményét az ötlettel kapcsolatban.

– Aúúh! Hagyjon békén! Maga vadállat...!

Leia teljesen kiborult attól, hogy eszelősnek nézik és minden maradék önfegyelme lehámlott róla. Hát nem értik, milyen sors vár rá Vader karmaiban? Az előbbi kínzás csak könnyű bemelegítés volt a komolyabb tortúrák előtt! Sajgó derekát tapogatva feltápászkodott és elhúzódott a segíteni próbáló koréliai elől, dacosan eltaszítva magától a férfit.

– Jól van? Leia...! Nyugodjon már meg...!

A hercegnőnek azonban eszében sem volt lecsillapodni. Dühösen rátámadt a kedvesére és ököllel ütni kezdte, titokban abban reménykedve, hátha sikerül annyira fölhergelnie a csempészt, hogy ellene forduljon és végezzen vele. Ám Solo elszántan állta a bakfis gyöngécské csapásait és csak tessék–lássék védekezett, maga elé tartva az alkarját, miközben folyamatosan hátrált előre, körbe a cellában.

– Engedjen! Maga rohadt, semmirekellő gazember...! És én még bíztam magában...! A szívem is odaadtam...! És még ennyire sem képes értem...? Hogy megkíméljen az újabb gyalázattól...?

Válaszul a férfi hirtelen elkapta és erősen átölelte, mellkasára szorítva karjait. Sejtette, miféle gyalázatról beszél a lány, de akkor is képtelen lett volna ártani neki. Leia élesen felkiáltott a fájdalomtól, mert felsebzett bőrének nem tett jót a kézítása és szabadulni próbált fogságából, törött szárnyú madárként vergődve a szerelme karjában.

– Fejezze be a hisztit, szépségem vagy komolyan megharagszom! – szólt rá erélyesen a pilóta, kezdve elveszíteni türelmét a bolond nőszeméllyel szemben.

Mégis, mi ütött a csajba, hogy ennyire vadul kívánja a halált? Nem ilyennek ismerte őt az elmúlt években! Vajon mit művelhettek vele Vader pribékjei, hogy így kifordult önmagából?

– És akkor mi lesz...? Halálra ölelget...? Ha kicsit is tisztelne és szeretne, nem hagyna cserben...! Jaj! Engedjen már el...! Nem hallja...?

Leia végül mérgében a férfi lábába rúgott és egy határozott rántással kiszabadította magát a karjaiból. Han feljajdult, majd elszánt képpel megpróbálta elkapni a lányt, mire az keményen a hasába öklözött, kitartóan azon igyekezve, hogy támadásra ingerelje a koréliai. Közben a szíve szakadt meg, hogy ezt kell művelnie a szerelmével. De ha másképp nem megy, muszáj addig dühítenie a pasast, míg ki nem tekeri a nyakát.

– Hé...! Na most már aztán elég legyen...! Hallja–e, felséged...! Aú!

Solo összegörnyedt fájdalmában, mire a hercegnő rövid habozás után nekirontott és hanyatt lökte, hogy az egyik oszlopnak tántorodott és majdnem a földre zuhant. Ez már a vukit sem hagyta hidegen, aki eddig érdeklődve figyelte a küzdelmet, nem akarván belekeveredni a szerelmesek csatájába. Amiről idáig azt hitte, csupán ártatlan veszekedés a két ember között a rendkívüli körülmények hatására, az hirtelen komoly ökölharccá durvult. S bár Csubakka tisztában volt vele, hogy őfelségének semmi esélye a kocsmai bunyókban és halálos párbajokban edződött korélaival szemben, mégis föl pattant, hogy szükség esetén a barátja segítségére siethessen. A megvadult nőstényekkel jobb óvatosnak lenni – a vukiknál legalábbis.

– Most legyen kemény! Ne amikor ágyba akar vinni...!

Leia harciasan odalépett hozzá és gyorsan a vállába, majd az oldalába boksztolt, mire Solo villámgyorsan elkapta és a lehető legsportszerűtlenebb módon kirúgta alóla a lábait. Keményen a földre döntötte a nőt, aki felsikított fájdalmában és kis híján elájult, úgy beverte tarkóját a padlóba, pedig Han valamelyest lefékezte zuhanását, hogy megóvja törékeny kedvesét a talajnak csapódástól.

– Majd adok én magának...! – bödült el mérgesen a férfi és azonnal rávetette magát. – Örült nőszemély...!

Fölé térdelpelt és elkapta hadonászó karjait, hogy ne tudja újra megütni, aztán erősen leszorította őket a lány mellkasára. Organa azonban makacsul tovább küzdött, próbálva

ledobni őt magáról és folyamatosan vonaglott alatta, a testébe hasító iszonyú kínok ellenére. Közben sikerült a két kezét egyre följebb csúsztatnia, közelebb a nyakához. Hátha sikerül elérnie, hogy a felheccelt pasas fojtogatni kezdje.

– Ááúúhh! Maga szadista vadállat...! Ez fáj...!

– Bocsánat!

Han elkövette azt a hibát, hogy nyomban lazított a szorításán, mire a lány kiszabadította jobbát és habozás nélkül állon vágta. Minden dühét és kétségbeesését beleadta az ütésbe, de az mégis elég gyengécskére sikeredett, érzése szerint. Viszont alaposan felbőszítette vele a koréliait, aki válaszul lekevert neki egy közepes erejű pofont. A hercegnő elszédült a legyintéstől és mire visszafordította fejét, Solo elvakult indulatában azt tette, amit józanul sosem művelt volna vele. Torkon ragadta sikító kedvesét és két kézzel fojtogatni kezdte, hogy elhallgattassa végre.

– Hagyja már abba! – kiáltott rá dühösen, nem éppen finoman a padlóhoz ütögetve öfelseje kobakját.

Hát nem képes megérteni ez a dilis nőszemély, hogy ő csak segíteni akar? Sose lenne képes bántani őt vagy pláne megölni! Hogy kérhet ilyen szörnyűséget tőle? És miért nem hagyja már abba a kényszerűséget? Hisz semmi esélye vele szemben!

Leia nyöszörögve próbálta lefejtetni nyakáról az erős kezeket, majd ököllel kétszer gyomorszájon vágta a férfit, ösztönösen harcolva az életéért. És csupán ekkor jött rá, mikor már nem kapott levegőt, hogy végre az történik, amit szeretne! Csak hagynia kell, hogy Solo bevégezze feladatát és megszabadítsa őt a szenvedéseitől! Azonnal abbahagyta a küzdelmet és elernyed, megadva magát a sorsának. Na végre! Mégiscsak sikerült kihoznia valami gyilkos indulatot ebből a csirkefogóból! Két kis kezével megragadta kedvese csuklóit, hogy segítsen neki kiszorítani saját magából a szuszt. Eltorzult arccal nézett föl arra az emberre, akit mindenkinél jobban szeretett és bátran állta ingerült tekintetét. Az ő barna szeme legyen az utolsó, amit ebben a nyomorult életben lát...

És talán így is lett volna, ha a pilóta hirtelen észhez nem tér, felismerve a lány furcsa reakciójából, mibe rángatta bele a kötözködésével. A hercegnő szemeiből hatalmas könnycseppek gördültek le halálsápadt orcáján, megborzasztva a koréliait. Azonnal elengedte Leia nyakát, mielőtt tényleg baja esne, ám az megfogta az ujjait és nem eresztette. Próbálta tovább szorítani, kétségbeesetten küzdve az elérni kívánt rettenetes célért. Az egész helyzet olyan abszurd volt, hogy Han nem is értette, miként fajulhattak idáig a dolgok, mikor alig egy perce még gyöngéden ölelték, csókolták egymást.

Szerencsére a közelben várakozó antropoid a helyzetet látva beavatkozott és egy másodperccel később félrelökte Solót, de akkora erővel, hogy a padlóra zuhant. Mielőtt olyat tenne, amit élete végéig bánna, bármennyi legyen is hátra neki – vélte a vuki, kétszáz évnyi bölcsességgel a háta mögött.

Leia hörögve kapkodott levegő után és elkeseredetten figyelte társait, miközben Csubakka haragosan bömbölve és gesztikulálva vitatni kezdte Han épelméjűségét. Nem igaz, hogy ezek ketten mindent eltolnak! Már majdnem sikerült megöletnie magát a férfival, erre ez a túlméretezett bolhazsák félbeszakítja!

– Tudom! Nyugi! Nem akartam bántani! Csak az agyamra megy a hülyeségeivel! – méltatlankodott Solo a gyomrát tapogatva.

A vuki tovább hangoskodott, mire ő is kifakadt, nem rejtve véka alá véleményét a cellában kialakult lehetetlen helyzetről.

– A sztangba! Magának teljesen elment az esze! Nem elég, hogy megkínóztak minket és úgyis ki fognak végezni? Még mi is egymást öljük, mint a vadállatok?

– Sajnálom...! Ne haragudjon...! – nézett rá könnyben úszó szemekkel a hercegnő és sajnó nyakát tapogatta kimerülten.

Minden tagja borzasztóan fáj a korbácsolástól, veréstől és most attól, amit a kapitánytól kapott. De legjobban mégis a szíve sajgott amiatt, hogy képes volt ilyesmire rákényszeríteni a szeretett férfit.

– Tudom, hogy szörnyűséget kérek magától...! De mégis... könnyörgök...!

Han azonban már nem figyelt oda rá. Feltápászkodott, az egyik oszlopba kapaszkodva és elszántan összenézett a vukival, egyetértve vele a nő elmeállapotát illetően.

– Szerintem is sült bolond! Már akkor tudtam, mikor kihoztuk a Halálcsillagról...! De ilyen az én formám! Kellett nekem összeszűrni a levet még egy lázadó bigével!

Odalépett Organához és nem túl finoman fölsegítette a legközelebbi priccsre. Majd kifújta magát a bokszeccs után és komoran tűrte, hogy Csubakka biztatóan vállon veregesse. A szerelem vak. És időnként nem abba harap bele, akibe kellene. Az ősi vuki közmondás kesernyés mosolyra fakasztotta a koréliait, aki fejét csóválva hátat fordított a köhécselő lánynak és megvakarta kócos üstökét.

– Na jó! Elég az önsajnálattól...! Ideje kitalálnunk valamit! Gyere, Csubi...! Hagyjuk őszemetségét pihenni! Hátha később helyrezökken magától...!

A két csempész tüntetően átvonult a tömlőc másik sarkába, a félig összeszerelt protokoll droid darabjaihoz és halkan diskurálni kezdtek a szökésről. Leia nem hallotta, mit beszélnek, de nem is érdekelte. Bármilyen történjék vele a későbbiekben, ennél csak rosszabb lesz a helyzete.

Tudta, hogy önző volt, amikor egyedül magára gondolt és olyasmire akarta rávenni a pasast, amire egyszerűen képtelen. A hisztérikusan agresszív viselkedésével csúnyán megsértette Solót, tönkretéve az elmúlt hetekben köztük kialakult gyöngéd viszonyt. Újra összevesztek, pont mint régen és ez durván aláásta bimbózó szerelmüket. Még ha meg is ússzák valamiképp az egészet, a kapcsolatuknak akkor is vége – vélte pesszimistán és nagyon utálta magát azért, amit a másikkal művelt. A rászakadó felismeréstől még jobban eleredtek a könnyei és arcát a tenyerébe temetve, halkan zokogott elviselhetetlen fájdalomában.

De ennek is a birodalmiak gonoszsága az oka! Miattuk kerültek ilyen lehetetlen helyzetbe! Átkozottak legyenek mind egy szálig a rohamosztagos pribékek, Darth Vaderrel az élen!

Elfordult a két csempésztől és behúzódott a sarokba, leguggolva az ágy mellé, mert annyira fáj a feneke és a háta, hogy se ülni, se feküdni nem tudott volna sokáig a kemény priccsen. Bárcsak lenne a cellában valami tárgy, amivel megölhetné magát! Egy éles kés, hogy elvághassa a torkát vagy felvághassa az ereit! Vagy valami hegyes, amit a szívébe döfhet, hogy vége legyen már ennek a borzalomnak! De persze a katonák alapos munkát végeztek rajtuk, amikor megmotozták őket. A puszták kezükön kívül semmijük sem maradt, még egy darabka kötél se, hogy legalább felakaszthassa magát a rácsra. Két kézzel viszont nem tudja önmagát megfojtani, legyen bármilyen elszánt is egyébként. Így nem tehet mást, minthogy szembenéz a fekete lovag által beígért iszonyú kínhalállal...

– Hé! Ne haragudjon!

Arra tért magához a sírógörcsből, hogy Han odalép mellé és biztatóan megérinti a vállát. A férfi már nem tűnt dühösnek, sokkal inkább szánakozónak a lány szenvedése fölött. Sose látta még Leia Organát zokogni, pláne ilyen keservesen, lélekben teljesen összetörve. Patakozó könnyei mélyen megrendítették a máskor konok és önző koréliait. Leguggolt hozzá és gyöngéden simogatni kezdte a fejét, úgy beszélve hozzá, mint egy hisztis kisgyerekhez.

– Tudom, mennyire fél a kínvallatástól...! Nincs ember, aki ne félne tőle...! De most szeretném, ha összeszedné magát, mert van egy ötletünk Csubival! Amihez magára is szükségünk lesz...! Hajlandó végre idefigyelni rám egy percre...?

– Hogy...? Igen...!

Leia ruhaujjába törölte maszatos arcát és fátyolos szemmel fölnézett rá, megfélekezve saját nyomorúságáról és a koromsötét jövőről. A gondolat, hogy talán megszökhetnek a felhővárosi tömlőcből, egyből felébresztette az élni akarását és minden fáradtsága ellenére újult erővel töltötte el. Feltápáskodott a sarokból és elszántan követte Solót a szoba másik végébe, ahol mindhárman összedugták a fejüket, megbeszélni a részleteket.

– Jó! Akkor mondom a tervet...!

XVI.

A hercegnő eddig jutott a szívszaggatóan fájdalmas emlékek felidézésében, amikor csipogni kezdett Lando Calrissian karórája, ébresztőt jelezve a Millennium Falcon utasainak. A szemközti ágyon hortyogó báróra nézett, aki olyan békés arccal aludt az előző nap történetek ellenére, mint egy kisbaba. A férfi lustán fölemelte kezét és megnyomott egy gombot a szerkezeten, mire az elhallgatott. Majd kisvártatva kinyitotta szemét, elcsodálkozva a szokatlan környezeten. Beletelt egy kis időbe, míg rájött, hogy nem a felhővárosi lakásában van és a kényelmes ágyikója helyett a régi teherhajója szűkös priccsén hever.

Lerúgta magáról a takarót és fölkel, álomittasan pillantva fáradtan mocorgó lakótársaira. Leia Organa az éjszaka során teljesen átöltözött, lecserélve a bő férfiruhát egy sokkal kényelmesebb nőire, amit a bevásárlóközpontban vett. Ez nagyon egyszerű szabású volt, de javarészt ugyanúgy elrejtette a testét, mint Solo göncei. Fehér ing, világosbarna pulóver és élére vasalt, sötétbarna szövetnadrág. Csupa olyan holmi, amit az itteni lányok szoktak viselni az utcán. Remek! Így végre senkinek sem fog feltűnni a tömegben és simán elvegyülhet bármilyen társaságban.

– Jó reggelt, fiatalok! – szólalt meg Lando optimistán és elégedetten nyújtózkodott egyet, mielőtt keresni kezdte volna cipőjét a padlón. – Hogy aludtatok?

– Sehogy. – morogta kedvetlenül a hercegnő és idegenkedve nézett a fekete bőrű pasasra.

Ez itt olyan vidáman mászik ki az ágyból, mintha semmi gondja nem lenne az ég világon, miközben ők továbbra is nyomorúságos állapotban vannak. Legalább mutathatna egy kis együttérzést az útitársai iránt – dohogott magában ingerülten. De volt olyan jól nevelt, hogy nem osztotta meg vele a véleményét. Inkább az első dolga volt odahajolni Luke mellé, aki fáradtan tapogatta jobb karját a csonk körül és láthatóan pocsékul érezte magát. Bár az éjszaka nagy részét Jedi transzban töltötte, próbálva siettetni sebeinek gyógyulását, mégis alig javult valamit a közérzete. Talán azért, mert továbbra is tisztán érezte az erőn keresztül a mellette heverő lány lelkében kavargó fájdalmat és hiába voltak egymáshoz oly közel, mégse tudott rajta segíteni. Az ilyesmi roppant frusztráló egy idő után.

– Jobban vagy már? – kérdezte Organa, gyöngéden megérintve a férfi homlokát.

– Nem igazán. Éhes vagyok és fájdalomcsillapító kellene.

Kérését hallva fölemelkedett a levegőbe az orvos droid és elővett egy kék tablettát az altestére szerelt tálcán sorakozó dobozok egyikéből. Luke hagyta, hogy a nő adja be neki és megitassa a sarokba tett vizes palackból. Aztán fölkel és sajgó bordáit kímélve megpróbált belebújni a Hantól kölcsönzött fekete csizmába. Persze ebben is segítségre szorult, mint szinte mindenben a nap folyamán.

– Gyere ki velem az utastérbe. Segítek enni. – ajánlotta Leia, s kitámogatta a sebesült harcost a kabinból.

Mire odaértek, Calrissian báró és Csubakka már javában falatoztak, Thripio pedig főzött egy kanna cafot a csapatnak.

– Mielőbb indulnunk kéne. – jelentette ki Lando, fél szemmel az automatikusan frissülő hírportálok címdoldalát figyelve adattábláján.

Az éjszaka során rengeteg minden történt a Gerrenthumon és az egész Anoat szektorban. Volt egy komolyabb űrhajó baleset orbitális pályán, mert egy Bepinről érkező nagy utasszállító összeütközött egy teherhajóval és sokan meghaltak. A menekültek befogadását ezután teljesen leállították és a már ideérkezett hatezer felhővárosi lakost alapos átvizsgálás után kiengedték az űrkikötőkből. A birodalmi flotta egységei elfogtak egy szökni próbáló YT-1250–est, ami nem akarta alávetni magát a kötelező ellenőrzésnek. Az utasok börtönbe kerültek, állítólag mugaari kalózkokról van szó. A bolygó túloldalán fekvő városokban több tüntetést tartottak az ellenzéki szervezetek a császári blokád miatt, tartva a katonai megszállástól, amit a hatóságok minden esetben erőszakkal oszlattak fel. Felhővárosban a vállalati vezetőknek sikerült megnyugtatniuk a pánikba esett lakosságot, hogy ne aggódjanak a lázadók támadása miatt és maradjanak az otthonaikban, amíg a birodalom helyreállítja a rendet. Egyes meg nem erősített hírek szerint addigra több, mint húszezren disszidáltak a bányatelepről a szomszédos rendszerekbe, az utcai harcokban meghalt lakosok száma pedig meghaladta a negyven főt.

– Rendben. Fél óra múlva jó lesz?

– Jó! Addig átnézem a közlekedési jelentéseket, hol alakultak ki forgalmi dugók.

Leia anyáskodva sürgött Skywalker körül, aki láthatóan zavarba jött a túlzott gondoskodástól. Azt még el tudta fogadni, hogy a nő felbontja neki az ételt és mindent odakészít a bal kezéhez, de, hogy még meg is etesse, az kissé soknak tűnt a számára. Pláne a többiek előtt, akik megütközve bámulták, ahogy a hercegnő a szájába akar tömni egy falat gyümölcslevest, mintha magatehetetlen csecsemő lenne. Kénytelen volt szelíden megfogni a karját és leállítani a túlbuzgó hölgyet, mielőtt mindketten nevetségesse válnának a csapat előtt. Vacakul érzi magát, az igaz, de ennyire azért nem.

– Majd én! – mondta halkan és kivette enyhén megremegő kacsójából a kanalat.

– Persze!

A hercegnő leült mellé és gondosan titkolni próbált zavarral orcáján szintén falatozni kezdett. Olyan éhesnek érezte magát, mintha nem is vacsorázott volna. Korgó gyomra legalább elterelte figyelmét az előbbi malőről. Maga sem értette, miért tört rá szinte elemi erővel a gondoskodás vágya Skywalker iránt. Talán mert nem volt más a fedélzeten, akivel törődhetett volna és aki ennyire közel állt a szívéhez.

Az asztal túloldalán ülő Csubakka kíváncsian figyelte a két fiatal és azon tűnődött, milyen rég volt utoljára, mikor őt egy nőtény – méghozzá a gyönyörű felesége, Mallatobuck – megetette az esküvőjükön. A vukiknál az ilyesmi a legmélyebb szeretet és odaadás jele. Ha úgy alakulna, hogy Solót nem sikerül megmenteniük, Luke lehet a tökéletes partner Leia számára, akivel majd megvigasztalhatják egymást.

– Ha gondolja, felség, itt maradhat a hajón Lukekal. – ajánlotta föl Calrissian nagylelkűen, mikor elsőként befejezte az evést. – Egyedül is be tudom szerezni az üzemanyagot és a többi cuccot.

– Nem! Magával tartok! – jelentette ki határozottan a nő, nem hagyva lerázni magát. – Csubi, Thripio! Gondoskodjatok Lukeról!

Kapkodva lenyelte az ételt, felhajtotta cafját és elrohant a hálókabinba felöltözni. Bár szíve szerint inkább hallgatott volna Landóra és a fedélzeten marad, az esze továbbra is azt súgta neki, legyen résen és figyeljen oda a kormányzóra. Nem engedheti el egyedül a városba és mást sem küldhet vele maga helyett. Szóval muszáj összeszednie a maradék kitartását és félretenni egy időre minden gondját, bűját.

Magára öltötte könnyű barna dzsekijét, amit a ruháihoz vett előző nap és a belső zsebébe dugta a párnája alól előhalászott pisztolyát. A külső zsebeit meg teletömte kreditekkel, energiacellákkal, a Landótól kapott komlinkkel, a napszemüvegével és az elektronikus térkép vékony tekercsével. Aztán a mosdótükör elé állva elszántan kibontotta egyszerű copfba fogott haját és rendesen összezilálta, míg hatalmas boglyaként nem borult az arcába. Ettől aztán pont úgy nézett ki, ahogy érezte magát. Ramatyul. De legalább nem fogják felismerni az utcán.

– Doktor! Adj néhány fájdalomcsillapítót az útra! – szólította meg a padlón üldögélő GH-7–est. A droid a markába ejtett három tablettát és figyelmeztette a helyes adagolásra.

– Ebből négy óránként legfeljebb egyet szabad bevenni! És tájékoztatnom kell róla, hogy károsan befolyásolja a koncentrációs képességet és az egyensúlyérzékét. Ezért a hatása alatt tartózkodjon a járművezetéstől és a magasban végzett munkától!

– Nem fogok vezetni! – nyugtatta meg Leia és rögtön bevette az egyik tablettát, mert a sebei már igencsak sajogtak, mióta fölkelt az ágyból.

– Ha kívánja, becsatlakozom egy külső eszközön át a helyi hálózatra és letöltök magamnak minden szükséges információt az emberi lélektanról. – folytatta a robot türelmesen. – Így amint visszatért, szakszerű pszichiátriai segítséget tudok nyújtani önnek.

A hercegnő kissé bizalmatlanul méregette a gépezetet, láthatóan idegenkedve a gondolatától, hogy ilyesmire használja a csapat legújabb tagját. Ugyan mit tudhat egy lélektelen szerkezet a lélektanról? Ám eszébe jutott a Thripióval folytatott egyik beszélgetése hetekkel ezelőtt, amikor az udvarlásról kérdezgette a sokat tudó droidot. Akkor jó hasznát vette egyes tanácsainak a Hannal folytatott szerelmi viszonyában. Így ahelyett, hogy kapásból elutasította volna a doktort, kurtán rábiccentett az ajánlatára.

– Jó. Csak a többiek ne tudják meg, hogy ő... szóval pszichiátriai segítségre szorulok! Ez maradjon köztünk! Világos?

– Úgy lesz, hölgyem!

Valamelyest megkönnyebbülve visszasietett az utastérbe, ahol időközben Lando tájékoztatta Lukeot az úti céljukról és kabátját magára öltve, táskáját felmarkolva készen állt az indulásra.

– Vigyázzatok magatokra! – mondta Skywalker, komoran végigpillantva a lányon.

Nem igazán tetszett neki, hogy Organa elkíséri a bárót a beszerzőkörútra. Főként azért, mert épp az előbb látta az adattáblán a hírt, miszerint birodalmi csapatok landoltak a fővárosban ma hajnalban, hogy segítsenek a helyi hatóságoknak kézre keríteni az itt bujkáló lázadókat. Ez lényegesen veszélyesebbé teszi a társai dolgát, főleg ha a katonák ellenőrzőpontokat állítanak fel az utakon, hogy mindenkit igazoltassanak.

Leia odalépett hozzá és biztató mosollyal megsimogatta vállát búcsúzóul.

– Sietünk vissza!

– Nálam lesz a komlink, ha bármi történne. A hívójelem Barna.

Luke feltápáskodott az asztaltól, bár még nem fejezte be az étkezést. Csubakkával, meg a protokoll robottal együtt kikísérte társait a rámpáig. Odakint a hangárban sárga fénypázmák szűrődtek be a koszos ablaktáblákon, megvilágítva a Falcont és a körülötte felhalmozott mindenféle gépalkatrészt.

– Három–négy óra múlva érünk vissza leghamarabb. – jelentette ki Calrissian magabiztosan, miközben kinyitotta a zsilipajtót. – Aztán ha semmi nem jön közbe, megvárjuk a napnyugtát és sötétben próbálunk meg átosonni a blokádon.

Ő és a hercegnő lesiettek a rámpán és késlekedés nélkül elhagyták a csarnokot. Csubakka még utánuk kiáltott, sok sikert kívánva, aztán összenézett Lukekal, aki megcsóválta fejét, nem osztva az exkormányzó optimizmusát.

– Kijutni mindig nehezebb, mint bejutni valahová! Emlékezz a Halálcsillagra!

A vuki elfintorodott és fejét ingatva közölte, hogy sosem fogja elfelejteni az ott történeteket. Majd becsukta a zsilipajtót és mindhárman visszaindultak az utastérbe, folytatni bőséges reggelijüket. Csupán Thripio nyögött fel egészen emberi hangon a hátuk mögött, csöppet sem örülve Luke gazda baljós megállapításának.

– Ó, szentséges Tervezőm! Már megint...?

XVII.

Darth Vader a meditációs kamrájában ült és a Felhővárosban történeteken elmélkedett. Gondolatait ezúttal nem a fia kötötte le, hanem Leia Organa különös személye, aki példátlan módon már harmadjára szökött meg előle és ezzel komolyan felbosszantotta a fekete lovagot. Főként azért, mert egyik esetben sem a saját képességeinek vagy a szerencséjének, hanem a Vader által elkövetett hibáknak köszönhetette szabadulását az alderaani lázadó.

Első alkalommal – három évvel ezelőtt, mikor sikerült elfognia a hercegnőt a Tatuinnál – a Halálcsillagon tartotta fogva és alaposan megkínozta, hogy kiszedje belőle a rebellesek főbázisának helyét. De mivel Organa nem vallott, a nagyúr inkább engedte, hogy Skywalker és Solo megszöktessék a lányt és elvezessék a birodalmat a Yavin rendszerbe. Ennek a hibájának a harcállomás pusztulása lett az ára, ami mellesleg majdnem Vader életébe és később a pozíciójába került.

Másodjára, egy évvel ezelőtt a Mimbanon találkozott Lukekal és Leiával, egy elhagyatott ősi templom romjai közt, s próbálta megszerezni tőlük az erő kristályt. Akkor súlyosan megsebesítette a nőt, aki volt oly merész és a fia fénykardjával próbált meg harcolni ellene, hogy megvédje Skywalkert. Vader szívét őszinte káröröm járta át, ahogy arra a párbajra gondolt és az Organa testén ejtett precíz vágásokra, amikkel elcsúfította a hölgyemény hibátlan bőrét. Kifejezetten élvezte gyöngécske áldozatának fájdalmát és rémületét, miközben könyörtelenül eljátszadozott vele. És biztos volt benne, hogy sosem fog felépülni súlyos sérüléseiből még a legjobb esetben sem.

Annál nagyobb volt a meglepetése később Felhővárosban, mikor a harmadik találkozásuk alkalmával közvetlen közlőről vehette szemügyre a lányt és nyomát sem találta rajta hegeknek vagy plasztikai műtétrel eltüntetni próbált sebhelyeknek. Leia döbbenetesen sértetlennek tűnt és épp oly dacosnak, mint a korábbiakban. Nyilvánvaló, hogy Luke gyógyította meg őt a kaiburr kristály csodálatos erejével, miután a fekete lovag az összecsapásuk során elvesztette jobb karját és balszerencsés módon belezuhan a templom pincéjébe, ahonnan csak órákkal később tudott kiszabadulni.

Organa bőrének épsége rögtön gonosz indulatokat ébresztett a nagyúrban, aki a legnagyobb élvezettel adott parancsot a nő megkorbácsolására és megerőszakolására, hogy újfent megalázza őt és megtörje az ellenállását. Pedig eredetileg csak az volt a szándéka, hogy Skywalker megérezze az erőn keresztül a szerelme fájdalmát és minden óvatosságát feledve odajöjjen megmenteni a lányt.

A mimbani találkozás után Vader úgy gondolta, a fia fülig szerelmes Organába és egy ideje már együtt járnak, bár a kémjelentések nem tudták egyértelműen megerősíteni ezen feltételezését. A lázadók soraiba nagyon nehéz volt beépülni, árulót találni köztük pedig szinte a lehetetlenséggel határos, főleg az Alderaan elpusztítását követően. Épp ezért tett komoly erőfeszítéseket annak érdekében, hogy elfogja a hercegnőt és fölhasználja Luke ellen. Mert a Jediknek mindig is a mások iránt érzett szánakozás és együttérzés volt a gyengéjük, ezt jól megtanulta már régen, a Klón háború csatáiban. Ahhoz, hogy komolyan feldühíthesse a fiát és ezzel átcsábíthassa az erő sötét oldalára, a gyenge pontján kellett

megsértenie Skywalker. Egy szerelmi kapcsolat pedig ideális célpontnak tűnt a gonosz Sith lovag számára és ő nem habozott kihasználni a lehetőséget.

Épp ezért érte váratlanul Han és Leia csókja a fagyasztókamrában, ami látszólag rácsfolt a korábbi feltételezésére. Az pedig, hogy a nő mindenki füle hallatára nyíltan szerelmet vallott a koréliai csempészeknek, egyenesen megdöbbenetett Vadert. Micsoda tüzes szuka az alderaani hercegnőcske! Lehet, hogy egyszerre két férfit is elcsábított? Vagy a Skywalkerrel való viszonya már a múlté és ő hiába pazarolt el annyi időt és pénzt e kettő elfogására? A kérdésnek igazából nem volt jelentősége, mert addigra Luke vadászgépe megérkezett Felhővárosba és neki a fiú foglyul ejtésével kellett foglalkoznia.

Mindettől függetlenül a fekete lovag őszinte élvezettel figyelte az Organa arcára kiülő borzadályt, miközben a senkiházi Solót elnyelte a jeges karbonit. A szívbemarkoló szerelmi búcsú után majdnem megbánta, hogy hidegre tette a korélieit és átengedte a régóta nyomában loholó mandalori fejedelmének. Csak azért döntött így, mert ismerte jól Jabbát, a tatuini gengsztert és tudta róla, milyen kegyetlenül szokott elbánni az ellenségeivel. Ugyanakkor érdekes lett volna megfigyelni, mi történik, ha egymás szeme láttára kínoztatja meg a két embert? Vajon akkor is ellenállt volna a hercegnő vagy megered végre a nyelve, hogy megmentse szerelmét a mindhalálig tartó kínvallatástól? Sajnos erre a kérdésre már sosem kapja meg a választ.

Pedig Vadernek lettek volna ötletei bőven, miként törje meg Leia makacsságát és okozzon neki elmondhatatlan fájdalmakat, főként a maga gyönyörűségére. Elvégre ez volt a legkevesebb, amit megérdemelt az a némből a birodalom elleni árulásáért és egyéb bűneiért, amikkel kivívta nem csupán az ő, de az uralkodó haragját is. Alapvetően ezért nem adta át Organát a folyton alkudozni próbáló Lando Calrissianak, mert kezdettől úgy tervezte, hogy hónapokig fogja kínozni az Executor börtönblokkjában, mielőtt lassan, fokozatosan kivégezné. És minden durvaságot kipróbál rajta, ami csak eszébe jut. Márpedig ezekből nem volt hiány Darth Vader gonosz elméjében.

Az elmúlt években a császári mérnököknek sikerült továbbfejleszteniük az IT-O vallató droidot, főként az ő sürgetésére és a nagyúr szeretett volna a gyakorlatban is meggyőződni az új módszerek hatékonyságáról. Ehhez pedig egy megfelelő alanyra volt szüksége, aki kellően fontos és makacs személyiség ahhoz, hogy sokáig ellenálljon a gépnek és igazi kihívás legyen összetörni a lelkét, nem beszélve a testéről.

De sajnos Felhőváros alávaló kormányzója az utolsó pillanatban közbelépett és Organa harmadszor is megmenekült a fekete lovag vasmarkából. Hogy miért tette, az kész rejtélynek tűnt Vader számára. Hisz ezzel a húzásával a báró mindent elvesztett – rangot, vagyont, munkahelyet – ami csak fontos volt a számára. Ráadásul körözött lázadóvá vált és élete végéig menekülhet az új barátaival a birodalom bosszúja elől. Talán a hercegnő szenvedése és mártírsága vette rá az árulásra? Vagy az egykori haverja iránt érzett szentimentális érzelmei? Igazából mindegy. Rövidesen úgyis elfogják őket és ismét Vader színe elé kerülnek. Akkor pedig nem lesz menekvés!

A fekete lovag most újra felidézte magában Leia kétségbeesett sikoltásait, miközben a felhővárosi börtönben dolgoztak rajta az emberei. A csaj úgy visított, hogy zengett tőle az épület és még méterekkel odébb a folyosón is tisztán lehetett hallani az áriáját. Nem csoda, hogy az ajtók előtt posztoló marcona rohamosztagosok idegesen feszengtek zavarukban az éktelen sivalkodástól és nagyon szerettek volna valahol máshol szolgálatot teljesíteni abban az órában. Pedig a többségük harcedzett veterán volt, az 501-es légió válogatott katonái, akik rengeteg vért, szenvedést és halált láttak már a polgárháború legkeményebb csatáiban. De ennek a gyöngécske lázadó nőnek a kínjai még őket is feltűnően megviselték.

Vader tisztán érzékelte a belőlük áradó rossz érzéseket és őszintén szólva nem értette a dolgot. Solo és a vuki ordítózása bezzeg nem váltott ki belőlük hasonló reakciókat,

gyakorlatilag semmi együttérzést. Pedig a három fogoly közül Organa volt a legveszélyesebb ellenfél, a lázadás karizmatikus vezetője, akinek számtalan birodalmi katona halála száradt a lelkén. Hozzá képest a két csempész csak piti bűnöző volt, akik rosszkor voltak rossz helyen és a rossz oldalra álltak. Mindent összevetve a gárdistáinak örvendezniük kellett volna, hogy végre elfogták az alderaani boszorkányt és rendesen megkapja a magáét a zárkában. De nem így történt és ez picit bosszantotta Vadert.

A történeteket elemezve eszébe jutott, hogy a korbácsolásról készült filmet még nem nézte meg. A cellában ugyanis volt egy rejtett kamera az ajtó fölött, ami rögzítette az eseményeket és a felvételt később ő elkobozta a börtön parancsnokától, egy apró adattároló kristályra másolva át az egészet, úgymond biztonsági okokból. A kristály még mindig ott lapult a derékövének egyik oldalzsebében és egészen megfeledkezett róla.

A nagyúr kinyitotta szemét, befejezve az elmélkedést és előbányászta öltözkézből az adattárolót. Bedugta a meditációs kamrájába épített komputer terminál egyik csatlakozójába és pár gombnyomással elindította a lejátszást. A nyitott fülke mögötti falat borító hatalmas képernyő kivilágosodott és megjelent rajta a felhővárosi tömlőc képe, amint két rohamosztagos berángatja az ajtón Leiát és szembefordítják a mögötte érkező fekete lovaggal. A szobában elhangzó minden szó és az összes nesz tisztán kivehető volt a jó minőségű felvételen, kiváló lehetőséget biztosítva a későbbi elemzéshez.

Vader eredetileg nem úgy tervezte, hogy végig távol marad a hercegnő kínzásától, mert szerette volna látni, mennyire bírja őfelsége a testi fenyítést. Az ilyesmi mindig számos tanulsággal szolgál az alany fájdalomtűrő képességével és gyenge pontjaival kapcsolatban, amiket később jól fel lehet használni ellene az alaposabb vallatások során. Nem beszélve a katonái szakértelmének ellenőrzéséről, akiket a korábbi érdemeik alapján válogatott ki erre a különleges feladatra. És arról sem szabad megfeledkezni, hogy mások szenvedésének látványa segít felkavarni az erő sötét oldalát, ami éltető táplálékul szolgál egy magafajta dühös Sith lovag számára.

De aztán egy csomó bosszantó dolog közbejött és Vader sajnos lemaradt a különleges élményről. Mert a folyton panaszkodó kormányzótól kezdve a fejedelmek akadékoskodásán át a saját tisztjei fontoskodásáig minden az útjába állt azon a napon. Ráadásul az Executorról is kapott néhány üzenetet, amikre sürgősen válaszolnia kellett, többek közt a császár érdeklődését kielégítendő, így mire végzett a feladataival, teljesen lemaradt a műsorról. Még jó, hogy megszerezte ezt a felvételt és most végre megnézheti, mit műveltek a katonái Organa hercegnővel.

Miközben pergett a film és a meztelenül fellógatott lány sikoltásai betöltötték a lakosztályát, a fekete lovag komor elégedettséggel vette tudomásul, hogy az emberei nem okoztak csalódást neki. A fiúk tényleg rendesen kitettek magukért és picit sem kímélték a lázadó nőszemélyt, alaposan összeverve soványka testét az idegkorbáccsal és a sokkolóbottal. Nyilván azért, mert tudtak a rejtett kameráról és meg akartak felelni a nagyúr szigorú elvárásainak. Az áldozatuk pedig kitűnő prédának bizonyult, makacsul ellenállva kínzóinak és harcias tiltakozásával csak még izgalmasabbá tette a kegyetlen fenyítést. Fortyogott is tőle a vér rendesen Vaderben, ahogy egészen beleélte magát a látványba és gonosz elméje szinte itta magába a fiatal némbor szenvedését, élvezettel fürödve az erő sötét oldalának hevesen kavargó áramlataiban. Talán ezt a felvételt kellett volna megmutatnia Skywalkernek és akkor garantáltan átadja magát a féktelen haragnak – tűnődött a Sith lovag szadista kéjjel. No nem baj. Ami késik, nem múlik. Rövidesen erre is sort kerít, amint elfogják Lukeot és a hajójára hozzák.

Egyedül a büntetés vége sikeredett kissé laposra, amikor a két gárdista gyáván visszariadt attól, hogy brutálisan megerőszakolják a padlóra tepert és véresre vert ribancot, összevitatkozva holmi fertőző betegségeken. Vader pontosan tudta, hogy az első szótól az utolsóig minden hazugság, amit a galaktikus bulvársajtóban terjesztenek Leia

Organáról és a lázadás többi vezetőjéről. Elvégre még az ő véleményét is kikérték a titkosszolgálat propaganda szakértői a hercegnővel kapcsolatban, hogy miket hordjanak össze róla a lejárató kampányukban. Ő pedig nem habozott szaftos részletekkel szolgálni a királyi nemes hölgy viselt dolgairól, visszaemlékezve rá, miket fecsegett ki neki a Halálcsillagon lezajlott első vallatása közben, a tudatmódosító drogok hatása alatt. Ezek az apróságok sokat segítettek a szakértőknek, hogy minél hihetőbb vádakkal illethessék az alderaani nőszemélyt és örökre bemocskolják a nevét a könnyen manipulálható közvélemény előtt.

Sajnos azonban a katonái nem voltak olyan okosak, hogy átlássanak a média hazugságokon. Félelmükben inkább föladták tervüket és nem becstelenítették meg Leiát a régi jó rohamosztagos szokás szerint, másokra hagyva az élvezetes feladatot. Vader kicsit elégedetlen volt a látottakkal, bár a nőt egyértelműen megtörték az átéltek, ezt tisztán ki lehetett venni a reakcióiból. Mire végeztek vele a gárdisták, egy tenyérnyi ép bőrfelület sem maradt rajta nyaktól lefelé és úgy zokogott a padlón fetrengve, mint egy megtaposott, ocsmány féreg. De vallomást tenni ezután sem volt hajlandó, szinte már beteges makacssággal ellenállva kínzóinak. És ez egyszerre szórakoztatta és bosszantotta a fekete lovagot.

Legközelebb, ha újra markába kaparintotta őfelségét, személyesen fogja meggyötörni karcsú testét és sokáig elgyönyörködik majd a tehetetlen vergődésében, fülsértő sikoltásában. És a legbrutálisabb katonáival fogja újra és újra megerőszakoltatni, mintegy kikapcsolódásként a vallatások között. Már a gondolattól is hevesen felkavarodott benne az erő és izgatottan zakatoló szívvel állította meg a lejátshást a vége előtt pár másodperccel.

Hamarosan személyesen is élvezheti a különleges élményt! Igen...! Hamarosan...!

XVIII.

Majdnem egy órába telt a reggeli csúcsforgalomban, mire Lando és Leia megérkeztek az első űrhajóalkatrész nagykereskedéshez. Út közben nem beszélgettek, csak figyelték maguk előtt a sztrádát, hogy időben észrevegyék, ha egy ellenőrzőponthoz közelednének. Ám sehol sem látták a hírekben emlegetett császári csapatokat, viszont a helyi rendőrség embereiből és a nyomkövető droidokból mintha valamivel több cirkált volna szerte az utcákon és a levegőben.

A fehér páncélos rohamosztagosok hiánya azonban egyáltalán nem nyugtatta meg Leiát, aki folyton amiatt aggódott, mi lesz, ha igazoltatni akarják őket. A sűrű forgalomban nem lehet száguldozni, így bármennyire jó sofőr Calrissian, nem tudnának elmenekülni a katonák elől a lassú terepsiklóval. Ha pedig tűzharcra kerül sor, könnyen odaveszhetnek mindketten és akkor a Falconon maradt társaiknak sem marad esélye a menekülésre üzemanyag nélkül. Talán mégse kellene elkísérnie a bárót erre az útra – gondolta rosszkedvűen. De már késő lett volna visszafordulnia vagy kiszállni a kocsiból, így nem tehetett mást, mint reménykedett a legjobbakban.

Az alkatrészlakart a déli űrkiűtő szomszédságában működött egy gigantikus épületkomplexumban, ami legalább kétszer akkora volt, mint a tegnapi bevásárlóközpont. Ez nem is csoda, tekintettel arra, hogy több ezerféle űrjárműhöz árultak itt mindenféle gépalkatrészeket, üzemanyagokat, festékeket és kenőanyagokat. A depó melletti emeletes parkolóházhoz érve Lando először csak elhajtott a bejárat előtt, egészen lassan, hogy szemügyre vegye a környéket. Ahogy várta, rendőrök ácsorogtak mindenfelé, igazoltatva a vásárlókat. Óvatosságból körbejárták az üzletet, meggyőződve arról, hogy minden

bejáratot őriznek a biztonságiak és nem jutnának keresztül rajtuk ellenőrzés nélkül.

– Tovább kell mennünk a második célponthoz. – dűnnyögte a férfi elkedvetlenedve.

Leia elővette zsebéből az elektronikus várostérképét és kihúzta a hajlékony képernyőtekeresztet. Mutatóujjával a kezelőgombjait bökdösve kiválasztotta a megfelelő oldalt és megnézte a következő boltot, ami jó harmincöt kilométerre volt innen, a nyugati úrkikötő közelében. Calrissian közben a jármű navigációs számítógépét próbálta rábírní arra, hogy tervezzen neki egy rövid útvonalat odáig, ám a belvárosban kialakuló forgalmi dugók miatt csak jókora kerülővel tudták elérni az üzletet. Ez újabb fél órájukba került, s közben egyre idegesebbek lettek, mert megpillantottak egy csapat rohamosztagost, szabályos alakzatban masírozni a járdán. A civilek nagy ívben félrehúzódtak az állig felfegyverzett katonák útjából, gondosan kerülve a velük való bárminemű érintkezést. Bár a Gerrenthum népe hivatalosan lojális volt a birodalomhoz és szorgosan fizette az adókat a császárnak, a lakosságon csöppet sem látszott, hogy örülne a rendfenntartóknak.

A második üzletnél ugyanaz a kép fogadta őket, mint az elsőnél. Járőrök minden bejáratnál, akik az érkező és távozó vásárlókat egyaránt igazoltatták, merő buzgalomból.

– Megpróbáljuk a harmadik helyszínen vagy jöhet a B terv? – kérdezte Lando talányosan.

– Van B terv is? – pillantott rá Leia csodálkozva, s csalódottan ölébe ejtette térképét.

– Még nincs, de már agyalok rajta!

– Akkor menjünk a harmadik üzlethez! Az egész közel van a kikötő túloldalán, csak két kilométerre! – javasolta a lány és a bárónak nem volt ellenvetése ezúttal.

Az utolsónak kiválasztott depónál már messziről észrevették a rendőröket, ezért Calrissian rögtön elkanyarodott, körbe sem járva az épületet és behajtott a siklóval egy emeletes parkolóházba. Keresett egy üres helyet a földszinten és kikapcsolta a hajtóműveket.

– Ez nem jött be! – mondta összeráncolva homlokát. – Mondjuk várható volt. A zsaruk nem olyan hülyék, mint amilyennek látszanak. Szerintem tudják, hogy tankolni szálltunk le. Ezért ellenőriznek minden zugot, ahol üzemanyaghoz lehet jutni.

– Akkor most mihez kezdünk?

Organának fogalma sem volt, hogyan szerezhetnék meg a szükséges dolgokat ilyen körülmények között. Az exkormányzó azonban nem azért kezdte szerencsejátékosként a pályafutását, mert nem voltak ötletei arra, miként lehet átverni másokat. Így most széles mosollyal megugráltatta szemöldökét kócos útitársnője felé és kobakjára húzta kapucniját, mielőtt kiszállt volna a kocsiból.

– Maga maradjon itt és várjon türelemmel! Nem lenne okos dolog az utcán mászkálnia papírok nélkül. Én most megyek és keresek egy kocsmát, ahová úrhajósok járnak. Biztosan találok valakit, aki hajlandó lesz néhány kreditért bevásárolni helyettem a depóban.

– Jó ötlet!

Leia megkönnyebbülten rábiccentett a tervre. Hiába a szigorított ellenőrzés mindenfelé a fővárosban, sőt az egész bolygón, ha a Lando Calrissianfélék úgyis megtalálják a módját, hogy kijátsszák a hatóságokat. Olyan ez, mint ökölbe szorítani egy marék homokot. Az apró szemek mindenképpen kiperegnek az ember ujjai közül. Persze az elnyomó kormányzatok és mohó zsarnokok folyton megpróbálnak rácăfolni az ősi bölcsességre – vajmi kevés sikerrel.

– Ha bármi gond adódna, nem jövök vissza, hanem komlinken értesítem, hová jöjjön értem a siklóval. Tud ilyet vezetni?

– Persze.

A hercegnőnek eszébe jutott, mit mondott neki indulás előtt az orvos droid a fájdalomcsillapító mellékhatásáról, de mivel nem érezte magát dezorientáltnak, úgy

döntött, hogy nem említi meg a bárónak a dolgot. A doktor biztos csak eltúlozta a figyelmeztetést, betű szerint követve a szer használati útmutatóját. Vészhelyzet esetén úgyis olyan éber lesz, hogy gond nélkül el fogja kormányozni az A-18-as.

– Ha megjövök a cuccal és a fickóval, ne szálljon ki! Jobb, ha nem látja meg az arcát! – figyelmeztette még a férfi, mielőtt becsukta volna az ajtót.

Leia egészen addig nézett utána az elsötétített szélvédőn keresztül, míg el nem tűnt a parkoló járművek között. Akkor fáradtan hátradőlt a kényelmes ülésben és úgy döntött, lazít egy kicsit, amíg Lando visszatér. Remélhetőleg nem keveredik bajba odakint és nem fog megpattanni a felügyelete nélkül, itt hagyva őket a pácban.

Lehunyta szemét és megpróbált pihenni, mert borzasztóan fáradtnak érezte magát, miután elmúlt szervezetéből a reggeli caf serkentő hatása. Az éjjel csupán néhány órát tudott aludni a rémálmai miatt és ez most kezdte megbosszulni magát. Ám ennek ellenére furcsa nyugtalanság gyötörte és képtelen volt sokáig tétlen ülni a kocsiban. Folyton a megkínzásával kapcsolatos emlékek jutottak eszébe, s az is elég kényelmetlenül érintette, hogy a ruhája alatt húzták a bőrét a felrakott sebtapaszkok, valahányszor megmozdult. Végül előre hajolt és bekapcsolta az autórádiót. Keresett egy olyan csatornát, ahol kellemesen andalító zene szólt és hallgatni kezdte, abban reménykedve, ez majd eltereli figyelmét az elszenvedett szörnyűségekről.

A középső visszapiillantó tükröt a biztonság kedvéért úgy állította át, hogy belássa a sikló mögötti területet és zsebéből elővette komlinkjét, a műszerfalra helyezve, ha a férfi keresné. Ébernek kell maradnia, elvégre ellenséges területen tartózkodik, ahol bármi megtörténhet. Hogy elterelje figyelmét saját nyomorúságos állapotáról, fejben sorra vette a katonai kiképzésen tanultakat. Az oktatói rengeteg dologra felhívták a figyelmét, mire érdemes ügyelnie, ha illegalitásban tevékenykedik és nem szeretne lebukni. Öltözködés, mozgás, álcázás, viselkedés, felderítés, menekülési útvonalak...

Hoppá! Újra előre hajolt és bekapcsolta a navigációs számítógépet. Lássuk csak, hány kijárata van ennek a parkolóháznak és merre vezetnek a környező utcák? Tanulmányozni kezdte az interaktív térképet, azon agyalva, mit csináljon, ha Lando utasítására ki kellene hajtania a siklóval az épületből.

Az utastérben állott volt a levegő és valami enyhén kellemetlen illat terjengett, talán a tisztítószertől, amit a bérkocsi tulajdonosa használt az ülések takarításához. Leia egy darabig tűrte, aztán arra gondolt, hogy bekapcsolja a légkondicionálót. Majd inkább letekerte az ablakot a maga oldalán. A légkondi csak akkor működik, ha beindítja a terepsiklót, azzal viszont pazarolná az energiát és az elektromos turbinák zümmögése felhívná az erre járók figyelmét, hogy valaki ül a kocsiban. A szag rövidesen kiment az utastérből, s átadta helyét a semmivel sem jobb nagyvárosi szmognak. A lány azonban nem törődött vele, mert teljesen belemerült a navigációs komputer tanulmányozásába.

Így aztán nem vette észre azt a két gyalogos rendőrt, akik bő fél órával később ráérősen végigsétáltak a parkolóház földszintjén, rutinosan ellenőrizve a különféle gépjárművek rendszámát a kis kézi szkennerekkel. Nincs-e lopott vagy körözött kocsi az épületben. S már el akartak sétálni az acélkék A-18-as mellett, mikor egyikük meghallotta a leeresztett ablakon kiszűrődő zenét. Megtorpant, jelzett a társának, majd úgy döntött, bekukkant a lesötétített ablakú kombiba és igazoltatja az utasait. Amióta tegnap fokozott készültségi szintet rendeltek el a gerrenthumi belbiztonsági erőknél a lázadók beszivárgása miatt, a teljes állományt behívták szolgálatra, még a tartalékosokat és a rendőrákadémiák hallgatóit is kirendelve az utcákra. A fickó pedig úgy vélte, ha ő nem érezheti jól magát a szabadsága alatt, mert helyette itt kell fel-alá mászkálnia, akkor mások se érezzék jól magukat. Ennek megfelelően kora reggel óta kiosztott egy tucat büntetőcédulát és bevont három jogosítványt, csöndes élvezettel figyelve a civilek arcára kiülő bosszúságot.

– Jó napot kívánok! Kérem igazolja magát! – szólalt meg hivatalos hangon, megtorpanva a terepsikló jobb első ajtajánál.

Kissé előre hajolt, bepillantva a kocsiba, ahol csupán egy erősen kócos hajú fiatal lány kuporgott az anyósülésen, valamit matatva a navigációs számítógép érintőképernyőjén. A társa közben megállt a jármű mögött és rutinosan az oldalfegyvere markolatára helyezte kezét. A hálózatra kapcsolódó szkener azt mutatta, hogy ez egy bérautó és a tulajdonosa Jalil Taraker nothoiini fajú fővárosi vállalkozó, aki a nyilvántartása szerint előző nap adta ki az A–18–ast egy Bart Skerich nevű embernek. A pasáról mindössze annyi szerepelt az adatbázisban, hogy a Nabooról származik, tehát külföldi. Nem körözik és birodalmi területen mindössze egyszer volt büntetve gyorsajtásért. Szóval semmi érdekes.

Leia összerezzenjt ijedtében és elsápadva pillantott ki az ablakon a sötétkék egyenruhás, védősisakos fickóra. Zsaruk! Hogy nem vette észre őket előbb? Ilyen hülyén lebukni! És a lehető legrosszabbkor, mikor teljesen egyedül van, távol a társaitól. Nem lett volna szabad leengednie az ablakot és bekapcsolnia az autórádiót, szükségtelenül fölhívva magára a figyelmet. Milyen amatőr hiba!

– Hogy...? Tessék...? Én nem beszélni jól galaktikus szabványos nyelv! – nyögte ki, amint magához tért a meglepetésből. Ezt a trükköt a kiképzőjétől tanulta. Ha időt akar nyerni, az udvarias értetlenkedés az egyik legjobb módja az ellenség megtévesztésének.

A visszapillantó tükörbe sandítva észrevette a másik járőrt is. Mindkét pasas az oldalfegyverén tartotta jobb kezét, szabályszerűen, ahogy ilyenkor kell. Agya lázasan elemezte a lehetőségeket, miközben a rendőr válaszát hallgatta, szemérmesen mosolyogva barna hajtincsei alól.

– Mondom, igazolja magát...! Kérem a papírjait...! Az azonosító kártyáját, jogosítványát, útlevelét vagy amiye van...! – közölte tagoltan, homlokát ráncolva az egyenruhás.

Utálta a külföldieket, akik még a basicet sem értik rendesen. Az ilyenekkel mindig sok a macera, mert a sisakjába épített tolmács egységet kell használnia, ami lassú és vagy ismeri az illető nyelvét vagy nem.

– Áh...! Útlevele...! Értem...! – bólogatott Organa lendületesen, megjátszva az ostoba idegent.

Nem volt nála semmilyen papír. Ha a zsaru rájön, hogy képtelen igazolni magát, kiharcolja a kocsiból és alaposabban is megnézi az arcát. Lehet, hogy nem fogja azonnal felismerni benne a körözött lázadót, de mindenképp készít róla egy felvételt a sisakkamerájával. Amit a gép nyomban továbbít a központba, ahol a számítógépek másodpercek alatt azonosítják és mire észbe kap, már le is tartóztatták. Akkor pedig vége a dalnak és rövid úton Darth Vader csillagrombolóján találja magát. És talán Calrissiant is elkapják, amint visszatér az áruval a parkolóba.

A hercegnő egy pillanat alatt döntött. Úgy tett, mintha az iratait akarná elővenni, szétnyitva bőrdzsekijét és bal kezével benyúlt a belső zsebébe. Mutatóujjával kibiztosította a DL–44–es sugárvetőt, majd hirtelen előrántotta és habozás nélkül tüzelt az ablak előtt szobrozó rendőrré. Nem akarta megölni a fickót, csak harcképtelenné tenni, ezért a jobb felkarjába lőtt közvetlen közlről. Az élénkvlörös energiasugár jókora lyukat égetett a sötétkék egyenruha szövetébe és majdnem leszakította a pasas karját.

A zsaru felülvöltött meglepetésében és fájdalmában, majd hátratántorodott, neki a szomszédos citromsárga terepsiklónak, rögtön beindítva annak riasztóját. Éktelen vijjogás árasztotta el az addig csendes parkolóházat, miközben a jármű összes lámpája vadul villogni kezdett, tiltakozva az inzultus ellen. Leia ezzel egy időben jobb kezével kinyitotta az ajtót és fürgén kiugrott, hátrafordulva a másik járőr irányába, aki hamar felocsúdott döbbenetéből és szintén stukkert rántott. A kombi takarásából nyitott rá tüzet, éppen csak elhibázva a lány fejét. Organa lebukott, nem törődve a szirénázással és a földre rogyó sebesült ordításával. Gyorsan visszalőtt, fedezékbe kényszerítve a férfit a kocsi mögött,

majd ahogy a kiképzésen tanulta, hasra vágta magát a poros betonon.

A terepsikló repulzorokkal borított alváza alatt volt vagy fél méternyi légrés, pont elég ahhoz, hogy kényelmesen célba vehesse a zsarut. A jobb lábszárát találta el, cafatokra tépve rajta a vasalt nadrágot. Ez a fickó is a padlóra zuhant és talán még hangosabban üvöltve kapott átlőtt végtagjához, mint a társa.

Leia késlekedés nélkül a hátára fordult és rászegezte füstölgő fegyverét a mellette hangoskodó rendőrré, akinek mostanra sikerült bal kezével előrántania pisztolyát és épp arra készült, hogy hátba löve őt. Arcához nyomta a DL–44–es csövét és rákiáltott, a lehető leggharciasabb hangján.

– Ne mozdulj! Fegyvert eldobni!

Nem várta meg, hogy engedelmeskedjen a férfi, hanem azonnal kivette markából a DL–22–est és nagy ívben áthajította a sárga terepsikló teteje fölé. A szolgálati fegyver csörömpölve ráesett a következő gépjármű tetejére, annak is sikeresen beindítva a riasztóját. Már csak ez hiányzott! A két versenyt üvöltő autósziréna és a rendőrök kiabálása idegesítő erővel visszhangzott a parkolóház vasbeton falai között. Ennyit arról, hogy szép csendben fogja elintézni a járőröket.

A felsebzett bőrébe több helyen belehasító fájdalmakkal mit sem törődve fölpattant és beugrott az A–18–asba, mielőtt a lábon lőtt fickó észhez térne és beleeresztene egy sugarat a kocsi alatt. Becsapta maga mögött az ajtót és fürgén átmászott a sofőrülésbe. Lando volt olyan elővigyázatos, hogy a zárban hagyta az indítókulcsot. Azonnal el kell tűnnie innen, mielőtt a rendőrök sisakrádiójába épített vészjelzőket követve idesereglik az összes környéken lebzselő társuk.

A terepsikló műszerfalán életre keltek a színes kijelzők, majd egyszerre felsüvítettek a légturbinái. Leia ölébe ejtette pisztolyát és hátra sem nézve kifarolt a járművel a parkolóállásból, elsuhanva a sebesült járőr fölé, aki egészen a betonhoz lapult hirtelenjében, nehogy legázolják. Ha nincs a kombiban beépített tolatóradar, beleszaladt volna a szemközti sorban parkoló járművekbe, így azonban a robotpilóta automatikusan lefékezte a gépet és pár centivel az ütközés előtt megállította a levegőben. A lány előremenetbe kapcsolt és tövig nyomva a gázpedált, sivító hajtóművekkel kiszáguldott az épületből. A szeme sarkából látta csupán a közelben ácsorgó civil szemtanúkat, akik döbbeneten figyelték az orruk előtt lejátszódó lövöldözést és az akciófilmekbe illő menekülését. Remélhetőleg senki sem látta az arcát, még a plafonról lógó biztonsági kamerák sem, amik fürgén utánafordultak, mivel átlépte a parkolóban megengedett legnagyobb sebességet.

Ám a hercegnő nem ért rá most ilyen apróságokon aggódni. Mielőbb fel kell szívódnia a forgalomban, aztán pár kilométerrel odébb meg kell szabadulnia a kocsitól. És Landót is értesítenie kell, hogy kerülje el a környéket.

Besorolt a városközpontból kifelé tartó járművek közé az északra vezető sugárúton és egy gombnyomással aktiválta a robotpilótát. Amint a gép átvette a vezetésket és a navigációs számítógép udvarias női hangon érdeklődni kezdett, hová szeretne menni, a műszerfalra helyezett komlinkjéhez kapott. Csakhogy a készülék nem volt ott! Száguldás közben lecsúszott a padlóra és begurult az anyósülés alá, a térképtekercsével együtt.

Kénytelen volt teljesen lehajolni és bal kézzel tapogatózva keresni az olcsó ketyerét. Közben a sugárpisztoly szintén a padlóra pottyant a lábai közt. Az arcába hulló hajától alig látott valamit, ezért ingerülten félresöpörte a kóctömeget és második próbálkozásra sikerült megkaparintania az adóvevőt. Főlegyenyesedett, felkapta a stukkert is és a szomszéd ülésre dobta. Az izgalomtól kissé kapkodva aktiválta a mobiltelefont, kiválasztva menüjéből Lando beprogramozott kódnevét. Fekete. Ez az!

Rövid bűgás után a készülék kicsengett. A lány közben átállította a visszapillantót, hogy időben észrevegye, ha egy rendőrségi sikló a nyomába szegődne, majd türelmetlenül

várta a báró jelentkezését.

– Fekete vagyok. – szólalt meg pár másodperccel később egy suttogó hang a vonalban.

– Én meg Fehér! – lehelte Leia a mikrofonba sietve. – Gond van! Ne jöjjön a parkolóba! Már nem vagyok ott!

– Mi történt? – kérdezte rövid szünet után Calrissian, érezhető feszültséggel. A háttérben beszélgetés moraja és pohárcsilipelés hallatszott, vagyis még egy kocsmában lehetett valahol.

– Két látogatóm jött! Otthagytam őket, most észak felé megyek!

– Értem. – Lando gondolkodott egy sort, mielőtt folytatta volna. – Tegye le valahová a kocsit és menjen csendesebb helyre! Aztán hívjon újra!

– Rendben!

A hercegnő megszakította a suttogva lefolytatott beszélgetést. Remélhetőleg egyetlen olyan kulcsszót sem mondtak, amit az elemző számítógépek gyanúsaként értelmezhetnek. Zsebre vágta komlinkjét és körülnézett, mielőtt visszavette volna a robotpilótától az irányítást. Egyelőre tiszta volt a terep, járőr-kocsiknak semmi nyoma.

– Már csak ez hiányzott! – dünnyögte rosszkedvűen, fél szemmel a navigációs képernyőn mozgó térképet lesve.

Mostanra a rendőrök nyilván továbbították a kombi adatait a közlekedési felügyelethez és kiadták ellene a körözést. Az ügyeletes nyomkövetők máris tanulmányozzák a parkoló biztonsági kamerái által rögzített felvételeket és próbálják azonosítani őt, valamint az utcai kamerák segítségével megtalálni az A-18-ast. Ami azt jelenti, hogy percekben belül a sarkában lesznek, úgyhogy azonnal meg kell szabadulnia a járműtől. Csakhogy sehol sem látott a környéken parkolót vagy legalább egy mellékutcát, ahová beállhatna a siklóval. A forgalom sűrűsége viszont öröndetes módon csökkenni kezdett előtte, így inkább gázt adott és megelőzött egy gumikerekes teherszállítót. Minél messzebb kerül a parkolóháztól, annál több esélye lesz eltűnni a járókelők közt. Persze Lando is nehezebben fogja megtalálni, miután szerzett egy másik kocsit és átvette az árut.

A térképen felbukkant előtte egy lehajtó, ami egyenesen bevezetett egy toronyházakkal telezsúfolt területbe. Ez jó lesz! Ott talán eltűnhet a rendőrök elől. Kihúzódott a külső sávba, majdnem beleütközve az előtte haladó citromsárga csuklós busz farába. Megint a robotpilóta mentette meg, időben lefékezve, s Leia kénytelen volt megállapítani, hogy nehezebben megy neki a kormányzás, mint máskor szokott. Mintha romlott volna a reakcióideje és nehezebben tudna összpontosítani. Úgy látszik, mégis igaza volt az orvos robotnak. Begyógyaszerezve nem szabadna vezetnie.

Erősen megmarkolta a szarvkormányt, s próbált jobban odafigyelni az irányításra, ám ekkor észrevett két rendőrségi robogót a szembejövő sávban. Az Ikas Adno 22-B típusú gépek szirénázva száguldottak előre egymás mellett, nyilván a parkolóházhoz igyekezve. Világítómellényes pilótáik észrevették az acélkék A-18-as kombit és a bukósisakjukba épített szenzorok segítségével hamar rájöttek, hogy a körözött járműről van szó. Amint elsuhantak mellette, gázt adtak és kihasználva a repulzoraikban rejlő teljesítményt, fölemelkedtek vagy öt méterre a levegőbe, a felszíni forgalom fölé. Aztán lefékeztek és nagy ívben visszakanyarodva átrepültek az elválasztósáv betonkerítésén. Pár másodperccel később már Leia nyomában száguldottak, a többi jármű fölött, mint két lecsapni készülő ragadozómadár.

A hercegnő jól tudta, miért hívják Éjszólyomnak ezeket a gépeket. Mert a túlméretezett hajtóműveiknek köszönhetően sokkal gyorsabbak a legtöbb siklóbringánál és az orrukba épített lézerágyúval bármilyen járművet megállásra tudnak kényszeríteni pillanatok alatt. Ráadásul a radarjuknak és fejlett navigációs rendszerüknek köszönhetően teljes sötétségben vagy sűrű füstben is vezethetők, csak a műszerekre hagyatkozva. Nem

véletlenül használják ezt a típust a hatóságok mellett a robogóversenyzők is számos naprendszerben. A lassú kombival esélye sincs lehagyni őket. Mégis meg kell próbálnia, mert arról szó sem lehet, hogy megadja magát a rendőrségnek.

A visszapillantó tükörben látta, ahogy üldözői átszökkennek egy fehér terepsikló fölött és villogó lámpákkal bevágódnak mögéje, mint két vadászgép. Mivel a lehajtóig hátra volt még egy kilométer, a lány úgy döntött, nem fog az utasokkal teletömött siklóbusz mögött cammogni tovább. Beletaposott a gázpedálba és azonnal áthúzódott a belső sávba, hogy megelőzze a hosszú járművet. Csakhogy ott már haladt egy narancssárga sportkocsi, aminek sofőrje ösztönösen elrántotta a kormányt, nehogy összeütközzenek és felszaladt az elválasztósávra. Éktelen csikorgással szántotta végig a betonkerítést az orra, amitől megpördült és keresztbe állt az úton. A mögötte haladó fekete mikrobusz robotpilótája fékezni próbált, de elkésett és belerohant a siklóba, felborítva és hosszan tolva maga előtt a totálkárosra tört járművet, mielőtt megállt volna.

A motorosrendőrök elszáguldottak a baleset mellett és helyesen fölmérve az üldözéssel járó veszélyeket, szétváltak, hogy több helyük legyen manőverezni. Az egyikük Leia nyomába eredt a belső sávban, a másik újra fölemelkedett a magasba, hogy felülről kerülje meg a csuklós buszt. Mögöttük leállt és összetorlódott a forgalom az úton a baleset miatt.

Leia megelőzte az utasszállítót és próbált visszatérni a külső sávba, hogy lekanyarodjon a sztrádáról. A dolgát megkönnyítette, hogy a busz sofőrje – észelve a robogók szirénázását és a balesetet – lassítani kezdett, hogy kimaradjon az üldözésből az utasok biztonsága érdekében. A mögötte haladó járór ekkor a bal oldalára került, míg a magasban száguldó zsaru előresietve megelőzte őt és leereszkedve elé elzárta az útját. Az Éjsólyom hátuljára szerelt lámpák villogva felszólították, hogy fékezzen és álljon meg. A fickó szigorúan integetett jobb kézzel a leállósáv felé: húzódjon le!

A hercegnőnek azonban eszében sem volt követni az utasítást. Tovább nyomta a gázpedált, dacolni próbálva a robotpilótával, ami észelve az előtte haladó járművet, automatikusan fékezni kezdett. Leia csalódottan ismerte föl, hogy képtelen nyers erővel a számítógép fölé kerekedni. Ahogy a zsaru csökkentette a sebességet, úgy lassult le ő is, tartva a biztonságos követési távolságot. Jobb keze ekkor lecsapott a műszerfalra és rövid keresgélés után kikapcsolta a robotpilótát, valamint a követőradart és a többi biztonsági funkciót. Ha tovább késlekedik, a járórok megállítják és leszorítják az útról még a kijárat előtt.

Válaszul a képernyőn élénk színekben villogó figyelmeztetés bukkant fel és egy határozott női hang szólalt meg a műszerfalba épített hangszórókból.

– Figyelmeztetés! Ön kikapcsolta a járműbe épített közlekedésbiztonsági berendezéseket! Az ezen a bolygón érvényes közlekedési előírások értelmében innentől ön a felelős a menet közben okozott balesetekért és károkért. A GerrenTech Vállalat minden felelősséget elhárít magától a továbbiakban és nem perelhető a kézi kormányzás miatt bekövetkezett különféle eseményekkel kapcsolatban. Ugyanakkor a jármű számítógépe továbbra is rögzít minden adatot a közlekedés során, amik jogi eljárás esetén felhasználhatók ön ellen. Amennyiben szeretne biztonságosan továbbhaladni a forgalomban, kérjük, hogy a saját érdekében mielőbb kapcsolja vissza a robotpilótát, a követőradart és a többi, beépített biztonsági funkciót! Köszönjük!

Leia azonban nem foglalkozott a figyelmeztetésekkel. Amint megérezte a kormányművön, hogy a terepsikló csak neki engedelmeskedik, újra gázt adott és keményen belerohant a rendőrségi robogóba. Ripityára törte a hátulját a jelzőlámpákkal együtt, méghozzá akkora erővel, hogy a sofőrje majdnem leesett a nyeregből. Aztán balra rántotta a kormányt és durván nekiütközött a mellette haladó másik Éjsólyomnak is, félretaszítva a gépet. Ez elég egyértelmű hadüzenet volt a pilóták számára, hogy nem fog

megállni a kedvükért. A járőrök gyorsan fölemelkedtek a magasba, a kombi teteje fölé, nehogy ismét nekik ütközzön és látszólag hagyták előre száguldani. Valójában azonban csak mögé kerültek és leereszkedve az ő magasságába, habozás nélkül tüzet nyitottak rá a lézerágyúikkal.

Ismétlődő robbanások rázták meg az A-18-as hátulját, ahogy az energiasugarak jókora lyukakat ütöttek a karosszériába. A feldühödött rendőrök módszeresen szétlőtték a lámpákat, a jobb oldali hajtóművet és a csomagtér ablakát, valamint a hátsó ülés támláját is. Törmelékek és szikrák záporoztak szanaszét az országútra, miközben füst csapott fel az éghető alkatrészekből. Leia nyakát behúзва összekucorodott az ülésen, hogy minél kisebb célpontot nyújtson és rángatni kezdte a kormányt, hogy megnehezítse az üldözők dolgát. Ez nem volt nehéz feladat, mivel a leálló jobb oldali turbina miatt nem csupán csökkenni kezdett a sebessége, de a gép irányítása is határozottan bajosabbá vált.

Egy energianyaláb a feje fölött csapódott a plafonba, akkora szikraesőt zúdítva rá, hogy felkiáltott rémületében. A következő telibe kapta a szélvédőt és öklömnyi lyukat égetett bele. A biztonsági üveg nem robbant darabokra, de millió repedés futott szét rajta és elvesztette sötétítő funkcióját, teljesen átlátszóvá válva. A lány tudta, ha eltalálják őt vagy a sikló többi hajtóművét, esetleg az üzemanyagcellákat, vége a műsornak. Szerencsére a kombinak négy légturbinája volt, kettő hátul a raktér oldalán, kettő pedig a tetején és maximális teljesítményen ezekből egy is elég erős volt ahhoz, hogy továbbrepülhessen vele az út fölött. A gép energiaforrása pedig a orrában búj meg, így megúsza a végzetes találatokat. Egyelőre.

A következő pillanatban elérte a lehajtósávot és nagy sebességgel lekanyarodott a sztrádáról, beérve egy lassabban haladó gumikerekes teherautót. Ami olyan széles volt, hogy az egész utat elfoglalta és nem lehetett megkerülni. A zsaruk is fölismerték a helyzetet és valamiért úgy döntöttek, abbahagyják a tüzelést. Talán mert élve akarták elfogni a szökevényt vagy csak spórolni akartak a tüzerővel, mindenesetre tartották mögötte a távolságot. Leia sejtette, hogy épp riasztják a kollégáikat, akik rövidesen fölállítanak valahol előtte egy kordont. Az üldözői meg gondosan odaterelik, mint pásztorok az elkóborolt nerfet. Hirtelen előntötte a düh, ahogy ráeszmélt, csapdába esett a teherautó és a két robogó között. Valahogy le kell ráznia a járőröket, mielőtt túl késő lenne!

A navigációs számítógép még működött, bár közvetlenül a képernyője mellett egy füstölő lyukat robbantott a műszerfalba az utolsó lövések egyike. És a térképen végre megszorodtak az útelágazások előtte, ahogy beért a lakónegyedbe. Toronymagas épületek szögletes sziluettjei tűntek fel a derűs napfényben, amik közt rengeteg kanyargós mellékutca húzódott. Ott elszakadhatna üldözőitől, ha elég előnyre tesz szert.

A biztonsági övéhez kapott és fél kézzel gyorsan becsatolta magát, majd keményen rálépett a fékre és jobbra rántotta a kormányt. Az A-18-as füstöt okádva keresztbe állt az úton, közvetlenül egy aluljáró előtt és pár méternyi siklás után megállapodott a levegőben. Organát az ajtóhoz lökte a tehetetlenség és csak a biztonsági öve akadályozta meg abban, hogy kirepüljön az ablakon. A halántékát így is beverte az üvegbe, szerencsére nem túl erősen.

Még épp időben fordította jobbra a fejét ahhoz, hogy lássa a két Éjsólymot sívító hajtóművel, fülsértően szirénázva felé száguldani. A rendőrök túl gyorsan jöttek mögötte és nem maradt elég helyük lefékezni, ezért fölrántották a gépeiket, hogy átugrassanak a kombi felett. Csakhogy a felüljáró beton hídszerkezete elzárta előttük az utat fölfelé. A két siklózsoké a kormányműre dőlve próbált elsuhanni a jármű teteje és a híd alja közti két méteres résben, hogy elkerüljék az ütközést vagy a lefejezést. Éppen csak sikerült nekik a manőver, viszont ezzel túlszaladtak az üldözött járművön. Átrohantak a híd alatt és lefékeztek, hogy visszaforduljanak.

Leia viszont addig sem tétlenkedett és újra egyenesbe fordította gépét, majd gázt adott. Ideje szerepet cserélni. Amíg előtte vannak a robogók, nem tudnak rá tüzelni a beépített lövegekkel. Viszont könnyű célpontot nyújtanak neki.

Átszáguldott a híd alatt, közben fölkapta az anyósülésről a pisztolyát és a csövet kidugta a szélvédőn ütött lyukon. Megeresztett néhány lövést a járőrök felé, akik erre jobbnak látták menekülőre fogni. Ahelyett, hogy megfordultak volna, inkább felgyorsítottak és rövid száguldás után a levegőbe emelkedtek. Mikor Organa elsuhanat alattuk, az utolsó lövésével sikerült eltalálnia az egyik Éjsólyom hajtóművét, ami kattogva lefulladt. A robogó füstcsíkot húzva megállt és billegve leereszkedett mögötte az aszfaltra, kiesve a játszából. A társa viszont megvárta, hogy Leia továbbszáguldjon és ismét a nyomába eredt, újra tüzet nyitva rá.

Ekkor érték be az első magas házak közé, ahol a két sávra szélesedő út mentén dús lombú fák sorakoztak, beszűkítve a légi manőverezés lehetőségeit. A hercegnő tudta, hogy a lámpaoszlopok, keresztben kifeszített kábelek, lebegő reklámtáblák és egyéb akadályok miatt a robogó kénytelen lesz a talaj közelében maradni. Így elveszti az előnyét vele szemben és nem tud elmenekülni fölfelé, ha megint ütközni akarna vele. Az Éjsólyom lövései közben újabb lyukakat ütöttek a bérkocsi hátuljába és ripityára robbantották a bal oldali tolóhajtóművét is. Néhány célt tévesztett energiasugár feltépte az aszfaltot, valamint az út szélén parkoló járművekbe csapódott. A járdán sétáló szerves lények és robotok meglepetten bámulták a jelenetet, ahogy a rommá lőtt kombi füstölögve elszáguld előttük, nyomában a szirénázó motorosrendőrrel. Olyan gyorsan történt az egész, hogy fedezékbe bújni sem maradt idejük.

Leia ölébe ejtette pisztolyát és egy gombnyomással leengedte maga mellett az ablakot. Közben teljes gázzal áthajtott egy útkereszteződésen, bár pirosat mutatott neki a forgalomirányító lámpa és csaknem összeütközött egy balról közeledő metál fényű terepsiklóval. Ami lefékezett és megpróbált kitérni előle, megfarolva az út közepén. A zsaru kénytelen volt átugratni a nagy csattanásokkal egymásba rohanó járművek fölött, majd gyorsan leereszkedett, mielőtt lefejelte volna a túloldali jelzőlámpát. Igazi akrobatamutatvány volt, amit művelt a gépével és bármely siklópilótának becsületére vált volna a galaxisban. Ha sikerül baj nélkül megúsznia.

A hercegnő viszont volt olyan galád, hogy a kereszteződésen túl ismét lefékezett és ezúttal a kocsi bal oldalát fordítva felé, elzárta előtte az utat. Felette a fák lombja és egy alacsonyan lebegő, hatalmas reklámtábla képezett akadályt a rendőr számára, alig egy méteres rést hagyva a kombi teteje fölött. Lehet, hogy a robogó átfér rajta, de a pilótája semmiképp!

A lány fölkapta DL-44-esét és habozás nélkül tüzet nyitott a fickóra, hogy ezzel is megnehezítse a dolgát. Ahogy az várható volt, nem sikerült eltalálnia, úgy remegett a keze idegességében, viszont az Éjsólyom ismét fölkapta az orrát és balra húzódva elszáguldott a kombi eleje fölött. A jobb hátsó leszállótalpa fűlsértő csikorgással végigszántotta a karosszéria tetejét, amitől imbolyogni kezdett és elsuhanva a műszaki cikkeket reklámozó elektronikus tábla mellett, egyenesen továbbrohant egy parkoló teherautó felé. Csakhogy közben olyan magasra emelkedett, hogy a pilótája beleütközött a legközelebbi fa lelógó ágaiba. A bukósisakjára záporozó levelek elvakították a zsarut, aki nem tudott időben lehajolni előlük és egy vastagabb ág kiütötte a nyeregből, ripityára törve a szemellenzőjét. A nagy sebesség miatt óriásit esett, durván hanyatt vágódva az aszfalton. Egy ekkora ütközéstől bárki meghalt volna, ám a motorosrendőr hátizsákjába épített mentőrendszer a kellő pillanatban működésbe lépett és nagy robbanással felfújta köré egy átlátszó légszákat, ami megvédte testét a talajnak csapódáskor. A gazdátlan Éjsólyom pedig elegáns ívben süvítve beleszállt a teherautó hátuljába és beszakítva a raktér ajtaját, odabent robbant, mint valami bomba. A kocsi tele volt gyúlékony bútorokkal, így az egész pillanatokon belül

lánggra kapott, recsegve–ropogva okádta magából a mocskos füstöt.

Leia Organa nem várta meg a műsor végét. Mögötte az útkereszteződésben fél tucat gépjármű rohant egymásba ugyanezen másodpercekben, éktelen csörömpöléssel, dudálással és hajtóműsivítással teljesen eltorlaszolta az utat. Ledobta az ülésre pisztolyát és irányba fordítva a szitává lőtt bérkocsit, gyorsan továbbhajtott a lángoló teherautó mellett. A maradék két légturbinával még simán eliszkolhat, mielőtt újabb járőrök érkeznének a helyszínre. Az épen maradt oldalsó visszapillantó tükörben egy pillanatra meglátta a zsarut kábán felülni a légszákja lassan leeresztő párnái közt, miközben a fáról javában hullottak rá a levelek. Aztán a teherautóból ömlő sűrű füst eltakarta előle a többi.

Biztos volt benne, hogy a jelenetet legalább két–három biztonsági kamera megörökítette és pár óra múlva ezzel lesznek tele a hírcsatornák szerte a bolygón. Kész csoda, hogy sikerült megszabadulnia makacs üldözőitől, de nem táplált magában hiú reményeket a folytatást illetően. Perceken belül újra a nyomában lesznek a hatóságok, lezárva az egész területet, úgyhogy muszáj megszabadulnia a feltűnően rommá lőtt A–18–astól és gyalog menekülni tovább az utcákon.

XIX.

Lando Calrissian épp a második sörét kortyolgatta az asztalánál, ráérősen nézelődve a csehóban, mikor a hercegnő felhívta a rossz hírrel. Valami okból lebukott a hatóságok előtt és kénytelen volt elmenekülni a parkolóból a kocsival. Már csak ez hiányzott! Ennyit arról, hogy baj nélkül megúszhatják a bevásárlást!

Nem lett volna szabad egyedül hagynia a lányt a járműben. Vagy még jobb lett volna, ha eleve el sem hozza magával, határozottan lebeszélve az útról. Amilyen zaklatott lelkiállapotban volt őfelsége az éjszakai sivalkodása óta, nem csoda, hogy csinált valami ostobaságot, amivel felhívta magára a zsaruk figyelmét. Nyilvánvaló, hogy ronggyá mentek az idegei a Felhővárosban történetek miatt és ezért nem tudott nyugton megülni a csinos kis fenekén. Most menekülhet a városon keresztül, mint az űzött vad. Őt meg jól itt hagyta a szószban.

Miután zsebre vágta komlinkjét, unott képpel körbesandított a kocsmában, rendőröket keresve a vendégek között, ám egyet sem látott, szerencsére. A Vidám Pilóta névre hallgató bár a délelőtti óra ellenére tömve volt mindenféle fajba tartozó újrjárókkal, akik a birodalmi blokád miatt a szomszédos úrkikötőben rekedtek és italozással próbálták elütni az időt. Közben beszélgettek és szidták a hatóságokat, meg a lázadókat, akiknek az egész felfordulást köszönhatték. A báró gond nélkül elvegyült köztük és pár perccel az érkezése után már szóba is elegyedett néhányukkal, egy megfelelő fickót keresve a bevásárláshoz.

Végül azonban úgy alakult, hogy egy Aruna Okonedo nevű hölgy mellett kötött ki, aki a legmegbízhatóbb választásnak tűnt a sok gyanús és gyanakvó alak között. Rövid szemezés után gálánsan meghívta a barna bőrű, középkorú és enyhén testes nőt egy kupa sörre. A sárga kezeslábast viselő pilóta a Gerrenthum és a Javin között ingázott évek óta egy konténerszállító teherhajón és eléggé lehangoltnak tűnt, mert – mint iszogatók közben elárulta – nemrég szakított a pasijával egy fiatalabb és karcsúbb leányzó miatt. A Bart Skerichként bemutatkozó szerencsejátékos azonban elég jóképű és elegáns legénynek tűnt a számára ahhoz, hogy feledtesse vele bánatát a megnyerő mosolyával.

Csevegés közben Lando beadott neki egy mesét arról, hogy nemrég édes románcba keveredett egy csinos, fiatal fruskával, Crystallal, akinek az apja magas rangú rendőrtiszt a fővárosban. És mivel nem volt hajlandó áldását adni a kapcsolatukra, lévén a lánya

habfehér bőrű, ő meg fekete, pár napja a csaj kérésére megszöktette őt a szülői házból. A hölgy bőrszínét csak azért említette, mintegy mellékesen, mert hallott róla, hogy a Gerrenthumon szokás eszerint megkülönböztetni az embereket, a magukat előkelőnek képzelő körökben legalábbis. Ráadásul ha Okonedo később valami okból mégis megpillantaná Leiát, legalább hihető maradna a sztorija.

A szőke pilótanő nyomban fölháborodott a diszkrimináción és válogatott trágárságokkal illette az apát, meg az egész pökhendi arisztokráciát a gyalázatos viselkedésük miatt. Így a szerencsejátékosnak nem esett nehezére bevallani, hogy azóta körözik őket, bár ő személy szerint még soha nem követett el semmi törvénybeütközőt és mélyen felháborítja az eset. Főként azért, mert sajnos most nem tudják elhagyni a bolygót, hogy új életet kezdjenek a Naboon. Üzemanyagra és alkatrészekre lenne szüksége a hajójához, amit egy vidéki leszállópályán rejtett el, de nem tud bevásárolni sehol, mert a lázadók miatt mindenkit ellenőriznek az üzletekben.

Arunát meghatotta a történet és nagylelkűen felajánlotta, hogy segít a párocskának a boldogsághoz vezető úton. Erre Lando hálás mosollyal letett elé az asztalra egy nagy halom kreditchipet és az adattábláját, rajta az árulistával. Majd közölte, hogy nagyon bőkezű lesz, ha elhozza neki a szükséges holmikat a szomszédos üzletből. A nő felhajtotta az italát, komlink hívószámot cserélt Barttal és enyhén dülöngélve távozott a Vidám Pilótából. A báró pedig megkönnyebbülten rendelt magának még egy pohár Ivaxi szőkét, hogy amellet várja meg a segítőkész pilótanő jelentkezését.

Most két lehetősége van Okonedónak. Vagy dörzsölt csibész módjára lelép a pénzzel és sosem látja viszont többé vagy becsületes lesz és teljesíti, amit ígért. Calrissian azonban bízott az emberismeretében, hogy jól választotta ki az illetőt és nem fog csalódni benne. Bizonyos szempontból ez is szerencsejáték volt és ő a szokott precizitásával mérte föl a nő reakcióit, hosszan elemezve a kockázatokat, mielőtt megtette volna tétjét. Ettől függetlenül a biztonság kedvéért úgy intézte, hogy Aruna lássa, sokkal több pénze van annál, mint amennyit átadott neki az igényelt áruk ellenértékeként. Így remélhetőleg a busás fizetség reményében nem fog megpattanni a kreditjeivel és a zsaruknak sem dobja fel merő állampolgári buzgalomból. Ha minden jól megy, egy órán belül leszállítja neki az árut egy bérelt tehertaxival és mindketten jól járnak. Miután kifizette a hölgyet, egyedül fog visszatérni a parkolóba, ahol gyorsan átrakja az egészet a kombi rakterébe és már mehetnek is vissza a Falconhoz.

Csak hogy az életben ritkán mennek simán a dolgok, legyen bármennyire gondos egyébként a tervezés és a kivitelezés. Úgy öt perccel azután, hogy Aruna elment, Organa felhívta, ideges suttogásával véget vetve Calrissian optimista nyugalmának. A tény, hogy a társa lebukott, számos súlyos következménnyel szembesítette az exkormányzót. Először is a környék perceként belül tele lesz rendőrökkel, akik nyilván a környező utcákat, üzleteket és kocsmákat is átfésülik a biztonság kedvéért. Másodszor a kombi rendszáma alapján hamar rájönnek, ki bérelte a járművet, így a Bart Skerich névre szóló iratait nem használhatja a továbbiakban. Harmadszor pedig szüksége lesz egy új kocsira, amiben elfér a rakománya és még a hercegnőt is meg kell találnia, mielőtt fülön csípnék a zsernyákok. Ha nélküle tér vissza az úrhajóhoz, a vuki garantáltan darabokra tépi dühében és Skywalkertől sem számíthat semmi jóra.

Ja, és persze nem feledkezhet meg arról sem, hogy a nyomozók gyorsan el fognak jutni Jalil Taraker járműkölcsonzójába, onnan pedig az utcai megfigyelőkamerák felvételeit átnézve a taxisofőrhöz, akinek menetnaplójából hamar kiderül a Falcon bűvőhelye. Szóval nagyon kell igyekeznie, ha előbb akar visszaérni a reptérre a kommandósoknál és Vader rohamosztagosainál a létfontosságú üzemanyaggal.

Gyorsan fölhajtotta maradék sörét és felállt, hogy távozzon a bárból. Mielőtt kilépett volna az ajtón, gondosan fejére húzta kapucniját és az alól szemlélte az utcán zajló

eseményeket. Valahol a távolban autóriasztók vijjogtak kitartóan, versenyt üvöltve egymással. A hang ide-oda verődött a magas házfalak közt, ezért nehéz volt megállapítani a forrását. Ám mivel fegyveres biztonságiak szaladtak a parkolóház irányába, Lando hamar kitalálta, mi, pontosabban ki okozhatta a felfordulást, idecsődítve az összes közelben bókászó egyenruhást.

Alig hagyta el a kocsmá környékét, lehajtott fejjel bandukolva a többi gyalogos között, az utca máris megtelt szirénázó rendőrségi siklókkal, meg robogókkal. A magasban elhúzott két T-16-os járőrgép és néhány lebegő rendészrobot is felbukkant a nyomukban. A zsaruk percekig belül lezárták mögötte a parkoló területét, így ha botor módra indul, sem juthatott volna a hely közelébe.

Jó ötszáz méterrel odébb betért egy másik kocsmába, ahol viszonylag kevesen lebzseltek és miután rendelt magának egy újabb pohár világos sört a pultnál, letelepedett az egyik hátsó boksztan. Elővette mobilját és bepötyögött egy rövid szöveges üzenetet Okonedónak, hogy az utcai felfordulás miatt el kellett hagynia a Vidám Pilótát és kicsivel távolabb a Fütyülő Matrózban várja. A nő pár perc múlva visszaírt, hogy rendben és hamarosan végezni fog a vásárlással. Utána bérel egy teherautót, amivel leszállíthatja neki a cuccot.

Így Landónak csak ülnie kellett, növekvő türelmetlenséggel várva a rakomány érkezésére. Legalább negyedóra telt el azóta, hogy beszélt Leiával és a csaj még mindig nem jelentkezett. Pedig mostanra valószínűleg megszabadult az A-18-astól és biztonságba jutott. Mégsem hívta őt, hogy megadja a pozícióját, ahol fölszedheti. Nem bírván tovább a kényszerű tétlenséget, beszélni akart a lánnyal, hogy megtudakolja, mi van vele? Aztán merő óvatosságból inkább egy szöveges üzenetet küldött neki, amire percek múlva sem érkezett semmi válasz. Csak nem esett valami baja? Lehet, hogy elkapták a zsaruk? Ha így van, talán már tudják az ő komlink számát is, ami alapján könnyen bemérhetik a pozícióját a közvetítőtoronyok segítségével. Akkor pedig vége a dalnak és mehet a börtönbe a lázadó barátaival együtt.

A felismerés nyomán Lando Calrissian ismét komolyan elgondolkodott azon, hogy talán mégis jobb lenne lelépnie a csapattól és önállóan folytatni az útját. Mert szép dolog a hűség, meg a lojalitás a bajtársakhoz, de semmi kedvet nem érzett ahhoz, hogy újra találkozzon Darth Vaderrel és ugyanúgy megkínózzák, mint Han Solót. Egy vérbeli szerencsejátékos mindig tudja, mikor áll vesztesre és időben kiszáll a buliból, mielőtt ingegatyája – vagy pláne az élete – rámenne a dologra. Ha most kidobja egy kukába a mobiltelefont és szépen odébbáll, még simán eltűnhet a nagyváros forgatagában. Aztán csak meg kell lapulnia valahol, amíg lecseng körülötte a felfordulás és utána könnyedén megpattanhat a bolygóról.

De a gondolat, hogy cserbenhagyja a hercegnőt és a többieket, határozottan kellemetlenül érintette. Ennyi erővel maradhatott volna Felhővárosban is, nem törődve a lázadókkal és akkor még meglenne a jól fizető állása. Agyában egymást kergették a különféle gondolatok, hol menekülésre, hol kitartásra buzdítva a férfit. Végül is kicsodák ezek a zűrös alakok a számára? Még csak nem is a barátai és alig ismeri őket. Egyedül a Solo iránt érzett büntudata és a Vaderrel szembeni dac vette rá, hogy megmentse őket az élete kockáztatásával. És nem mondhatni, hogy megköszönték volna a dolgot vagy pláne honorálni akarnák bármivel is az erőfeszítéseit. Sőt, épp ellenkezőleg! Még neki kell fizetnie szinte mindenért és folyamatosan játszani a jófiút, nehogy a vuki megint elkapja a torkát hirtelen haragjában!

Idáig jutott a helyzet elemzésében, mikor megcsörrent kezében a komlink, egy szöveges üzenet érkezését jelezve. Aruna Okonedo értesítette, hogy leparkolt a Fütyülő Matróz előtt a taxival. Lando megitta sörét és felállt, hogy csatlakozzon a nőhöz. S mivel sosem szeretett habozni, ha cselekedni kellett, nehéz szívvel ugyan, de meghozta

kényszerű döntését, engedve a józan ész sürgető parancsának. És az egyik fal melletti szemetes kukába ejtette a mobilját.

XX.

Amióta csatlakoztak a planetáris blokádot alkotó flottához, Kia Parsdennek nem volt egy nyugodt perce sem a Persistence csillagromboló fedélzetén. Annak érdekében, hogy mielőbb harcra kész állapotba hozzák a hajót, ő és a tisztikara egész nap föl-alá rohangáltak a hatalmas jármű belsejében. Intézkedtek, utasításokat adtak, sürgettek és fenyegetőztek ha kellett, próbálva minél gyorsabb munkára ösztökélni a sérült szekciók kijavításán dolgozó személyzetet.

A puyooli baleset során huszonnyolc részleg sérült meg súlyosan, amikor a rombolóba csapódó nagyobb jégtömbök átszakították a páncélozott burkolatot. A szomszédos helyiségekből pillanatok alatt megszökött a levegő, megölve mindenkit, akin nem volt nyomásálló védőruha. S bár a héjazatot azóta befoltozták az űrdokkban, tizenegy szekció még mindig romokban hevert, amiket szinte teljesen újjá kellene építeniük a törzsben. Feltéve, hogy egyszer majd lesz hozzá alkatrészük. A Kuat Hajógyár gyndinei telepéről két hete megrendelt gépek és berendezések ugyanis továbbra sem érkeztek meg. Sőt, a flotta logisztikai központja még csak konkrét időpontot sem tudott mondani Parsden ismételt megkeresésére, hogy hány nap múlva tudják leszállítani nekik az igényelt eszközöket.

Kiát mégsem ez bosszantotta igazán, hanem az, hogy a Persistencet milyen komoly károk érték a fegyverzetében. Mintha kiverték volna a fogait egy kocsmai verekedésben, olyan siralmas látványt nyújtott az ék alakú harcjármű a karbantartó központban kivetített holografikus műszaki rajzon. A sérült részeket piros, a javítás alatt állókat narancs színek jelölték az ábrán, végig a törzs egész hosszában. Ezt minden nap megnézte legalább egyszer, hogy pontos képe legyen az aktuális helyzetről és ahová csak lehetett, személyesen is ellátogatott, felügyelni a munkálatokat. De minden igyekezete ellenére sem csökkent a piros zónák száma olyan mértékben, mint szeretne volna.

A nehéz turbólézer ütegek majdnem harmada, tizenkilenc ágyú még mindig nem működött. A hatalmas Taim and Bak XX–9-es lövegek többsége annyira szétroncsolódott a gázóriás törmelékgyűrűjén való átbukdácsoláskor, hogy teljesen ki kell majd cserélni őket, az ágyútornyokkal együtt. A Borstel NK–7-es ionágyúuk még rosszabbul jártak, belőlük csak kilenc vészelt át sérülés nélkül a jégverést. Ez utóbbi kifejezést egyébként a személyzet használta előszeretettel a baleset szó helyett, mintha ettől kevésbé lett volna súlyos a végeredmény. A Phylon Q7-es vonósugár generátorok azonban nagy meglepetésre mind működőképesek maradtak, akár a csatahajó hangárja. Így gond nélkül tudtak vadászgépeket indítani és fogadni, amik folyamatosan cirkáltak a rájuk bízott űrszektorban a Gerrenthum körül.

Parsden a másodtisztjét bízta meg a járőrszolgálat irányításával a hídon, mert tudta róla, hogy korábban TIE pilótaként szolgált a flottában és szakértője a feladatnak. Mark Zegna dolga volt a sérült szektorok helyreállítását felügyelni, míg a kapitány a fegyverzet rendbehozatalára koncentrált. A csillagromboló sebhelyes képű főmérnökével, a görnyedt hátú Bernie Eunsung századossal közösen végigjárta a tönkrement turbólézer ütegeket és próbáltak valami megoldást találni az alkatrészhiányra. A karbantartóműhelyben ugyan számos építőanyagot elő tudtak állítani a roncsok újrahasznosításával, de a minikemencéjük és a tárgynyomtatók segítségével csak kábeleket, burkolóelemeket, támgerendákat és szerszámokat lehetett készíteni. És ezeket is lassan, kis mennyiségben. Elvégre a Persistence egy hadihajó volt, nem mozgó alkatrészgyár.

– Ha nem kapjuk meg az utánpótlást, legalább fél évbe fog telni, mire a műhelyben legyártjuk az összes holmit. – magyarázta Eunsung a kapitánynak menet közben. – De számítógépeket, pajzsgenerátorokat és lézerágyúkat akkor sem tudunk csinálni. Szóval azzal kell beérnünk, amink van.

A főmérnök régi motoros volt a szakmában, aki már a köztársasági flottában is szolgált a Klón háború idején, egy Acclamator-osztályú támadóhajó segédgépészeként. Hosszas tanakodás után végül ő javasolta Kiának, hogy ha ennyire sürgős helyreállítani a tűzerőt, szedjék szét a javíthatatlan lövegeket és a használható darabjaikat építsék be a kevésbé sérült ágyútoronyokba. Becslése szerint ezzel a tizenkilenc toronyból egy nap alatt összetákolhatnak ötöt és így a romboló jobb oldala kevésbé lesz védtelen egy támadás esetén. Nem mintha az a veszély fenyegetett volna, hogy a lázadók lecsapnak a Gerrenthum körül összpontosuló flottára, de Parsden azonnal elfogadta az ajánlatát. Még ez is jobb, mint hiába várni az utánpótlásra.

Miután meghozta döntését és az emberek, javító droidok munkához láttak, a kapitány és a főmérnök máris továbbindult, hogy megbirkózzanak a következő feladattal. Tucatnyi sürgős problémát kellett orvosolniuk az ezerhatszáz méter hosszú hajótest különböző pontjain, így a nap végére annyit lifteztek és gyalogoltak, hogy teljesen kimerültek tőle. Kia végül pihenni küldte Eunsungot, ő pedig összeszedte maradék erejét és felsietett az irányítótornyba, tájékozódni a lázadók után folyó hajszárról. Mielőtt visszatérne a kabinjába, hogy kialudja magát, még feltétlenül tudni akarta, rábukkantak-e már a bolygót átfésülő csapatok a Millennium Falcon nyomára?

– Van valami hír a lázadókról? – kérdezte Strub századostól, egyenesen belépve a kommunikációs részlegbe.

A helyiségben tucatnyi tiszt üldögélt a félkörben elhelyezett műszerkonzolok előtt és mindannyian a beérkező adásokat hallgatták, időnként odabökve ujjukkal az érintőképernyőkre vagy halkan mondván valamit a fejhallgató mikrofonjaikba. A helyiségben folyamatos volt a zaj, ahogy az emberi beszéd és elektronikus csipogás összekeveredett a berendezések monoton zúgásával.

– Nincs, kapitány! – pillantott fel rá Ariyon, aki az egyik képernyő előtt gubbasztott és a szektorban tevékenykedő birodalmi csapatok rádióforgalmazását figyelte egész nap. – De több csempész és bűnöző fennakadt a hálón az elmúlt órákban.

– Azok nem érdekelnék! – legyintett Kia csalódottan. – A Millennium Falcon miatt tartjuk fenn a blokádot! Arra kell koncentrálnunk! Azonnal szóljon, ha megtalálták a járművet!

– Úgy lesz, asszonyom!

Parsden a homlokát masszírozva előresietett a parancsnoki hídra, hogy megnézzé, miként boldogul Toby Ligamare a romboló és a kiküldött vadászgépek irányításával. Ez volt az első alkalom, hogy ilyen komoly feladatot bízott a másodtisztjére és egész nap nem ellenőrizte a munkáját. Szóval ideje számon kérni rajta az eredményeket.

Ligamare azonban nem tartózkodott a hídon. Rövid kérdezősködés után a hadműveleti tárgyalóban találta meg a fickót, ahol épp Yuranda főhadnaggyal vitatkozott az optimális járőrvonalak kialakításán. Előttük a nagy monitorasztalon bonyolult pályagörbék és számítások alkottak kusza egyveleget az űrtérképen, amin egy szakértő szem is nehezen tudott volna eligazodni. A fáradhatatlannak tűnő Iritani ezredes szintén ott volt, de mivel senki sem kérte ki a véleményét, bölcsen hallgatva állt az asztal túloldalán és türelmesen figyelte a tiszteket.

– Uraim! Hogy boldogulnak a feladatukkal? – érdeklődött Kia, végigmérve a vitába belemelegedett embereit.

– Kapitány! A vadászgépeink pár órája elfogtak egy szökni próbáló teherhajót, ami nem akarta alávetni magát az átvizsgálásnak! – jelentette a másodtiszt fegyelmezetten. – A járművet visszatereltük a várakozó folyosóba. Nem tanúsított ellenállást, ezért az

Avengerre bízta a személyzet kihallgatását és a rakomány átkutatását. Más incidens nem történt.

– Kérem az eseményről készült jelentést!

Parsden hagyta, hogy Ligamare elé tolja ujjával a monitorasztalon az aktát és kinyitotta az állományt. Gyorsan végigfutott az összefoglalón, megnézte az elfogásról készült felvételeket és a renitens űrhajó adatait. Egy koréiai YT–2000-es volt az, aminek fedélzetén egy csapat gerrenthumi bűnöző próbált meg kereket oldani több láda adómentesen szerzett kreditchip társaságában. Az Avenger személyzete nem pazarolta rájuk az idejét, rögtön átadták őket a helyi űrhatárőrségnek a zsákmánnyal együtt.

– Rendben! Szép munka, Toby! Csak így tovább...! – dicsérte meg a tisztet közömbösen, leplezni próbálva csalódottságát, amiért nem egy csapat lázadót sikerült fülön csípníük. – A vadászgépeink századonként kerülnek bevetésre?

– Igen, asszonyom. Négy óránként váltjuk őket a szektorban és párosával járőröznek a kijelölt területen. Yuranda főhadnaggyal több pályagörbét is kipróbáltunk a nap folyamán, hogy optimalizáljuk a felügyelt zóna lefedettségét, de az eddigi eredmények eléggé ellentmondásosak.

Ligamare kissé bizonytalannak tűnt, ám eszébe sem jutott elkendőzni az igazságot Parsden előtt, amiért a nő kifejezetten hálás volt neki. Főleg azért, mert Iritani ezredes ott ácsorgott a háttérben és árgus szemmel figyelte a munkájukat. Az összes főtiszt tudta a hajón, hogy a vizsgálóbizottság nem csak a kapitány, de az egész személyzet munkáját értékeli, ezért mindenki igyekezett a legjobb formáját nyújtani előttük.

– Mivel kapcsolatban? – sóhajtott föl Kia, előre sejtve, miféle problémái adódhattak az embereinek.

Biztos megint valami lényegtelen részletkérdésen akadtak el, mint korábban már számos alkalommal, ha rájuk bízott egy fontos döntést. Ligamare és Yuranda remek katonák voltak, de hiányzott belőlük a lényeglátás és a mellékes dolgok átugrásához szükséges merészség. Persze nem is arra képezték ki őket, hogy a saját fejük után menjenek és bátran eltérjenek a szabvány birodalmi taktikától. Az önállóság az a luxus, amit csak a kapitány engedhet meg magának egy csillagrombolón.

– Próbáltuk csökkenteni a vadászgépek üzemanyag fogyasztását. Azzal, hogy minél energiatakarékosabb pályákon járőrozttetjük őket, tovább maradhatnak odakint. De ezzel csak rontottunk a lefedettségen és réseket hagytunk a szektorunkban.

– Ne törődjenek az üzemanyaggal! Az bőven a rendelkezésünkre áll! Koncentráljanak arra, hogy senki ne szökhessen meg a bolygóról! – mondta Parsden a kelleténél kissé szigorúbban. – A blokádon nem lehetnek rések! Egy törpe mynock sem osonhat át a szektorunkon! Megértették...?

Kia nagyon nem szerette volna, ha akárcsak egyetlen hajó is átcsúszik véletlenül a rábízott területen és sikerül elmenekülnie előlük. Attól még, hogy a Persistence működési nehézségekkel küzd, nem lehetnek kevésbé hatékonyak a flotta többi egységénél. A két tiszt persze bűnbánó képpel nézett rá és olyan szorgosan bólogattak indulatos szavaira, mint a diákcsíny miatt felelősségre vont kadétok az Akadémián.

A nő erre lehiggadt és fegyelmezetten visszafogta magát, elvégre nem történt semmi baj és mindenki rendesen végezte a munkáját. Ugyanakkor pontosan tudta, milyen következményekkel járna, ha a lázadók éppen az ő hibájukból szöknének meg a rendszerből. Rögtön elbúcsúzhatna a kapitányi posztjától és még az is lehet, hogy Darth Vader magához rendeli a zászlóshajójára, jelentéstételre. Akkor pedig valószínűleg úgy fogja végezni, mint sok más főtiszt a flottában. Egy láthatatlan vasmarok szorítja össze a torkát és szép lassan megfojtja. Mert a nagyúr közismerten nem bocsátja meg a hibákat és szereti személyesen végrehajtani az ítéletet a bűnösökön...

Idegesen megrázta fejét, hogy elűzze gondolataiból a fulladásos halál kényszerképzetét. Csak nyugi! Azzal nem segít magán, ha az életéért aggódik. Inkább az előtte álló feladatokra kell koncentrálnia. Úgy van rá a legnagyobb esélye, hogy megússza a következő napokat. A vizsgálat végéig csak nem fog elkövetni semmi főbenjáró mulasztást! A lényeg, hogy ne engedjék meglépni a lázadókat. A Millennium Falcon egyszer már lerázta őket. Ez nem fordulhat elő újra. Épp ezért úgy döntött, holnaptól személyesen fogja irányítani a járőrözést a hídról és inkább Ligamaret küldi le a hajótörzsbe, hogy felügyelje a javítási munkálatokat.

Miután néhány szóval eligazította tisztjeit, visszatért a hídra és fáradtan előresétált a megfigyelőablakok hosszú sorához. Vetett egy unott pillantást a Gerrenthum távolban ragyogó kék és zöld gömbjére, ami körül hemzsegték a blokád miatt feltorlódott civil járművek. A látvány roppant impozáns volt, ő mégsem tudta élvezni ezúttal, főként a felelősség nyomasztó súlya miatt. A Persistence stacionárius pályamagasságon keringett a blokád alá vont bolygó körül, ahonnan kényelmesen belátták a feljük forduló oldalát. A flotta többi nagy hajójához hasonlóan nekik is az volt a dolguk, hogy a műszereikkel folyamatosan ellenőrizték az úrforgalmat és ne engedjenek senkit megszökni átvizsgálás nélkül a térségből. Ahhoz túl messze voltak, hogy a távérzékelőkkel végigpásztázhassák a felszínt, ezért csak az orbitális pályán keringő nyomkövető egységek adataira támaszkodhattak. Szerencsére a helyi hatóságok a blokád kezdete óta folyamatosan megosztották a saját megfigyelő műholdjaik adatait a császári flottával, de Kia tudta jól, hogy így sincs könnyű dolga a Millennium Falcon után kutató csapatoknak.

Egy huszonöt méter átmérőjű csészealjat megtalálni odalent olyan, mint tűt keresni a szénakazalban. Hiába a több száz műhold és a folyamatosan járőröző vadászgépek, űrhajók és fregattok hada, ha kétszázötvenmillió négyzetkilométernyi szárazföldi területet kell átfésülniük napjában többször is. A lázadók nyilván álcázták vagy elrejtették valahová a hajójukat, különben már rég fölfedezték volna őket a légi felvételeket elemző számítógépek. Ha a felszínre küldött birodalmi csapatok és a helyi karhatalmi erők minden bűvőhelyet átvizsgálnak, jó esetben két-három nap alatt rábukkanhatnak a szökevényekre. Akkor pedig valószínűleg megkísérelnek majd kitörni a csapdából. Ezért a csillagrombolóknak folyamatosan készen kell állniuk, hogy megállítsák őket.

Parsden agyában egymást kergették a gondolatok, ahogy a kialakult helyzetet mérlegelte. Ha a lázadóknak sikerült jól elrejtetniük a bárkájukat, például egy raktárépületben vagy egy erdő mélyén, akár hetekig is bujkálhatnak odalent. Márpedig minél tovább tartják fenn a zárlatot, annál nagyobb gazdasági károkat okoznak a bolygónak és az itteni polgároknak, amivel könnyen maguk ellen fordíthatják a lakosságot. Remélhetőleg Piett admirális és Vader nagyúr tudják, mit csinálnak és nem fogják hagyni odáig fajulni a helyzetet.

A nőt annyira lefoglalta az elmélkedés, hogy észre sem vette helyettesét, aki halkan odalépett a jobb oldalához. Csak a kisvártatva felhangzó diszkrét torokköszörülésre figyelt fel, csodálkozó pillantást vetve türelmesen várakozó első tisztjére.

– Kapitány! Lejárt a szolgálati időnk! Az éjszakai személyzet átvette a hajó irányítását!

– Köszönöm, Zegna!

– Van valamilyen különleges parancsa a következő órákra, asszonyom? – érdeklődött visszafogott kíváncsisággal Mark, mélyen a szemébe nézve felettesének.

– Nem, nincs...! Hogy haladnak a javítással a sérült szektorokban?

Kia állta a férfi sokatmondó tekintetét, jóleső elégedettséggel merülve el annak szívmengető pillantásában. Csak ketten voltak a megfigyelőablakoknál, mert az ügyeletes személyzet a híd hátsó részén vagy az irányítóárkokban dolgozott, ügyet sem vetve rájuk. Így nem volt fültanúja a beszélgetésüknek.

– A huszonkettes és huszonhármass részlegeket teljesen megtisztítottuk a törmelékektől. Négy további rekeszt pedig hozzáférhetővé tettünk a munkások számára, ideiglenes zsilipek beépítésével. Mire megjönnek az igényelt alkatrészek, a legtöbb terület készen áll az új gépek telepítésére.

– Csak az a baj, hogy fogalmam sincs, mikor lesz az! – húzta el száját rosszkedvűen a nő, magában lesújtó véleményt formálva a flotta logisztikai központjáról. – Más egyéb...?

– Az előbb voltam a gyengélkedőn, megnézni a sérülteket!

– Ja, persze! Róluk egészen megfedekeztem! – mondta összevont szemöldökkel Kia.

Amióta elhagyták az alacsony parkolópályát, annyi minden történt, hogy eszébe sem jutottak az egészségügyi részlegben ápolott katonák. Pedig előtte minden nap meglátogatta őket, szinte már túlzott gondossággal odafigyelve az állapotukra. Ne szenvedjenek hiányt semmiben.

– Két rohamosztagos ma elhagyta a kórházat és újra szolgálatba álltak. Már csak negyvenöten szorulnak ellátásra.

– Plusz az a százvalahány ember, akiket odalent ápolnak! – mutatott a Gerrenthum gömbjére komoran a kapitány.

A súlyosabb sebesülteket úrkompokkal szállíttatta le a bolygóra, amint megérkeztek, mert a helyi kórházakban lényegesen jobb ellátást tudtak biztosítani számukra, mint a csillagromboló szűkös orvosi részlegében. Néhányan közülük sosem fognak teljesen felépülni, így leszerelik őket a flottától és vissza kell térniük a civil életbe. A többiek meg csak hetek, hónapok múlva állhatnak újra szolgálatba. És mindez azért történt, mert ő ostobán hagyta, hogy Han Solo bolondot csináljon belőle a Puyoolnál!

Kiának újfent ökolbe szorult a keze dühében, ahogy a koréliei csempészre gondolt és alig tudta türtőztetni magát, ki ne fakadjon a lázadókat szidva. Az eset óta számtalanszor végiggondolta a rebellisek üldözése során történeteket, többször is újranezve a különböző szenzorok és kamerák felvételeit, ám képtelen volt hibát találni a saját döntéseiben. Mindent jól csinált, mégis csúnyán rajtavesztett az akción. És ezt roppant nehéz volt feldolgoznia lelkileg.

– Sajnálatos veszteség, de ilyen a háború! – bölcselkedett Zegna, nem izgatva magát túlságosan a szerencsétlenül jártakon. Főleg mert egész más tervek foglalkoztatták elméjét a kapitányával kapcsolatban.

– Kívánja, hogy ma este meglátogassam önt a kabinjában? – kérdezte egészen halkán, hogy csak Kia hallja gondosan megválogatott szavait.

Ők ketten pár nappal az Anoat rendszerben történtek előtt jöttek össze, miután a férfi heteken át óvatosan kerülgette gyönyörű felettesét a fedélzeten és apró bókokkal próbálta kipuhatolni, meddig mehet el nála. Aztán egy alkalommal, mikor meglátogatta a kabinjában, hogy négy szemközt jelentést tegyen neki, mintegy véletlenül átkarolta a nőt és az nem húzódott el. Sőt, még csak nem is tiltakozott az érintése miatt! Épp ellenkezőleg! Egy perccel később már vadul csókolóztak és a kapitány szenvedélyesen az ágyára döntötte jóképű helyettesét.

Az első légyottot azonban sajnos nem követték újabbak, mert a puyooli jégverés alaposan felforgatta körülöttük a dolgokat és Kia megkérte a férfit, amíg nem rendeződik a helyzet, tartsanak szünetet a kapcsolatukban. Csakhogy Mark Zegna már nagyon unta a tétlenséget és szeretett volna újra összebújni a szőke szépséggel a kincstári takaró alatt.

– Nem! Már mondtam önnek, Mark, hogy amíg a vizsgálóbizottság a fedélzeten van, tartanunk kell a távolságot! Főleg most, amikor feladatot kaptunk! – suttogta kissé feszülten Parsden, gyorsan körbesandítva, nem figyeli-e őket valaki a távolból.

Bár a csillagromboló parancsnokaként meglehetősen magányosnak érezte magát, mégsem akarta megkockáztatni, hogy lelepleződjék a személyzet és főleg Iritani ezredes előtt. Motti ellentengernagy halála óta először volt férfival, mert az elmúlt években

igyekezett kizárólag a munkájára és a karrierjére koncentrálni, távol tartva magától az udvarlókat. Főként ennek volt köszönhető, hogy lefeküdt Zegnával, mivel hevesen emésztette a vágy egy izmos testű és odaadó férfi iránt, akinek van bátorsága kezdeményezni. Az első tisztén kívül csak Ariyon Strub százados mert kikezdeni vele korábban, de vele eszébe sem jutott enyelegni, mivel tudta a személyi aktájából, hogy sűrűbben változtatja a partnereit, mint más az alsóneműjét. Kia Parsden pedig egy olyan szeretőt akart magának, aki csak az övé és nem hozhatja kényelmetlen helyzetbe, amennyiben kitudódik a kapcsolatuk.

– Nem maradnék sokáig! Szerintem senki nem fogja észrevenni...! – próbálkozott rábeszélően Zegna, de nem tudta meglágyítani a kapitányának izgatottan dobogó szívét.

– Akkor sem! Türtőztesse magát! – szólt rá Kia szigorúan. Amire a férfi nem mondhatott mást, csak amit a főnökének válaszolhat az ember, ha meg akarja tartani az állását.

– Ahogy óhajtja, szépséges úrnőm!

Szándékosan használta az úrnő kifejezést, hogy ezzel is jelezze Parsden számára, ki parancsol a fedélzeten – és az ágyban. S apró mosolyra húzódott a szája, mikor észrevette a hölgy orcáját elöntő halovány pírt. Kia egy darabig hallgatott, majd lassan, vontatottan beszélni kezdett, valamivel engedékenyebbnek mutatkozva kedvese előtt.

– Viszont amikor legközelebb szabadságra megyünk, örülnék, ha velem tartana...! Egy kellemes üdülőbolygóra, ahol zavartalanul együtt lehetünk néhány hétig...! Rendben?

– Megegyeytünk...! Számolni fogom a napokat...! – vigyorodott el Zegna, roppant elégedetten a válasszal. Aztán észbe kapott és komoly képpel biccentett, nehogy egy távoli szemlélőnek feltűnjön a bájcsevegésük.

Óvatossága nem volt alaptalan, mert a parancsnoki hídon feltűnt Trax Iritani szikár alakja, aki a hadműveleti tárgyalót elhagyva ráérősen sétálgatott a fedélzeten, a személyzet munkáját figyelve.

– Jó éjt, Mark! – búcsúzott el tőle Kia kimérten, szigorúan hivatalos hangon.

– Jó éjt, kapitány! – mondta az első tiszt és sarkon fordulva magára hagyta vonzalmának tárgyát a megfigyelőablakok sora előtt.

Kia Parsden elgondolkodva bámult a férfi után és azon tűnődött, vajon megéri-e azt a napot a Persistence kapitányaként, amikor majd üdülni mehet néhány hétre a rombolóról? Ahogy a dolgok álltak, ebben csöppet sem lehetett biztos. De legalább van még egy oka, amiért érdemes küzdenie és mindent megtenni, amit csak módjában áll a birodalmi flotta tisztjeként.

XXI.

Miután többször irányt váltott, egyik utcából a másikba kanyarodva az emeletes házak között, pár kilométerrel odébb kijutott egy kisebb térre a bérkocsival. Előtte megsűrűsödött a forgalom, valamiért feltorlódtak a járművek a környező utakon. A navigációs számítógép ugyan már korábban jelezte neki, hogy dugóhoz közeledik, de Leia úgy vélte, könnyebben eltűnhet a hatóságok előtt a tömegben, ha itt szabadul meg a terepsiklótól. A rommá lőtt A–18-as hátuljából még mindig szivárgott a füst és a két működőképes légturbinából is az egyik gyanúsan köhögni kezdett. Ráadásul határozottan nehezebbé vált a gép kormányzása, mert megsérülhettek a manőverező fúvókák, így kénytelen volt lassítani, nehogy belerohanjon az út szélén parkoló járművekbe.

A műszerfalba épített képernyőn színes kijelzések és szöveges tájékoztatók villogtak, a különféle meghibásodásokról tudósítva őt. Ezek közül csak az egyik töltötte el örömmel, ami szerint a fedélzeti adatrögzítő is tönkrement. Remek! Így legalább nem neki kell

szétlőnie, mielőtt elhagyná a járművet.

A hercegnő tudta, hogy bármikor lerobbanhat, ezért egy olyan helyet keresett a siklónak, ahol nincsenek biztonsági kamerák és őrszemélyzet, illetve takarásban lesz a légi megfigyelők elől. Sajnos azonban a lakónegyed utcáin és a téren sehol sem talált üres parkolót, hiába nézelődött. Viszont kanyarodás közben nekiment egy teherautónak és végigkaristolta az oldalát. Csak ezután vette észre a tér közepén álló, sisakos klón katonát ábrázoló kőszobor fölött lebegő rendészrobotot, ami érzékelőivel a körforgalomban haladó járműveket és a gyalogosokat kémlelte. A gyanúsan imbolygó, füstöt eregető acélkék kombit meglátva elhagyta őrhelyét és utána indult, hogy jobb képeket közvetíthessen a rendőrség parancsnoki központjába.

Organa szeretett volna gyorsítani, hogy eltűnjön a drón szeme elől, de az úton teljesen feltorlódott és lelassult a forgalom. A járdán pedig két gyalogos rendőr bukkant fel előtte egy robotgömb társaságában, ugyancsak felfigyelve rá. A lány hirtelen rájött, hogy mindjárt csapdába esik a téren, mert túl sokáig várt a jármű elhagyásával. Azonnal ki kell ugrania belőle, mielőtt körbeveszik és elfogják.

Megállította a kombit az út közepén, nem vesződve tovább vele. A szomszédos ülésen heverő pisztolyához kapott, fél kézzel kicsatolva biztonsági övét. Ha kell, inkább meghal a tűzharc közben, de nem fogja hagyni, hogy letartóztassák. Elszántan kinyitotta az ajtót és ki akart ugrani a kocsiból, mikor eszébe jutott, hogy Lando a hátsó ülésen hagyta táskáját, benne a zsákmányolt birodalmi rohamkarabéllyal. Gyorsan hátranyúlt és az ölébe rántotta a csomagot. Kapkodva szétnyitotta és kiemelte belőle a koromfekete E-11-est. Ez mégiscsak hatékonyabb fegyver, mint a lézerpisztoly és jóval több energia van a tárában. Vétek lenne itt felejtetni. Kabátja belső zsebébe dugta a DL-44-est és kipattant a kocsiból. A rendőrök már csak nyolc-tíz méterre voltak tőle, míg mögötte dudálni kezdett egy ezüstszerű terepsikló sofőrje, amiért elállta az utat.

Amint a járőrök meglátták, hogy sugárvetője van, az oldalfegyverükhöz kaptak és kiabáltak valamit, de nem lehetett érteni a zajban. Leia habozás nélkül tüzet nyitott a két zsarura a kombi takarásából, hogy visszavonulásra kényszerítse őket. Az élénkvörös energianyalábok sisteregve vágódtak a köztük parkoló gépkocsiba és a szemközti épület falába, kirobbantva egy bolt kirakatának üvegtábláját, majd a csapnivaló célzásnak köszönhetően leszakították a holografikus cégér projektorát az ajtó fölül. Az egyenruhások erre sürgősen fedezék után néztek, lekuporodva a jármű mögé, ahonnan kisvártatva visszalöttek.

A hercegnő lebukott a sistergő lézersugarak elől és megfordult, hátát a karosszériának vetve. Felnézett a másik irányból közeledő drónra, ami szirénázva és a lámpáit villogtatva lebegett a magasban, úgy hat-hét méterre tőle. Teleobjektíves kamerái egyenesen rá szegeződtek, de nem sokáig tudott élő közvetítést adni a téren zajló eseményekről, mert a lány két pontos lövéssel megrongálta. A robot szikrákat és lángoló alkatrészeket szórva magából az alatta álló sötétzöld terepsiklóra zuhant, nagy csattanással behorpasztva a tetejét.

A történeteket látva a környéken sétálgató civilek felocsúdtak és kiabálva, sikoltozva menekülőre fogták vagy igyekeztek oltalmat találni a kapualjakban és a parkoló járművek mögött. A tér pillanatok alatt kiürült, míg a dugóban rekedt gépkocsik utasai inkább lebuktak a műszerfal mögé, nehogy egy kósza sugárnyaláb eltalálja őket. Leia sem vesztegette az idejét bámészkodásra, mert közben hátulról megkerülte az A-18-ast és a járdán felé guruló robotgömböt is szétlőtte, ami nekiment egy lámpaoszlopnak és darabjaira hullott. Egy mellette tébláboló RA-7-es protokoll droid erre rémülten magasba emelte kezeit, jelezve, hogy fegyvertelen és megadja magát.

A rendőrök most már folyamatosan tüzeltek rá, egymást fedezve mozgás közben, ahogy igyekeztek közelebb férkőzni hozzá. A becsapódások irányából Organa rögtön

tudta, hogy szétváltak az úton sorakozó járművek takarásában és rövidesen be fogják keríteni. Éberén ide–oda villanó szeme észrevett egy szűk mellékutcát pár méterrel hátrébb, amerre gyorsan eltűnhetne a zsaruk elől. Egy pillanatig sem habozott, hanem feje fölé emelte a nehéz katonai sugárvetőt és vaktában lödözni kezdett a járőrök irányába. Nem takarékoskodott a munícióval, mert azt akarta, hogy amazok lehasaljanak a betonra és elmenjen a kedvük az üldözésétől. Aztán fölállt és immáron célzott lövésekkel sorozta meg a járdán hasaló fickót, majd az úton meggörnyedve előrelopakodó társát is. Nem találta el őket, de mindketten visszavonultak, megrettenve a kócos hajú amazon harciasságától. Akinek közben úgy dobogott a szíve a stressztől, hogy majd kiugrott a mellkasából.

Magasan a levegőben egy T–16-os rendőrségi járőrgép bukkant fel, egyenesen a tér felé tartva. Leia tudta, hogy ideje menekülőre fogni, mielőtt megérkezne az erősítés. Annál is inkább, mert a folyamatos tüzeléstől felhevült E–11-es csöve hirtelen besült és az egyébként igen megbízható fegyver elakadt. Először azt hitte, lemerült benne az energiacella, de aztán meglátta a töltésjelzőt és hamar megértette, hogy más a baj. Rövid habozás után a földre dobta a használhatatlan karabélyt és megfordulva futásnak eredt a házsarok irányába. Menet közben rántotta elő pisztolyát a belső zsebéből, minden eshetőségre készen. De senki sem lőtt utána és mikor befordult a mellékutkába, ott sem ütközött ellenállásba. Csak pár tucat rémült polgárral találkozott, akik azonnal félrehúzódtak az útjából és döbbenetn nézték, ahogy lobogó frizurával elrohan köztük, kizárólag a menekülésre koncentrálna.

Nem látott maga előtt egyenruhásokat, sem biztonsági droidokat. Ettől hirtelen észbe kapott és a következő saroknál lefékezve gyorsan visszadugta zsebébe a DL–44–est. Ideje befejezni az ámokfutást és elvegyülni a békés járókelők közt. Kapkodva összehúzta magán a bőrdzsekit, föltette napszemüvegét és arcába húzta szétzilált tincseit. Majd igyekezőn a lehető legtermészetesebben mozogni, kilépett a szomszédos utcára. Bősen lihegve körbesandított, villámgyorsan felmérve a terepet, aztán jobb felé indult, hogy mielőbb eltávolodjon a tűzpárbaj helyszínétől. A zsaruk már nyilván a nyomában vannak, ezért sürgősen el kéne tűnnie az utcáról.

Körülötte mit sem sejtő emberek, lutrilliaiak és nothoiinok mászkáltak, az egymás mellett sorakozó boltok kínálatát nézegetve vagy ráérősen beszélgetve. Leia először arra készült, hogy betér valamelyik üzletbe és ott várja ki, ráérősen vásárolgatva, amíg elül odakint a láрма. Aztán pár méterrel odébb meglátott egy sárga siklóbuszt, ami épp lefékezett, hogy beforduljon a megállóba. A lány gondolt egy merészet és csatlakozott a tucatnyi várakozó utashoz, felszállva a járatra, amiről azt se tudta, hová fogja vinni. Közben minden pillanatban várta, hogy valaki felkiált a háta mögött és az üldözői tüzet nyitnak rá. Ám semmi ilyesmi nem történt.

Mégis csupán akkor sóhajtott fel megkönnyebbülten, végre kifújva magát, mikor az ajtók bezárultak és a kocsí lassan elindult velük a lomhán hömpölygő forgalomban. Kinézve az ablakon nem látott a nyomában loholó rendőröket, így optimistán feltételezte, hogy sikerült leráznia őket. Jegye ugyan nem volt, de venni sem tudott volna a sofőrtől vagy a kalauztól, mert a busz annyira tele volt, hogy mozdulni is alig lehetett benne. Ezért inkább megkapaszkodott a feje fölött futó fémrúdban és kerülve az utasok tekintetét, türelmesen várta a következő megállót.

Egy kilométerrel odébb a biztonság kedvéért leszállt a járműről és fejét lehajtva sietett tovább egy mellékutkában, olyan magabiztossággal, mintha tudná hová tart. Ha valaki észrevette őt felszállás közben és értesítette a rendőrséget, mire megállítják a buszt, hogy átvizsgálják, régen messze jár. Több száz métert tett meg így, folyamatosan kémelve maga előtt az utcán mászkáló szerves lényeket és robotokat. Közben pedig eszébe jutott, hogy nem ártana tudnia, hol is van éppen és merre tart. Turkálni kezdett a zsebeiben, s

megdöbbenve fedezte föl, hogy nincs nála a térképtekercs. A kocsiban felejtette a nagy sietségben! A műszerfalra tette, ahonnan a komlinkkel együtt leesett és begurult az anyósülés alá. Nélküle esélye sincs eligazodni ebben a hatalmas metropoliszban!

Elővette a mobiltelefont, hogy értesítse Landót a helyzetéről. A készülék bejövő szöveges üzenetet jelzett. Pár perce kaphatta, amikor épp a lövöldözéssel volt elfoglalva, ezért nem hallotta a csörgését. Ahogy várható volt, a báró érdeklődött utána, miért nem jelentkezik? Fel akarta hívni a férfit, ám ekkor észrevette, hogy előtte szokatlanul megszorodtak a járókelők. A legtöbbjük arrafelé ment, amerre ő, kisebb csoportokba verődve és ingerülten beszélgettek valamiről. Nem akarván ennyi szem és fültanú előtt sutyorogni, gyorsan zsebre vágta a ketyerét és éberén továbbhaladt. De csak akkor jött rá, hová keveredett, miután kiért egy tágas térre, ahol hatalmas tüntetés zajlott éppen.

Sikerült belebotlania egy felvonulásba, amit a transzparenszek alapján a helyi ellenzéki erők szerveztek, tiltakozásul a bolygó blokádja és a birodalmi megszállás fenyegető veszélye miatt. A téren összegyűlt több tízezer különféle fajú szerves lény okozta a forgalmi dugót a kerületben, hangos kiabálással és fütyüléssel fejezve ki nemtetszését a kormányzat döntéseivel szemben. Fölöttük a levegőben rendőrségi T-16-osok, különféle drónok és több hírszolgálat légikocsijai keringtek, a lassan hömpölygő tömeget pásztázva kameráikkal.

Mivel Organa alacsony termetű volt, nem látott át az emberek feje fölött, de sejtette, hogy a hatóság rengeteg biztonságit mozgósított a nép féken tartására. Talán ezért is sikerült meglépnie az üldözői elől, mert a tüntetés miatt nem tudtak elég járőrt küldeni utána. Ez mindenesetre nem a legjobb hely a rejtőzködésre, hisz rengeteg kamera és mozgásérzékelő figyeli a felvonulókat. Tehát nem vegyült el a tiltakozó helybeliek között, nehogy magukkal sodorják, hanem a fal mellett maradván próbált előrejutni.

A következő saroknál inkább a mellékutcát választotta, ahol kevesebben voltak és gyorsabban haladhatott. Két háztömbbel odébb megpillantott egy kirakatot, benne női ruhákkal. Ideje lenne az álcázással is foglalkoznia, nemcsak a futkosással a rendőrök elől. Ártatlan képet vágva betért az üzletbe, látszólag ráérősen felmérve a kínálatot. A kombiból kiszállva túl sokan látták, milyen ruha van rajta, ezért sürgősen meg kell szabadulnia a vadi új holmiktól és átvedleni valami teljesen mássá.

Az egyik eladónő kedves műmosollyal odasietett hozzá, mire szó nélkül kiválasztott egy sötétzöld pulóvert és ugyanolyan színű szövetnadrágot, aztán elvonult a hátul sorakozó öltözőfülkék közül az utolsóba. Mielőtt behúzta volna a függönyt, gondosan ellenőrizte, van-e valaki a szomszédos kabinban. Nem volt, így megnyugodva vette elő komlinkjét és Calrissiant hívta, hogy végre beszéljen vele.

A készülék kicsengett, de csak jó fél perccel később vették fel. Ám senki nem szólt bele furcsamód, hanem valami kocsmai háttérzaj hallatszott és tompa neszezés, mintha törölgetnék az adóvevőt.

– Fehér vagyok...! Halló...! Hall engem...? – suttogta Leia feszülten a mikrofonba.

Rövid szünet és némi matatás után a báró válaszolt, érezhető idegességgel a kérdésére.

– Na végre! Mi történt?

– Letettem a kocsit. Most épp öltözködöm.

– Hol van? – tudakolta türelmetlenül a férfi.

– Fogalmam sincs. Elhagytam a térképemet.

– Meg tudja becsülni az irányát és a távolságát?

– Észak-északkelet felé a kiindulási pontomtól és úgy tíz-tizenöt kilométerre. – találgatta Organa rosszkedvűen.

Pontosan tudta, hogy ilyen messziről esélye sincs térkép nélkül visszatérni Lando közelébe, ahogy ő sem indulhat el vaktában a keresésére. Ami azt jelenti, hogy miután

átöltözött, sürgősen keresnie kell egy boltot, ahol újat vehet magának. Ez pedig időbe fog telni.

– Értem. Az túl messze van ahhoz, hogy találkozzunk. – állapította meg Calrissian megfontoltan.

Mindketten hallgattak egy hosszú másodpercig, a helyzetet mérlegelve. Aztán Leia szólalt meg előbb, próbálva megbarátkozni a ténnyel, hogy magára maradt ellenséges területen. Nem először történt vele ilyesmi, de most valahogy határozottan rosszul érezte magát a felismeréstől és fölöttébb pesszimistán tekintett a jövőjébe.

– Akkor önállóan folytatjuk. Megszerezte az árut?

– Igen. És vissza kellene térnem vele a barátainkhoz, mielőtt megérkeznek a látogatók.

Olyan halkán sűgött, hogy a lány alig hallotta a kocsmai háttérzajtól. De rögtön felfogta, mekkora bajba keverte a csapatot a lebukásával. A terepsikló tele van az ujjenyomataikkal és hajszálaikkal, amik alapján egyértelműen megállapítható a kilétük. A hatóságok ebből tudni fogják, hogy Galosban bujkálnak valahol és minden követ megmozgatnak majd a kézre kerítésükre. Ha pedig a nyomozók eljutnak a járműkölcsonzóba és megnézik az utcai biztonsági kamerák felvételeit, rábukkanhatnak a taxira, amivel odamentek. A gépet visszakövetve hamar ki fogják találni, hol rejtőzhet a Falcon és akkor el fogják kapni a többieket.

Márpedig ez nem történhet meg! A szíve idegesen kalapálni kezdett a gondolatra és nagy levegőt vett, mielőtt elsuttogta volna utasításait a férfinak. Bár tudta, az nélküle is ugyanerre a döntésre jutna hamarosan.

– Rendben. Menjen haza. Én is követem, amint lehetséges. Keressen egy másik pihenőhelyet, ahol találkozhatunk és adja meg a címét. Oda fogok menni.

– Ahogy akarja. Boldogul egyedül?

Lando érezhetően aggódott érte. Vagy inkább amiatt, hogy a vuki le fogja tépni a fejét, ha a hercegnő nélkül tér vissza a csempészhajóra.

– Remélem. Ha bármi gond adódna, ne törődjön velem! Vigyázzon a barátaimra és kísérje el őket az út végéig!

Leia tisztában volt vele, hogy hamis papírok nélkül valószínűleg el fogják kapni, mielőtt csatlakozhatna a társaihoz. De lélekben már régen felkészült erre a lehetőségre is és azt akarta, hogy legalább a többiek megmeneküljenek. Őrületes ostobaságot művelt az előbb a parkolóházban, amiért csak önmagát okolhatja. Ám késő emiatt bánkódni. Most az a legfontosabb, hogy Calrissian időben visszaérjen az üzemanyaggal a Falconhoz és még a fogdmegek érkezése előtt eltűnjenek a reptérről.

– Úgy lesz! De nem fogunk maga nélkül továbbmenni! – közölte megnyugtatóan a férfi, mire Organa szívébe belehasított a tompa fájdalom. Alig bírta kinyögni az utolsó szavakat, mielőtt véget ért volna a beszélgetésük.

– Ha mégis menniük kell, ne habozzanak!

– Szerezzen térképet és utazzon busszal! És siessen!

– Jó! Viszlát!

– Viszlát!

Lando bontotta a vonalat, Leia pedig a komlinkre meredve eltűnődött, milyen pocsék érzés így búcsúzni el a másiktól. Ezzel gyakorlatilag halálra ítéli magát, amennyiben a társai valóban itt hagyják a Gerrenthumon. De vannak az életben nehéz döntések, amiket egy vezetőnek muszáj meghoznia az emberei érdekében. Bárcsak hallgatott volna a pasasra reggel és inkább a fedélzeten marad, rábízva a bevásárlást! Most nem kéne egyedül kóborolnia egy ötvenmilliós nagyvárosban, ahol senkit nem ismer és minden zsaru órá vadászik!

Valaki belépett a szomszédos öltözőbe, hogy felpróbáljon egy ruhát. A zaj azonnal magához térítette a kissé kábán álldogáló lányt, aki zsebre vágta a készüléket és

rezzenéstelen arccal vetkőzni kezdett, hogy lecserélje öltözékét. Még nincs veszve minden. Talán ismét szerencséje lesz, mint tegnap Felhővárosban és sikerül visszajutnia a bajtársaihoz. De tényleg nagyon kell sietnie, ha el akarja érni a Millennium Falcont!

Öt perccel később a bő szabású sötétzöld ruhában hagyta el a fülkét, kezében cipelve levetett holmiját. Megkereste az elegáns kosztümöt viselő, barna bőrű eladónőt és megkérte, hogy mutasson neki hosszú szárú kabátokat. Egy térdig érő, sok zsebes, fekete bőrkabátot választott a kínálatból, ami kicsit nagy volt rá, viszont jól elrejtette a testét. Gyorsan kifizette a cuccot és a hozzá mellékelt műanyag szatyorba gyömöszölte a többi ruhát. Aztán azzal az ürüggyel, hogy napszemüvegét az öltözőben felejtette, visszasietett a kabinba és az összes holmiját átrakta a barna dzsekijéből a bőrkabát tágas zsebeibe. Majd gondosan kézben tartva szemüvegét, udvariasan elkészönt és sietség nélkül távozott az üzletből.

Az utcán jöttek–mentek az emberek, senki sem törődött vele. Továbbindult, maga sem tudva hová és a legközelebbi kukába dobta a szatyrot az összes árulkodó holmival. Bő negyed óra telhetett el azóta, hogy látványosan elmenekült a rommá lőtt terepsiklóból. Mostanra valószínűleg minden zsaru megkapta a legfrissebb fényképét és személyleírását a rendészrobotok és köztéri kamerák felvételei alapján, így remélhetőleg a barna dzsekijű lányokat fogják zaklatni szerte a városban. Már csak a hajával kell csinálnia valamit, ami szintén elég feltűnő a rendetlensége miatt.

Leia figyelni kezdte az utca két oldalán sorakozó boltokat, de sehol sem látott fodrászüzletet. Viszont pár kapualijjal odébb rábukkant egy kis elektronikai boltra, aminek kirakatában villogó felirat hirdette az arra járóknak, hogy leértékelt naviszemüvegek kaphatók, amíg a készlet tart. Ez pont jó lesz neki. Igaz, hogy sokkal drágább, mint egy térképtekercs, viszont számos hasznos funkcióval rendelkezik, aminek hasznát veheti még a következő órákban.

Betért az üzletbe és némi alkudozás után megvett egy ezüstkeretes, márkanév és garancia nélküli navigációs szemüveget, nyomban kipróbálva a készüléket az utcán. A sima szemüvegeknél valamivel nehezebb készülékbe komoly elektronika volt beépítve. Egy műholdas helymeghatározó rendszer, nagy sebességű hálózati kapcsolat, egy parányi kamera, mikrofon és hangszóró. A lencsére vetített monitorképet hangvezérléssel vagy egyedileg beprogramozott gesztusokkal lehetett irányítani. A számítógép csak szabvány nyelven értett, de az eladó azt mondta, a hálózatról szinte bármilyen nyelvű kezelőmodult és segédprogramot letölthet magának a memóriakristályába.

Organa utoljára az Alderaanon használt naviszemüveget, ami ott is a tehetősebbek státuszszimbóluma volt és főleg az üzletemberek, vezető beosztású hivatalnokok és a gazdagabb turisták kelléktárába tartozott. A királyi palotában több ilyen készülékkel is rendelkezett, csupa drága és elegáns darabbal, amiket a szüleitől, rokonaitól kapott ajándékba és remekül lehetett velük tanulni meg szórakozni. Kiránduláshoz, városnézéshez és főleg bújócskázáshoz ideális játékszer volt a magafajta elkényeztetett kislányok számára.

Fojtott hangon megkérte a gépet, hogy határozza meg a helyzetét és tegyen ki egy nagy felbontású várostérképet a jobb szeme elé. Beletelt vagy két másodpercbe, mire a szerkentyű végrehajtotta az utasítást, megjelenítve a környező utcák sematikus képét. Így máris tudta, hol tartózkodik és rövid parancsszavakkal állítgatva a nagyítást, meghatározta pozícióját a sportrepülőtérhez képest. Légvonalban körülbelül hetvenöt kilométerre volt a Falcontól, szívszorítóan messze a főváros forgatagában. Majd javaslatot kért a navigátortól, miként tudja tömegközlekedéssel elérni a kijelölt pontot. A számítógép felvázolt előtte három optimális útvonalat, különböző színekkel rajzolva fel a térképre az ajánlott lehetőségeket.

Leia elindult a legközelebbi buszmegálló felé, de ahogy a házak közt lengedező szellő arcába sodorta kósza hajfürtjeit, eszébe jutott a frizurája. Gyorsan megkereste a várostérképhez mellékelt cégekatalógusban a legközelebbi fodrászszalont és módosította terveit. Mielőtt nekivágna a hosszú útnak, előbb el kell változtatnia a kinézetét. És a mozgását is, természetesen. Az utca túloldalán egy kisebb park bújt meg a régimódi téglalapületek szorításában, benne féltucat fával és egy játszótérrel, valamint egy csuklyás alakot ábrázoló kőszoborral. Odasietett és keresett magának egy megfelelő kavicsot, amit a bal csizmájába dugott, emlékezve még Lando tegnapi trükkjére.

Amíg az egyik padon ücsörgött, a kavicsot igazgatva a talpa alatt, megakadt a szeme a közeli szobron, amit valaki nemrég vörös festékekkel összefirkált, a talapzatára egy sokatmondó kifejezést pingálva: zsarnok. Az emlékmű talapzatára erősített fémtáblán a következő szöveg volt olvasható: „Állította a szektor kormányzója a bölcs és igazságos Sheev Palpatine császár uralkodásának tizedik évfordulója alkalmából.”

– Bölcs és igazságos...? Na persze! – mordult fel a lány ingerülten. És ha lett volna nála festék, ő is kifejezi őszinte véleményét a gazfickó uralkodásával kapcsolatban.

A következő pillanatban gyorsan erősödő hajtóműzúgás vonta magára figyelmét az országút irányából. Nyolc nagy méretű birodalmi siklótank zúgott el mellette az utcán, szoros kötelékben. A páncélozott A9-es Lebegő Erődök rohamosztagosokat vittek a tüntetés helyszínére, minden más járművet leszorítva az út két oldalára. A nyomukban, kissé lemaradva egy Chariot parancsnoki terepsikló suhant, próbálva beérni őket. Leia fejét lehajtva figyelte a katonai menetoszlop vonulását és aggódva gondolt arra, vajon miként fog átjutni a mindenfelé fölállított ellenőrzőpontokon?

Nem akarván tovább vesztegetni az idejét, amint elmentek a harcjárművek, nyomban folytatta útját és addig gyalogolt, míg több száz méterrel odébb egy mellékutcába letérve meg nem pillantotta a fodrászüzletet. El se lehetett téveszteni, mert hatalmas holografikus reklámtábla lebegett előtte a járda fölött három méterrel, ami látványos mozgóképekkel, tucatnyi nyelven dalolva hirdette szolgáltatásait. Frizurák férfiaknak és nőknek, a legújabb divatnak megfelelően. Hajápolási tanácsok, tartós vagy változtatható színű hajfestékek és hajátültetés. Gyorsan, olcsón, kiváló minőségben. Csak emberi munkaerővel, droidok nélkül.

Ez kell nekem! – gondolta elszántan a hercegnő és megszorozta lépteit, hogy előbb odaérjen, mint a szemből közeledő rendőrségi robotgömb. S mielőtt belépett volna az üvegajtón a szalonba, még átfutott az agyán egy gunyoros gondolat. Mit csinál a galaxis szerte körözött fiatal hercegnő, a lázadás egyik vezetője, aki csak tegnap szökött meg Darth Vader kínzókamrájából, amikor épp a nyomában van egy bolygó összes rendőre, meg a birodalmi flotta jelentős része? Természetesen vidáman mosolyog és gondtalannak tűnő léptekkel, bár kissé sántítva fodrászszalonba megy, hogy új frizurát csináltasson magának. Mert a jó megjelenésre még ilyen nehéz időkben is adni kell.

XXII.

Luke a teherhajó pilótafülkéjében üldögélt, szemmel tartva a hangárt, amíg a többiek hátul szereltek valamit a gépházban. Calrissian és a hercegnő már órák óta elmentek, s mivel nem jelentkeztek rádión, joggal feltételezte, hogy minden rendben megy a városban. Még mindig elég pocskéul érezte magát a sebei miatt, de nem akart tovább heverészni a kabinban az orvosrobot felügyelete alatt. Inkább átvette Artútól az őrszem szerepét, hogy a droid segítsen Csubakkának és Thripiónak kipófozni a Falcont indulás előtt.

A vuki reggeli után alaposan megtisztálkodott, gondosan kifésülve sűrű bundáját és végre nem úgy nézett ki, mint egy kitaposott szőnyeg. A testéből áradó szag is sokkal elviselhetőbb lett, bár ez különösmód egyáltalán nem zavarta Skywalkert, mióta a fedélzetre került. A Dagoba mocsárvilágában eltöltött hónap után üdítő változatosságot jelentett számára a csempészbárka megszokott környezete, az ismerős színekkel, ízekkel és illatokkal együtt.

Annak érdekében, hogy ne unatkozzon és azonnal értesüljön a külvilágban történetekről, a báró adattábláját a középső konzolra helyezte, időnként rápillantva az automatikusan frissülő felületére, amin egy fővárosi hírportál címdala virított. A bolygó köré vont blokád és a vele kapcsolatos események vezető szenzációvá léptek elő tegnap óta minden médiacsatornán, élénken foglalkoztatva a közvéleményt. Szinte az összes nagyvárosban spontán, majd egyre inkább szervezett tüntetések kezdődtek a birodalom és a kormányzat ellen, ami több helyütt komoly összecsapásokba torkollott a belügyi csapatokkal. Százszámra tartóztatták le a tiltakozókat és ellenzéki politikusokat, de ez csak még jobban felszította a kedélyeket. Egyedül a fővárosban öt helyről jelentettek tüntetéseket a délelőtti folyamán, amiket főleg a császári rohamosztagos csapatok megjelenése váltott ki az utcákon.

A Gerrenthumot övező űrben közben újabb balesetek történtek a zsúfoltság miatt. A birodalmi flotta egyik csillagrombolója elfogott egy szökni próbáló Crescent-osztályú teherhajót, amin tucatnyi körözött bűnöző szerette volna elhagyni a bolygót. Három leszállni készülő űrhajón a vámosok csempészarút találtak, fegyvereket, sensostim fűszert és vertex kristályokat. A Felhővárosból disszidált lakosok közt tömegverekedés tört ki egy nagy utasszállító fedélzetén, ami az Ionéra tartott. A részletek nem ismeretesek.

Aztán jött valami igazán érdekes hír is. Egy szemfüles riporter kiszagolta, hogy a Bepinen nem volt semmiféle lázadó rajtaütés tegnap, hanem a birodalmi hadsereg katonái támadtak rá a civil lakosságra és öltek meg egy csomó embert ismeretlen okból. Ezt a hírt nem sokáig lehetett olvasni a hálózaton, mert a cenzorok hamar letiltották, de addigra több közösségi oldalon is szétterjedt az információ és tovább borzolta a lakosság idegeit. A helyi kormány közben különféle nyilatkozatokkal, ígéretéssel, fenyegetéssel és hazudozással próbálta megnyugtatni a népet, vajmi kevés sikerrel.

Más körülmények között jobban érdekelték volna Lukeot ezek a hírek, de most csak átfutotta a tudósításokat, nem igazán bírva odafigyelni rájuk. Az elméjében ugyanis még mindig Darth Vader tegnapi szavai kongtak arról, hogy valójában ő Anakin, az apja. Ha ez igaz és nem valami álnok Sith cselszövés, amivel megpróbálta átcsábítani az erő sötét oldalára, akkor vajon Ben és Yoda miért nem mondták el neki indulás előtt? Igazán figyelmeztethették volna ahelyett, hogy hagyják felkészületlenül a veszébe rohanni!

Mostanra kénytelen volt belátni, hogy hatalmas ostobaságot csinált, amikor az érzéseire hallgatva eljött a Dagobáról, mielőtt befejezte volna Jedi tanulmányait és rendesen felkészül erre az összecsapásra. A fekete lovag pokolian jó vívó volt, fürgé és könnyörtelen. Ráadásul úgy használta az erőt, fölényes magabiztossággal, amiről korábban sejtelve sem volt. Vader közelében minden tárgy halálos fegyverré alakult, önálló életre kelve és ő egyszerűen képtelen volt kivédeni a felé repülő alkatrészek, szerszámok és egyéb kacatok záporát. Luke kezdte érteni, miért óvta őt annyira Yoda ettől a kalandtól. Pár hetes kiképzés után nem lesz az emberből Jedi lovag, legyen bármennyire tehetséges és elszánt is egyébként. Kenobi szerint a Köztársaság idején évekig, sőt évtizedekig tanultak a padawanok a mesterüktől, mielőtt elnyerték a lovagi címet. És újabb évtizedekben tellett a mesterré válásuk. Hozzájuk képest ő csak egy tanulatlan parasztfiú, tele harcias lelkesedéssel és esztelen vakmerőséggel. Kész csoda, hogy élve megúsza a felhővárosi párbajt és csak a jobb kezét, meg a méltóságát veszítette el közben. A felismert igazságok szörnyű teherként neheztek a lelkére, s most egyszerűen nem

tudott mit kezdeni velük.

Aztán ahogy a történeteken elmélkedett, számos újabb kérdés is fölmerült benne, még komorabbá téve az amúgy is gyászos hangulatát. Vajon miért várt Kenobi szelleme három évet azzal, hogy közölje vele, hol találja Yodát, akitől megtanulhatja majd az erő használatát? Hiszen simán szólhatott volna neki közvetlenül a Halálcsillag megsemmisítése után is, még a Yavinnál! Ahelyett, hogy hagyja ifjú tanítványát évekig egyedül kínlódni az örökségbe kapott misztikus képességével. Amióta az öreg eltávozott – levegővé válva a harcállomás dokkjában Vader csapása nyomán –, többször érezte már a jelenlétét a közelében és néha sikerült is megpillantania a jelenését. Időnként beszélt is hozzá, bár nem mindig értette, mit akar mondani neki. Mintha nem tudta volna tökéletesen uralni a túlvilági manifesztációját vagy talán ő nem volt elég érzékeny hozzá, hogy vegye az adást?

Ha Yoda szerint ő túl öreg már ahhoz, hogy tanulni tudjon tőle, Ben miért nem kezdett el vele korábban foglalkozni, még a Tatuinon? Igaz, hogy Owen bácsi nem látta szívesen az általa csak öreg varázslónak gúnyolt Jedit, de attól még titokban találkozhatott volna vele, elvégre ott lakott a közelükben. Vagy miért nem vitte el Yodához ahelyett, hogy hagyja tudatlanságban felnőni a páragyújtó farmon? És egyáltalán, miként történhetett meg az, hogy az apja, aki egykoron tehetséges Jedi lovag volt, átállt az erő sötét oldalára? Mert abban Luke egy percig sem kételkedett, hogy helyesek a megérzései. Tényleg Anakin bújik meg a fekete maszk mögött és nem csak bebeszélte neki a nagyúr, hogy összezavarja a kritikus pillanatban.

Agyában hemzsegték a súlyos kérdések, amikre képtelen volt elfogadható válaszokat találni. Ha sikerül eljutnia a felkelőkhöz és begyógyulnak a sebei, amint lehetséges, vissza kell térnie Yodához, hogy alaposan kifaggassa mindenről és tisztába tegye végre az életét. Meg kell ismernie a múltját, hogy megértse a jelenét és legyen valamiféle jövője. Még akkor is, ha az igazság olyan dolgokkal szembesítheti, amiket egyáltalán nem akar hallani, sem pedig elfogadni.

Jeges borzongás futott végig a testén, ahogy üldögélés közben újra megérezte Darth Vader jelenlétét az elméjével. Tudta, hogy a fekete lovag itt van a bolygó közelében, valószínűleg a szuper-csillagrombolóján és őt keresi, próbálva magához hívni a fiát. Nem mondott semmit gondolatban, de sürgető késztetést sugárzott felé, hogy csatlakozzon hozzá és álljon az oldalára. És Luke Skywalker ettől még rosszabbul érezte magát, mint a kézcsontjából sugárzó tompa fájdalomtól. Az egyetlen élő rokona egy félig ember, félig gép szörnyeteg, aki milliók szenvedéséért és haláláért felelős. Nem éppen az a családi kötelék, amire valaha is vágyott!

Lehunyt szemmel mélyeket lélegzett és próbálta kiűzni tudatából az utána kutató sötétséget. S bár a szíve csordultig telt kételyekkel és bizonytalansággal önmagát és a világot illetően, egyvalamiben teljesen biztos volt. Soha nem fogja megadni magát az erő sötét oldalának és nem áll át a Sithekhez, bármi történjék is a jövőben. Inkább meghal...

Csapongó gondolatai itt elakadtak, ezért újra az adattáblára nézett, hogy ellenőrizze a legfrissebb híreket. Ám ehelyett hirtelen mozgásra figyelt föl a szeme sarkából, odakint a hangárban. Az oldalsó ajtó feltárult és Lando Calrissian óvakodott be rajta, idegesen kémlelve a teherhajó környezetét. Luke azonnal tudta, hogy valami nincs rendben és belehasított az aggodalom a hercegnő iránt. Leiát ugyanis nem látta a báró társaságában és a jelenlétét sem érzékelte az erő segítségével a közelben. Valami baj történt. Méghozzá nagy baj, a fekete pasasból sugárzó feszültség alapján legalábbis.

Fölállt a pilótaülésből és gondjait feledve hátrasietett, hogy kinyissa Landónak a zsilipajtót. A férfi komor képpel trappolt föl a rámpán, üres kézzel térve vissza a bevásárlásból. Hátralökte fejéről a kapucniját és kurtán biccentett Skywalkernek, tekintetével máris a vukit keresve a fedélzeten. Mintha tartana tőle azért, ami a városban

történt az elmúlt órákban.

– Baj van! Azonnal el kell tűnnünk innen! – kezdte lényegre törően, s bűnbánó arccal elsietett Luke mellett az utastér irányába. – Hol van Csubi? Segítenie kell berakodni és átpumpálni az üzemanyagot, hogy mielőbb felszállhassunk!

– A gépházban dolgozik a robotokkal. Mi történt? És hol van Leia?

– Elszakadtunk egymástól. Leia lebukott és elmenekült a siklóval, amíg én bevásároltam.

Calrissian megfordult, hogy hátraloholjon a hajtóművekhez. Nyilvánvaló zaklatottsága azonnal átragadt a fiatalemberre is, aki alig győzte tartani vele a lépést a folyosón, a részleteket tudakolva.

– Elkapták?

– Nem. A városban bujkál, nem tudja hol. Beszéltem vele komlinken, elvesztette a térképét. Megpróbál újat szerezni és mielőbb ideérni, de nem várhatunk rá. Bármikor betoppanhat egy rakás rohamosztagos, szóval sürgősen búvóhelyet kell változtatnunk!

Ez utóbbi mondatokat már Csubakka is hallotta, aki épp kidugta busa fejét a gépház ajtaján a zajra. Majd haragosan felbődült, amint rájött, hogy a szerencsejátékos magára hagyta a hercegnőt.

– Nem hagyhatjuk itt Leiát! Meg kell várnunk, hogy visszaérjen! – tiltakozott Skywalker vehemenssen, s ép kezével megragadta a jól öltözött pasas grabancát a nyomaték kedvéért.

– Parancsba adta nekem, hogy vigyelek biztonságos helyre titeket és ne törődjek velem!

– mondta Lando elkínzott tekintettel. – Majd az új rejtékhelyen csatlakozik hozzánk! Volnátok szívesek segíteni? Hat hordó üzemanyagot hoztam az öreglánynak!

Kiszabadította magát Luke szorításából és a főbejárat felé intett, sürgetni próbálva a csapatot. Fél szemmel közben a vukit figyelte, aki fenyegetően meglóbálta felé a kezében tartott csőkulcsot és most már üvöltött dühében. Alig egy napja, hogy Han Solo rábízta a hercegnőt, vigyázzon rá, erre máris bajba került a lány, méghozzá Calrissian hibájából. Ha bármi baja esik őfelségének, egyenként fogja kitépkedni a gazfickó végtagjait és gondoskodik róla, hogy lassú és keserves halála legyen. S bár a szerencsejátékos nem értett minden szót az antropoid féktelen bömböléséből, a gesztusai alapján jól el tudta képzelni, milyen jövő vár rá, ha az óriás beváltja ígéretét.

– Rendben! Csubi, segíts neki! Most nincs időnk egymással ordibálni! – intette le a behemótot Luke, próbálva lehiggadni. – Majd később megbeszéljük a részleteket! Én kinyitom a hangárkaput és felkészítem a hajót az indulásra! Artu, Thripio! Fejezzétek be a szerelést, hogy felszállhassunk és segítsetek a berakodásnál!

Határozott utasításai végre mozgásba lendítették a csapatot és mindenki rohant, hogy tegye a dolgát. Lando pedig örült, hogy egyelőre megúsza ép bőrrel a találkozást a vukival és futólépésben tette meg a visszautat a terepsiklóig. Csubakka alig bírta követni, bár igencsak szedte a lábát, hogy szemmel tartsa, nehogy megpattanjon véletlenül. S közben válogatott trágárságokkal illette a báróurat és összes felmenőjét.

– Nem tehetek róla! Én ott se voltam! – mentegetőzött Calrissian behúzott nyakkal.

Miért őt vádolják azért, amihez semmi köze? Hisz megmondta előre, hogy veszélyes hamis papírok nélkül kimerészkedni a városba! A hercegnő csak magának köszönheti a bajt! Inkább örülnének, hogy ilyen gyorsan visszatért a létfontosságú utánpótlással!

Együttes erővel kiemelték az élénkzöld SoroSuub X-31-es tehertaxi rakteréből a nehéz üzemanyag hordókat és sorban felgurították őket a teherhajó fedélzetére. A két droid közben befejezte hátul a szerelést és kivételesen nem pazarolva vitatkozásra az időt, nekiláttak átpumpálni az első tartály folyékony tartalmát a csészealj üzemanyagtankjába.

Aruna Okonedo alapos munkát végzett a depóban és minden szükséges pótalkatrészt beszerzett Lando számára, négy nagy műanyag ládába csomagoltatva össze a cuccokat. Ezeket hordták föl utoljára a raktérbe, majd a férfi még egyszer visszaroht, hogy mindenhol letörölje az ujjlenyomatait a kocsiról és bezárja az ajtaját. Aztán körbepillantott a néptelen sportrepülőtérén, amiatt aggódva, mi lesz, ha hirtelen megérkezik a rendőrség vagy ami még rosszabb, Vader elitkatonái? Több, mint másfél órája, hogy a hercegnő bajba került a parkolóházban és azóta már biztosan eljutottak a nyomozók a járműkölcsonzókhoz és talán a taxisofőrhez is. Lehet, hogy mégis inkább a kukában kellett volna hagynia a komlinkjét?

Erről az apróságról szándékosan elfelejtett beszámolni Lukenak és Csubinak, amikor később részletesen elmesélte nekik a városban történeteket. Már éppen ki akart lépni a kocsmá ajtaján, mikor meghallotta a szemetesbe dobott készülék ismerős csörgését és megállt benne az ütő. Azonnal megbánta elhamarkodott tettét és feledve a józan ész diktálta önérdeket, megkönnyebbülten visszafordult a mobiljáért. Talán a hercegnő hívja, hogy közölje, minden rendben van és biztonságban várja valahol.

Kapkodva turkált a kidobott papírzacskók, üres üvegek, műanyag poharak és mindenféle koszos kacatok közt, könyékig merülve a kukában, amivel az összes vendég és a pult mögött gubbasztó személyzet figyelmét is magára vonta az ivóban. De nem érdekelték a spontán megjegyzések, majd a szórványos nevetés, gúnyos tapsikolás, csak a készülék visszaszerzésére koncentrált. Valami sörszagú, barnás folyadék borította a komlinket, amikor végre sikerült kihalászni a szutyokból. Kénytelen volt a kabátujjába törölni, mielőtt fogadta volna a hívást, őszintén örülve, hogy újra hallja Organa alig kivehető suttogását.

Mire a beszélgetés végére értek, már tökéletesen elfelejtette, hogy egy perce még sorsára akarta hagyni a társait. A lány helyzete rossz volt, de nem reménytelen. Viszont nagyon kell sietnie, ha előbb akar a Falconhoz érní a hatóságoknál. Kiroht a parkolóba, átvenni Okonedótól a taxit. Csupán futólag ellenőrizte a rakományt, bele sem pillantva a ládába, hogy minden megvan-e. Majd a hölgy markába nyomott egy nagyobb összeget és idegesen motyogott valamit arról, hogy sietnie kell a barátnőjéhez, aki bajba került a távollétében. Azzal elbúcsúzott a segítőkész pilótától és bepattant a volán mögé. A forgalomban aztán úgy hajtott a megterhelt X-31-essel, mintha sportkocsiban ülne és rekordidő alatt száguldott vissza a repülőtérre, több helyen átlépve a megengedett sebességet. Kész csoda, hogy nem futott bele egy országúti járőrbe sem, különben kiosztanak neki néhány büntetőcédulát.

Amíg a többiek a rakodással voltak elfoglalva, Luke odaszaladt a hangárkapu nyitószerkezetéhez és aktiválta. A hatalmas tolóajtó nyikorogva csúszni kezdett a vezetősínen, beengedve a kinti erős napfényt a csarnokba. Nem várta meg, hogy feltáruljon a nyílás, hanem rögtön visszafordult, menet közben kapva elő mellényzsebéből a komlinkjét. Leiát hívta, de a nő nem vette fel. Viszont fél perccel később rövid szöveges üzenetet küldött neki: „Most nem érek rá, később hívlak.” Idegesen zsebre vágta a készüléket és előresietett a pilótafülkébe. Fél kézzel ugyan nem lehet elvezetni egy ekkora űrhajót, de amíg megérkeznek a társai, hogy átvegyék tőle a kormányt, legalább bekapcsolja a legfontosabb rendszereket és startra kész állapotba hozza az öreglányt.

A középső konzolra támasztott adattáblán egy új szenzáció vonta magára figyelmét munka közben. Ámokfutás és tömegkarambol a belvárosban! A rendőrség nagy erővel keresi a lázadók egyik vezetőjét! És a harsány felirat alatt ott virított Leia Organa fotója.

– Már csak ez hiányzott! – dünnyögte rosszkedvűen és a hátsó ülésre dobta a táblát, hogy hozzáférjen a kapcsolókhoz.

Később feltétlenül el fogja olvasni a cikket és megnézi a mellékelt videofilmet, de előbb be kell indítania a hajtóműveket. Sorra kigyulladtak a műszerfalón a kontrollfények és

valahol hátul, a hajó gyomrában ismerős morajlás támadt, ahogy a viharvert csempészbárka életre kelt az utasításai nyomán.

Két perc múlva Lando felrohant a rámpán és bezárta a zsilipet, majd lihegve és teljesen leizzadva csatlakozott a fiúhoz, fáradtan rogyva bele a pilótaülésbe. Csubi és a robotok még hátul matattak valamit a gépházban, folytatva a tankolást, mikor a báró már föltúrászta a zümmögő motorokat és óvatosan fölemelte a csészealjat a talajról.

Mivel orral előre álltak be a csarnokba, hátrálnia kellett a hajóval, próbálva egyenesen tartani a repulzorain lebegő YT-1300–ast. Közben óhatatlanul sikerült elsodornia egy alkatrészekkel telepakolt fémállványt, ami végigkaristolta a Falcon burkolatát és hangos csörömpöléssel felborult.

– Csak óvatosan! Akarod, hogy segítsék? – kérdezte Luke a másodpilóta ülésből.

– Nem kell! Menni fog! – nyugtatta meg kényszeredett félmosollyal a szerencsejátékos.

A következő pillanatban az egyik leszállótám a betonnak ütközött és csikorogva csúszott rajta pár métert. Lando gyorsan helyesbítette a bárka állásszögét, majd további koccanások nélkül sikerült kifarolnia vele a szabadba. Hátulról egy dühös vuki bömbölése visszhangzott végig a folyosón, erős kritikával illetve botcsinálta pilótájukat.

– Han nem fog örülni, ha összetöröd a hajóját! És Csubi sem! – figyelmeztette Skywalker a fejét csóválva.

– Nyugi, öcsös! Ez régen az én hajóm volt! Tudom vezetni! – horkant föl rosszkedvűen az exkormányzó és lendületesen jobbra fordította a csészealjat.

Egy-két újabb horpadás már igazán nem számít ennek az össze-vissza foltozott ócskavasrakásnak. Solo észre sem fogja venni. A lényeg, hogy végre a kifutópálya fölé érték és előttük tiszta volt az ég a starthoz. Habozás nélkül hátrahúzta a kormányrudat és emelkedni kezdett a teherszállítóval, fokozatosan növelve a sebességet. A tatkamera képén közben fél szemmel az elhagyott repülőteret kémlelte, de nem látott rendőrségi terepsiklókat vagy rohamosztagos csapatokat feléjük tartani. Remek! Úgy tűnik, sikerült időben lelépniük a rejtekhelyről. Most már bottal üthetik a nyomukat.

– Amúgy hová megyünk? – érdeklődött a félkarú másodpilótája, képernyőre hozva az alattuk elterülő főváros térképét.

Calrissian beállította az utazómagasságot és a radaron villogó számtalan pontot figyelve besorolt a legközelebbi légi folyosóba a géppel. Mindketten tudták, hogy iszonyúan veszélyes fényes nappal röpködni a Millennium Falconnal egy olyan égbolton, ami tele van járőrgépekkel és ezernyi szenzor pásztázza folyamatosan a közlekedőket. De nem volt más választásuk, ha élni akartak és elkerülni a börtönt.

– Keresünk egy helyet, ahol elbújhatunk és bevárhatjuk Leiát. – mondta Lando és próbált optimistábbnak tűnni annál, mint amilyennek érezte magát.

XXIII.

Alig egy nap telt el a planetáris blokád felállítása óta és máris rengeteg minden történt a Gerrenthum körüli űrben, sok munkát adva a birodalmi flottának. A kimenő forgalom szigorú ellenőrzése miatt rengeteg civil hajó feltorlódott az orbitális pályákon, ahol egymást érték az ütközéses balesetek és kisebb koccanások. Tucatnyi jármű próbált meg különböző okokból átszökni az űrtérzáron, ezeket a járőröző vadászgépek kivétel nélkül elfogták vagy lelőtték, így az utasaik fogdába vagy hullazsákba kerültek. A bejövő fogalom jelentősen visszaesett, miután híre ment a szektorban a blokádnak és a legtöbb átutazó a Gerrenthum helyett inkább az Indellian vagy az Lone rendszerben állt meg tankolni és készleteket vételezni, ami komoly üzleti veszteséget okozott a helyi ellátó cégeknek.

Jöttek is a tiltakozó üzenetek folyamatosan a legkülönbébb szervezetektől és magánszemélyektől rádión, de a császári flotta fütyült rájuk és katonás precizitással végezte tovább a munkáját.

Piett admirális az ideje nagy részét az Executor hadműveleti tárgyalótermében töltötte segédtisztjei társaságában és a lázadók felkutatására indított akciót irányították, próbálva megbirkózni a nyakukba szakadt rengeteg feladattal. Egyrészt azon dolgoztak, hogy a helyi forgalomirányítókkal közösen fenntartsák a rendet a világűrben és a lehető leggyorsabban átvizsgáljanak minden távozni szándékozó űrhajót. Másrészt folyamatosan pásztázták a megfigyelő műholdakkal és a felderítőgépeikkel a bolygó felszínét, hogy rábukkanjanak a Millennium Falconra, egyelőre eredmény nélkül. Harmadrészt kezdeni kellett valamit a Bepinről érkező menekültáradattal, ami teljesen felkészületlenül érte a gerrenthumi hatóságokat.

Felhőváros szökevény kormányzója alaposan keresztbe tett nekik azzal, hogy a birodalom ellen uszította a bányatelep lakosságát. Bár az elmúlt órákban az odaküldött rohamosztagos légiónak sikerült helyreállítania a rendet és felszámolták a szórványos ellenállást, a rengeteg menekültet nem tudták visszatartani a távozástól. Tegnap óta folyamatosan érkeztek a szektor közigazgatási központjába a szállítóhajók, dugig tömve rémült utasok ezreivel. A fogadásukra kijelölt űrkikötőkben pedig nem győzték átvizsgálni és ideiglenesen elhelyezni őket.

Piett tudta, hogy a növekvő káosz és felfordulás miatt a bolygó kormányzója rövidesen beszélni akar majd vele, de az első órákban csak a hadsereg, a rendőrség és a helyi titkosszolgálatok vezetői keresték videotelefonon, hogy támogatásukról biztosítsák a flottát és egyeztessék a teendőket. Aztán a mindenért aggódó közlekedési miniszter következett, majd az Anoat szektor betegeskedő kormányzója, végül a Figg vállalatok több magas rangú vezetője, akik kezében az igazi hatalom összpontosult a szektorban. Utánuk jöttek a kíváncsi sztárriporterek a nagyobb hírügynökségektől és persze a fontosabb szállítmányozó cégek, űrforgalmi vállalatok igazgatói, mert az üzletmenetüket érzékenyen befolyásolták a megváltozott körülmények. Az admirális segédtisztjei igyekeztek mindenkit megnyugtatni, hogy a legnagyobb körütekintéssel járnak el és csak addig tartják fent a zárlatot, amíg elkapják a lázadókat. A bevetett erők nagyságát tekintve ez nem tarthat tovább egy-két napnál, így ha minden jól megy, senkit nem fog komolyabb üzleti veszteség érni a blokád miatt.

A diplomatikusan megfogalmazott nyilatkozatok azonban nem sokáig csillapították le a civilek háborgását és félelmeit. Főleg azután, hogy a nagyobb városokba megérkeztek a szökevények felkutatására leküldött birodalmi csapatok. Amikről sokan azt hitték a villámgyorsan terjedő rémhírek miatt, hogy megszálló erőkről van szó és pánikba esve menekültek a közelükből, vélt vagy valós bűneik miatt.

Darth Vader parancsára Piett hat teljes gépesített légiót vezényelt a Gerrenthumra, a hothi csata óta ott tevékenykedő Adelhard tábornok irányítása alá rendelve őket, aki most részletes jelentést küldött nekik a felszíni helyzetről. A tábornok kérésére két légiót egyenesen Galosba irányítottak, mivel a rendelkezésre álló adatok alapján valószínűsíthető volt, hogy a Millennium Falcon a metropolisz körzetében rejtőzködik valahol. Ezt persze nem vehették biztosra, elvégre a lázadókról köztudott, hogy szeretnek meglepetéseket okozni. Az is lehet, hogy időközben átrepültek a bolygó túloldalára, ügyesen elvegyülve a légi forgalomban vagy még a blokád felállítása előtt elhagyták a rendszert és máshová mentek. Mindettől függetlenül mégis muszáj lesz alaposan átfésülniük az ötvenmilliós fővárost, aminek tízezer négyzetkilométert meghaladó alapterületén rengeteg búvóhely akad a szökevény űrhajó számára.

Az ember azt gondolná, mi sem egyszerűbb annál, mint megtalálni egy ócska koréiai teherszállítót egy bolygó felszínén. Csakhogy a keresett YT-1300-as típus meglehetősen

elterjedt járműnek számít az Anoat szektorban. A blokád első napján ötvenhét ilyen bárkát azonosítottak, állítottak meg és vizsgálták át az űrben, valamint további száznyolcvanhárom hajót az űrikötőkben. A Falcon ugyan nem volt köztük, de legalább elkaptak hét csempészbandát és több tucat körözött bűnözőt, akik balszerencsájukra pont ezt a típust használták és fennakadtak a váratlan ellenőrzésen. A félreértések elkerülése végett az űrforgalmi irányítás az összes YT-1300-as gép számára általános repülési tilalmat rendelt el a körzetben, de több hajó kapitánya figyelmen kívül hagyta a parancsot és önfejlően tovább repkedett, megnehezítve a nyomkövetők dolgát. Ilyen körülmények közt pedig rendkívül nehéz lesz kiszűrni a hamis azonosítókat használó csészealjat, ha végre fölszáll és a lázadók megpróbálnak kereket oldani.

Szerencsére számos egyéb módon is a nyomára bukkanhatnak a szökevényeknek, amíg a felszínen tartózkodnak. A szakértők javaslatait követve szigorú ellenőrzés alá vonták az összes űrhajó üzemanyag feltöltőállomást, az alkatrész forgalmazó üzleteket és raktáráruházakat, valamint az ellátmányozással foglalkozó cégeket. Ha bárhol vásárolni próbálnának a lázadók, a bejáratoknál posztoló rendőrök, katonák vagy civil ruhás nyomozók azonnal elkapják őket. Természetesen nem feledkeztek meg a kórházak és orvosi rendelők megfigyeléséről sem, mivel a leginkább keresett személy, Luke Skywalker súlyos sebesülten érkezett a Gerrenthumra. A túlbuzgó nyomozók még a gyógyszertárakat és orvos droidokat árusító üzleteket is ellenőrizték, próbálva kiszűrni azokat, akik egy levágott karú emberi lény ellátásához szükséges eszközöket, készítményeket, gyógyszereket és robotokat vásárolnak.

Az intézkedések végrehajtása azonban sok-sok órába tellett, ezért nem volt kizárható, hogy a lázadóknak még előtte sikerült üzemanyagot, pótalkatrészeket, ellátmányt és orvosi eszközöket venniük valahol. Így a kiküldött nyomozóknak visszamenőlegesen is át kellett nézniük mindenütt az áruforgalmat és egyenként leellenőrizni az összes vevőt az egész bolygón. Ami természetesen rengeteg munkájukba került, ráadásul nem hozott értékelhető eredményeket. Főleg azért, mert sok üzletben nem vezették rendesen a leltárt, hiányos volt a könyvelésük és a számlákon szereplő adatok sem feleltek meg némelykor a valóságnak. Így az akcióba elkerülhetetlenül be kellett vonni az adóhatóságot, a vám és pénzügyőrséget, meg a többi bürokratikus szervezetet, amik dolga a polgárok zsebében kutakodni.

Ezzel párhuzamosan a bolygóbiztonsági szolgálat folyamatosan figyelte az összes települést behálózó köztéri kamerarendszert is, minden szabad számítógépes kapacitásukat ráállítva a felvételek elemzésére. Ha bárhol felbukkannak a körözött személyek, az arcuk, ruházatuk, mozgási profiljuk alapján jó eséllyel azonosíthatók lesznek az utcákon, középületekben. A földön és a levegőben cirkáló rendfenntartó robotok és a kiküldött járőrök szintén megkapták a lázadók legfrissebb, pár napja készült fényképeit, amikkel mellesleg teleplakátolták a városokat és elárasztották a médiát. Ennek viszont az lett az eredménye, hogy órákon belül több ezer hívás és feljelentés futott be a hatóságokhoz, amik nem győztek utánajárni az eseteknek. A többségük természetesen tévesnek bizonyult, mert a vérdíj összege sokak fantáziáját megmozgatta és rengetegen akartak gyorsan meggazdagodni vagy csak megszabadulni a haragosaiktól, üzleti riváisaiktól, netán az idegesítő szomszédjuktól.

A legfrissebb jelentéseket olvasva Piett elszörnyedt az egyszerre siralmas és nevetséges eredményektől. Amióta a lázadókat kiverték a Hothról, a Gerrenthumon sok olyan embert tartóztattak le, akik valamennyire hasonlítottak a híresebb felkelő vezetőkre. A rendőrök, különféle titkosszolgálatok és Adelhard tábornok csapatai elfogtak négy Mon Mothmát, öt Luke Skywalkert, nyolc Han Solót és nem kevesebb, mint tizenegy Leia Organát buzgóságukban. Aztán az alaposabb vizsgálatok során mindegyikükről bebizonyosodott, hogy semmi közük a körözött személyekhez, így szabadon engedték

őket. Volt olyan fiatal lány, akit egy hét alatt háromszor is bevittek Galosban a rendőrségre azért, mert túlzottan hasonlított az alderaani hercegnőre. Végül nem túl udvariasan megkérték, hogy hordjon másféle frizurát és mindig tartsa magánál az iratait.

Az ellenzéki sajtó persze hamar fölkapta az ügyet és folyamatosan szapulták a hatóságokat a polgárok zaklatása miatt. Ám az efféle tévedések száma nem csökkent, sőt a legújabb körözések kiadása óta inkább növekedett, még hozzá elég meredeken. Nem csoda, hogy a helyzettel elégedetlen lakosság több városban az utcákra vonult és tiltakozó megmozdulásokat szerveztek a jogaik védelmében.

Ennek egyik látványos példája volt még egy héttel ezelőtt a Stramon város Műegyetemén történt incidens, ahol a kormányzat elnyomó politikájával elégedetlen diákok lázadó hasonmás versenyt szerveztek. Amit a dékán – félve a következményektől – azonnal betiltott, kicsapással fenyegetve a résztvevőket. A fiatalok mégis megtartották a rendezvényt, mire az egyetem biztonsági szolgálata a helyi rendőrséggel közösen feloszlatta a bulit. Az esetről készült amatőr videofelvételeknek köszönhetően azonnal híre ment a dolognak és a felháborodás sajátos ellenállásra készítette az embereket. Például rengeteg fiatal lány a brutális fellépés miatti tiltakozásul, valamint a szabad véleménynyilvánítás védelmében olyan frizurát csináltatott magának, amelyet Organa hercegnő viselt a körözési plakátjain. Vagy hasonló fehér szenátori ruhában parádézta, mint egykoron az alderaani nőszemély. A fiúk meg beöltöztek Luke Skywalkernek, jellegzetes sivatagi tunikát viselve, amiben három évvel ezelőtt rohagált a tatuini parasztyerek a Halálcsillag fedélzetén. Ezzel aztán még jobban megnehezítették a rendőrség dolgát és a sajátos divathullám számtalan félreértést, viccet és kabarétréfát eredményezett sokak derűtségére.

Ám nem mindenki szimpatizált a felkelőkkel a bolygón. A reklámszakemberek például hamar nekiláttak kiaknázni maguknak a lázadás jelentette fenyegetést. Egy biztonságtechnikai cég a rablónak beállított Skywalkerrel és Han Solóval riogatva próbálta eladni a lakásriasztóit, automata felügyeleti rendszereit a gazdag polgároknak. Egy borkereskedő Organa márkanéven piacra dobott egy félédes vörösborfajtát, amit állítása szerint még az Alderaanról szerzett be, annak megsemmisítése előtt. Később kiderült, hogy az ital egy helyi pincészetből származik és sosem látott gyümölcsöt a palackozása előtt. Mindkét eset jókora botrányt kavart és megerősítette azok véleményét, akik szerint a lázadóktól semmi jót nem lehet várni.

Ugyanakkor hihetetlen, de igaz, hogy az ellenállás hőseinek első körözési fényképeiből mára kultikus szimbólum vált, aminek értékére hamar felfigyeltek az élelmes kereskedők is. Nagy szenzáció lett abból, mikor egy oknyomozó újságíró pár hete kiderítette, hogy a piacokon pult alól árulják a különféle Skywalkeres és Organás cuccokat, amik közkedvelt csempészárúnak számítanak a Gerrenthumon. Körözési plakátok, fényképek, filmfelvételek, hologramok és fantáziadús életrajzi könyvek a lázadó hírességekről. Némelyiket dedikálták is, legalább húsféleképp hamisítva a fickó és a hercegnő aláírását. Újabban pedig pólók, bögrék, falinaptárak, matricák, játékbabák és ezernyi más, őket reklámozó apróság árasztotta el a bolygót. A rendőrség nem győzte lefoglalni és megsemmisíteni az illegális termékeket, hogy megvédje a fiatalság lelki egészségét a lázadás mételyétől.

A birodalom hírnevének az sem tett jót, amikor az ellenzéki sajtónak köszönhetően két hete kiderült, hogy Adelhard katonái több titkos hadifogolytábort létesítettek a bolygón, ahová a Hothon és más világokon elfogott lázadókat zárták. A helyi kormányzat és a szektorkormányzó ugyan tagadta még a börtönök létét is, de a nagy felbontású úrfotók és egy kiszivárgott amatőr filmfelvétel a foglyok kínzásáról elég egyértelműen megmutatta, mi zajlik a nyilvánosság elől szigorúan elzárt zónákban. Az áruló fegyőrt ugyan sikerült megtalálni és likvidálni, de az ellenzéki aktivisták azóta is ott tüntettek a táborok bejárata

előtt és folyamatosan tiltakoztak az embertelen bánásmód és a bírói ítélet nélkül végrehajtott kivégzések miatt.

A planetáris blokádnak megjelenése után csak tovább rontott a helyzeten és a hírügynökségi jelentések szerint mostanra minden nagyobb településen rendszeressé váltak a tüntetések és összecsapások a karhatalommal. Már a főváros sem számított császárhű területnek, főleg a szegényebb negyedekben, ahol a munkanélküliség, a bűnözés és a kilátástalanság egyre jobban felhergelte a nélkülöző tömegeket. Amióta rohamosztagos alakulatok jelentek meg az utcákon, sokan tartottak attól, hogy a lázadók elleni hajsza valójában csak ürügy, amivel a katonai megszállást és hatalomátvételt akarják leplezni a nép előtt. Mintha a birodalomnak valaha is kifogásokra lett volna szüksége ahhoz, hogy azt tegye, amit helyesnek tart a rendfenntartás érdekében. A katonai jelenlét mindenestre ütős érvet adott a politikai ellenzék kezébe, amivel támadhatták a kormányzatot, egyre jobban aláásva annak tekintélyét.

A monitorasztalon megjelenő beszámolókat és elemzéseket olvasva Piett rosszkedvűen vette tudomásul, hogy a lakosság mennyire nem akarja megérteni a helyzetet. Hiába magyarázták nekik folyamatosan a médiában, hogy a birodalmi flotta értük harcol a rebellis söpredék ellen és őket védelmezi a polgárháborútól, anarchiától, káosztól, valahogy nem jutott el a tudatukig a dolog. Láthatóan fel sem fogták, milyen következményekkel járna rájuk nézve, ha elszakadnának a császárságtól és csatlakoznának a felkeléshez. Mindez a helyi propagandagépezet teljes kudarcát mutatta és előrevetítette a kormányzat bukásának lehetőségét. Elvégre a flotta nem állomásozhat a bolygó körül örökké. Ha elkapták a lázadókat, tovább kell állniuk és akkor az itteni vezetés külső katonai támogatás nélkül marad. Az admirális úgy vélte, még a legjobb esetben is csak könyörtelen erőszakkal tudják majd fenntartani a hatalmukat és a birodalmi hadsereg végül kénytelen lesz jelentős erőket összpontosítani a térségbe, hogy helyreállítsa a rendet. De ez legyen a szektorkormányzó gondja. Neki a Halál Osztág parancsnokaként csak a rábízott feladatokkal kell törődnie.

Piett – a növekvő fáradtságával dacolva – megnyitott egy terjedelmes aktát, ami pár perce érkezett a hadműveleti törzsének egyik főtisztjétől és precíz összefoglalókat tartalmazott a globális elektronikus lehallgató rendszer működéséről és eddigi eredményeiről. A Gerrenthum fejlett világ volt, teljesen kiépített kommunikációs hálózattal, amit külön titkosszolgálatok felügyeltek évek óta. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy minden telefonbeszélgetést és rádióadást lehallgattak és rögzítettek. A polgárokat hangminta és beszédstílus alapján azonosították, az idegen nyelvű társalgásokat tolmácsrobotokkal lefordították. A teljes elektronikus levelezést és hálózati adatforgalmat megfigyelték, a titkosított üzeneteket pedig feltörték – ha tudták. Ráadásul a bolygó összes állampolgáráról és minden turistáról, átutazóról külön aktát vezettek a hatóságok a bolygó biztonsága érdekében. Ennél szigorúbb körülményekkel csak a Birodalmi Központban találkozott eddig Piett, épp ezért találta megdöbbentőnek, mennyire képtelenek kordában tartani még így is az elégedetlenkedőket.

Amióta a lázadókat kipucolták a Hothról, a gerrenthumi kormányzat komolyan aggódott amiatt, hogy az ügynökeik már beszivárogtak a bolygóra és próbálják ellenük lázítani a népet. Ezért a terrorveszélyre hivatkozva fokozott megfigyelés alá vonták az összes ellenzéki csoportot és minden kicsit is gyanús szervezetet. A begyűjtött információk alapján aztán sok politikust, jogvédő aktivistát és egyéb, bajkeverőnek titulált személyt letartóztattak, jobbára mondvacsínált okokból, hogy átmenetileg vagy végleg kivonják őket a forgalomból. Az ellenük folyó titkosszolgálati nyomozások során hamar kiderült, hogy a felkelők kiterjedt csempészhálózatot és számos toborzóirodát működtetnek a szektorban. Az elfogott lázadóktól kicsikart vallomások alapján az elmúlt hetekben sikerült több titkos raktárt felszámolni, ahol fegyvereket, muníciót, gépalkatrészeket és sok más katonai

felszerelést tároltak a Gerrenthumon. Ennek nagy része a Hothra ment volna vagy egyéb ellenálló bázisokra a Peremvidéken.

Ennél is nagyobb sikernek bizonyult a gyanús pénzügyi tranzakciók megfigyelése a hálózaton, amivel több tucatnyi bűnbandát, adócsalót, fehérgalléros bűnözőt és két újabb lázadó terroristasejtet lepleztek le a korszerű elemzőprogramoknak köszönhetően. A szigorú fellépés nyomán a maffiacsoportok száma enyhe csökkenésnek indult és a legújabb felmérések szerint jóval nehezebbé vált fegyvert és kábítószer beszerezni a feketepiacon. Persze kérdés, hogy mennyire megbízhatóak ezek a statisztikák, elvégre a bűnözés – jellegénél fogva – nehezen átlátható és főleg megfogható része a világnak.

– Admirális! Találtam valamit, ami érdekelni fogja önt! – tolt elé a monitorasztalon egy jelentést Venka hadnagy, aki a beérkező rendőrségi híreket figyelte és válogatta órák óta.

Piett félretette az éppen olvasott aktát és rezignáltan belenézett a galosi rendőrségtől kapott anyagba, miszerint pár órája furcsa incidens történt a főváros egyik parkolóházában. Egy fehér bőrű, hosszú sötét hajú lány lézerpisztollyal megsebesített két rendőrt, akik igazoltatni akarták. A nő egy zárt utasterű, sötétkék, kölcsönzött terepsiklóval elmenekült a helyszínről és hosszas üldözés után sikerült leráznia a nyomába szegődő robogós járőröket. Ezután pár kilométerrel odébb egy E-11-es karabéllyal lövöldözni kezdett az utcán elé kerülő rendőrökre és szétlőtt két robotot, majd a zűrzavart kihasználva eltűnt a tömegben. A biztonsági kamerák felvételei alapján az elemző számítógépek Leia Organaként azonosították az illetőt. A rendőrség máris nagy erővel keresi a szökevény lázadót és az egész területet átfésülik utána. Sajnos nehezíti a dolgukat, hogy a környéken éppen egy tömegtüntetés zajlik és emiatt rengetegen vannak az utcákon.

– Ezt küldje el a területhez legközelebb tartózkodó rohamosztagos különítménynek és utasítsa őket, hogy csatlakozzanak a nő kereséséhez! – mondta Piett a segédtszjének.

– Valami érdekes? – tudakolta az asztal túloldaláról Okins admirális, aki az elmúlt percekben a bolygó kormányzójával csevegett videotelefonon.

A társalgás nem lehetett valami kellemes, mert Firmus fél füllel is hallotta a fickó ingerült mormogását, ahogy katonai segítséget kért a fővárosban zajló ellenzéki tüntetések megfékezéséhez. Erről azonban egyelőre szó sem lehetett, mivel a rohamosztagosokat kivételesen nem rendcsinálásra küldték oda, hanem felkutatni a lázadókat.

– Végre egy nyom, amin elindulhatunk! – nézett rá Piett elégedetten. – Leia Organa Galosban van! Ezek szerint a társai sem lehetnek messze...! Kallic kapitány! Szóljon a légi felderítésnek, hogy összpontosítsák a keresést a főváros térségére! Valahol ott kell lennie a Millennium Falconnak is! Azt akarom, hogy nagyítóval nézzenek át minden felvételt, amit az elmúlt órákban készítettek Galosról és környékéről! És szigorítsák meg a légtér ellenőrzését legalább ezer kilométer sugarú körben!

– Igenis, uram!

Kallic keze úgy járt a monitorasztalon, hogy alig lehetett követni a munkáját. Az újjbegyei már egészen elkoptak a sok csúszkálástól az üveglapon, de a férfi nem törődött vele, mert pontosan tudta, milyen fontos a gyorsaság jelen helyzetben.

– Tehát a szakértőknek ismét igazuk lett! – bólogatott kimérten Okins. – Nem ártana ellenőrzőpontokat felállítani mindenhol a városban és a kivezető utak mentén, hogy a lázadók ne tudjanak elmenekülni!

– Azt hiszem, jelentősen leszűkíthetjük a keresést, ha megnézzük a térképen, hol van az a kölcsönző, ahol a terepsiklót bérelték! – állapította meg Piett, egy nagy felbontású térképet húzva szét maga előtt Galosról.

A következő percek szakadatlan munkálkodással teltek a nagy tárgyalóteremben, ahogy mindenki az új utasítások végrehajtásán dolgozott. Egyszerre mozgatni a különféle

légi és földi alakulatokat, valamint összehangolni a saját és helyi erők munkáját azonban hosszadalmas feladat, ami rengeteg problémával jár. És mire megoldják őket, általában megváltoznak a körülmények a folyamatosan érkező új információk miatt.

Piett az egyre bonyolódó galosi hadművelet nehézkességét és kuszaságát látva megborzongott az akció nagyságrendjén és várható költségein. Összesen mintegy kétmillió rendőr és katona kereste égen–földön Luke Skywalker, ami aránytalanul hatalmas mozgósítás és valószínűleg példátlan a birodalom egész történelmében. Ahhoz képest, hogy csak egy sebesült Jediről van szó, Darth Vader parancsára olyan erővel igyekeztek kézre keríteni a fickót, ami még a lázadók hothi bázisa ellen indított támadás méreteit is messze felülmúlta. Nem igazán költséghatékony eljárás, de ha erre van szükség a győzelemhez, nem fognak habozni és mindent bevetnek, amit csak módjukban áll. Mert nem hagyhatják, hogy néhány pimasz rebellis kölyök ismét kibabráljon velük...

XXIV.

A fodrászüzlet meglepően elegáns kialakítású volt és négy középkorú asszony dolgozott benne, gondterhelten fecserészve a városban zajló tüntetésekről. Két férfi és öt hölgyvendég tartózkodott a helyiségben, a tükör előtt ülve vagy a szemközti fal mentén sorakozó kényelmes fotelekben várva a sorára. Leia udvariasan bejelentkezett az első fodrásznőnél, aki az utolsó kollégájához irányította, mert egyedül neki volt szabadideje az új ügyfelek számára. Aztán lehuppant az egyik fotelbe és türelmesen várta, hogy szólítsák.

A helyiségben kellemes zene szólt, a hátsó falon viszont jókora lapos képernyő világított, rajta egy hírcsatorna lenémített adásával, ami a fővárosi tiltakozásokról tudósított éppen. A tüntető tömeget mutató légi felvételek alatt futó szöveg szerint öt kerületben gyűltek össze ma reggel a lakosok, mindenféle hatósági jóváhagyás nélkül. Ebből két helyszínen került sor dulakodásra a kivezényelt karhatalmi erőkkel, mire számos ellenzéki politikust és aktivistát letartóztattak. A polgármester és a bolygó kormányzója egyaránt nyugalomra intette a népet, valamint önmérsékletre utasította a rendet biztosítani próbáló belügyi alakulatokat, akik pár perce sikeresen kiszorították a tömeget az elnöki palota melletti térről. Délutánra összehívták a parlamentet és szó esett arról, hogy a kormány esetleg segítséget kér a planetáris blokádot fenntartó birodalmi flottától. Pedig mostanra két rohamosztagos légió szállt le a fővárosban, hivatalosan azzal az indokkal, hogy segítsenek a rendőrségnek felkutatni és ártalmatlanná tenni az itt bujkáló lázadókat.

Leia elfintorodott a hírektől és inkább körülnézett a szalonban, alaposabban is felmérve maga körül a terepet. A vendégek fehér, barna vagy fekete bőrűek voltak, mindenféle korosztályból és a ruházatuk, meg főként az ékszereik alapján eléggé tehetősnek tűntek. Ez egy elegáns hely volt, ahonnan ő bizony kilógott a derékig érő, kócos frizurájával és fekete bőrkabátjával, de itt legalább sehol nem látott biztonsági kamerákat. Viszont a háta mögötti falon tucatnyi fénykép sorakozott, sármos férfiak és csinos nők portréival, akik valószínűleg helyi hírességek lehettek. Színészek, énekesek és arisztokraták, vonzó mosollyal és olyan gyönyörű frizurákkal, amitől még egy magafajta sokat látott királykisasszony szíve is megdobban néhanap.

Mivel az egyik idősebb hölgyvendég rosszalló tekintettel méregette nem éppen fejedelmi megjelenését, gyorsan visszafordította kobakját a képernyő irányába és elsápadt a látottaktól. Egy jóképű férfibemondó beszélt a Gerrenthumon bujkáló körözött lázadókról, miközben a háta mögötti ablakban Luke, Lando, majd az ő arcképét mutatták. Aztán egy filmbejátszás következett, amit egy országúti forgalomfigyelő kamera készített egy acélkék terepsikló száguldásáról, a nyomában két rendőrségi robogóval. Az A–18–as kombi

nekiment a járőröknek, próbálva félrelökni őket, mire a motorosok mögé kerültek és tüzet nyitottak rá. A következő felvételen már az útkereszteződésben történeteket mutatták, ahogy eszelősen átszáguld a piroson és hatalmas karambolt okoz maga mögött, majd egy rendőrségi robogó suhan el az összetört járművek fölött és beleszáll egy teherautóba. Robbanás, lángok, füst, az aszfaltra zuhanó sofőr esését külön kinagyítva és lassítva megismételték. Akár egy akciófilm jelenete is lehetett volna, ha nem vele és miatta történik meg az egész.

Leíanak az sem okozott meglepetést, hogy a téren lezajlott összeecsapást is leközlötték a műsorban, ahogy kipattan a kocsijából és eszelősen lövöldözni kezd a rendőrökre, majd leszedi a megfigyelő drónt. A kép alatt futó szöveg pánikról és ártatlan járókelők sebesüléséről szólt, bár egyetlen civil sérültet sem mutattak a felvételeken. Aztán a kinagyított portréját mutatták, alatta vörösen villogó felirattal: Óriási vérdíj a nyomravezetőnek! Élve vagy halva!

Ha eddig nem érezte volna magát eléggé ramatyul a történetek miatt, most aztán tényleg összeszorult a szíve a látottaktól. Úgy kergetik, mint valami pszichopata bűnözőt, pedig ő csak menekülni próbált és önmagát védte! Ezek után kész csoda lesz, ha sikerül épségben elhagynia a bolygót, ahová jobb, ha a következő száz évben be sem teszi a lábát. Idegesen végigsimított hosszú haján és még jobban az arcába húzta lelógó tincseit. Lehet, hogy hatalmas ostobaság volt betérnie ebbe az üzletbe? Lopva körbesandított, ki nézi még rajta kívül a hírműsort, de legnagyobb meglepetésére senki sem figyelt a néma képernyőn futó adásra. A vendégek a vidáman cseverésző fodrásznőket hallgatták, akik valami híres színésznő legújabb szerelmi botrányáról értekeztek és a filmjeit szapulták. Talán ismét szerencséje lesz és nem fogják fölismerni a körözési fotók alapján.

Rövidesen megcsörrent zsebében a komlink, hívást jelezve. Idegesen előkapta és gyorsan elnémította a készüléket, nem akarva most a társaival beszélni ennyi fültanú előtt. A kijelző szerint a Barna kódnevű készülékről keresték, tehát Luke érdeklődik utána. Ez azt jelenti, hogy Lando sikeresen visszatért a hangárba és értesítette őket a helyzetről. Enyhén remegő ujjakkal bepötyögött egy szöveges üzenetet és elküldte a fiúnak, ne próbálkozzon újra. Az egyik várakozó férfivendég már így is felfigyelt rá és kíváncsian méregette oldalról.

Megpróbált úgy tenni, mintha csak egy unatkozó, átlagos fiatal lány lenne és lazán hátradőlt a fotelben, ölébe véve egy színes divatlapot a szomszédos üvegasztalkáról. Flimsipapírra nyomtatott kiadvány volt, tele kimondottan nők számára írt cikkekkel, képsorozatokkal és reklámokkal. Miket vegyenek meg, hogyan legyenek dögösek és milyen praktikákkal lehet elcsábítani a kiszemelt férfiakat. Nem mintha kicsit is érdekelte volna az újság jelen körülmények között, de más dolga nem lévén, türelmesen végiglapozta a magazint. Ám ahelyett, hogy beleolvasott volna az írásokba, egyre csak az járt a fejében, hogy a barátai ezekben a percekben szállnak fel az űrhajóval és repülnek el ki tudja, hová. Nélküle! És jó esélye van rá, hogy soha többé nem látja őket...

– Ön jön, kisasszony! – szólította meg percekkel később a fodrásza, miután az előző vendége kikaszálódott a székől és leszurkolt neki néhány kreditet.

Egy lapos, korongforma takarítórobot gurult elő a sarokból, gyorsan fölszippantva a kőpadlót borító hajszálakat. Leia megvárta, míg végez, aztán a fogásra akasztotta kabátját és elfoglalta helyét a nagy tükör előtt. Az idejét se tudta már, mikor volt utoljára igazi fodrásznál. Amióta a Visszhang bázisra költözött, Thripio segítségével tartotta rendben a haját és kénytelen volt a hadseregben rendszeresített olcsó samponnal megelégedni. Pedig mit nem adott volna egy flakon márkás hajápolóért! Csakhogy a háborúban teljesen az utánpótlási listák végére kerülnek az efféle apróságok, az összes női piperecikkek együtt. Kész tragédia, ha az ember lánya ragaszkodik a hosszú, derékig érő hajzuhatagához és még elegánsan is akar kinézni, ahogy azt elvárják egy született

hercegnőtől.

A szemközti asztalon sorakozó eszközöket látva hirtelen elfogta a vágy egy elegáns frizura után. Mennyi fésű, olló, kefe, hajszárító, nyírógép, festékesdoboz, hajbalzsam és szentséges sütővas! A királyi palotában volt utoljára ennyi hasznos szerkentyűje. A fejét borító megviselt kóctömög már szinte síkított a gondoskodásért és komolyan elképesztette a jelenlévőket. Leiának minden lelkierejét össze kellett szednie, hogy le tudjon mondani a hozzáillő fejedelmi hajkoronáról és helyette a praktikumot részesítse előnyben. Most olyan frizurára van szüksége, amiben picit sem emlékeztet a megszokott önmagára. Meg aztán a pénze is fogytán volt, így a falra kifüggesztett árlistát böngészve bánatos sóhajjal visszafogta merészebb terveit. Bár izgalmas lenne a változtatható színű hajfestékkel megtéveszteni a rendőrséget, a nanotechnológiás készítmény ára megfizethetetlenül drágának bizonyult a számára.

– Te jó ég! Maga aztán hírből sem ismeri az ollót! – szörnyülködött a középkorú fodrásznő, miközben ráborította a lepedőt. – Nem járt még nálunk, ugye?

– Nem. – ismerte be a lány kelletlenül. – Csak ööö... rokonlátogatásra jöttem és gondoltam benézek ide.

– Milyen frizurát szeretne? Akarja, hogy lenyírjak ebből a bozontból valamennyit?

A hajszobrász úgy méregette a leomló fürtöket, mint valami merényletet a szakmája ellen.

– Szó sem lehet róla! Szeretném, ha megmosná és befestené. Egy partira készülök és szeretném meglepni az ismerőseimet.

Leia remélte, hogy kelően lazára vett és közvetlen szavai nem keltenek majd feltűnést ezen a helyen. Ám amikor a fodrász félrehúzta arcából a tincseket és rutinosan szemügyre vette a tükörben, hirtelen olyasmi történt, amire egyáltalán nem számított.

– Értem...! Nahát! Hogy maga mennyire hasonlít Organa hercegnőre! Nézzétek csak, lányok...!

Leia elsápadva ült a széken és átkozta magát, amiért letette a bőrkabátot, benne a pisztolyával. Nem lett volna szabad betérnie ide! Tutira le fog bukni! Most mit csináljon? Meg se bírt szólalni meglepetésében, csak bámult a nőre rezzenéstelen arccal és várta az elkerülhetetlen lebukást.

A szomszédos asztalnál szorgoskodó kolléga ekkor odanézett és kritikus szemmel megcsóválta fejét. Ő egyáltalán nem értett egyet a megállapítással.

– Á, dehogy! Szerintem annyira nem hasonlít rá...! Az unokanővérem lánya viszont kiköpött Leia Organa! Főleg amióta olyan frizurát hord, mint az alderaani boszorkány a körözési fotóin!

– Tényleg? – pillantott fel nagyot nyelve a hercegnő, s még mindig nem tudta eldönteni, miképp reagáljon a szokatlan helyzetre. Most akkor felismerték vagy nem?

– Igen! Maga nem tudta? Ez az új divat a fiataloknál! A lázadó hercegnős frizura! – ironizált a kolléganő fanyalogva. – Minden iskoláslány a tiniktől az egyetemistákig ilyen csináltat magának, hogy hasonlítson rá! Így láznak a kormány politikája ellen!

– Erről még nem hallottam...! Tudják, külföldi vagyok...! – mentegetőzött Leia zavartan.

A fodrásznő segítőkészen elővett az asztalfiókjából egy régi újságkivágást, ami őt ábrázolta a fehér szenátusi köntösében és az orra alá nyomta, hogy felvilágosítsa a helyi divatról.

– Aha! Így már érthető! És az utcán sem látott ilyen hajú lányokat? Csak az elmúlt hónapban hatan kérték tőlem ezt a kettős kontyot! Némelyikük tényleg hasonlított a hercegnőre! Sokkal jobban, mint maga!

– Nahát...!

Ennél többre nem futotta Leiától, miközben a saját portréját bámulta és a hideg borsódzott a hátán. Sose gondolta volna, hogy a személye és az, amit képvisel, ekkora

hatással lesz a világra valaha is! A császári propagandagépezet hatalmas ingyenreklámot biztosított a számára, de ahelyett, hogy elrettentette volna a fiatalokat, csak még nagyobb szimpátiát keltett bennük a felkelés ügye iránt. És nyilván roppantmód feldühítette a birodalom vezetőit.

– Ha akarja, csinálhatok önnek egy lázadó frizurát! Biztos jól állna...! – tódította rögtön a háta mögött ácsorgó fodrásznő, még mindig a haját rendezgetve.

– Inkább ne, köszönöm! – hárította el az ajánlatot Organa, szinte már rémülten.

Attól tartott, ha úgy fog kinézni, ahogy galaxis szerte ismerik, garantáltan lelepleződik a környezete előtt. Muszáj totálisan megváltoztatnia a kinézetét, különben esélye sincs visszajutni a barátaihoz.

– Csak mossa meg és fesse be szőkére!

– Szőkére? – nézett rá kritikus szemmel a hölgy. – Értem. És milyen árnyalatra gondolt?

– Mutasson néhányat!

A fodrász bekapcsolta a tükörbe épített monitort. Egy rejtett kamera lefotózta, majd több tucat változatot készített róla a képszerkesztő programjával, sorra kivetítve elé a lehetőségeket. Leia rövid habozás után kiválasztott egy sötétszőke színárnyalatot, ami érzése szerint kellően jellegtelen volt, sőt kifejezetten unalmas. Ahhoz mindenesetre eléggé elűt majd a haja természetes barnájától, hogy ne emlékeztessen a körözési fotóira. Ugyanakkor a férfiak figyelmét se hívja fel vele magára, mint egynémely harsányabb árnyalattal. Egyszerűen beleolvadhat a tömegbe, elkerülve az igazoltatást és minden további kellemetlenséget.

A fodrásznő megpróbálta rábeszélni egy világosabb színre, de mivel kitartott elhatározása mellett, végül rábólintott, nem erőltetve a dolgot. A Gerrenthumon minden nőnek joga van olyanra festeni a haját, amilyenre akarja, még ha az nem is valami vonzó a férfiak szemében. Aztán nekilátott rendbe tenni az ügyfél kócos üstökét és a hercegnő végre ellazulhatott, lehunyta szemmel tűrve, hogy olyasmit tegyenek a frizurájával, amit még sohasem. Az Alderaanon nem volt divat a hajfestés, a királyi palotában legalábbis, bár ifjúkorában egyszer fölmerült benne a gondolat, hogy ki kellene próbálni néhány más színt is. Ám az udvarhölgyek és az anyja lebeszéltek erről, holmi tradíciókra, meg jó ízlésre hivatkozva. Így végül megelégedkezett erről a tervéről, hogy aztán egész más formában élje ki lázadó hajlamait.

Mikor jó egy órával később először belenézett a tükörbe és meglátta az eredményt, őszintén megdöbben a változástól. Alig ismert rá önmagára. Már csak egy kis smink kellene az arcára és tökéletes az álcája. Elemzőprogram legyen a talpán, amelyik felismeri ilyen külsővel az utcán.

A fodrásznő felajánlotta, hogy befonja haját, olyan kontyba, amelyet csak szeretne, de elutasította a lehetőséget. Lógjon csak szabadon a hátára és vállaira sötétszőke üstöke, mint egy túlméretezett szalmaboglya. Kissé nevetségesen nézett ki így, de legalább eltakarja képét a megfigyelőkamerák elől. Kifizette a nőt, majd fölveve kabátját és orrára biggyesztve naviszemüvegét, bátran kilépett az üvegajtón. Elég a szépítkezésből, ideje továbbindulnia.

Nem látott a közelben járőröket, sem rendészrobotokat, ezért elővette mobiltelefonját és menet közben felhívta Lukeot, hogy megnyugtassa a fiút. Mostanra biztosan sikerült új búvóhelyet találniuk a Falconnak és a társai már türelmetlenül várják a jelentkezését.

Skywalker a harmadik csöngésre vette föl a készüléket, kissé rekedtes suttogással szólva a mikrofonba.

– Na végre! Mi van veled?

– Minden rendben! Csak átöltöztem a randevúhoz! Hol találkozunk?

Leia tisztán érezte, hogy a fiatalember meghökken a vonal túlsó végén. Nyilván nem számított rá, hogy ilyen félreérthető szöveggel kezdi a beszélgetést. De hamar feltalálta magát és megkönnyebbülten tájékoztatta a csempészhajó új pozíciójáról.

– Fekete azt mondja, hogy ott, ahol először voltunk, amikor a városba jöttünk. Meg tudod találni?

– Várj, visszahívlak!

A lány megszakította a kapcsolatot és néhány kurta paranccsal előhívta a főváros térképét a szemüvegére. Aztán addig állígtatta helyzetét és felbontását, míg rá nem bukkant a metropolisz keleti határában elterülő űrhajó roncstelepre. A navigátor program szerint nyolcvan kilométerre volt tőle légvonalban és három buszjáratot kell igénybe vennie, ha el akar jutni odáig tömegközlekedéssel. Utána még három kilométer gyaloglás vár rá a legközelebbi megállótól az út szélén. A legjobb esetben is késő este lesz, mire odaér.

Újra felhívta Lukeot, kissé elégedetlenül amiatt, hogy az egész városon át kell vergődnie a találka érdekében. Calrissian igazán választhatott volna közelebbi rejtékhelyet is a teherszállítónak.

– Megvan! Sötétedés után érkezem! Veletek minden rendben?

– Igen. Itt nem történt semmi különös. Vigyázz magadra, Hófehérke!

Leia megengedett magának egy szende mosolyt a kódnev becézését hallva. Tisztára, mintha egy titkos légyottra igyekezne a kedveséhez, úgy csevegnek egymással a rádióban, édes sutyorgással. Kizárt, hogy bármely elemzőprogram gyanúsnak találja könnyed évődésüket.

– Úgy lesz! Ha bármi közbejönne, majd szólok! Puszillak! Szia!

– Én is! Szia!

Bontották a vonalat és a lányban felidéződött egy hetekkel korábbi pillanat, amikor elszántan szájon csókolta Skywalkert a Visszhang bázis körtermében. Vajon tényleg csak azért tette, hogy bosszantsa Han Solót, amiért olyan öntelten és arrogánsan viselkedett vele szemben a többiek előtt? Vagy volt rá esetleg más oka is? Még mindig izgatta ez a kérdés, s most újra eltűnődött rajta, miközben továbbsietett az utcán.

Egy biztos. Régóta szerette Lukeot. De sosem volt elég bátorsága nyíltan bevallani neki az érzéseit. Pontosabban valahányszor megpróbálkozott vele, mindig közbejött valami és megzavarta bizalmas beszélgetésüket. Bosszantó, milyen nehezen tudott megfelelő alkalmat találni a vele való randizásra a háború forgatagában. És nagyon különös, hogy pont a nagyképű csempészre volt szüksége ahhoz, hogy őszintén kinyilvánítsa érzelmeit a fiú felé, aki legalább annyira meghökkent az érzéki csóktól, mint ő maga. Ha a bázis elleni támadáskor nem omlik be az a járat előtte és végül nem a koréiai hajóján köt ki, valószínűleg teljesen másként alakul az élete és a kapcsolata a két férfival. Akkor talán már összejött volna Lukekal és nem Solo balsorsa miatt fájna a szíve. És egészen máshol lenne, valószínűleg a csapatainál, ahelyett, hogy itt mászkál szökére festett lobonccal az utcákon.

Ahogy elhaladt egy kisebb gyors étkezde előtt, s megcsapta orrát a konyhából kiszivárgó aromák vegyes illata, hirtelen ráébredt, mennyire éhes és szomjas. Kora délutánra járt az idő, ezért úgy döntött, betér a büfébe ebédelni, mielőtt nekivágna a városon keresztülvezető hosszú útnak. A bőrének egyre erősödő sajgása ráadásul figyelmeztette, hogy ideje bevenni egy újabb fájdalomcsillapítót.

Az Ínyedre Való névre keresztelt falatozóban már lement a déli csúcsforgalom, csak néhány kései vendég támasztotta a pultot, az utcai tüntetésekről diskurálva. Leia kiválasztott egy bőségesnek tűnő menüt a kínálatból és a hátsó sarokba húzódva türelmesen várta, hogy a langaléta nothoiini szakács elkészítse neki az ételt. Közben a szemüvegére hozta az egyik helyi hírcsatorna adását és belehallgatott a műsorba.

Amióta a birodalmi flotta előzönlötte az Anoat szektort, most először történt meg, hogy a lakosság ennyire tömegesen tiltakozzon az elnyomó politika ellen. Szórványos tüntetések és kisebb összecsapások korábban is voltak számos bolygón, de egyik sem mozgatótt meg ilyen sok, különféle fajba tartozó lényt. Ez a pártállásuktól függetlenül meglepte a politikai elemzőket, akik most a lázadás erősödésével és a Gerrenthum blokádjával magyarázták a történeteket, mivel az komoly pénzügyi veszteséget okozott a helyi kereskedelemnek és az exportra termelő iparvállalatoknak. A tőzsdéken tegnap óta komoly árfolyam ingadozások indultak meg, tovább növelve a bizonytalanságot a polgároknak.

Organa sejtette, hogy a lázadók emlegetése és a blokád egyaránt csak ürügyként szolgál a mélyebb gazdasági problémák leplezéséhez, amik egyre jobban aláásták az elmúlt években a szektor társadalmi rendjét. A Felkelők Szövetsége nem rendelkezett jelentős politikai támogatással a környéken, egy blokád pedig nem okozna ekkora felfordulást alig egy nap után. Ahhoz, hogy az emberek tömegesen az utcára menjenek, ennél sokkal többre van szükség. Szegénységre, kilátástalanságra, elnyomásra, korrupcióra, a hatalmon lévők gátlástalan hazudozására és egyéb bajokra, amik együttesen pont most verték ki a biztosítékot az elégedetlenkedőknél.

A szakács föltett a pultra egy megrakott tálcát és jelzett neki, hogy kész a menü. Odasietett és kifizette az ételt, majd visszaült a helyére. A hatalmas salátás szendvics úgy meg volt rakva mindenféle zöldséggel és hússal, hogy alig fért be a szájába. Viszont elképesztően finom volt és szinte magától csúszott le a torkán. Kabátzsebéből elővette az egyik kék tablettát és bevette a rostos gyümölcslel, ami ízében és színében a sárga tangóra emlékeztetett, de valami egész másból készült.

Alig fejezte be az evést, mikor a büfé üvegablakán kipillantva egy rendőrségi terepsiklót látott leparkolni az épület előtt. Két egyenruhás fickó szállt ki belőle, nyilvánvalóan azzal a céllal, hogy betérjenek az étkezdébe valamiért.

Leia gyorsan fölállt és kisietett a közeli mosdóba, nem kívánva találkozni a zsarukkal. Szőke haj és új ruhák ide vagy oda, ha igazoltatják, megint fegyverrel kell kivágnia magát a csapdából és semmi kedve nem volt egy újabb eszelős ámokfutáshoz.

Fülét az ajtólapra tapasztva hallgatózott, de a szokásos beszélgetésen kívül nem jutott el hozzá más, csak az edények csörömpölése a konyhában. Nyilván egy cafra vagy szendvicsért ugrottak be a fickók, nem ellenőrizni a jelenlévőket. Úgy tíz perccel később résznyire nyitotta az ajtót és kikukucskált az étkezőbe. A rendőrök már elmentek, a vendégek egy részével együtt.

Megkönnyebbülten hagyta el a büfét és indult tovább a legközelebbi buszmegálló irányába.

XXV.

– Biztos vagy benne, hogy jó ötlet a szabad ég alatt parkolni a hajóval, mikor a fejünk felett ott a fél birodalmi flotta? – kérdezte Luke, miután a Millennium Falcon földet ért a roncsstemetőben egy rakás hasonlóan lepusztult kinézetű csészealj között.

Lando erre talányosan rávigyorgott és sorra kikapcsolta a fedélzeti rendszereket, hogy mielőbb lehűljön a teherszállító ionhajtóműve és burkolata. Nem akarta bevallani a fiúnak, mennyire képtelen volt jobbat kitalálni ennél, miközben a sportrepülőteret elhagyva a főváros fölött cirkáltak, minden pillanatban a lebukást kockáztatva.

– Itt biztos nem fognak keresni minket, elvégre tegnap már többször átvizsgálták a környéket a légi rendészek. És hol máshol lehetnénk nagyobb biztonságban, mint

közvetlenül az orruk előtt?

– Mert úgy gondolod, a birodalmiak olyan hülyék, hogy mindenhová néznek, csak pont az orruk elé nem? – vont össze szemöldökét Skywalker, elégedetlenül a válasszal.

A báró erre blazírtan vállat vont és a hátsó ülésen kucorgó vukira nézett, támogatást remélve tőle. Ám Csubakka csupán mordult egyet és a vállát vonogatta, nem nyilvánítva véleményt a kérdésben. A Falcon másodpilótája egyáltalán nem volt jó hangulatban azóta, hogy Calrissian elmesélte nekik, mekkora bajba keveredett a hercegnő a nagyvárosban. A legszívesebben fogta volna nyílpuskaszerű lézervetőjét és azonnal nekivág megkeresni a lányt, aki most kénytelen egyedül bolyongani valahol a metropoliszban és bármikor fogságba eshet. De tudta, szinte lehetetlen feladatra vállalkozna és csak azt érné el vele, hogy őt is elkapnák, Luke pedig egyedül maradna a megbízhatatlan szerencsejátékossal. Így az egyetlen, amit tehet, az a várakozás és a reménykedés. Az antropoid úgy vélte, fiatal kora és heves természete ellenére Leia Organa elég tapasztalt emberi nőtény ahhoz, hogy önállóan eljusson idáig. Szóval még nem kell lemondaniuk róla.

– Úgy valahogy. A túlságosan nyilvánvaló dolgok hajlamosak elkerülni az emberek figyelmét. – magyarázta Lando körülményesen gesztikulálva és felállt a pilótaülésből. – Most szépen kimegyünk Csubival és összeszedünk néhány burkolólemezt. Föltesszük őket a Falcon tetejére, hogy letakarjuk azokat a részeit, amik egyedivé teszik a hajót. Így az elemző programok nem fognak felismerni minket a légi felvételeken és azt fogják hinni, csak egy újabb ócska teknő érkezett a roncstelepre.

– Jó ötlet! De legyetek óvatosak és ne integessetek minden erre járónak!

Luke a fejét csóválva nézett utánuk, aztán hosszú pillantást vetett a szélvédőn túl sorakozó kibelezett teherhajókra. YT-1300-asokból volt vagy egy tucat a környéken. A társai biztos találnak megfelelő lemezeket a feladathoz. Ettől függetlenül továbbra sem tartotta jó ötletnek, hogy itt üldögéljenek egész délután a hercegnőt várva. A navigációs térkép szerint bő nyolcvan kilométerre voltak légvonalban attól a parkolóháztól, ahol Leia bajba került. Ha a lány végre méltóztatna ráérni és felhívna őt, talán megbeszélhetnének egy találkozóhelyet valahol a közelében, ahová érte mehetnének napnyugta után. Így nem kellene keresztülutaznia az egész városon, kockáztatva a lelepleződést. De Organa még mindig nem jelentkezett és a férfi elképzelni sem tudta, mit csinálhat éppen, ami ennyire fontos neki?

Pár perc múlva tompa csattanások és koppanások hallatszottak a burkolaton, ahogy a báró és a vuki egyesült erővel feldobáltak néhány fémlemezt a hajó orrára, majd a tetőzilipen keresztül fölmászva elhelyezték őket a szerintük megfelelő pontokon. Thripio, aki épp akkor óvakodott előre az irányítókabinba, hogy utánanézzon a helyzetnek, rémülten bámult fölfelé, félreértve a szokatlan zajokat.

– Ó, te jószágos...! Mindjárt szétesik ez a teknő!

– Nyugi! Egy darabig még kibírja! – intette le a fiú az aggodalmaskodó gépezetet. – Befejeztétek az üzemanyag átszivattyúzását Artúval?

– Igen, Luke gazda! Artu nekilátott beépíteni az új alkatrészeket és előreküldött, hogy kapcsoljak vissza néhány alrendszer, mert szüksége van az energiára a szereléshez.

– Jó. De próbáljatok minél kisebb elektromágneses zajt kelteni, nehogy kiszúrjanak fentről a birodalmiak szenzorai! Egyszerre csak egy gépet kapcsolj be és azt is a legkisebb fogyasztásra! – tanácsolta a pilóta a konzolon matató protokoll droidnak.

– Értettem, uram! Őfelségéről van valami hír?

– Nincs.

Luke felállt, hogy hátramenjen az orvos robothoz és bevegyen egy újabb fájdalomcsillapítót. A jobb karja megint elkezdett masszívan sajogni és folyton elterelte figyelmét a körülötte zajló eseményekről.

– Fölöttébb sajnálatos lenne, ha Solo kapitány után őt is elveszítenénk! Nemde? – kérdezte diplomatikusan Thripio, mielőtt a koréiai ruhába öltözött ifjú kilépett volna a kabinból.

– Nem fogjuk elveszíteni Leiát! – mondta neki a fiatalember nyomatékosan. – Hant pedig kiszabadítjuk, amint lehetséges! Ha nincs más dolgod, maradj itt és figyeld az eget! És kiálts, ha járőrgépet látsz közeledni! Azt kell hinniük, hogy a Falcon is csak egy kibelezett roncs a többi között!

– Rendben, Luke gazdám!

Skywalker kesernyésen elmosolyodott a régi megszólításra, ami valamiért makacsul megmaradt a C-3PO egység memóriájában, noha már évek óta Organát szolgálta afféle mindenese személyi titkárként. S ahogy végigsietett az összekötő folyosón, egyre az volt a nyomasztó érzése, hogy a történelem ismétli önmagát. Már megint együtt vannak a rozzant teherhajó fedélzetén és szokás szerint nyakig ülnek a bajban. Talán csak annyi a különbség, hogy ezúttal a hercegnő után Solót is meg kell menteniük, aki egyedül rájuk számíthat, miközben élet és halál határmezsgyéjén lebeg valahol egy széntömbbe fagyasztva. Felkelőnek lenni talán még sosem volt olyan nehéz feladat, mint ezekben a napokban – vélte a fiatalember szomorúan.

Miután bevette a fájdalomcsillapítót és meggyőzte az állapotáért aggódó doktort, hogy jól érzi magát, mind testben, mind lélekben, visszament az utastérbe, ahol Lando épp az adattábláját böngészte, halkán vitatkozva valamiről Csubakkával. Luke csatlakozott hozzájuk, megbeszélte a további teendőket és főként megakadályozni, hogy az ingerült vuki esetleg kárt tegyen a báróúrbán.

Calrissian rövidesen talált egy hálózati portált, amin a bolygó körüli űrben tartózkodó csillaghajók helyzetéről lehetett óránként frissített információkhoz jutni. Ezt a helyi közlekedési hatóság üzemeltette egy csillagászati egyesülettel közösen. A szerencsejátékos azt szerette volna megtudni, hogy néz ki a Gerrenthum köré vont császári blokádnak és legnagyobb meglepetésére minden szükséges adatot megtalált az ingyenes honlapon a csillagrombolók elhelyezkedéséről. A birodalmiak stacionárius pályákon tartották a nagy hadihajóikat, az Executort és tizenegy rombolót egy ikozaéder csúcspontjainak megfelelően, hogy teljesen lefedjék a planéta körüli űrteret. A kisebb hajókról, valamint a járőröző TIE vadászok pozícióiról és a helyi erők Z-95-öseiről persze nem szerepeltek feljegyzések, de Lando azok miatt aggódott a legkevésbé.

– És ezt a sok rombolót mind a mi kedvünkért csődítették ide! – tette homlokára a kezét pesszimistán. – Az ekkora népszerűség már komolyan árt az egészségnek!

– A kérdés csak az, hogy jutunk át a blokádon!

Lukenak nem voltak ötletei a térképen villogó pontokat látva. A császári flotta a nagy űrhajó forgalom miatt nem jött közelebb a bolygóhoz. Inkább úgy helyezkedett, hogy minden távozni készülő járművet időben észrevegyen és elkaphasson, ha próbálná megúszni az átvizsgálást. Igaz, hogy a Millennium Falcon egy rendkívül gyors csempészhajó, de ha kiszúrnák őket felszállás közben, esélyük sem lesz átcsúszni a rombolók közt. Márpedig biztosan észre fogják venni a szökevény YT-1300-ast. Az orbitális pályákon keringő több ezer megfigyelőbója és a sűrű radarhálózat garantálja ezt.

– Esetleg meglapulhatnánk valahol vidéken, amíg elunják magukat és szépen odébb állnak! – próbálkozott egy óvatos javaslattal a báró, de Csubakka röviden lehurrogta.

Aztán a vuki mesélni kezdett nekik egy sok évvel ezelőtti kalandjukról, amikor Solóval a Fennhatósági Szektorban csavarogtak és be kellett lopózniuk egy szigorúan védett bolygóra. Luke nem értett minden szót a morgásából, de Calrissiannak hamar felcsillant a szeme, megértve a trükk lényegét.

– Igen, ezt Han nekem is mesélte egyszer! A kérdés csak az, honnan szerzünk akkora teherhajót, amibe be tudjuk építeni az öreglányt?

Csubi lendületes gesztussal kimutatott a roncstelepre, magától értetődőnek tartva, hogy onnan. Ennyi leselejtezett jármű közt biztos találnak egy megfelelőt, amit fölhasználhatnak az álcázáshoz.

– Miről van szó? – kérdezte Skywalker, kissé lemaradva a társalgásban.

– Azt mondja, építsünk a hajó köré egy másikat a kinti roncsdarabokból. Ha elérjük az ugrási pontot, lerobbantjuk a Falconról az egészet és szépen meglépünk a birodalmiak orra elől.

– Az több napos munka lenne és rengeteg szerszám kéne hozzá, meg egy jó felszerelt műhely! – hűtötte le a korán belelkesező társait Luke. – Akkor már inkább tapadjunk rá egy nagyobb szállítóhajóra és vitessük ki magunkat vele a mélyűrbe!

– Ez volt az első ötletem, mielőtt leszálltunk volna! Csakhogy az összes távozó hajót kívül-belül átvizsgálják a vámosok és a császári járőrgépek, még alacsony orbitális pályán! Szóval esélytelen a dolog!

Hosszú percekig folytatták a vitatkozást, fél tucat további lehetőséget és csempésztrükköt felsorolva az ötletbörze során, majd mindegyiket el is vetették a megvalósíthatatlansága miatt. Végül Luke kénytelen volt belátni, hogy semmiképp sem szabadulhatnak a körbezárt bolygóról a teherhajóval. Darth Vader ezúttal tényleg biztosra ment. Halálos csapdába zárta őket és csak idő kérdése volt, hogy az utánuk kutató felszíni csapatok vagy a légi megfigyelők rájuk bukkanjanak.

Pesszimista gondolataiból a komlink csörrenése riasztotta fel. Kapkodva előhalászta zsebéből a készüléket és rövid ügyetlenkedés után felvette, rekedt suttogással érdeklődve a hercegnő hogylétéről. Miután megbeszélte Leiával a randijuk helyszínét és a lány várható érkezési időpontját, némileg megnyugodva nézett a mellette ülő társaira.

– Éjszaka lesz, mire ideér. Addig van egy pár óránk kitalálni valami használhatót. Vagy tényleg itt ülhetünk hetekig, mire a császáriak föladják! – mondta komoran és tovább törte fejét egy megvalósítható ötlet után kutatva az emlékezetében.

Ám ekkor az összekötő folyosón megjelent Szi Thripio, kissé esetlen járásával sietve oda hozzájuk a pilótafülkéből.

– Elnézést, hogy megzavarom a beszélgetést, de közölnöm kell, hogy most szállt le egy űrhajó a szomszédságunkban! Talán nem ártana, ha megnéznék!

– Járőrgép? – kérdezte Lando, idegesen felpattanva helyéről.

– Nem igazán. Egy ugyanolyan teherszállító, mint a miénk.

A csapat előreloholt az irányítókabinba, hogy szemügyre vegyék a bárkát. Az YT-1300-as négy ronccsal odébb parkolt le tőlük a sor végén és bár nem sokat láttak belőle, sejtették, hogy egy leselejtezett járműről lehet szó, amitől így akar megszabadulni a gazdája.

– Csak egy újabb romhalmaz. – állapította meg Thripio tudálékosan. – Szerintem nem vettek észre minket.

– Gondolom rövidesen megérkeznek a guberálók és napokon belül minden használhatót kiszereznek belőle, hogy eladják az ócskapiacon. – vélte Lando, erősen föprengve.

Aztán összenézett a Lukekal, majd a vukival és hirtelen széles mosoly terült szét fekete arcán.

– Van egy ötletem, hogyan pattanhatunk meg a bolygóról! Várjatok meg itt! Mindjárt jövök!

Kirohant a pilótafülkéből, egyenesen leszaladva a rámpán a szabadba. Kora délutánra járt az idő és vakítóan tűzött a nap, ezért föltette túlméretezett napszemüvegét és zsebre dugott kézzel, ráérősen sétálni kezdett a roncsok közt az újonnan jött bárka irányába. Úgy kell tennie, mintha az itteni guberálók egyike lenne, aki hasznosítható kacatok után kutat a telepen.

Mikor odaért, alaposan végigmérte az ütött–kopott YT–1300–ast. Az első, ami feltűnt neki, hogy több helyen sötétkék csíkokat festettek az acélszürke burkolatára. Ebben határozottan különbözött a Millennium Falcontól, ahogy a tányérantenna is hiányzott a tetejéről, valamint nem rendelkezett quad lézerágyúkkal és megerősített páncélzattal. Viszont láthatóan működőképes volt, eltérően a hajótemetőben rozsdásodó többi kibelezett roncsból. És a szürke overallos pilótája épp most baktatott le a rámpán egy pirosra festett R4–es asztromechanikai droid és két markos BLX–5–ös társaságában.

Lando odament hozzá és megismerkedett vele. A szikár arcú, barna bőrű pasas Eksi Tunbaun néven mutatkozott be, míg ő ezúttal a Janus Horten álnevét használta. Kiderült, hogy a fickó is guberálni jár ide a robotjaival, a hajóját pedig Gallantly Whizznek hívják és a kinézete ellenére pöpec kis járgány. A báró rövid töprengés, meg elmélyült nézelődés után ajánlatot tett a gépre, kétezret kínálva Tunbaunnak érte. A fickó szeretett alkudozni, ezért tízezret mondott, mire Calrissian lelkesen ócsárolni kezdte a büszkeségét, heves vitába bonyolódva vele a technikai részletek fölött.

Tunbaun erre körbejárta vele a bárkát és önérzetesen megmutogatta neki a saját kezűleg felújított burkolólemezeket, valamint a megerősített leszállópárnákat, amik lehetővé tették, hogy teljes terhelés esetén is zökkenőmentesen tudjon landolni az ócskaság. Aztán mivel Lando nem akart kétezer ötszáznál többet adni a kedvencéért, fölvitte a fedélzetre és ott folytatta az ismertetést. Rövidesen kiderült, hogy a hajó eléggé le van strapálva, ráadásul nincs hiperhajtóműve, sem fegyverzete. Viszont a védőpajzsa működik és az ionhajtóműve is tűrhető állapotban maradt a sok éves használat ellenére. Az irányítókabinban kisserelték a másodpilóta ülését, hogy a férfi R4–ese odaferjen a kormányhoz és szükség esetén irányítani tudja a gépet. Mint kiderült, erre azért van szükség, mert a hajó fedélzeti számítógépe régóta rendetlenkedik és a tulajdonosa még nem tudott szerezni hozzá új alkatrészeket.

Lando a hiányos műszerfalat látva közölte, hogy akkor a droidot is kéri az űrhajóhoz, mert anélkül nem tudna fölszállni vele. Ez kiváló okot szolgáltatott a guberálónak arra, hogy ne menjen háromezer kredit alá az alkudozás során. Fél órával később megegyeztek és a báró fancsali képpel ugyan, de leszurkolta a fickó kerges tenyerébe az összeget. Miután aláírták a szükséges papírokat és Tunbaun felmarkolta a hálókabinban lévő holmijait, a két BLX–5–ös kíséretében távozott a Gallantly Whizz fedélzetéről, röviden elbúcsúzva a bánatosan csipogó R4–estől. És érezhetően meg volt győződve róla, hogy kiváló üzletet csinált, ellentétben Calrissiannal.

A szerencsejátékos ezután visszasietett a Millennium Falconhoz, közölni társaival a hírt, miszerint űrhajó tulajdonos lett. Fejében addigra körvonalazódni kezdett egy rendkívül merész terv, ami révén talán megszökhetnek a bolygóról, kijátszva a császári blokádot és elhúzhatnak végre a galaxis túlsó sarkába.

Csubakka és Luke az utastérben várták, a legfrissebb híreket böngészve a hálózaton. Amíg a báró bevásárolt, ők megnézték a tüntetésekről szóló tudósításokat, valamint az Organa hercegnő ámokfutásáról készült videókat és azt találgatták, mennyi esélye van a lánynak ezek után épségben visszajutni hozzájuk? A fiú nagyon féltette Leiát, főleg a lövöldözős jelenetet látva. A vuki azonban elégedetten bólogatott és megnyugtatóan vállon veregette a srácot. A biztonsági kamerák felvételei alapján őfelsége kiváló formában lehet és igazi harcshoz méltóan küzdi le az akadályokat. És a tény, hogy több órával a lelepleződése után még mindig nem kapták el a hatóságok, csak azt mutatja, mennyire érti a dolgát a hölgy.

– Nos, uraim! Van egy jó hírem, meg egy rossz hírem! Melyikkel kezdem? – mosolygott rájuk Lando enyhén kesernyésen.

– Csak nem vetted meg azt a teherhajót? – nézett rá Luke a homlokát ráncolva.

Még el sem hagyta a báró a Falcont, az erő által sugallt megérzése alapján ő már sejtette, mire készül a fickó. Csaléteknek akarja használni a másik gépet a birodalmiak számára, hogy amíg azzal foglalkoznak, ők feltűnés nélkül megléphessenek a bolygóról. Az ötlet jónak tűnt, bár a megvalósítása számos akadályba fog ütközni a rendelkezésükre álló idő rövideje és tucatnyi egyéb tényező miatt.

– Az a jó hír! – dörzsölte tenyerét a szerencsejátékos fanyalogva. – A rossz hír meg az, hogy rengeteget kell dolgoznunk, ha azt akarjuk, hogy hasonlítson valamennyire az öreglánynak!

Csubakka bizalmatlanul elbődült, határozottan kételkedve az exkormányzóúr elméleti képességeiben. Még ha sikerülne is egy megszólalásig hasonlító utánzatot odavetniük az üldözőiknek, a szenzorai akkor is pillanatok alatt kiszúrják, hogy nincsenek élőlények a fedélzetén. Vagyis nem fognak beugrani a trükknek.

– Ugyan már, gyerekek! A blöffölés a specialitásom! Csak bízzátok ide a részleteket!

Calrissian odatelepedett melléjük és néhány szóban elmondta legújabb ötletét, egy legendás űrjáró manőver, a Bolond Király ismertetésével fejezve be javaslatát. A terv nem igazán nyerte el a társai tetszését. De miután elfogadható válaszokat kínált az összes ellenvetésre, amit csak a vuki és Skywalker fel tudott hozni hirtelenjében, közösen eldöntötték, hogy végrehajtják a báró által javasoltakat. Bár Luke szerint kész öngyilkosság az egész és Csubakka is pesszimistán vélekedett az esélyeiről. Ám mégis muszáj lesz megpróbálniuk, mert ennél jobb lehetőségük aligha adódik jelen körülmények között.

Aztán fölkerekedtek és átsiettek a Gallantly Whizz fedélzetére, fölmérni a rájuk váró feladatokat. Luke magával vitte Artu Detút is technikai segítségnek. A pilótafülkében őrködő Thripio szintén velük akart tartani, de Csubakka megkérte, inkább vigyázzon a Falconra, nehogy egy erre tévedő guberáló megpróbálja elkötni a bárkát vagy lelopjon róla valamit. Mert az valószínű, hogy nem Tunbaun az egyetlen, aki idejár hasznosítható alkatrészekért.

A protokoll droid így visszatelepedett a másodpilóta ülésébe és aggódva figyelte társait, ahogy eltávolodnak a hajótól a roncsok között. Amióta Artu megjavította a rendetlenkedő végtagszervóit, némiképp bizakodva tekintett a jövő elé, bár továbbra sem örült neki, hogy megint egyedül hagyják a fedélzetet. Csakhogy ezúttal volt valaki más is a Falconon, aki szintén társaságra vágyott.

Háta mögött nyílt az ajtó és belebegett a pilótafülkébe az orvos robot. Érzékeny szenzoraival hallotta a hálókabinból, hogy a szerves lények elhagyják az űrhajót és úgy döntött, ideje teljesíteni a sérült bőrű fiatal hölgynek tett ígéretét.

– Egy kommunikációs kapcsolatra lenne szükségem a bolygó számítógépes hálózatához. – mondta egyenesen, a kormánynál ücsörgő aranyfényű droidhoz intézve szavait.

Thripio gyanakodva végigmérte a háta mögött lebegő GH-7–est. Amióta a fedélzetre került, nem sok alkalma nyílt csevegni az ezüstszerű gépezettel, mert folyton a sebesültek körül sündörgött, a munkáját végezve. Nem tudta, miért akar kapcsolatba lépni a helyi számítógépekkel, de a gazdái védelme érdekében úgy döntött, nem fogja megkockáztatni, hogy esetleg lebuktassa őket a doktor.

– Azzal sajnos nem szolgálhatok. Minden rendszert kikapcsoltunk, hogy ne tudjanak bemérni minket az üldözőink. Amúgy miért van szükséged rá?

– A fiatal hölgynek szeretnék segíteni. Bizalmas ügyben. – körülményeskedett az orvos hivatalos hangon.

– Én Leia úrnő személyi asszisztense vagyok már három éve! Nekem nyugodtan elmondhatsz mindent! – jelentette ki magabiztos büszkeséggel Thripio.

A GH-7-es tűnődött néhány századmásodpercig, mielőtt megindokolta volna kérését a fajtársának. Olyan formában próbálta elmagyarázni neki a helyzetet, hogy a titoktartási parancsot se szegje meg, mégis elérje célját a fontoskodó protokoll egységénél.

– Az éjszaka elláttam az úrnőd sebeit, de a lelki sérülésein nem tudtam segíteni, mert nem rendelkezem a szükséges információkkal. Ezért az úrnőd megengedte, hogy letöltsen magamnak a hálózatról az emberi lélektannal kapcsolatos szakismereteket.

Thripio eltűnődött a hallottakon. A hercegnő egy szóval sem említette neki a Felhővárosból való szökésük óta, hogy megsebesült volna és a mozgásán sem látszottak jelei a szerkezeti károsodásnak. Ettől függetlenül elég rossz állapotban volt és nem csupán a Solo kapitánnyal, meg a Luke gazdával történtek okán. Az éjszakai sikoltozása legalábbis arra utalt, hogy tényleg megsérülhetett a lelkivilága, amit valóban kezelni kellene, mielőtt agymosásra vagy egyéb drasztikus beavatkozásra szorulna az úrnője.

– Értem. Nos, van egy passzív módú adattáblánk. Próbáld meg ezzel! – emelte föl a középső konzolról Lando gépét és átnyújtotta a droidnak. A készülékkel csak letölteni lehet az adatokat a nyilvános hálózati oldalakról, információt küldeni rajta nem lehetséges.

– Köszönöm. Pár perc az egész. – Ígérte a doktor és letelepedett a kabin padlójára.

Két kezébe fogta az elektronikus eszközt és sebesen gépelni kezdett, a megjelenítőre meredve. Sajnos nem rendelkezett megfelelő kialakítású vezetékes csatlakozóval, hogy közvetlenül összekapcsolódhasson a táblával, így a jóval lassabb és nehezkesebb módszert kellett alkalmaznia. A memóriájában tárolt hálózati címek alapján kikereste a megfelelő orvosi honlapokat és gyorsan végigpörgette az oldalakat, szemeivel lefotózva a rengeteg szöveget. Öt perccel később minden lényegeset tudott az emberi fajba tartozó lények lélektanáról és az elemző programjai sikeresen integrálták az új ismereteket a meglévő tudáshalmazába. Ennek alapján professzionális pszichiáterként segíthet a fiatal hölgynek és a csonkolt karú fiatalembernek feldolgozni az őket ért traumákat. Amennyiben visszaérnek a fedélzetre és hajlandók igénybe venni a szolgáltatását.

Visszaadta a protokoll droidnak az adattáblát, majd úgy döntött, elbeszélget vele az új gazdájáról, hogy többet tudjon meg az úrhajón utazó szerves lényekről. Végtére elég rejtélyesek voltak mindannyian és egy orvos robot számára nincs érdekesebb a jelenlegi és leendő pácienseinél. Thripio pedig kiváló forrásnak bizonyult az ismerkedéshez, mert rengeteget tudott a gazdájáról és pletykás természeténél fogva szívesen megosztotta értesüléseit a doktorral. Így a következő fél órát élénk diskurzussal töltötték a társaság viselt dolgairól, egészen addig, míg azok vissza nem tértek a fedélzetre.

XXVI.

Az utolsó métereket futva kellett megtennie a buszmegállóig, mert a menetrend szerinti járat épp akkor állt meg az utcában előtte. Tucatnyi különféle fajú városlakó kapaszkodott föl a citromsárga járműre, de csak ketten szálltak le róla és azok is rendőrök voltak. Leia fejét leszegve sietett el mellettük, gyorsan felugorva a lépcsőre, mielőtt az ajtó becsukódott volna. S nagyon bízott benne, hogy a járőrök nem ismerték fel az új ruhájában, sötétszökére festett hajjal. Mikor a siklóbusz elindult, lopva hátranézett, ám a két zsaru már eltávolodott a járdán, kényelmes tempóban folytatva körútját a számukra kijelölt negyedben.

A lány kifújta magát, jegyet vett a közelében ácsorgó csontvázszerű robotkalauztól és lehuppant az egyik szabadon maradt ülésre. Eddig simán ment minden. A naviszeművege szerint tizenöt megállót kell utaznia az északi buszpályaudvarig, ahonnan egy másik járművel mehet tovább kelet felé. A nagy forgalom, az ide–oda kanyargó útvonal és a sok

fel-le szálló utas miatt beletelt vagy másfél órába, mire megtette az alig harminc kilométeres távot. Közben a legfrissebb híreket hallgatta és az ablakon kibámulva figyelte a főváros nyüzsgését, hogy idejében észrevegye, ha ellenőrzőponthoz közelednének. Ám Galos hatalmas és zsúfolt település volt, ami teljesen megbénult volna, ha minden forgalmi csomópontját ellenőrzésük alá vonják a belbiztonsági erők. A folyamatosan zajló tüntetések miatt ráadásul nem is maradt elég emberük a feladatra, így még a birodalmi csapatok segítségével sem bírtak felülkerekedni az egyre kaotikusabbá váló helyzeten.

A hercegnő rövidesen megtudta a hírműsorból, hogy a városból kivezető összes útvonalat lezárták és csak ellenőrzés után engedik ki, illetve be a polgárokat. Ez ellen máris sokan tiltakoztak, főként a feltorlódozó kilométeres kocsisorokra hivatkozva, de a hatóságok egyelőre nem óhajtottak enyhíteni a szigoron. A tüntetések miatt letartóztatott személyek többségét viszont délutánra elengedték, mert az összes rendőrségi fogda megtelt és már nem tudták hol elhelyezni az őrizeteseiket.

Út közben a busz elhaladt egy birodalmi gépesített alakulat mellett, ami hatalmas A5-ös Pusztítókból állt. A kékekszürkére mázolt, tízkerekű tankok magasan kiemelkedtek ormóttan tömegükkel a többi jármű közül és éppen elakadtak a sűrű forgalomban, mivel két sávot is elfoglaltak az országútból. Előttük fehér páncélos rohamosztagosok integettek a tehetetlenül várakozó autósoknak, hogy álljanak félre, de a parkolósávok is végig tele voltak mindkét oldalon, így lehetetlent kértek a civilektől.

Leia kárörvendve elgondolkodott azon, milyen idióták a birodalmi parancsnokok. Harctérre való tankokat küldtek a nagyváros utcáira, ahol csak könnyű robogókkal és ITT siklótankokkal lehet rendesen közlekedni. De legalább addig sem érnek rá őt keresni, amíg a dugóban ácsorognak és pazarolják az üzemanyagot.

Mikor megérkezett a pályaudvarra, elképesztő tömeg fogadta a peronon. Az üvegfalú váróterembe be sem lehetett menni, olyan sokan voltak a hosszúkás csarnokban. A hangosbeszélőkön pár percenként sajnálkozva tájékoztatták az utasokat, hogy szinte az összes buszjárat indulása késik, mivel a járművek a városban kialakult torlódások miatt nem érkeztek meg az állomásra. Az emberek és egyéb fajokba tartozó lények meg hangoskodtak, méltatlankodtak és a közlekedési vállalatot, valamint a kormányt szidták a felfordulásért. Vagy épp közönyösen ácsorogva szemlélték a fali kivetítőkön futó smashball meccset, amit negyedóránként reklámokkal és rövidhírekkel szakítottak meg.

Organa rövidesen felfigyelt néhány nyüzött arcú rendőrré, akik a várakozókat igazoltatták és időnként letartóztattak valakit, ha az illetőről kiderült, hogy gondja akad a törvénnyel. Alacsony termetű lévén igyekezett eltűnni a tömegben és folyton úgy helyezkedett, hogy kikerülje az egyenruhásokat. Közben azon tűnődött, mi lenne a jobb megoldás? Ha próbálna taxit fogni vagy metróval menne tovább, esetleg várjon a pályaudvaron amíg helyreáll a közlekedési rend? Repülőgépre nem szállhat, mert ott biztosan kérnék az iratait, stoppolni meg nem szokás erre felé.

Végül úgy döntött, megpróbálkozik a földalattival. Galos utcái alatt több tucatnyi metróvonal szelte keresztül–kasul a várost. A legközelebbi megállója közvetlenül a buszpályaudvar mellett volt, de amikor odaért, csalódottan látta, hogy mindenkit igazoltatnak a bejáratnál. Ráadásul a kapuban fegyver és robbanóanyag érzékelő szenzorok működnek. A kabátja alatt rejtegetett DL–44–essel esélye sincs átjutni az ellenőrzésen. Így inkább visszafordult a buszokhoz és türelmetlenül várta, hogy történjen végre valami. Taxiállomás nem volt a közelben, de ha meg is állt néha egy–egy kocsi a pályaudvarnál, nyomban tucatnyian ugrottak az ajtajához, azon veszekedve, kié legyen a jármű.

Aztán ahogy teltek az órák, sorra befutottak a buszok, majd utasokkal csurig tömve tovább is mentek. A forgalom úgy látszik nem bénult meg teljesen, csak a szokásosnál is jobban lelassult, érezhetően megviselve a városlakók amúgy is pattanásig feszült idegeit.

Leia tanúja volt egy kisebb verekedésnek az egyik peronon, amikor az utolsó helyért kaptak hajba a sietős civilek. Látott egy szívrohamot, ami körül kisebb tumultus támadt és néhány fiatal srác elkapott egy zsebtolvajt, akit alaposan megagyaltak, mielőtt átadták volna a rendőröknek.

Végül napnyugta előtt nemsokkal befutott az ő járata is, amire ügyes helyezkedéssel sikerült felosonnia, elkerülve az igazoltatást a nagy tolongásban. Itt kényelmetlenül összepréselődve a többi utas közt, végre biztonságban érezte magát az utána kutató fogdmegektől. Egy időre legalábbis.

Előtte egy pocakos nothiini férfi szorongott a buszon, görcsösen markolva kezításkáját. Mellette egy középkorú, elegánsan öltözött emberi nő ácsorgott, merev arccal méregetve maga körül mindenkit. A hátához pedig egy langaléta suhanc simult hozzá hangosan szuszogva és valami fülsértő zeneszerűséget hallgatott a hordozható lejátszóján. A hercegnő folyamatosan izzadt a bőrkabátjában, de eszében sem volt levetni, nehogy valaki észrevegye véletlenül a pisztolyát. Inkább elviselte a kényelmetlenségeket, minthogy lelepleződjék és úgy járjon, mint az állomáson látott tolvaj.

Amennyire meg tudta figyelni korábban, a rendőrök elsősorban a barna hajú, fehér bőrű fiatal nőket és a fekete bőrű, Lando korabeli férfiakat igazoltatták a pályaudvaron. Vagyis az utána kutató nyomozók még nem jutottak el a fodrászüzletig és nem jöttek rá, hogy változtatott a megjelenésén. Ettől függetlenül nem szabad a biztonság illúziójába ringatnia magát, mert ilyen körülmények között is bármikor érhetik meglepetések. Épp ezért a naviszemüvegét még a fölszállás előtt úgy állította be, hogy folyamatosan figyelhesse rajta a tömegközlekedéssel kapcsolatos információkat. A járatának útvonalán egyelőre nem létesítettek sehol ellenőrzőpontot. Ha ez bekövetkezne, akkor torlódás fog kialakulni és időben észrevéve a bajt, még előtte leszállhat, hogy gyalogosan kerülje meg az akadályt.

A busz rövid késlekedés után elindult, egész lassan fordulva ki az országútra és maga mögött hagyta a túlterhelt pályaudvart. Rövidesen leszálltak néhányan és felszabadult annyi hely, hogy az utasoknak ne kelljen összetapadniuk, mint trimpianszeleteknek a konzervdobozban. Leia igyekezett az első ajtó közelébe húzódni, ahonnan átkukucskálva az utasok válla fölött láthatta, merre tartanak és mi van a kocsi előtt. S bár többször elhaladtak rendőrségi terepsiklók és birodalmi harcjárművek közelében, furcsamód egyszer sem állították meg őket ellenőrzésre. Az egyenruhások inkább szűrőpróbaszerűen intették le a járműveket a nagy forgalom miatt. Amennyire meg tudta figyelni, főleg a zárt utasterű gépekre és a taxikra koncentráltak.

A csaknem harminc kilométeres utat a következő átszállóponthig jó másfél óra alatt tette meg a busz. Mivel közben egyszer sem tudott leülni, teljesen kifáradt a kényszerű ácsorgástól és már alig állt a lábán, mikor végre befutottak a naviszemüveg által jelzett megállóba. Organának minden erejét össze kellett szednie, hogy talpon maradjon, míg a külvárosba induló járatára várt a többi utas közé bújva. Ez is késett, de szerencsére csak pár percet, így hamarosan lerogyhatott egy kopott bőrülésre és kifújhatta magát a buszon. Már csak húsz kilométerre volt a céljától és kezdte azt hinni, megúszhatja a lebukást. Ám korán örült a szerencséjének.

A szemüvegén felvillant egy rövid tájékoztató, miszerint a Rados–folyón átívelő Ecclessis Figg hídnál hosszú kocsisor alakult ki mindkét irányban, mert a rendőrség ellenőrzőpontot állított fel az átkelő előtt. Vagyis muszáj lesz előbb leszállnia és megkerülni valahogy az akadályt. Izgatottan dobogó szívvel várta ki a híd előtti utolsó megállót, az úton összetorlódó járműveket figyelve.

Körülöttük hirtelen elmaradtak a lakóházak, ahogy kiértek a város peremére. Helyettük gyárépületek, raktárak és szerelőműhelyek bukkantak fel, majd egy repülőtér mellett haladtak el. A sofőr rövidesen bemondta a hangosbeszélőben, hogy rendőri

ellenőrzőponthoz közelednek, ahol mindenkinek le kell szállnia az igazoltatáshoz. Ez izgatott pusmogást váltott ki az utasok jelentős részéből.

Amikor a híd előtti megállóba értek, Leia csodálkozva állapította meg, hogy vele együtt az utazók jó negyede is elhagyta a buszt, nyugtalanul tekintve előre, a kordon irányába. Ebből levonhatta a következtetést, miszerint mások is vannak Galosban, akik nem szeretnék összefutni a rendőrséggel. Volt köztük mindenféle alak, javarészt férfiak, akik igyekeztek eltűnni a közeli mellékutcákban.

Nem lévén más ötlete, a talpát nyomó kavics miatt lassan sántikálva elindult a folyó irányába, hogy szemügyre vegye az átkelőt és találjon valami módszert, amivel megkerülheti a blokádot. Még mindig bő tíz kilométerre volt a roncsteleptől és háta mögött kezdett lenyugodni a nap, hosszúra nyújtva az árnyékokat. A térképet méregetve megállapította, ha át is jutna valahogy a folyón, a távolság akkor is túl sok, hogy gyalog tegye meg az éjszakában. Tehát muszáj lesz visszaszállnia a buszra. Ha nem erre, akkor valamelyik következőre.

Ám az átkelőhöz érve hamar rá kellett jönnie, hogy képtelenség megkerülni a blokádot. A rendőrök úgy állították fel az ellenőrzőpontjukat, közvetlenül a híd innenső végénél, hogy egy bolha se juthasson át a túloldalra észrevétlenül. Talán ha lemegy a partra, találhat egy hajót vagy csónakot, amivel az éj leple alatt átkelhet a vízen – vélte optimistán. Sajnos azonban csalódnia kellett ebbéli reményeiben. A folyópart mindkét irányban teljesen üres volt ezen az oldalon. A gáthoz érve hiába nézelődött, csak a hullámok áztatta szürke sziklákat látta és némi hordalékot tovasodródni. Kint a vízen pedig rendőrségi motorcsónakok járőröztek fel és alá, amik minden elhaladó hajót megállítottak, hogy átvizsgálják.

Leia komoran nézte az elérhetetlen messzeségben húzódó túlsópartot és kezdte eluralni a kétségbeesés. A folyón fölfelé és lefelé egyaránt több kilométerre volt a következő híd, de a naviszeműveg adatai alapján azokat is kizárhatja a számításból. Mindegyik előtt zsaruk strázsálnak, úszni meg nem tud, szóval itt kell maradnia a városban. A társai pedig nem várhatnak rá örökké a hajótemetőben, mert előbb–utóbb fölfedezik őket a levegőből. És akkor el kell hagyniuk a bolygót. Nélküle.

Szúnyogok és mindenféle apró rovarok röpködtek körülötte halk zümmögéssel. De nem figyelt rájuk, még azzal sem törődve, hogy némelyik belecsípett a kezébe. Agyában vadul zakatoltak a gondolatok, ahogy a gyorsan fogyatkozó lehetőségeit mérlegelte. Valamiképp szereznie kell egy légi járművet, amivel átkelhet a folyón. Onnan már nyert ügye lenne. A közelben látott egy polgári repülőteret, pár kilométerre az úttól. Arrafelé biztosan találna megfelelő gépet magának.

Ezen tűnődött éppen, amikor lépteket hallott közeledni a híd irányából a gát védőfala mentén. Odanézett, idegesen a hajához kapva, hogy még jobban elrejtse arcát a szőke tincsei mögé. Ám nem egy rendőr sétált felé, hanem egy barna öltönyű pasas. Középkorú lehetett, fehér bőrű, enyhén borostás arcú, kopaszodó. És furcsán ismerősnek tűnt a nő számára, mintha látta volna korábban valahol.

Először azt hitte, el fog haladni mellette és továbbmegy a gáton, de a férfi egyenesen ránézett és kurtán biccentve megállt előtte. Enyhén borízú hangján megszólította, kivéve kezét a zsebéből, hogy lássa, nincs nála fegyver.

– Jó estét, kisasszony! Szép esténk van!

A lány idegesen körbesandított, nem értve a helyzetet. Mit akar tőle ez a fickó?

– Már akinek! – mondta barátságatlanul és szembefordult vele, készen a harcra vagy a menekülésre.

– Jól sejtem, hogy szeretne átjutni valahogy a folyón, de igazoltatás nélkül? – bökött hüvelykujjával a pasas a híd irányába joviálisan.

– Ezt miből gondolja?

A hercegnő keze ökölbe szorult, miközben az idegent méregette, próbálva kitalálni a szándékát. Lehet, hogy felismerte a körözési fotói alapján? Vagy összetéveszti valakivel?

– Együtt utaztunk az előbb a buszon. – jegyezte meg szabadkozó félmosollyal a férfi. – És úgy látom a túlpártot kémleli.

– Annak, hogy itt nézelődöm, ezer más oka is lehet. Maga zsarú talán?

– Nem. Fuvarozó vagyok és itt lakom a közelben. A nevem Doug Borrom.

Nem nyújtott kezet, Leia pedig – egészséges bizalmatlanságot táplálva irányában – nem mutatkozott be. Eszébe jutott, hogy tényleg látta az illetőt a buszon az utasok közt, pár méterrel maga mögött üldögélni. De még mindig nem értette a helyzetet és ez határozottan idegesítette.

– Mit akar tőlem? – kérdezte nyersen.

A pasas mindkét könyökével a gát betonkorlátjára támaszkodott és nyugodtan, talányos magabiztossággal nézett rá féloldalasan.

– A kérdés inkább az, hogy maga mit akar éntőlem...? Van egy kis légikocsim. Szívesen átvihetem vele a folyón, ahová csak akarja.

Az ajánlata túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Organa nem is vette be, még mindig roppant feszülten ácsorogva mellette. Rövid hallgatás után felsóhajtott és a lényegre tért, az árat tudakolva.

– De nem ingyen! Igaz?

– Pontosan! Amint mondtam, fuvarozó vagyok. – folytatta ráérősen Borrom. – És van némi gyakorlatom abban, miként lehet elkerülni a fogdmegeket.

Ha ez csapda, akkor elképesztően ostobán próbálja csőbe húzni a fickó. Leia újra körülnézett, hogy meggyőződjön róla, nem próbálják bekeríteni a parton, amíg az ismeretlennel beszélget. Ám senki sem járt arra és a rendőrkordonnál dolgozó egyenruhásokat sem érdekelte a gáton nézelődő két alak a naplementében. Így arra a felismerésre jutott, hogy talán mégis szerencséje van és igazat mond a férfi. Legalább nem kell keresgálnie a városban egy bérelhető vagy ellopható légisiklót.

– Mennyit kér azért, hogy átvigyen a folyón és letegyen a következő buszmegállónál? – érdeklődött tárgyilagosan, aztán elakadt a lélegzete a pofátlanul nagy összeg hallatán.

– Ötszáz kreditet.

– Az rengeteg pénz...! Egy ilyen csekélységért!

Doug végigmérte és magabiztosan elmosolyodott. Mint aki biztos benne, hogy a kócos hajú hölgyeménynak bőven van rá pénze.

– A naviszemüvege elég értékesnek látszik!

– Délelőtt vettem. Ha akarja, odaadhatom magának fizetség gyanánt! – vette le arcáról a készüléket Leia és átnyújtotta a fickónak.

Ám az elhárította az ajándékot, az ujjai összedörzsölésével jelezve, mire van szüksége inkább.

– A készpénznek jobban örülnék. Vagy valami használható fizetőeszköznek. Ékszernek, drágakőnek...

Organa csalódottan zsebre vágta a szemüveget és a maradék kreditjei közt turkálva próbálta felmérni, mennyi pénze maradhatott a költekezés után. Nem adhatja oda mindet, mert kelleni fog a következő buszjegyre is. És összességében sajnos jóval kevesebb csörög a zsebeiben, mint amennyit a pasas kér tőle.

– Nézze, csak száz kreditet tudok adni magának. A többi helyett fogadja el a szemüveget.

Borrom gondolkodott egy sort, majd megértően rábólintott az ajánlatra. Ellépett a korláttól, körülnézett és finoman intett a lánynak, továbbindulva a gáton.

– Rendben. Jöjjön velem!

A legközelebbi lépcsőn lesiettek a töltésről és egy közeli mellékutcának vették az irányt, ami bevezetett a folyóval párhuzamosan futó kertes házak közé. A hercegnő nyugtalanul kémlelte maga előtt az utat és észrevétlenül kigombolta bőrkabátját, hogy szükség esetén azonnal előránthassa lézerpisztolyát. Ha mégis csapdába csalja a fickó, nem fogja olcsón adni az életét.

A Gerrenthum csillaga ezt a percet választotta, hogy lebukjon a nyugati horizonton sorakozó felhőkarcolók mögé. A sűrűsödő alkonyatban fehér fényű lámpák gyúltak sorra az utcákon, megvilágítva a bokrokat, parkoló járműveket és a dolguk után siető gyalogosokat. Rendőröknek vagy bírodalmi rohamosztagosoknak nyoma sem volt a környéken.

– Itt van a házam, alig egy kilométerre a hídtól. – magyarázta Doug, valamelyest megkönnyebbülve, hogy sikerült nyélbe ütnie az üzletet. – Hogy is hívják önt, kisasszony?

– Szólítson Lamiának.

A nőnek eszébe sem jutott elárulni a valódi nevét. A pasas pedig alighanem sejtette, hogy álnevet mondott, de nem tette szóvá a dolgot. A második sarkon befordultak egy szélesebb utcába, ami a folyóval párhuzamosan vezetett végig a gát mentén. Mindkét oldalán elegáns házak sorakoztak az acélkerítések és téglafalak mögött. Némelyik valóságos villa volt, bokrokkal és fákkal körbeültetve.

– Tudja, Lamia, nemrég kénytelen voltam eladni a cégemet, bizonyos adóügyi problémák miatt. – mesélte Borrom, megtörve a köztük kialakult átmeneti csöndet. – És mostanában elég nehezen találok alkalmi munkákat. Ezért gondoltam, hogy megkérdezem magát, érdekli-e a fuvar.

– Értem.

Leia nem volt kíváncsi a részletekre. Úgy tekintett a fickóra, mint egy taxisofőrre, aki mondhat bármit, az utasaként ő semmit sem fog elárulni magáról. Inkább az orra elé nézett, mert a járda több helyen egyenetlenné vált és majdnem felbukott a sötétben, beverve lábát egy kiálló betonperembe. Nem elég, hogy órák óta sántítani kénytelen a csizmájába dugott kavics miatt, még ez is! Elfojtott egy káromkodást és próbált fölzárkózni a férfi mellé, aki láthatóan teljesen otthonosan mozgott az utcán.

– Itt is vagyunk! – torpant meg hirtelen Doug egy magas, jellegtelen betonkerítés előtt.

Kulcsot halászott elő a nadrágzsebéből és kinyitotta a sötétvörösre festett acélkaput. Fölöttük az égen egy nagy utasszállító repülőgép húzott el hirtelen, süvítő hajtóművekkel ereszkedve lefelé a közeli repülőtér irányába. Lehetett vagy ötszáz méter magasan, hófehér törzsén ütemesen villogtak a jelzőfényei.

– A siklóm a garázsban áll, de még nincs elég sötét a felszálláshoz. Meg kell várnunk az éjszakát, hogy észrevétlenül átosonhassunk a rendőrségi motorcsónakok fölött. Addig jöjjön be velem a házba!

Barátságosan intett a krémszínűre vakolt, kétszintes villa bejárata felé. Leia rutinosan végigmérte az épület előtti udvart, a gondosan metszett bokrokat, a dús fűvet és a hosszú virágágyást. A ház bal oldalán húzódó tágas garázs ajtaja csukva volt, előtte egy kerti locsolócső hevert a lebetonozott felhajtón.

– Egyedül él itt?

– Igen. Pár éve elváltam. A gyerekeink másik városba költöztek.

Hirtelen valami rossz érzés kerítette hatalmába Organát, ahogy a pasas bezárta mögöttük a kaput és előresietett, mutatni az utat. Talán a fickó gesztusaiban beállott apró, alig észrevehető változás keltette föl a gyanakvását, talán a feltűnő csend, ami megülte a környéket, miután a repülőgép eltávolodott tőlük. Csupán bal felől szűrődött át a fák lombkoronáján egy kutya kitaró ugatása, más semmi. Se járműzúgás, se beszélgetés vagy egyéb zajok. A szomszédos lakóházak messze vannak, magas betonkerítéssel elválasztva mindkét oldalon. Senki sem lát be ide, így csak a magasban őráratkozó légi

megfigyelőktől kell tartania az udvaron tartózkodóknak.

Leia feszülten követte a férfit, aki az erősödő szürkület ellenére sem kapcsolta fel a villanyt a bejárat előtt húzódó széles teraszon. A kulcsaival csörögve rutinosan kinyitotta az ajtót és belépett az előszobába. A lány utánament a sötétbe és kissé szorongva várta, mi fog történni. A balsejtelmei furcsamód tovább erősödtek, de egyelőre képtelen volt meghatározni az okát. Aztán valami alig hallható mechanikus zümmögés, nyikorgás és óvatos léptek zaja ütötte meg a fülét, lassan közeledve feléjük. A biztonság kedvéért a kabátja alá csúsztatta jobb kezét és megmarkolta pisztolyát. Ha nincs egyedül a fickó és tényleg csapdába csalta...

Borrom csak azután kapcsolta föl a lámpát, hogy becsukta az ajtót. A hirtelen, metsző fény elvakította egy kis időre a vendégét, aki hunyorogva bámult maga elé. A lakásba vezető kétszárnyú üvegajtó tárva-nyitva állt és épp egy SE4 típusú szolga droid lépett be rajta. Tőle származtak a hangok. A humanoid robot termetre akkora volt, mint Organa, kopottas burkolatát sötétvörösre festették. Egyik kezében hosszúkas tárgyat tartott, a lány először nem ismerte föl, micsodát.

– Jó estét, gazdám! – szólalt meg kellemes női hangon és udvariasan biccentve gyorsan végigmérte Leiát. – A vendégénél fegyver van! Kérem vigyázzon!

A hercegnő ismerte valamennyire az elé toppanó géptípust, amiből több millió dolgozott szerte a galaxisban, főleg a jómódú polgárok lakásaiban. A SE4–est univerzális háztartási alkalmazottnak tervezték, így a takarításon, mosáson és egyéb ház körüli teendőkön kívül a főzéshez, rendezvények szervezéséhez is értettek. A munkájuk hatékonyságának javítására szaglószervecskével és érzékeny tapintó szenzorokkal látták el őket. Szükség esetén pedig házőrzőként is funkcionáltak, mint az előtte ácsorgó példány. Mivel az infravörös érzékelőivel átlátott a bőrkabátján, azonnal kiszúrta, hogy a pisztolya agyát markolássza.

Leia azonnal elengedte a DL–44–est és előhúzta kezét, mutatva, hogy nincs támadó szándéka. Ám ekkor olyasmi történt, amire egyáltalán nem számított. A háta mögött álló Borrom ugyanis felkiáltott, ráparancsolva droidjára.

– Kapd el, Mary!

A robot kezében tartott kábító bot azonnal felszikkasztott és bénító erejű sugarat lőtt az előszoba közepén álló lányra. Organának esélye sem volt elkerülni a kékes fénnel ragyogó energianyalábot vagy legalább megszólalni, hogy tiltakozzon a támadás ellen. Egész testében megrázkódott, mikor a sugár áthatolt a ruháján és elöntötte a heves fájdalom. Egyetlen nyögés nélkül rogyott össze, tehetetlenül, mint egy zsák és mielőtt a kemény padlóba verte volna fejét, elvesztette az eszméletét.

XXVII.

Darth Vader az Executor parancsnoki hídján állt, meredten kibámulva a háromszögletű panorámaablakon és az űrben lebegő magányos planétát szemlélte. A nap folyamán már többször próbálta az erő segítségével kipuhatolni, hol tartózkodhat a fia és újra meg újra hívta őt, csatlakozzon hozzá. De nem érkezett válasz a kölyöktől, pedig a fekete lovag biztos volt benne, hogy érzékeli a felé sugárzott telepátikus üzeneteit. Luke azonban makacsul ellenállt neki és továbbra sem óhajtotta megadni magát az igazságnak és a sötét oldal erejének.

Az elmúlt órákat Vader a hadihajó hídján és tárgyalótermében töltötte felváltva, folyamatosan figyelemmel kísérve a szökevények utáni nyomozást. Piett admirális hadműveleti törzse remek munkát végzett a blokádnak fenntartásával, Adelhard tábornok pedig a felszíni kutatás megszervezésével, de a gerrenthumi hatóságok nem álltak éppen

a helyzet magaslatán. Lassúak voltak, ügyetlenkedtek és hibát hibára halmoztak a lázadók keresése során, amivel komolyan feldühítették az egyre jobban türelmetlenkedő Sith lovagot.

Először hagyták Leia Organát megszökni a parkolóházból, majd a robogós járőreik képtelenek voltak megállítani a nőt. Aztán mikor sorsára hagyta szétlőtt járművét, nem eredtek a nyomába sem a felszínen, sem a levegőben és dilettáns módon engedték felszívódni a nyílt utcán. A lövöldözésben résztvevő rendőrök utólag mindenféle kifogásokkal álltak elő, miért menekülhetett el a lány az orruk elől. Arra hivatkoztak, hogy a sebesült járókelőkön kellett segíteniük, meg felmérni a károkat. Ahelyett, hogy a tettest próbálták volna elkapni. Vader azonban gyanította, hogy egyszerűen csak féltek harcba keveredni egy veszélyes és mindenre elszánt terroristával, aki alaposan meglepte őket a zsákmányolt katonai rohamkarabélyával.

A rendőrség végül több órás késedelemmel zárta le a kerületet és látott neki az utcák és lakóházak átfésülésének. A lassúságuk oka állítólag az volt, hogy a közelben zajló hatalmas ellenzéki tüntetést próbálták feloszlatni és mivel a legtöbb emberüket odairányították, nem maradt szabad kapacitásuk a lázadó nőszemély utáni hajszára. Így Organa eltűnt és azóta sem akadtak a nyomára, pedig időközben két gépesített rohamosztagos század is csatlakozott a keresőcsapathoz.

Hasonló baklövések jellemezték a Lando Calrissian utáni kutatást is. A parkolóház biztonsági kameráinak felvételeit visszanezve kiderült, hogy a kormányzó vezette a terepsiklót és a megérkezésük után elgyalogolt valahová. Mivel a szemközti épületben működött egy űrhajó alkatrészáruháza, a nyomozók némi utánajárással kiderítették, miként verte át a pasas a vevők ellenőrzését. Bement egy közeli kocsmába, összeismerkedett egy űrhajósnővel és rávette, hogy vásároljon be helyette a boltban. Az Aruna Okoneda nevű hölgyet órákig tartó keresgélés után megtalálták a szomszédos űrkikötőben és kivallatták, de nem sok mindent tudott mondani a Bart Skerich álnevet használó szimpatikus, fekete bőrű fickóról. Ezután körözést adtak ki a pilótanő által helyben kölcsönzött élénkzöld SoroSuub X-31-es tehertaxira, amit csak azért nem találtak meg azonnal a forgalomban, mert nem volt benne műholdas nyomkövető egység. A tulajdonosa valószínűleg így próbált spórolni az üzemeltetési költségen.

Egy másik nyomozócsapat közben átverekedte magát a várost megbénító közlekedési dugókon és meglátogatta Jalil Taraker járműkölcsönzőjét, ahol Calrissian az acélkék terepsiklót bérelte előző nap. Az utcai biztonsági kamerák felvételeit átnézve röpké fél óra alatt rájöttek, hogy került oda a pasas, meg az arcát a kibontott hajával takargató Organa hercegnő. Ezután megkeresték azt a taxisofőrt, aki a déli űrkikötőhöz szállította őket és már indult is egy rohamosztagosokkal kiegészített rendőrségi kommandós csapat, hogy átvizsgálja az elhagyott sportrepülőteret. Amit egyébként többször megnézték a levegőből korábban, de akkor semmit sem találtak a területen. Az utakon felállított ellenőrzőpontok azonban ismét késleltették a haladásukat, így mire odaértek, az Erathewen és Társa repülőgép javító cég hangárja már üresen állt. Az épületet őrző W-2-es biztonsági droid naplójából kiderült, hogy alig öt perccel korábban szállt fel onnan egy koréiai teherszállító, a csarnok mellett pedig megtalálták az X-31-es tehertaxit.

Ezt követően a légiforgalmi irányítás radarfelvételei alapján próbálták beazonosítani a főváros térségében röpködő Millennium Falcont, de mivel az hamis azonosítót használt, nem bukkantak a nyomára. Csak három hasonló YT-1300-ast találtak, amik engedély nélkül szálltak fel, fütyülve a gépeikre elrendelt repülési tilalomra. Ilyen körülmények között nem csoda, hogy a keresés újra és újra kudarcot vallott, mert a lázadók mindig egy kicsivel gyorsabbak és szemfülesebbek voltak, mint az utánuk loholó alulfizetett – és ezért nem igazán lelkes – egyenruhások.

Az Executor szakértői most úgy vélték, a csészealj már elhagyta Galost és valamelyik közeli településen vagy sűrűbb erdőségben rejtették el a légi felderítés elől. Mivel a helyi titkosszolgálat nyilvántartása szerint Lando Calrissiannak számos üzleti partnere, barátja, ismerőse és korábbi szeretője él a Gerrenthumon, köztük befolyásos üzletemberek, politikusok, arisztokraták és média hírességek is, civil ruhás nyomozókat állítottak rájuk, hogy minden lépésüket kövessék. Hátha megpróbál valamelyikükkel kapcsolatba lépni a kormányzó és segítséget kér, netán elrejtőzik a vidéki birtokaikon, nyaralóikban. De a báró egyelőre nem bukkant fel egyik személynél sem, okosan távol tartva magát tőlük.

Ismervén jól a lázadók mentalitását, Vader bölcsen feltételezte, nem fognak elmenekülni a bolygóról addig, míg a fővárosban rekedt hercegnő nem csatlakozik hozzájuk. Épp ezért elrendelte, hogy összpontosítsák a keresést Organára. Ha ő megvan, talán elvezeti őket Skywalkerhez. Mindettől függetlenül a megfigyelő műholdak és felderítőgépek tovább pásztázták a Gerrenthum egész felszínét és több száz vadászgép őrzáratozott a levegőben, illetve alacsony orbitális pályákon, várva a Falcon felbukkanására.

Ám az alderaani után nyomozó alakulatok munkáját megnehezítette, hogy igencsak megsűrűsödtek az események a fővárosban. Mindenfelé tüntetések, tiltakozó megmozdulások zajlottak a birodalmi megszállás és a kormányzat ellen. A metropolisz közlekedési csomópontjaiban felállított útzárak miatt egyre jobban feltorlódott a forgalom és ez komolyan akadályozta a rendőrség, valamint a hadsereg munkáját is. A Galosba küldött légiók gépesített egységei nem boldogultak a túlméretes harcjárműveikkel a szűk utcákon, ezért csak gyalogosan, meg robogókkal tudtak járőrözni. A helyi rendőrség a nap folyamán rengeteg tüntető polgárt letartóztatott, köztük hat Skywalker, kilenc Calrissian és tizenhét Organa hasonmást, amiért a sajtóban folyamatosan gúnyolták őket.

Az elektronikus lehallgatást felügyelő helyi titkosszolgálat ügynökei felvetették, hogy a lázadók azért tudtak mindig időben eltűnni a rendőrök elől, mert egyrészt folyamatosan figyelik a hálózati híreket és tudják, mi történik körülöttük. Másrészt valószínűleg rádiós vagy telefonos kapcsolatban állnak egymással. De hiába elemezték az összes üzenetváltást a főváros térségében, nem bukkantak gyanús beszélgetésekre, levelezésre. Aminek egyszerűen az volt az oka, hogy a számítógépes programok csak a megadott kulcsszavak előfordulását figyelték, a virágnyelvű társalgást viszont képtelenek voltak helyesen értelmezni. A hangminta alapú azonosítást pedig a dörzsöltebb polgárok suttogással vagy elektronikus torzítással akadályozták meg. A köztéri kamerák felvételeinek elemzése szintén zsákutcának bizonyult, mivel a hercegnő folyamatosan takarta az arcát és kavicsot dugva a cipőjébe megváltoztatta a mozgási jellemzőit, hogy ne ismerjék föl a komputerek.

A sorozatos kudarcok ellenére mégis mindenki bízott a sikerben. A lázadók nem bujkálhatnak örökké a nyomukban loholó rengeteg rendőr és katona elől. Csak idő kérdése, mikor fognak lebukni, miközben egyre szorul a hurok körülöttük.

Piett nemrég felhívta parancsnoka figyelmét arra, hogy a Calrissian által kibérelt A-18-as terepsikló adatrögzítőjéből végre sikerült a gyártó cég technikusainak kinyerniük az információk egy kis részét. Sajnos a szerkezet megsérült a tűzharcban, így nem lehetett azonnal letölteni a tartalmát a helyszínen. El kellett szállítani a legközelebbi gyárba, ahol a szakértők sokáig elpepecseltek az adatmentéssel. A jármű által megtett útvonalat rekonstruálva kiderült, melyik belvárosi plázában járt tegnap este a báró és Organa. Ahol a biztonsági kamerák felvételeiből meghatározhatják, melyik boltban mit vásároltak. Hátha ebből is kiderül valami hasznos. Annyit máris tudni lehet, hogy a sebesült Skywalker számára vettek egy GH-7-es orvos droidot és rengeteg gyógyszert, egészségügyi felszerelést. Vader tehát nem aggódott amiatt, hogy a kölyök esetleg elpusztul vagy maradandó károsodás éri a megfelelő ellátás hiányában.

A fekete lovag azonban nem elmélkedhetett sokáig a megfigyelőablakok sora előtt, mert az admirális egyik törzstisztje lépett oda hozzá, adattáblát szorongatva jobb kezében. Hátra sem kellett fordulnia ahhoz, hogy a kisugárzása alapján megérezze, Venka hadnagy áll mögötte és szeretne jelentést tenni.

– Vader nagyúr! Híreket kaptunk a Bepinről!

– Hallgatom, hadnagy! – dörmögte közömbösen a Sith lovag, s csak ezután fordult sarkon, olyan olajozottan, akár egy gép.

– Freja Covell ezredes jelenti, hogy a csapatainak sikerült elfoglalniuk Felhővárost és helyreállították a rendet. – mondta Venka, diszkréten megköszörülve torkát olvasás közben. – A veszteségeik minimálisak. Eddig mintegy kétezer lakost tartóztattak le különféle vádakkal. A városban felszállási tilalmat rendeltek el, hogy megállítsák a menekültáradatot. Az előzetes becslések szerint mintegy hússzezer civil hagyta el a bolygót az elmúlt huszonnégy órában és majdnem egymillióan szeretnének még távozni.

– Menekülnek a patkányok a süllyedő hajóról! – állapította meg Vader, gúnyosan szörcsögve. – Lando Calrissian lakását átvizsgálták már?

– Igen, uram...! De nem találtak semmi használható információt vagy terhelő bizonyítékot, ami arra utalna, hogy kapcsolatban áll a lázadókkal.

Venka lapozott az adattáblán, a több oldalas jelentés szövegét böngészve.

– Sajnos a Luke Skywalker vadászgépének átvizsgálására küldött helyszínelő csoportot súlyos baleset érte. – közölte gondterhelten. – Amikor felnyitották a pilótafülke tetejét, felrobbant benne egy elrejtett gránát, ami megölt két technikust és hármat megsebesített. Az X-szárnnyú részben kiégett, a fedélzeti számítógépe megsemmisült. Ettől függetlenül megkezdtek a gép átvizsgálását és mellékelik az eddigi eredményeket. Kívánja nagyúr, hogy soroljam...?

– Igen! – biccentett Vader, csöppet sem lepődve meg a történeteken.

A fia egyértelműen tudta, hogy csapdába sétál és nem akarta megkönnyíteni az ellenség dolgát, mikor elhagyta vadászgépét. Még ha a műszakiak észre is veszik a gránátot és hatástalanítják, valószínűleg akkor sem találtak volna semmit a hajó komputerében. A lázadók bázisainak helyét tartalmazó navigációs adatokat nyilván az asztromechanikai droidjában rejtette el, amit viszont a Falcon vitt magával. Elemi hiba volt Bewil kapitány részéről, hogy nem gondoskodott az R2-es elfogásáról, miután a robot elszakadt Skywalkertől és hosszú percekig egyedül bolyongott a város utcáin. Így megint nem jutottak előbbre. Hacsak a technikusok nem találnak valami használhatót a T-65-ös roncsai között...

– A vadászgép leszállótalpain és szinte minden belső alkatrészében találtak... ööö... sarat. – Venka kissé meglepődött az egyszerű megfogalmazáson. – A lerakódások elemzése még folyamatban van, de annyit már sikerült megállapítani, hogy egyetlen helyszínről származnak. A szakértők szerint úgy néz ki az űrhajó, mintha nemrég elsüllyedt volna egy édesvízű tóban vagy mocsárban. És valószínűleg több napot töltött a víz alatt, részben az iszapba temetve.

– No! Ez érdekes! – jegyezte meg Vader elgondolkodva.

Ezek szerint a kölyök a Hothot elhagyva csupán egyetlen planétán járt, nem röpködött össze–vissza a galaxisban, folytatva reménytelen harcát a birodalom ellen. Biztos baleset érte vagy egy műszaki hiba miatt kellett vízre szállnia valahol és aztán sok időbe telt, mire ki tudta emelni gépét a mocsárból.

– A sár kémiai összetétele meglehetősen szokványos, ami számtalan bolygón előfordul. – folytatta összevont szemöldökkel a hadnagy, mutatóujját lassan végighúzva a megjelenítőn. – A benne lévő növényi maradványokat és mikrobákat nagyrészt sikerült azonosítani az örökítőanyaguk alapján. Ezek a mocsári tavakban őshonos fajok a Sluis, Tarabba, Danjar, Mayagil, Seswenna, Tantra, Elrood és Minos szektorokban fordulnak elő.

Vagyis nagyjából a Rimma Kereskedelmi Útvonal mentén kell keresnünk a bolygót. A landolás helye mérsékelt vagy enyhén trópusi éghajlaton lehet. Az eddigi adatok alapján hetvenhét olyan világ van a kérdéses területen, amelyen megtalálható ezen növények mindegyike a mocsarakban.

– Nagyszerű! Végre egy nyom, amin elindíthatjuk a keresést! – mondta Vader, felemelve ökölbe szorított jobbját. – Szóljon Piett admirálisnak, hogy küldjön felderítőket az összes rendszerbe és vizsgálják át a szóba jöhető bolygókat! Valahol ott lesz a lázadók egyik támaszpontja!

– Igenis, nagyúr!

Venka biccentett és késedelem nélkül elrohant teljesíteni a parancsot.

XXVIII.

Leia arra tért magához, hogy egy kényelmes ágyon fekszik valahol. Kellemetlen zsidobongás uralta testét a kábítólövés következményeként és masszívan hasogatott a homloka a fájdalomtól. Nyilván azért, mert beverte fejét, amikor elájult és a padlóra rogyott. Nem mert megmoccanni, kímélve sajgó izmait a hirtelen mozdulatoktól. Inkább csak kinyitotta szemét és óvatosan körülnézett.

Egy nagy hálósobában volt, egy széles franciaágy bal oldalán heverve. Vele szemközt alacsony asztal állt a falnál, az elfüggönyözött ablak alatt. A két oldalán barna bőrfotelek. A jobb oldaliban ült Doug Borrom, unottan elterpeszkedve és a kezében tartotta Leia pisztolyát. A bal oldali fotelben hevert a fekete bőrkabátja, míg az összes holmija az asztalra kipakolva sorakozott előtte. Balról a fal mentén elegáns szekrény sor húzódt, fiókokkal, üvegvitrinrel és kis plasztikszobrocskákkal, jobbról egy csukott ajtó és magas könyvespolc egészítette ki a látképet.

A férfi kis késéssel észrevette, hogy felébredt. Összevont szemöldökkel pillantott rá, picit megemelve és felé fordítva a stukker csövét. Ezek szerint foglyul ejtette a pasas. Már csak az a kérdés, értesítette-e a rendőrséget és mikorra érnek ide az egyenruhások, hogy bekasztlízzák.

– Mi történt? – kérdezte halkan, rekedtesen.

Teljesen kiszáradt a szája, émelygett a hányingertől és enyhén zúgott a füle a kábítólövés utóhatásától. S csupán most tűnt fel neki, hogy a fickó lehúzta lábáról a csizmáját. Nem kötözte össze a kezeit, de a sugárvető elég egyértelműen árulkodott arról, ki az úr a háznál.

– Örülök, hogy magához tért végre! – szólalt meg közömbösen Borrom. – Elnézést a kábítólövésért, de nem akartam megkockáztatni, hogy lepuffantson vagy kiraboljon véletlenül!

Érdeklődve méregette a DL-44–est és mintegy véletlenül kibiztosította. Organa megértette a figyelmeztetést és eszébe sem jutott bármivel próbálkozni. Különben sem volt abban az állapotban, hogy harcba szálljon a jóval természetesebb férfival.

– Nem állt szándékomban semmi ilyesmi! – motyogta erőtlenül és megtapogatta homlokán a fájó púpot.

– Nincsenek iratai, de fegyvert hord magánál. A csuklóin bilincs nyoma látszik, a nyakán pedig fojtogatásé. A haja végig az arcába lógott a buszon és találtam egy kavicsot a csizmájában. Gondolom szökésben van. – állapította meg a házigazda tárgyilagosan.

– Eltalálta. Mit akar tőlem?

Leia az oldalára fordulva nehézkesen felült és igyekezett mélyeket lélegezni, hogy mielőbb elmúljon izmaiból a szaggató sajgás. Közben máris azon járt az agya, miként

fogja rávetni magát a másikra, hogy megszerezze a stukkert. Ha nem sikerül, inkább lelöveti magát vele, semmint tétlenül várja, hogy átadja a zsaruknak.

– Tudja, kedves Lamia, engem nem érdekel, mit művelt maga és miért menekül a rendőrség elől. – mondta lassan, körülményesen Borrom, rezzenéstelen arccal rászégezve a sugárvetőt. – Elvégre velem is előfordult már, hogy meg kellett szegnem egyes törvényeket a boldogulásom érdekében. Sajnos pont emiatt vesztettem el a feleségem és a cégemet. És ezért kényszerülök most arra, hogy fekete fuvarokat vállaljak a magához hasonló gyanús alakoknak.

– Ezt jó tudni!

A hercegnő letette remegő lábát a sötétzöld szőnyegre és megkereste fehér csizmáját az ágy mellett. Talpa még mindig sajgott a kavics szúrásától, mintha benne maradt volna a zoknijában. Kócos haja az arcába borult, zavarva a látásban. Idegesen hátrasöpörte szőke fűrtjeit és nem törődve a végtagjaiban érzett fájdalommal, megpróbált fölállni. Nyomban visszahuppant az ágyra, mert reszketeg lábai nem tartották meg a súlyát. Hoppá! Várnia kell egy-két percet, míg elmúlik a bénító sugar utóhatása és újra harcra kész állapotba kerül. Addig nem tehet mást, minthogy szóval tartja az ipsét és reméli a legjobbakat.

– Ne siessen annyira, még összeesik itt nekem! – figyelmeztette a pasas udvariasan. – Szóval, hogy a lényegre térjek, hajlandó vagyok elvinni magát oda, ahová akarja. De kicsit többre fog kerülni, tekintettel a megnövekedett kockázatokra. És azt hiszem, nem lesz elég rá mindaz, amit följánlott.

– Nem tudok többet fizetni! Úgy látom, már mindenemet elvette! – mutatott a lány lebiggyedő szájszájával az asztalon sorakozó holmijaira.

Ugyanakkor kissé meg is könnyebbült a bejelentéstől. Ezek szerint nem értesítette a rendőrséget, talán mert nem ismerte föl benne a körözött lázadó vezetőt. Pedig ha tudná, hogy negyedmillió védő van a fején, eszébe sem jutna itt alkudozni vele. Vajon hol lehet most a szolga droidja? Nyilván a házban őrködik valahol, talán épp az ajtó mögött várakozva a gazdája parancsára.

– Nos... ez esetben fizethet természetben is! – mosolyodott el Borrom, fölöttébb nagyvonalúnak képzelve magát.

– Hogy...?

Leiának torkán akadt a kérdés. Gyanakodva pislogott a férfira, nem igazán értve az első pillanatokban, mit vár tőle a másik. És egyáltalán nem tetszett neki az, amit hallott.

– Kedvelem az ilyen csinos, fehér bőrű kislányokat. Szívesen elszórakoznék magával indulás előtt!

– Én nem vagyok kurva! – jelentette ki a hercegnő határozottan.

Megvető tekintettel bámult a kéjes terveket szövögető házigazdára és próbálta nem kimutatni, hogy megrettent a tisztességtelen ajánlattól. A fickó le akarja fektetni! Nyilván ezért hozta ide, a hálószobájába! Már a gondolat is őszinte borzadállyal töltötte el, hogy szexuális kapcsolatra kényszerítse egy vadidegen férfi, cserébe a szabadságáért. Túlságosan élénken élt még benne a felhővárosi tömlőcben történetek emléke. A szadista rohamosztagosok durva érintései, ahogy fogdosták, megverték, leteperték és majdnem megerőszakolták a kínvallatása végén. S minden erejét össze kellett szednie, nehogy eluralja a pánikroham, miközben Doug szövegelését hallgatta.

– Persze, hogy nem...! Mivel magának kell fizetnie egy menettel! Ha akar tőlem egy menetet!

A pasas elégedetten nevetett a jópofának szánt poénon, de közben szúrós szemmel méregette a lányt. Organa meg úgy érezte, szinte levetkőzteti a tekintete. A ráirányuló mohó vágy láttán felkavarodott a gyomra.

– Aha! Értem!

Karjaiba kezdett visszatérni az erő, miközben lassú mozdulatokkal nyújtózkodott, megtornáztatva fájdó végtagjait. Ám a lábait továbbra sem érezte elég stabilnak ahhoz, hogy föl merjen kelni az ágyról. S csak akkor jutott eszébe, talán nem kéne kecsesen feszengenie a kanos fickó előtt, mikor kebleit kidüllesztve homorított és ide-oda forgatta sajgó nyakát. Borromnak viszont határozottan tetszett a mutatvány, mert fülig érő szájjal elmosolyodott a szerinte egyértelmű reakcióra.

– És mi lesz, ha nemet mondok? – kérdezte Leia rövid hallgatás után. – Adja vissza a cuccaim és engedjen el! Megyek, keresek más lehetőséget a továbbjutásra!

– Az nem fog menni. – csóválta fejét elégedetlenül az ipse. – Az előbb már megállapodtunk, hogy átviszem a folyón. Most csak az áron vitatkozunk.

– Túl sokat kér tőlem!

A hercegnő alkudozni próbált, hogy időt nyerjen az elkerülhetetlennek tűnő közelharc előtt. Merthogy nem fogja önként letolni a bugyiját és szétrakni a lábát ennek a mocskos zsarolónak, az egészen biztos. Inkább meghal a kizsákolás közben. Nyugtalanul dobogó szívvel készült a támadásra és a lehetőségeit mérlegelve körbesandított a szobában. Mit használhatna fegyverként a mozdítható tárgyak közül? A könyveket? A szobrocskákat? Az ágy melletti szekrénykén álló ernyős lámpát? A csizmáját? Próbálta felidézni az önvédelmi kiképzőjétől tanultakat és továbbra is mélyeket lélegzett, hogy bőven legyen elég oxigén a tüdejében, ha majd cselekednie kell.

– Látom, nem érted a helyzetet, kiscicám! Nem vagy abban a helyzetben, hogy diktálhasd a feltételeket! – szólt rá szigorúan Doug, hirtelen tegezésre váltva.

Figyelmeztetően följebb emelte a DL-44–est, megcélozva vele a nő fejét.

– Nálam a fegyver, te pedig szökésben vagy a zsaruk elől, ugyebár?

– Azt hittem, maga rendes fickó! – dünnyögte Leia, csalódottan grimaszolva.

Nem először került efféle helyzetbe, hogy egy pasas erővel próbáljon bejutni a lába közé. De mivel eddig minden alkalommal sikerült megúsznia a megbecstelenítést, túlzott optimizmussal úgy vélte, ezúttal is elkerülheti valamiképp a bajt. Ha másként nem megy, hát csellel fogja leszerelni ellenfelét. Például színleg belemegy az alkuba, hogy elaltassa a másik gyanakvását és amikor közelebb jön hozzá, oda fog rúgni először, ahol a legérzékenyebb a gazfickó. Abból talán megérti, hogy ártatlan kiscica helyett egy veszedelmes vadmacskát engedett be a házába.

– Az is vagyok. Ezért nem hívtam még a rendőröket. Pedig biztos kapnék érted valami kis nyomravezetői díjat, ha átadnálak nekik!

Borrom szavaiból egyértelművé vált öfelsége számára, hogy az elmúlt napokban nem figyelt oda a hírekre. Különben biztosan felismerte volna. Tehát továbbra is úgy kell tennie, mintha valami kisstílusú bűnöző lenne, egy helybéli nőtárs, aki szükség esetén lefeküdni is kész vele, ha nem marad más választása.

– Akkor miért nem teszi? – kérdezte óvatosan, s megkockáztatott egy bizonytalan félmosolyt.

Őszintén szólva nehezebb esett megjátszani a könnyűvérű cicababát, akit egy kis fenyegetéssel le lehet venni a lábáról. Mégis összeszedte minden színészi képességét, hogy elhitesse a férfival, kezd megpuhulni és mindjárt beadja a derekát. Kihúzta magát ültében, hogy jobban előredomborodjanak a mellei és a lábait próbálgatva óvatosan fölállt. Ezúttal nem rogyantak meg a térdai, legnagyobb megkönnyebbülésére. Ideje bevetni a csáberejét. Azt a keveset, amit érzett magában az elmúlt napok tragikus történéseit követően.

– Mondjuk úgy, hogy én sem szeretem a zsarukat! – húzta el a száját megvetően Doug és élvezettel figyelte a hölgy fáradt nyújtózódását.

Bár Leia sötétzöld ruhái egyértelműen bőek voltak rá és elrejtették a vonalait, mégis látszott rajta, hogy csinos idomok feszülnek a vadi új pulóver és az élére vasalt

szövetnadrág alatt. Amikor ölbe kapva felcipelte az emeleti hálószobába az eszméletlen fruskát, majd levette róla a kabátot, futólag végigtapogatta, nincs-e nála más fegyver is a sugárvetőn kívül. A csaj karcsú volt, törékeny alkatú, de szemrevaló, a hosszú szőke lobonca ellenére. Öröm lesz az ágyra teperni és jól megdöngetni, mielőtt átvinné a folyón a siklójával. És a férfi vágyát még az sem lohasztotta le, hogy a hamvas, hófehér bőrét itt-ott sérülések csúfították el, mintha komolyan bántalmazták volna az elmúlt napokban. Kicsit szépséghibás áru, de egy alkalmi dugásra azért megteszi. Érdemes volt leszólitania a gáton és elcsalni a házába. Még ha sikoltozni kezdene is, a szomszédok semmit sem fognak hallani belőle, mert aktiválta az akusztikus függönyt a ház körül a diszkrécio érdekében.

– Rendben van! Ha ezt akarja, hát legyen!

A nő határozottan szembefordult vele és csípőre tette két kezét. Boldogtalan arccal méregette a fotelben terpeszkedő középkorú pasast és egyáltalán nem esett nehezeére megjátszani a félénken bizonytalan kislányt. Pedig mindent megtett annak érdekében, hogy csöppet se tűnjön vonzónak a hímnemű lények számára, mégis felfigyelt rá valaki és most a testét akarta. Vajon mit fog szólni hozzá, ha meglátja, milyen csúnyán összeverték a rohamosztagosok? A sebei újra sajogni kezdtek, arról árulkodva, ismét be kéne vennie egy fájdalomcsillapítót. Csakhogy az utolsó kék tabletta az asztalon hevert, a kreditjei társaságában.

– Jó! Vetközz le, szépségem! Had lássalak! – intett Borrom fölényesen a stukkerral.

Elégedetten mosolyogva figyelte, ahogy a leányzó szemérmesen lehorgasztott fejjel közelebb lép hozzá, megállva az ágy sarkánál, karnyújtásnyira tőle. Aztán megragadja derekán a pulóver szárát és lassan, tétovázva emelni kezdi, hogy megszabaduljon tőle. Alatta egy elegáns fehér inget viselt, aminek szárát a nadrágjába tűrte.

– Lehet, hogy meg fog lepődni, ha meglát! – mondta talányosan, miközben elszántan kibújt a felsőből, kecsesen megvonagló csípővel.

– Gondolod? Láttam én már mindenféle nőt! Még nálad sokkal szebbeket is!

Leia elfintorodott a lekicsinylő megjegyzésre, de nem vágott vissza semmi hasonlóval. Inkább gondosan hátrasöpörte az arcába hulló hajzuhatagot, hogy ne akadályozza a következő pillanatokban. Aztán maga elé tartva a ruhadarabot, észrevétlenül támadóállásba helyezkedett a fotelben terpeszkedő fickó előtt. Eszében sem volt addig folytatni a vetközést, míg Doug megpillantja a bőrét elborító zúzódásokat és hegeket. Egyrészt, mert sose szerette mutogatni magát, pláne ilyen siralmas állapotban. Másrészt azért, nehogy meggondolja magát és mégis inkább átadja a zsaruknak.

– Akkor ezt figyelje!

Hirtelen teljes erőből a pasas képébe vágta a pulóvert, majd ugyanazzal a mozdulattal rávetette magát a jobb kezében tartott sugárvetőre és félreütötte a csövét. A DL-44-es azonnal elsült, mivel Borrom óvatosságból a ravaszon tartotta az ujját és öklömnyi lyukat robbantott a szekrény sor távolabbi végébe. A lány tenyérrel a csuklójára sújtott, aztán megpróbálta kicsavarni kezéből a stukkert. A férfi felordított meglepetésében és letépte fejéről a ruhadarabot, mire Leia kapásból a nyakára ütött a jobbjaival, a lehető legnagyobb erővel, hogy elhallgattassa ellenfelét.

A fickó azonban fel se vette a csapást, mert bal kézzel durván hanyatt lökte, hogy meglepett jajkiáltással a szőnyegre zuhant. Ezzel együtt a pisztoly kicsúszott a markából, ám a nő sem bírta rendesen megfogni, így az kettejük közé esett. A házigazda fájdalmas grimasszal felnyögve utánahajolt, ám Organa az utolsó pillanatban félrerúgta a fegyvert. A DL-44-es tovaszáncázott a padlón és a szekrény sornak ütközve megállt a franciaágy túlsó sarkánál, több méterre tőlük.

– Az anyád...! – hördült fel Doug, dühösen felpattanva foteljéből.

Leia elszántan sípcsonton rúgta és ezzel egy időben felragadva az egyik csizmáját, keményen a pasas fejéhez vágta, hogy elvonja figyelmét a pisztolyról. Aztán a lehető leggyorsabban föltápáskodott és utána akarta vetni magát, mikor amaz megragadta a derekánál és nagy erővel a franciaágyra taszította. A lány sikítva a hátra fordult, de mielőtt belerúghatott volna támadójába, az máris ráugrott és teljes testsúlyával lenyomta a krémszínű takaróra. Organa többször megütötte ökölbe szorított kezeivel, főleg az arcára és a nyakára koncentrálván csapásait, ahogy a kiképzésen tanulta. Erre Borrom ingerülten elkapta mindkét karját, nyers erővel a feje fölé kényszerítve őket és eltorzult képpel ráordított.

– Na megállj, bűdös kurva...!

A hercegnő válasz helyett fölrántotta jobb lábát és a férfi combjai közé térdelt, a legérzékenyebb testrészén találva el támadóját. Aztán minden erejét beleadva lelökte magáról az ipsét, aki csalódott üvöltéssel az oldalára fordult és lezuhant a fekhelyről. Ám nem vált teljesen harcképtelenné, mert továbbra is szilárdan fogta Leia csuklóit és maga után rántotta a padlóra. A lány pedig a saját lendülete miatt egyenesen ráesett, rémülten felsikkantva meglepetésében.

Könyörtelen birkózás és verekedés kezdődött a hálósoba puha szőnyegén, aminek a hölgy minden igyekezete ellenére sem lehetett kétséges a kimenetele. A házigazda sokkal erősebb volt nála és az ágyékába hasító fájdalom teljesen megvadította. Nem törődve a harcias fruska záporozó ütéseivel, karmolásaival, újra elkapta vékony karjait és kegyetlenül megszorította őket. Szándékosan pont a csuklóinál, ahol amúgy is érzékenyek voltak a bilincs okozta sebek miatt. Organa felnyögött kínjában és kétségbeesetten küzdött a szabadulásáért. Ellenfele azonban durván lelökte magáról, s azonnal fölébe kerekedett, hogy móresre tanítsa.

– A földön akarsz...? Felőlem így is jó...! – mondta vérszomjasan és lekevert a nőnek egy hatalmas pofont.

Leiával meglódult a világ az ütés nyomán, de eszébe sem jutott föladni a harcot. Elkecseregetett küzdött ránehezedő támadójával, aki a szusz is kinyomta belőle és sikerült végigkarmolnia az arcát. Erre a fickó félkézzel elkapta a nyakát és fojtogatni kezdte. Majd inkább többször a padlóhoz ütögette fejét, hogy elvegye kedvét a közelharctól. S bár a szőnyeg vastag volt a tarkója alatt, a lány mégis elszédült a koponyájába hasító tompa fájdalomtól és egy időre elkábult. Karjai ernyedten lehullottak, a látása elhomályosult és küszködve próbált eszméleténél maradni. Tudta, hogy veszített, de inkább meghalt volna, minthogy megadja magát az erőszaktevőknek.

– Nyughass már...! – morogta dühösen a férfi és a biztonság kedvéért még egyszer keményen a padlóhoz csapta kobakját.

A küzdelem véget ért, Borrom pedig lihegve feltérdelt és elégedetten figyelve az alatta ájuldozó kócos vadmacskát, megtapogatta égő arcát, majd sajgó ágyékát. A csaj hevéssége őszintén meglepte, ugyanakkor fel is izgatta, tovább fokozva vágyát iránta. Kisvártatva nekilátott kigombolni vérző szájú áldozata ingét, fentről lefelé haladva és szétnyitotta karcsú testén a ruhadarabot.

– Ha így akarsz, hát legyen! – mondta kegyetlen félmosollyal, kiélvezve a másik tehetetlenségét.

Látta, hogy a nő rosszul van, az ájulás határán szédelegve, de nem ütötte ki egy ökölcsapással, mert azt akarta, hogy tudja, mi történik vele. Most pedig szépen levetkőzteti és alaposan megdugja a ribancot. Itt a szőnyegen, élvezettel hallgatva a rémült sivalkodását. Aztán valószínűleg mégiscsak átadja a rendőrségnek, hátha kap érte valami nyomravezetői jutalmat, kárpótlásul a szobában okozott károkért. Arról ugyanis szó sem lehet, hogy ezután a kis testedzés után még elfuvarozza máshová a szőke bestiát, mint a legközelebbi kapitányságra.

– Had lássalak...! – dűnnyögte kéjesen.

Azzal megragadta nyakánál a vékonyka trikót és hevesen széttépte, nem törődve a lány bizonytalan tiltakozásával, ahogy megpróbálta fölemelni kimerült karjait.

– Ne...!

A remélt kellemes látvány helyett azonban valami egészen meglepő és iszonyú kép tárult a pasas elé, aki döbbenten meredt a sebekkel borított testre. A csaj hamvasan fehér bőrének szinte nyomát sem találta a trikó alatt. Viszont több tucat lilásvörös heg, sötétlő zúzódás és ronda folt éktelenkedett rajta. Némelyiket különféle méretű sebtapaszkok takarták, de nem jutott mindegyikre. Valaki alaposan összeverhette a nőt az elmúlt napokban, ki tudja milyen durva eszközökkel. Aprócska melleit és lapos hasát teljesen elcsúfították a sűrűn egymás mellett sorakozó sérülések, amik éppen csak gyógyulni kezdtek és biztos, hogy nagyon fájhattak neki. Nem csoda, hogy olyan könnyen sikerült legyőznie a fruskát az előbb.

Így már érthető, miért menekül a hatóságok elől, amennyiben azok kínozták meg, bár Doug nehezen tudta elképzelni, hogy a gerrenthumi rendőrök valóban képesek lennének ilyen embertelenségre. Pedig sok rosszat hallott róluk pletykaszinten terjedni a városi kocsmákban és a hálózati csevegőszobákban. Talán valamelyik bűnszövetkezet végrehajtói kapták el vagy egy szadista örült? De bármi történt is vele, egyvalamiben biztos lehet. Lamiának semmi kedve szétrakni neki a lábát sanyarú állapotában.

– Te jószágos...! Ez meg mi...? – kérdezte a hölgytől, aki könnybe lábadó szemmel fölnézett rá és ügyetlenül kapkodva megpróbálta összehúzni mellkasán az ingét.

– Na mi van? Nem tetszem összeverve? – nyögte elhalóan Leia, s rettegve várta, mit fog művelni vele a fickó.

– Hát... nem igazán!

Borrom viszolyogva nézte a hasán sorakozó duzzadt csíkokat és vérömlenyeket. Mintha valaki bokszzsáknak használta volna szegényt. Erre nem számított. Noha látta korábban a csuklóin és a nyakán ejtett sérüléseket, mégse gondolta volna, hogy mindenhol így fog kinézni a csaj. Ez borzalmas!

– Pedig tetőtől talpig ilyen vagyok...! – folytatta bizonytalanul, akadozó nyelvvel a nő. – Ha a hamvas bőrű lánykákat szereti, rossz helyen próbálkozik...!

– A sztangba...!

A férfi kedvét veszítve, bűnbánóan nézett áldozata szemébe, s mondani akart valamit, mintegy mentegetőzni próbálva a történetek miatt. Hamar rájött, hogy súlyos hiba volt olyasmire kényszerítenie a fruskát, amit valószínűleg már más is megtett vele nemrég.

Leia azonban félreértette tétovázását, mert a szédülésével küszködve úgy vélte, folytatni akarja a megerőszakolását. Épp ezért bal kezével megragadta a mellette heverő csizmáját és minden erejét beleadva az ütésbe, homlokon vágta talpával a fickót. A magasított sarokrész keményen csattant Doug halántékán, aki üvöltve leszédült róla és a könyvespolcra esett, mindkét kezével a fejéhez kapva.

A lány azonnal föltápáskodott, átmenetileg legyűrve émelygését az agyrázkódás miatt és az ágyba kapaszkodva kétségbeesetten mászni kezdett a túloldalán heverő pisztoly felé. Borrom elkapta bokáját, mire hevesen belerúgott és kiszabadítva magát, fürgén előrevetődött. Végighemperedett a fekhelyen, a széléhez érve lenyúlt és rövid keresgélés után megkaparintotta a fegyvert. A férfi azonban már ott volt a nyomában és épp megragadta a derekánál, hogy visszarántsa. Organa erre elszántan továbbfordult, keményen lehuppanva az ágy túloldalán a szőnyegre és nem törődve a belehasító fájdalommal, meg azzal, hogy hosszú haja az arcára csavarodik, habozás nélkül fölfelé fordította a sugárvető csövét.

– Hé! Várjon már...! – kiáltott rá Doug ingerülten, ahogy feltérdelt az ágyon.

Meg akarta beszélni vele a történeteket és újrátárgyalni az üzletet, ám a nő teljesen félreértette agresszív próbálkozását és habozás nélkül mellbe lőtte. A tűzvörös energianyaláb öklömnyi lyukat ütött a pasas öltönyébe, átégetve a tüdejét és a szívét.

– Nem akarom...! – kezdte volna Borrom, de a harmadik szót: bántani, már nem maradt ideje kimondani.

Meglepett arccal összecsuklott és előrebukva ráesett a lányra, aki felnyögött, inkább kínjában, semmint rémületében, mert a férfi jókora tömege kiszorította mellkasából a levegőt. Nehéz volt a fickó, tehetetlen súlya teljesen a padlóhoz szegezte az ágy és a szekrény sor közti szűkös helyen. Ő pedig szörnyen gyengének érezte magát, nem csak a verekedés, de főleg a fejében lüktető masszív szédülés miatt. Kapkodva próbálta lelökni magáról a hullát, nehézkesen kimászva alóla és egy időre még a pisztolyáról is megfélemedezett.

Aztán észrevette, hogy póre felsőtestét friss vér borítja és felsikkantott ijedtében. Először azt hitte, felszakadtak a sebei, de hamar rájött, hogy másról van szó. A lövés nyomán vastagon spriccelve dőlt a vér halott ellenfeléből, összemaszatolva csupasz kebleit és a hasát. Az inge, széttépett trikója és a nadrágja is olyan lett, még a zoknijára is jutott belőle. A szőnyeg gyorsan beitta a nagy részét, ő pedig hátát a szekrénynek vetve próbálta letörölni magáról a ragacsos folyadékot. A történetek miatt hisztérikusan remegve kapkodta a levegőt és iszonyodva bámult a mellette heverő tetemre. Alig tudta elhinni, hogy sikerült elintéznie a pasast, szó szerint az utolsó pillanatban. Óriási szerencséje volt, különben talán most ő feküdne itt kivérezve.

Egy percig sem kételkedett benne, hogy Borrom megölte volna, miután megerőszkolja és aztán eltünteti valahová a hulláját. Nem számít, mit mondott neki a beígért fuvarról, mert biztos, hogy nem úszta volna meg épségben a verekedést. Ennyit az üzletről. Megfizetett a gazfickónak, méghozzá természetben. Ez se fog többet fiatal lányokat a házába csalni, hogy leszaggassa róluk a ruhát.

Ügyetlenül kibújt vérmaszatos ingéből és cafatokban lógó trikójából, hogy azzal törölje tisztára sebzett felsőtestét. Mindene sajgott a fájdalomtól, zúgott a feje, mint egy felbolydult méhkas és erős hányinger kerülgette, de kitartóan folytatta munkáját, míg nagyjából letakarította magáról a vért. Aztán kisöpörte arcából összekócolódott hajfürtjeit és csak ekkor jutott eszébe, hogy Borrom szolga droidja bármikor benyithat a szobába.

Előcibálta a hulla alatt felejtett pisztolyát és reszkető lábakkal föltápáskodott, elszántan az ajtóra meredve. Vajon hallotta a robot a lövéseket? A tény, hogy még mindig nem kopogott be érdeklődni a gazdája hogylétéről, arra utalt, valószínűleg nem. Talán épp a ház távolabbi részén tartózkodott vagy a férfi kikapcsolta, nehogy megzavarja enyelgését a könnyű prédának hitt vendégével. És mivel kábító bot van nála, a harc még nem ért véget. A SE4–est is el kell intéznie, nehogy riassza a rendőrséget és idecsődítsen mindenkit.

Mélyeket lélegezve legyűrte feltörő pánikrohamát és átmászott a franciaágyon. Közben észrevette, hogy véráztatta nadrágja és zoknija sötét foltokat hagy mindenben, ezért az ajtó előtt megállt és rövid tétozás után idegesen kapkodva megszabadult a ruhadaraboktól. Jobb, ha nem maszatol össze mindent maga körül, még több nyomot hagyva a rendőrségi helyszínelőknek. Így aztán egy szál bugyira vetkőzve tette kezét a kilincstre. Résnyire nyitotta az ajtót és kilesett a sötétbe borult folyosóra, elszántan előreszegezve stukkerét.

Sehol senki. Az épületben csend honolt, amennyire meg tudta ítélni zúgó fejjel. A halántéka úgy lüktetett, hogy azt hitte, menten széthasad a koponyája a fájdalomtól. Doug rettentő keményen odaverte tarkóját a padlóhoz és az a fogsorlazítónak szánt pofon sem tett jót neki. Kész csoda, hogy nem ájult el és talpon bír maradni ebben az állapotban.

Kióvakodott a folyosóra, felmérve maga körül a terepet. Fogalma sem volt, mekkora lehet a ház és melyik részén van. De jobb felől egy fa lépcsőkorlátot pillantott meg, amiből

kiderült számára, hogy Borrom fölvitte az emeletre. A szemközti ajtó nyitva volt és egy hasonló szobába vezetett, mint az övé. Balról lefüggönyözött üvegajtó zárta le a folyosót, ami alighanem a terasz fölötti erkélyre vezetett. Tehát arra van az utcafront.

A hercegnő két kézzel megragadta a DL-44-es markolatát, mert végre feltűnt neki, annyira remeg a karja az idegtől, hogy egy rankort sem bírna eltalálni, nemhogy egy robotot. Aztán lassan előrelopakodott a folyosón, próbálva teljesen nesztelenül mozogni. Elhaladt egy fürdőszoba és egy mosdóajtó mellett, bekukkantva a helyiségekbe. Sehol senki. A lépcsőn túl volt még két helyiség a folyosó végén, de az ajtók csukva voltak, így egyelőre nem foglalkozott velük. Inkább a korláthoz oldalazott és leguggolva kilesett a faragott oszlopok közt, végigpásztázva a földszintet.

Odalent nem volt teljesen sötét. Lámpafény szűrődött be egy másik szobából, részben megvilágítva a nappalit. A lány rövid habozás után a falhoz húzódva elindult lefelé, maga elé tartva fegyverét. Bár a SE4-eseket nem őrző-védő feladatokra tervezték, ahhoz elég gyorsak és ügyesek voltak, hogy meglepetést tudjanak okozni. Könnyen lehet, csak egy lövésre lesz ideje, mielőtt a Mary nevű gép megcélozná a kábító botjával.

Az egész helyzet annyira szurreálisnak tűnt a számára, hogy alig tudta elhinni, vele történik mindez. Itt lopakodik egy szál bugyiban, szőkére festve és teljesen összeverve egy vadidegen házban az éjszaka közepén és egy droidra vadászik. Tisztára, mint valami ócska bűnügyi filmben. Ráadásul az előbb megölt valakit, akit még csak nem is ismer. Igaz, hogy önvédelemből, de akkor is gyilkosság volt. Ez nem olyan sima ügy, mint csatában, harc közben végezni az ellenséggel. A fickó egy civil volt, akinek nem sok köze lehetett a birodalomhoz. Vér tapadt a kezéhez és a hercegnő életében először érezte magát furcsamód bűnösnek. Talán nem kellett volna olyan gyorsan meghúznia a ravaszt. Sakkban tarthatta volna a férfit és kényszeríthette volna, hogy vigye át a folyón, egyenesen a roncstelepig. De olyan hirtelen történt minden, ő pedig ösztönösen cselekedett, engedve az elméjét eluraló pániknak.

Leért a földszintre és körbepásztázott pisztolyával a nappaliban. A barna bőrkanaapé előtti asztalon adattáblák hevertek. Mellettük üres hamutál, vékony mobiltelefon, egy távkapcsoló és több kulcscsomó. A jobb oldali falon nagy lapos képernyő világított, a ház biztonsági rendszerének egyik menüjét mutatva kékes derengéssel. A tájékoztató felirat szerint az összes ajtó és ablak zárva, az akusztikus függöny aktív.

Leia érzékeny bőrén végigfutott a jeges borzongás, ahogy ráébredt, mit jelent ez. Hiába sikoltozott volna segítségért, a hangszigetelő mező miatt senki sem hallja meg az épületen kívül. Borrom azt csinálhatott volna vele, amit akar. Nyilván pont ezért kapcsolta be a szerkezetet, nem csupán a magasban időnként elhúzó repülőgépek zajának távol tartására. Tehát eleve arra készült, hogy megerőszakolja őt, bármit mondjon is, miután magához tér. A mocskos gazember!

Organa tudta, hogy ilyen hangtompítókat főleg a nagy forgalmú utak, repülőterek és dübörgő gyárak közelében lakók használnak, meg a belvárosi szórakozóhelyek tulajdonosai. És azzal is tisztában volt, hogy a sugárvető sistergése sem szűrődött ki a szabadba. Vagyis ha sikerül megakadályoznia a robotot, hogy riasztást küldjön a rendőrségre, nyert ügye van. Mire valakinek feltűnik a pasas hiánya és fölfedezik a hulláját, ő rég elhagyta a bolygót.

Benézett a jobb oldali dolgozószoba nyitott ajtaján a sötétbe. Odabent semmi sem mozdult. Elhaladt a néma monitor előtt és kipillantott az előszobába, ahol a robot elkábította, ám azt is üresen találta. Jó néhány helyiség volt még a házban, amiket ellenőriznie kellett, de nem akart kapkodni. Ha eddig nem került elő a droid, akkor vagy rejtőzködik előle vagy kikapcsolta magát. Mindkét lehetőség valószínűtlennek tűnt, ezért fokozott óvatossággal folytatta a kutatást, egyre idegesebben a szokatlan csend miatt. Szaggatott lélegzetén kívül csak a légkondicionáló sustorgását hallotta a sötétben, ami

egészen kísértetiesé varázsolta a lakás hangulatát.

Benyitott a szemközti ajtón a lenti fürdőszobába és fölkapcsolta a villanyt. Semmi. A fali tükörben viszont megpillantotta önmagát és összeborzongott a siralmas látványtól. Sose nézett még ki ilyen cudarul érzése szerint. Leoltotta a lámpát és kiment az előtérbe, megnézni a bal oldali szobát az utcafronton. Üres. Halk léptekkel hátraosont a kivilágított konyhába, ahol egy háztartási robot általában tartózkodni szokott. Az asztalon félig megrakott gyümölcsöstál, mellette kikészített evőeszközök a vacsorához. A tűzhelyen lefedett lábosok, bennük valamiféle étellel, aminek enyhe illatát azonnal megérezte, de a robot nem volt ott. A biztonság kedvéért benézett a spájzba is, hátha odabújt valamiért. A kiképzője annak idején határozottan belesulykolta, hogy felderítésnél egyetlen zugot se hagyjon ki, nehogy hátba támadják a legrosszabb pillanatban. Természetesen semmit sem talált. Visszatért a nappaliba és pisztolyát rászegezte a szemközti ajtóra, a lépcsőfeljáró mögött. Marad az utolsó lehetőség, kizárásos alapon.

Mielőtt bal kezét a fémkilincsre tette volna, eltűnődött rajta, miként nyissa ki az ajtót. Lassan és óvatosan vagy gyorsan és durván? Még mindig nem hallott semmi zajt, csupán a saját mezítlábas lépteinek neszt, ahogy a fehér kőpadlón lépkedett ide-oda. Egész testén végigfutott a borzongás, de ezúttal nem a félelemtől, hanem, mert hűvös volt az épületben. Túl hideg van ahhoz, hogy egy szál bugyiban itt szaladgáljon. Sietnie kéne és miután végzett a droiddal, vissza kell térnie a hálószobába felöltözni.

Végül úgy döntött, mégis inkább a lassú módszert választja. Ha a robot odaát van és kikapcsolta magát, a hirtelen zajjal csak felriasztaná. Ha pedig nincs ott, elárulja a helyzetét a furcsamód rejtőzködő szerkezetnek. Mély lélegzetet vett és egészen halkan kinyitotta az ajtót. Maga elé tartva stukkerét, óvatosan benézett a nyíláson. Egy tisztítószerekkel, mindenféle dobozokkal és kacatokkal teli karbantartóhelyiség volt a túloldalon, gyéren megvilágítva a sarokban magasodó elektromos kapcsolószekrény színes lámpácskáitól. És közvetlenül mellette ott állt a SE4-es, egy tápkábellet csatlakozva hozzá. A feltöltés idejére kikapcsolta magát, de bal kezében továbbra is szilárdan tartotta a kábítóbotot, egyetlen legális fegyverét a betolakodók ellen.

Leia megkönnyebbült sóhajjal eresztette ki tüdejéből a levegőt. Úgy tűnik, szerencséje van. A helyiség túloldalán megpillantott még egy ajtót, amiről eszébe jutott, hogy alighanem a garázsba vezet, a légikocsihoz. Csakhogy nem mehet el a gépszolga előtt, mert ha hozzáér a szűk helyen, azonnal észreveszi a mozgásérzékelőjével és akkor bekapcsolódik. Tehát előtte meg kell bénítania vagy legalább le kell fegyvereznie.

Pisztolyával a fejére célozva közelebb óvakodott hozzá és végigmérte a sötétben mozdulatlanul álló robotot. Az ilyen androidoknál többnyire hátul, a nyakrészt alatt van a kikapcsoló gomb, amivel le lehet állítani őket baj esetén. Csakhogy a Mary nevű egység szorosan a falhoz támaszkodott és sehogy se tudta volna megnézni vagy kitapogatni a kallantyúját anélkül, hogy hozzáérjen. Ez így nem fog menni.

Egy pillanatra fölmerült benne a gondolat, hogy akár itt is hagyhatná a droidot és visszamehetne az emeletre felöltözni, de nem tudta, mikor fog felébredni. Nem hagyhatja a gépet szabadon kóborolni a házban, amíg ő itt van és eltette láb alól a gazdáját. Ezért rövid gondolkodás után úgy döntött, a saját fegyverével fogja kiütni a SE4-est. Ahelyett, hogy az egyszerűbb megoldást választva simán szitává lőné, mert Leiának mára elege volt a lövöldözésből.

Halkan letette sugárvetőjét a szoba közepén álló masszív fémasztalra, a rengeteg szerszám és mindenféle kacat közé. Aztán odaállt a robot mellé és nagy levegőt véve fölkészült az akcióra. Hirtelen megragadta a bal kezében tartott botot és kirántotta vékony ujjai közül. Azonnal bekapcsolta, megfordította és rászegezte a gépezetre, ami észelve a mozgást aktiválta magát. Világító szemei körbepásztáztak, meglepetten fedezve föl az előtte álló meztelen lányban a gazdája vendégét.

A kábítófegyver kékes sugara beragyogta a helyiséget és körbenyaldosta Mary sötétvörös burkolatát. A szerkezet rémülten felkiáltott, karjait maga elé kapva és mozdult volna, hogy védje magát az alattomos támadástól. Ám a testén átfutó energiamennyiségtől túlterhelődtek az áramkörei és egy másodperccel később megbénult. Egyensúlyát veszítve előrebukott és kiszakítva oldalából a töltővezetékét, nekidőlt az asztalnak, ahonnan csörömpölve lelökött néhány szerszámot. Majd teljesen összerogyott és végigterült a padlón, egy utolsó rándulással a szervomotorjaiban bekövetkezett sorozatos rövidzárlatok miatt.

A hercegnő megvetően elmosolyodott és megkeresve hátán a kapcsológombot, deaktiválta a SE-4–est. Kész. Ez sem fog több gondot okozni neki. Csak azt kapta tőle, amivel fogadta őt az előszobában. Azzal átlépett a halott fémkupacon és kinyitotta a garázsba vezető ajtót.

A tágas helyiségben két jármű állt egymás mellett. Egy zárt utasterű Gerrentech A-20–as terepsikló, csillogó metál fényű burkolattal és egy nyitott RGC-16–os légikocsi, sötétkékre festve. Ez utóbbi igencsak régi típus volt, legalább harminc–negyven éve kezdhették gyártani, amennyire tudta. Nem vizsgálta meg a gépeket, hanem nyomban visszafordult és egyre jobban vacogva a hideg miatt, sietősen visszatért az emeleti hálósobába.

Gyorsan fölvette a padlóra dobott pulóverét, majd belebújt a kabátjába is, hogy ne fázzon annyira. Aztán felmérte a sötétlő vérnyomokat és Borrom hulláját, azon tűnődve, mihez kezdjen a rendetlenséggel. Még mindig erősen szédült és a sebei egyre jobban sajogtak megviselt bőrén. Ezért fogta a fájdalomcsillapítót és megpróbálta lenyelni. De a nyelve annyira kiszáradt az elmúlt percek borzalmaitól, hogy képtelen volt elég nyálat összegyűjteni a feladathoz. Viszont elrepedt szája sarkából sós íz terjedt szét. Odakapott, rémülten látva, hogy még mindig szivárog duzzadt sebéből a vér. Végül kiszaladt a fürdőszobába és ivott pár korty vizet a csapból.

A tükörbe nézve megsejmelte elgyötört orcáját, összekócolt sötétszőke frizuráját és elszörnyedt a látványtól. Alig ismert rá önmagára. Mint valami mesebeli gonosz boszorkány, úgy ácsorgott a helyiségben, a térdig érő fekete bőrkabátjában. Mielőbb el kell hagynia a házat, de nadrág nélkül nem mehet ki az utcára. Tehát szereznie kell magának egy újat, méghozzá a férfi holmijai közül.

Ahogy félresöpörte fürtjeit, észrevett néhány elmaszatolt foltot a szeme alatt és az állán. Doug vagy talán a saját vére volt az. A szája körül megdagadt csúnya vörös folt fájón emlékeztette a fickótól kapott irtózatot pofonra. Óvatosan megtapogatta érzékeny ajkait, aztán remegő kézzel mosta meg holtsápadt arcát. Gyilkos vagyok! – dübörgött kába fejében a gondolat és legszívesebben teli torokból sikoltozni kezdett volna elkeseredésében. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy történhetett meg vele mindez? Annyi nehézség és szenvedés után itt áll egyedül egy nagy házban, ahol megölt valakit, csak azért, mert meg akarta erőszakolni. Talán elég lett volna megsebesíteni a pasast. Átlőhette volna a karját vagy a lábát, mint a parkolóházban a rendőröknek. De akkor a saját baján kívül még a sebesült ellátásával is foglalkoznia kéne és egy beszédes tanút hagyna maga után. Nem mintha számítana, elvégre sokkal több van már a bűnlajstromán egy sima kis gyilkosságnál.

Mégis, az iménti tette sokkal jobban megviselte, mint bármi, amit korábban művelt törvényen kívüli lázadóként. Az önvédelemből elkövetett emberölést a legtöbb világon ugyanúgy büntetik, mint az egyéb gyilkosságokat és fogalma sem volt, a Gerrenthumon vajon milyen törvények vonatkoznak a tetteire? De talán nem ezzel kéne most foglalkoznia. A társai már türelmetlenül várják a roncstelepen és azt hiszik, bármelyik percben megérkezhet. Értesítenie kell őket a késésről.

Visszabotladozott a szobába és fölkapta az asztalon heverő mobilját. Már hívni akarta volna Lukeot, mikor eszébe jutott, fogalma sincs, miként mondhatná el neki a történeteket. Ráadásul virágnyelven, nehogy a lehallgató számítógépek gyanút fogjanak. Az egész annyira hihetetlen volt, hogy ha mástól hallaná, ő sem hinné el a sztoriját. Nem lévén jó ötlete, hosszas tétovázást követően inkább letette a komlinket és úgy döntött, csak azután beszél a sráccal, hogy elhagyta a házat és úton van a siklóval feléjük.

A szekrényisorhoz lépett, próbálva nem nézni a földön fekvő hullára és sorra kinyitogatta a fiókokat. Megfelelő ruhákat keresett magának, ám semmi használhatót nem talált. A szekrények javarészt üresek voltak, amiről eszébe jutott, hogy Doug azt mondta, egyedül él a házban. Elvált, a gyerekei pedig elköltöztek. Vajon mit fognak szólni hozzá, ha megtudják, hogy egy körözött nőszemély kinyírta az apjukat?

Erővel kiverte fejéből a lehangoló gondolatot és inkább átment a szemközti szobába, ahol rövid kutakodás után rábukkant néhány férfi atlétára, ingre, zoknira és nadrágra. Igaz, hogy nem az ő mérete volt, de ez már föl se tűnt neki. Az ágyra dobta kabátját és pulóverét, majd fölfedezve mellén az elmázolt vérfoltokat, meg a levált sebtapaszt, kétségbeesésében újra kiszaladt a fürdőszobába.

Először csak egy mosdószivaccsal törölgette magát, de mivel továbbra is mocskosnak érezte sebzett testét, inkább úgy döntött, rendesen megfürdik, ha már itt van. Napok óta nem tudott normálisan megtisztalkodni és ma is többször leizzadt futkosás közben. Kapkodva felkötötte haját és teljesen levetkőzve beállt a zuhanyfülkébe. A sérüléseit féltve langyos vizet engedett a bőrére, aztán próbált nem ordítani fájdalmában, mikor előntötte a szinte elviselhetetlen kín. Talán korai ezzel próbálkoznia, alig két nappal azután, hogy megkorbácsolták Vader pribékjei. De ha már elkezdte, nem fogja félbehagyni, még ha belepusztul is – fogadkozott remegő szájszállal.

A fájdalmaival küszködve folytatta a tisztálkodást és próbálta nem elsírni magát mélységes elkeseredésében. A testi szenvedés az egy dolog, amihez valamennyire hozzá lehet szokni, de a lelkében felgyülemelő heves érzelmekkel egyáltalán nem tudott mit kezdeni. Hiába vette be a kék tablettát, az elméjében tomboló hisztérikus indulatokra semmilyen hatással nem volt a gyógyszer és ő majd megőrült a történetek miatt. Még jó, hogy a szédülése csökkent valamelyest, így csupán egyszer esett neki a fülkeajtónak, kis híján kitörve az áttetsző üveglapot. Végül erejét veszítve, remegő térdelkel összerogyott és szinte kirobbant belőle a zokogás. Lecsorgó könnyei összekeveredtek a fejére záporozó vízzel, ő pedig úgy bőgött, mint pár nappal korábban a felhővárosi tömlőben.

Fogalma sem volt, mennyi ideig tartott, mire kisírta magát és nagyjából lenyugodott, abbahagyva az önsajnálatot és a bánatos szipogást. Aztán lassan föltápáskodott, elzárta a vizet és kibotorkált a fülkéből, akár egy alvajáró. Óvatos mozdulatokkal nekilátott egy nagy, puha törölközővel felitatni iszonyúan sajgó bőréről a langyos vízcseppeket. Ezek után legalább egy hétig nem fog fürdeni, az biztos! Végül elázott haját is megtörölgette, a tükörben szemlélve meggyötört testét. A sebtapasztok egy része leázott róla, eldugítva a lefolyót. A rengeteg vöröslő sérüléstől úgy nézett ki, mint aki nemrég belehempergett egy traptofori pengecsiga fészekbe. Végül inkább hátat fordított a tükörnek, látni sem bírva önmagát. Azt a roncsot, amivé lett a háború viszontagságai során.

Pár perccel később visszabotorkált a szobába és felöltözött, gondosan eligazgatva magán a bő ruhadarabokat. Aztán kabátzsebébe tette holmijait és újra végigmérte a megalvadt vértócsában fekvő tetemet, meg a rengeteg nyomot a berendezési tárgyakon. Órákba telne, mire mindent föltakarít, márpedig sietnie kéne. A rendőrök úgyis rá fognak jönni, hogy ő ölte meg Borromot, szóval fölösleges ezzel bajlódnia. Így csak leoltotta a villanyt minden emeleti helyiségben és gondterhelt arccal lesietett a nappaliba.

A lapos képernyő előtt megtorpanva szemügyre vette a ház biztonsági rendszerének kezelőmenüjét. Ahhoz, hogy észrevétlenül kijuthasson a lezárt épületből, ki kell nyitnia az

ajtót. Az asztalhoz lépve felkapta a távkapcsolót és a monitorra irányítva ténykedni kezdett. Visszalépett a főmenübe és kiválasztotta a zárlat feloldása pontot. A lakásvezérlő számítógép azonban jelszót kért hozzá, amit nem ismert. Hoppá! Ez így nem fog menni!

Végignézte az összes menüpontot és jó öt perccel később kénytelen volt megállapítani, hogy nem tudja elhagyni a házat. Ha erőszakkal próbálna utat törni magának, a riasztó bekapcsolna és azonnal idecsődítené a helyi vagyonvédelmi szolgálatot. Márpedig neki időre van szüksége ahhoz, hogy eltűnhessen a környékről és minél később irányul erre az utána kutató hatóságok figyelme, annál jobb. A hajótemető túl közel van, szóval nem kockáztathatja meg, hogy fölfedezzék a Millennium Falcont.

Ezután átment a garázsba és megvizsgálta a kapuját. A redőny felvonómotorját is összekapcsolták a biztonsági rendszerrel és túl magasan volt ahhoz, hogy elérje. Még ha értene is hozzá, sem tudná szétszedni és kiiktatni a megfelelő áramkört benne.

Végül bemászott a nyitott tetejű RGC–16-osba, hátha talál egy távkapcsolót a műszerfalon vagy a kesztyűtartóban, amivel kinyithatja a kaput. A készülék azonban szintén kódszámot kért a zölden világító kijelzőjén, így letett arról, hogy észrevétlenül jusson ki a házból. Ha másként nem megy, nekirohan a siklóval a redőnynek és átszakítja, majd elhúzza innen a csíkot, mielőtt bárki megláthatná. Elfordította az indítókulcsot, mire egy lágy női hang szólalt meg a műszerfalba rejtett hangszóróból.

– Kérem azonosítsa magát!

– A kriffbe! – káromkodott a hercegnő dühösen és a kormányra csapott öklével.

– Érvénytelen jelszó és hangminta!

A légikocsi hajtóművei nem indultak be. Ennyit arról, hogy még ma éjjel sikerül átjutnia a folyón és az ellenőrzőpontokat kikerülve csatlakozhat a társaihoz. A legszívesebben torka szakadtából sikított volna mérgében és kétségbeesésében. A kikapcsolt műszerfalat bámulta és azon tűnődött, milyen jó érzés lenne egy hatalmas kalapáccsal darabokra verni az egész átkozott gépet!

A filmekben bezzeg mindig olyan könnyű dolga van a szereplőknek! Csak beugranak az első útjukba akadó kocsiba, kicsit babrálnak a szépen kilógó vezetékeken és már száguldanak is az elköttött járgánnyal. A valóság azonban kiábrándítóan bonyolult és tele van mindenféle biztonsági megoldásokkal meg bosszantó akadályokkal. Hiába nyírta ki a támadóját és intézte el a robotját, ha csapdába esett a házában és fogalma sincs, mihez kezdjen ezek után. Annyi nehézség és küzdelem után pont a technika fogott ki rajta. Milyen bosszantó!

Miután befejezte a dühöngést, kimászott a használhatatlan járműből és fancsali képpel visszatért a nappaliba. Fáradtan lerogyott a kanapéra és előhalászta zsebéből a komlinket. Nincs más hátra, mint felhívni Skywalkert és megbeszélni vele valahogy a továbbiakat.

XXIX.

A délután hátralévő része megfeszített munkával telt a roncstelepen rejtőzködő szökevények számára. Miután kívül-belül alaposan felmérték Lando legújabb szerzeményét, s megállapították, hogy a Gallantly Whizz lehangolóan rossz állapotban van, visszatértek a Millennium Falconra megszervezni a teendőket. Tucatnyi módosítást kell végrehajtaniuk a csalinak szánt teherszállító külsején még naplemente előtt, aztán belül is kipofozni a gépet valamennyire. Ahhoz, hogy az éjszaka közepén fölszállhassanak és végrehajthassák a szerencsejátékos tervét, sietve kell dolgozniuk és minden kézre szükségük lesz a munka során. Épp ezért úgy döntöttek, őrizetlenül hagyják a Falcont,

hogy Thripio és a doktor is segíthessen az átalakításnál.

Távozás előtt Csubakka gondosan lezárta a csempészhajó számítógépét és aktiválta a hangos riasztó rendszert, ami éktelen szirénázással fogja felverni a környék csendjét, ha bárki megpróbálna behatolni a fedélzetre. A vuki nagyon nem szerette volna, ha egy erre tévedő guberáló ellopja az öreglányt vagy leszerel róla valami fontos alkatrészt, amíg ők a csalihajón dolgoznak. Aztán a szükséges szerszámokat és festékeket cipelve átballagtak a Gallantly Whizzhez, ahol három csapatra válva nekiláttak a kozmetikázásnak. Luke és Thripio az űrhajó alsó részén festették át a burkolat egyes elemeit, míg Artu, a GH-7-es és az R4-es a tetőn végezték ugyanezt. Lando és a vuki közben végigjárták a szomszédos roncsokat és megfelelő alkatrészeket, szerkezeti elemeket kerestek, amiket fölerősíthetnének a Whizzre. Ahhoz, hogy a lehető legjobban hasonlítson a Falconra, nyolc burkolólapra, két quad lézerágyút utánzó fémszerelvényre és egy két méteres parabolatányérra volt szükségük, a tartóállványával együtt. A hajótemetőben sorakozó több tucat YT-1300-as közt találtak is bőségesen mindenkől, így még válogathattak is a rozsdamarta kínálatból.

A fő gondot azonban nem a nehéz fémalkatrészek kiválasztása és leszerelése jelentette, hanem az átszállításuk a Whizzre és pláne a fölemelésük a csészealj tetejére, jó öt méter magasba. Daru híján először kötelekkel akarták megoldani a feladatot, de már a kisebb lemezdarabokkal is csak nagy nehézségek árán boldogultak. A parabolaantenna pedig olyan nehéz volt, hogy még a vuki hatalmas ereje is kevésnek bizonyult a megmozdításához.

– Ha lelőjük innen, csak összetörik. – mondta Lando izzadó homlokát törölgetve. – Azt hittem, elég erősek leszünk ketten a feladathoz.

Fél órás munkával sikerült lecsavaroznia a tartóállványt egy névtelen roncs tetejéről, s csak ezután kezdett komolyan elgondolkodni azon, miként fogják átszállítani a szerkezetet a több száz méterre parkoló Whizzre. Csubakka felajánlotta, hogy fölszáll a Falconnal és idelebeg vele. Landónak csak rá kell akasztania a kábelt az egyik leszállótalpra és másodpercek alatt áttemeli a másik űrhajóra.

– Jó ötlet, bár kissé feltűnő lesz, ha röpködni kezdesz ide-oda. És az álcázásnak fölrakott lemezek is leeshetnek az öreglányról menet közben.

A behemót erre elégedetlenül felhorkant és néhány keresetlen szó kíséretében közölte, ő nem olyan ügyetlen pilóta, aki még egy hangárból sem tud koccanás nélkül kiállni a csészealjjal. S már indult volna, hogy visszatérjen a bárkára, mikor váratlan segítséget kaptak attól, akitől nem is várták volna.

– Túl nehéz, mi? – mászott fel hozzájuk a hajóroncs tetejére Luke egy rozsdás fémlétrán.

– Eltaláltad. Mit keresel itt?

A báró fáradtan leült a szenzortányér mellé és kifújta magát. Közben azon kezdett agyalni, ha darabokra vágnák a berendezést, részenként elszállíthatnák és a teherhajó tetején újra összehegeszthetnék. Végtére nem kell működnie, csak úgy kell kinéznie, mint a Falcon antennájának. De még így is órákig fog tartani a dolog és az eddigi tempójuk alapján erősen kétséges, hogy az éjszaka beállta előtt elkészülnek vele.

– Befejeztük a Whizz átfestését. A robotok már a belső szerelési munkákat végzik. Én meg láttam, milyen nehezen vonszoljátok a fémlemezeket és gondoltam besegítek.

A fiatalember odasétált hozzájuk és kíváncsian végigmérte a masszív szerkezetet. Óvatos becslés szerint is nyomhatott vagy százötven kilót a tartóállványa miatt, ami ráadásul mélyen beágyazódott a burkolat alá, erősen rögzítve a csészealj vázához, nehogy a légellenállás leszakítsa menet közben.

– Igazán rendes tőled, kölyök, hogy fél kézzel is cipekedni akarsz, de ez a dög olyan nehéz, hogy daru kell hozzá. – közölte vele az exkormányzó türelmesen.

– Nem a kezemet fogom használni. És ne szólíts kölyöknek.

Luke törökülésben letelepedett az antenna közelébe és behunyta szemét. A Yoda mestertől tanultak jutottak eszébe az erő mindenhatóságáról és arról, milyen könnyedén kiemelte az öreg az X-szárnyúját a mocsárból. Hihetetlennek tűnő csodatétele minden szóbeli okításnál hatásosabban demonstrálta előtte egy képzett Jedi hatalmát a világ fölött. Nem a méret számít, hanem az, hogy mennyire tudja uralni az elméjében megformált képet és ezen keresztül irányítani az erőt. Végre eljött a lehetőség, amikor valami konkrét cél érdekében használhatja frissen megszerzett tudományát. Ez végre nem csak egy gyakorlat lesz, hanem életbevágóan fontos a csapat menekülése szempontjából. Így a motivációja is sokkal nagyobb és nem kérdéses, hogy Yoda egyik legfontosabb tanításából – tedd vagy ne tedd, de ne próbálkozz – melyiket fogja választani.

– Nem a kezedet? Hát akkor mit? – értetlenkedett mellette Calrissian. – Talán levarázsolod innen?

– Úgy valahogy. – biccentett jóváhagyólag az ifjú, nem vesztegetve az idejét magyarázkodásra.

Kizárt a tudatából minden mást, beleértve a sebeinek tompa sajgását és a vuki csalódott hörrenéseit is, majd elszántan a feladatra összepontosított. Igyekezett tisztán elképzelni magában az antenna szerkezetét a tartóállvánnyal együtt. Érezte a súlyát, a tárgyon keresztüláramló élő erőt, ami ott volt közte és a rozsdamarta berendezés között is. Aztán megnyitotta magát az erőnek és bal karját kinyújtva úgy tett, mintha megragadná a hatalmas vasdarabot. Végül óvatosan megemelte gondolatban az egészet, mint egy könnyű kézitáskát.

Éktelen nyikorgás, csikorgás kíséretében megmoccant a hajóroncs tetején meredező parabolatányér és lassan kiemelkedett a foglalatából. Az utolsó rögzítőcsavarjai – amikhez a báró alul nem fért hozzá – egyszerűen elpattantak, majd az aljából kiálló kábelek is elszakadtak és az egész műszeregyüttes könnyedén lebegni kezdett a délutáni nap sárgás fényében.

Lando úgy ugrott fel ültő helyéből, mint akit a bolha csípett meg. Döbbenet bámult az elszabadult berendezésre és artikulálatlan nyögések szakadtak fel a torkából, akárcsak a mellette nyüszítő Csubakkának, aki évtizedek óta nem látott ilyen csodát.

– Hogy az a...! Hé...! Ezt te csinálod?

– Én.

Luke elégedetten állapította meg, hogy a sérülései ellenére is képes tisztán összpontosítani és irányítani az erő áramlását. Valamiért most sokkal könnyebbnek tűnt az egész, mint pár hete a Dagobán, amikor sikertelenül igyekezett kirángatni vadászgépét a mocsárból. Talán a tudat tette, hogy az antenna lényegesen kisebb egy űrhajónál, ő pedig azóta sokat tanult és edzett Yoda irányításával. Vagy az, hogy a gyógyító Jedi transz során folyamatosan gyakorolta az erő irányítását, amikor nagy pontossággal elképzelte, miként gyógyulnak be a sérülései gyorsan és könnyedén. Ezúttal semmi kétség nem volt benne a sikert illetően és a legteljesebb nyugalommal fogadta társai meglepett kiabálását a tetőn.

– De hogyan? Miféle varázslat ez...?

Az ifjú Jedi tanítvány előlebegtette az antennát a hajóroncs orrához és óvatosan leeresztette a talajra. Mikor meghallotta a tompa puffanást, ahogy földet ért a tárgy, leengedte karját és szemét kinyitva talányosan rámosolygott a hebegő szerencsejátékosra.

– Hallottad már azt a mondást, hogy az erő legyen veled?

– Persze. Valami ősi Jedi köszöntés. Azt hiszem. – motyogta Lando bizonytalanul.

Csubakka elégedetten bólogatva jelezte, ő jól ismeri a hajdani Jedi lovagok mesés képességeit és eszébe jutott Yoda mester, akivel együtt harcolt a Klónok háborújában a

szeparatista droid hadsereg ellen a szülőbolygóján. De nem szólt semmit, annyira elképesztette a felismerés, hogy a tatuini srác mennyit fejlődött az erő használata terén. Lehet, hogy végül mégiscsak Jedi lesz belőle? Ha igen, a lehető legjobbkor teszi.

– Nos, az erő velem van. – mondta egyszerűen Skywalker, tényszerűen kinyilatkoztatva az igazságot.

– Szóval varázsló vagy! – húzta el száját Calrissian idegesen. – Igazán említhetted volna, mielőtt halálra ijesztess a trükkjeiddel! Majdnem telepakoltam a nadrágomat!

Luke érezte rajta, hogy a szerencsejátékos nem igazán kedveli a különleges képességekkel rendelkező lényeket. De nem ez volt a legalkalmasabb időpont egy elmélyült beszélgetésre a témáról, így válasz nélkül hagyta megjegyzését.

Mindhárman lemásztak a tetőről és odasiettek a szenzortányérhoz. A fiú megismételte a mutatóváltást és több lépésben átröptette a nehéz alkatrészt a Gallantly Whizzhez, ahol az előre kivágott mélyedésbe lebegtetette, hogy a társai rögzíthessék a hajótesthez. Ezt követően a lézerágyúk imitálására kiválasztott nehéz fémszerelvényeket is a helyükre illesztették, a csészealj tetején és hasán kialakított nyílások elé. Ezeket közönséges merevítőcsövekből és néhány szerszámos ládából hegesztette össze sebtében a vuki, s messziről tényleg hasonlítottak egy AG-2G Dennia-lövegre. Nagyon messziről és tényleg csak hasonlítottak – állapította meg Luke kritikus szemmel. De nem tette szóvá a meglátásait, nem akarván elvenni társai kedvét a munkától.

Mire végeztek a feladattal, a nap is lebukott a nyugati horizonton terpeszkedő főváros felhőkarcolói mögé és az alkony lassan ráborult a néptelen roncsstemetőre. Lando sietve lemászott a tetőről és elégedetten vállon veregette a rámpán ücsörgő Jedit, aki teljesen kifáradt a sok koncentrációtól. Az elmúlt percekben tucatnyi ötlet merült föl benne a fiatalember telekinetikus képességeinek lehetséges hasznosítási módjaival kapcsolatban. S nem lett volna vérbeli szerencsejátékos, ha nem próbálja meg rögtön felhívni erre a srác figyelmét.

– Kösz a segítséget, Luke! Gondoltál már arra, hogy a kaszinókban is kamatoztathatnád a tehetségedet? A kockajátéknál vagy a rulett asztalnál?

– Nem! Dehogy! Az csalás lenne! – pillantott rá Skywalker komolyan.

Lando nem bírta megállni, hogy el ne vigyorodjon a naivnak tűnő megállapítástól. Hogy lehet valaki ilyen zöldfülű, mikor isteni képesség van a birtokában? Amiért a galaxisban élő értelmes lények elsőprő többsége ölni is képes lenne, hogy megszerezze?

– Persze, hogy az! De a jó csalót arról ismerni meg, hogy nem ismerni meg! Mivel sose kapják el...! Te, figyelj! Én ismerek néhány nagyon gazdag fickót, akiket érdemes lenne megkoptasztani...

Luke azonban csak a fejét rázta, láthatóan helytelenítve az erő alkalmazásának efféle módját. Bár Yoda nem mesélt neki arról, hogyan szerezte a Jedi Rend a vagyonát, amiből a szervezetüket évezredekken át fenntartották, ösztönösen úgy vélte, biztos nem szerencsejátékkal keresték meg a betevőre valót. Az ilyen könnyű csábítások az erő sötét oldala felé vezetnek és ő köszöni szépen, de nem kér belőle. Pláne azok után, amit a Darth Vaderrel való tegnapi összecsapása során tapasztalt. Inkább maradjon egész életében szegény, minthogy olyan gonosz, hataloméhes szörnyeteggé váljon, mint az apja.

– Felejtsd el! Az erő nem ezért van!

Calrissian látta, mekkora eltökéltség ül a fiú szemében és megértette, nem a legjobbkor hozakodott elő a terveivel. Talán majd később, ha több idejük lesz beszélgetni, újra megemlíti neki a dolgot, felcsillantva a mérhetetlen gazdagsághoz, óriási hatalomhoz és a világegyetem legjobb nőihez vezető könnyű út csábítását. Amelyen haladva ő szívesen elkísérné a fickót, hogy vérbeli menedzserként egyengesse az útját és mellel lecsípjén magának pár százalékot az összeharácsolt mesés vagyonból. Felhőváros

kormányzó bárói posztját kártyán megszerezni piti ügy volt ahhoz képest, amire Skywalkerrel együtt képesek lennének a galaxis legnagyobb kaszinóiban! Idővel a kölyök is biztosan be fogja látni ezt. És ő feltétlenül ott akar lenni akkor, hogy idősebb és tapasztaltabb jó barátként segíthessen neki elérni mindezen csodás célokat.

Lando gondolatban máris összedörzsölte tenyerét, a várható hasznot számolgatva. Remek! Ezzel egyértelműen eldőlt, hogy csatlakozik a felkelőkhöz és velük tart a továbbiakban. Nem csoda, hogy Han is kitartott mellettük a jól jövedelmező csempészség helyett. Mégiscsak tudta a koréliai, kivel érdemes barátkozni!

– Szerintem minden képességünk azért van, hogy használjuk. A boldogulásunk érdekében. De te tudod...! – vont vállat tettetett közönnyel, mintha számára teljesen mellékes lenne a dolog.

Luke nem érzett rejtett gúnyt a szerencsejátékos hangjában, sem hátsó szándékot. Bár az is igaz, hogy már nem figyelt rá, mert ismét a sötét oldal közelsége árnyékolta be a tudatát. Vader volt az, aki a távolból is észrevette, mit művelt az előbb az erővel és újra üzent neki, hogy csatlakozzon hozzá. Kényszerítene kellett magát, hogy kiverje fejéből az apja csábítását és inkább fölállt, kinyújtóztatva fáradt tagjait.

– A pénz nem boldogít, Lando!

– Persze! Tudom...! Csak a nagyon sok pénz! – vigyorgott rá a pasas szemtelenül.

De a fiatal Jedi el se mosolyodott az ironikus megjegyzéstől. Ő sosem volt olyan gazdag, hogy megértette volna Calrissian véleményét. És pillanatnyilag nem is vágyott rá, beérve azzal a kevéssel, amit az élet adott neki.

Még egyszer körbejárták a csalihajót, mielőtt teljesen besötétedne és alaposan megvizsgálták a burkolatát, nem felejtettek-e ki valamit. A feltámadó esti szellőben megcsapta orrukát a száradó festék aromás illata, amit az átalakítással elégedett exkormányzó boldogan szippantott be.

– Ez egész tűrhető lett! Messziről legalábbis pont olyan, mint a Falcon!

– Kár, hogy a birodalmiak percek alatt rájönnek a csalásra, amint tüzet nyitnak rá és darabokra szedik a levegőben!

Luke nem osztotta Lando optimizmusát a terv sikerét illetően. Minél többet gondolkodott rajta, annál veszélyesebbnek és kivitelezhetetlenebbnek találta az egészet. De igazából nem ez volt a baj a fickó ötletével. Hanem az, hogy ő sem tudott volna jobbat kitalálni helyette. És eme kényszerű felismerés kínzó nyugtalanságot ébresztett az elméjében.

– Hacsak az utasai úgy nem döntenek, hogy inkább megadják magukat! – mondta talányosan a báró és sejtelmesen vigyorogva beinvitálta az ifjú Jedít a hajóba.

– Senki sem fogja elhinni, hogy egyszerűen feladjuk! Azok után, ami a Bespinen történt...!

– Látod? Pont ez a zseniális a tervemben! Annyira hihetetlen lesz, hogy akár igaz is lehetne! Van erre egy mondás, csak nem jut eszembe...

– Ha hutt, legyen kövér? – mosolyodott el Skywalker az ősi tatuini szólást idézve.

– Találó! De én inkább úgy mondanám: nem az számít mekkorát blöffölsz! Hanem, hogy beveszik-e!

Előresétáltak az összekötő folyosón a Whizz pilótafülkéjébe, ahol Artu és az R4-es ügyködtek valamit a konzolokon. Hátulról a teherhajó gépterméből kopácsolás és egy hegesztőapparát sistergése hallatszott, ahol a másik két robot dolgozott a vuki felügyelete alatt.

– De a külcsín még nem elég. – tette hozzá Lando, letelepedve a pilótaülésbe. – A legjobb hajó sem ér semmit egy megfelelő pilóta nélkül, aki tudja a dolgát.

A Gallantly Whizz piros asztromechanikai droidja lelkesen csipogni kezdett, tájékoztatni próbálva az új tulajdonost nélkülözhetetlen szakértelméről és pótolhatatlan szolgálatairól.

Azt ugyan senki nem árulta el neki, miért kell átszabni az YT–1300–as burkolatát és furcsa módosításokat végezni a fedélzeti rendszerein, de nagyon bízott benne, hogy rá ezután is szükség lesz. És nem fogja egy szeméttelenen végezni, mint az előző gazdája előző robotjai.

– Megyek, megnézem, hogy boldogulnak a többiek! – intett Luke hátrafelé és otthagya Calrissiant, mivel látta, nincs rá szükség a pilótafülkében.

A következő órákat a Whizz különböző helyiségeiben töltötte, sorra ellenőrizve a fontosabb rendszereket és segített felkészíteni a bárkát az első és utolsó repülésére, amit Lando tulajdonaként fog megtenni a Gerrenthum egén. Kicsit drága elterelő hadművelet lesz feláldozni egy egész hajót a szökésük érdekében, de mivel nem ő fizeti az árát, nem izgatta magát különösebben a csészealj sorsán. A legjobb esetben elfogják a légi rendészek vagy a birodalmiak és miután rájönnek, hogy átverték őket, visszaküldik a roncstelepre. A legrosszabb esetben pedig nem ugranak be Lando blöffjének és szilánkokra robbantják az egészet még repülés közben.

A fiatalember épp a bal oldali védőpajzs generátor szabályzóit állította egy zseblámpa fényénél, mert a helyiségben nem működött a világítás, mikor hirtelen erősödő rossz érzés árasztotta el a lelkét. Valami szörnyű dolog történt a közelében és ösztönösen sejtette, hogy az esemény Leiával kapcsolatos. A lány veszélybe került! Félelem, fájdalom és kétségbeesés hullámai futottak át az elméjén, olyan tisztán, mint amikor előző éjszaka arra ébredt, hogy a hercegnőnek rémálma van. Még azelőtt megérezte a bajt, hogy Organa sikoltozni és hánykolódni kezdett volna a szomszédos fekhelyen és tetőtől talpig megborzongott a másik lelkéből áradó mélységes iszonyattól.

Most is valami hasonló történt, de ezúttal kilométerekre tőle. Őfelsége még mindig nem érkezett meg a roncstelepre és nem is jelentkezett a kora délutáni beszélgetésük óta. Luke félbehagyta a nagy figyelmet igénylő munkáját – amit egy kézzel meglepően nehéznek bizonyult elvégezni – és feltápáskodva a generátor mellől a mellényzsebébe nyúlt. Elővette komlinkjét, hogy felhívja a lányt, ám a rossz érzés amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan el is múlt. Az ezt követő nyugalomtól összezavarodva lehunyta szemét és megpróbálta az erő segítségével kitapogatni, mi történhetett a városban. Lehet, hogy Leia lebukott és épp elkapták a császáriak? Vagy baleset érte volna utazás közben?

Beletelt vagy fél percbe, mire sikerült megállapítania, hogy a hercegnő jól van és bár súlyos fájdalmak gyötrik, biztonságban érzi magát. Nem volt életveszélyben, de a lelke továbbra is zaklatottnak tűnt, mint az elmúlt két napban szinte folyamatosan. Szégyen, büntudat és szorongás keveredett benne a megkönnyebbüléssel – már amennyire az erőn keresztül ezt meg tudta állapítani.

A fiú egy darabig méregette a mobiltelefont, azon tűnődve, felhívja-e őt megkérdezni, mi volt ez az egész és mikorra ér ide? De aztán félretette az iránta érzett aggodalmait és úgy döntött, inkább megvárja, míg Leia jelentkezik. Minél kevesebbet kommunikálnak a lehallgatott hálózaton keresztül, annál kisebb az esélye, hogy feltűnik valakinek a sutyorgásuk. Bízott az erő közvetítette megérzésében és eltéve a készüléket kitartóan folytatta munkáját.

Egy órával később már a Gallantly Whizz fő karakterében dolgozott, ahol Csubinak és Thripiónak segített beállítani a technikai állomás műszereit, hogy a lehető legtöbbet hozzák ki az elavult ócskavasból. A bárka előző tulajdonosa nem lehetett valami műszaki lángész, mert elképesztően gyatrán hangolta össze a különféle rendszereket és ettől a Whizz sokkal rosszabbul működött, mint amire elvileg – szakértő kézben – képes lett volna. A vuki nem győzte a fejét csóválni a dilettáns megoldások láttán és azon csodálkozott, hogy volt képes egyáltalán repülni a gép ilyen üzemi paraméterekkel?

Amíg ők a műszerekkel bajlódtak, a GH–7–es a rácsos padlón dekkolt mellettük és átlag öt percenként megkérte Skywalkert, üljön le egy kicsit pihenni, mielőtt összeesne a

fáradtságtól. Luke valóban kimerült volt, de újra és újra magába szívva az erőt feltöltötte sajnó testét életenergiával és kitartóan dolgozott tovább. Ha ma éjszaka nem készülnek el, elszalasztják a kedvező lehetőséget a blokádtörésére. A bolygó nappali oldala fölött repülve sokkal nehezebb lenne végrehajtaniuk Lando eszelős ötletét, ezt hivatásos pilótaként ő tudta a legjobban.

Aztán hirtelen megcsörrent zsebében a komlink, hívást jelezve.

– Ez Leia! – mondta megkönnyebbülten és letelepedett egy szerszámos ládára, hogy beszéljen a lánnyal. – Csendet kérek!

Körülötte mindenki abbahagyta a munkát egy időre, nehogy megzavarják suttogva lefolytatott csevegését a hercegnővel és kíváncsian figyelték a fiút.

– Fehér vagyok. Van egy kis gondom. – lehelte Organa feszülten a vonalban.

– Hallgatlak.

– Út közben dugóba kerültem és meg kellett állnom. Aztán összefutottam egy... egy helybeli fickóval, aki felajánlotta, hogy segít tovább mennem. De nem így történt. Meghívott magához és itt marasztalt. Nem akarok a részletekkel untatni, de az a lényeg, hogy sajnos nem tudok csatlakozni hozzátok.

Luke semmit sem értett a dologból, de Leia mellett megszokta már az elmúlt években, hogy a dolgok folyton bonyolulttá válnak körülötte. Részben azért, mert hajlamos megbonyolítani őket és állandóan bajba keveredik a felkelőknek végzett, egyébként igen eredményes diplomáciai munkája során. Másrészt pedig azért, mert valóban bonyolult helyzetek sokaságával kell szembenéznie az illegalitásban tevékenykedve. Egyszerűen őfelsége korántsem tartozott az egyszerű lányok közé, ám tartózkodó kiismerhetetlensége furcsamód csak még vonzóbbá tette őt a tatuini fiatalember számára.

– Értem. A mi társaságunkhoz tartozik a fickó? – érdeklődött óvatosan, arra gondolva, hátha a lány összefutott egy felkelő katonával vagy a helyi ellenállási mozgalom valamelyik tagjával a városban.

– Nem.

Ezek szerint valaki másról lehet szó. De nem kérdezhet rá nyíltan, nehogy felhívja vele a lehallgatók figyelmét a témára. Talán egy alderaani túlélővel találkozott? Vagy egy politikussal, akit régebről ismer?

– És... jól érzed magad nála?

– Nem mondhatnám. Inkább szeretnék eljutni hozzátok. – sóhajtott még feszültebben a hercegnő.

Luke az erőn keresztül tisztán érezte rajta az idegességet és a félelmet. Bárhol volt is, nagyon nem akart ott maradni és burkolt szavai egyértelműen arra utaltak, hogy segítségre szorul.

– Van valami, ami visszatart ettől?

– Igen. De meg tudom oldani, csak gyalog nem jutnék messzire a különféle akadályok miatt. Ezért maradtam itt.

– Akkor mi fogunk érte menni! Add meg a címed! – döntött a fiú határozottan.

– Egy pillanat!

Leia matatott valamit a háttérben.

– Tizenkilencedik kerület, Teta Királynő utca 23.

– Várj egy kicsit! Visszahívlak!

– Jó!

Luke megszakította a vonalat és a körülötte ácsorgó csapatra nézett.

– Leia bajba került! Thripio! Hívd ide Landót! Kupaktanácsot kell tartanunk!

– Máris, gazdám!

A protokoll droid elcsoszogott a folyosón a pilótafülke irányába, Skywalker pedig fölállt és sietve kinyitotta a ládát, amin ült. Ebben hozták át a Falconról a javításokhoz

szükséges szerszámokat, alkatrészeket és egyéb cuccokat. Beleértve a helyi hálózatra kapcsolódó adattáblát és egy térképtekercset is. Mire Calrissian csatlakozott hozzájuk, már kihúzatta Csubival a hajlékony megjelenítőt és szorgalmasan bökdöste a felületét, a lány által megadott címet keresve a digitális atlaszban.

– Mi történt? – tudakolta a báró, piszkos kezét törölgetve egy még piszkosabb ronggyal.

Luke röviden tájékoztatta a beszélgetésről, majd rátalálva a megfelelő oldalra, kinagyította a térképen, amennyire csak lehetett.

– Itt van Leia. A Rados-folyó túlpartján, légvonalban úgy tíz kilométerre tőlünk.

– Az túl sok egy éjszakai sétához. – vonta össze szemöldökét Lando gondterhelten.

– Ezért fogok busszal menni. A legközelebbi megálló csak három kilométerre van a roncsteleptől. Odáig simán el tudok gyalogolni. Pár óra alatt megjárom oda-vissza.

Csubakka nyomban felhördült a bejelentésre és határozottan közölte, hogy nem engedi el egyedül a fiút. Inkább ő is vele tart a biztonság kedvéért.

– Elég fáradtnak tűnsz. Pihenned kéne. – javasolta türelmesen a szerencsejátékos, amivel az orvos robot is sietett egyetérteni, belekotyogva a diskurzusba.

– Ez így igaz, Luke úrfi! Kérem hallgasson Lando gazdámra, ha már az én tanácsaimat nem fogadja meg!

Skywalker azonban nem hagyta lebeszélni magát a mentőakcióról. Túlságosan élénken élt még benne az egy órával korábbi megérzése a lánnyal kapcsolatban és komolyan aggódott az épségéért. Minél előbb tér vissza hozzájuk, annál jobb lesz neki.

– Leia bajban van. Ezt tisztán éreztem a hangján.

– Azzal nem segítesz rajta, ha összeesel a kimerültségtől út közben. Vagy elfogatod magad a zsarukkal.

Calrissian a további viták elkerülése érdekében kivette a szerszámos ládából az adattáblát és böngészni kezdett a hálózaton. Rövidesen megtalálta azt a honlapot, ahol a fővárost megbénító rendőri ellenőrzőpontokat sorolták fel a helyzettől elégedetlen civil aktivisták. Csöppet sem lepődött meg rajta, hogy a Radoson átívelő összes hídnál felállítottak egyet. Nyomatékosan felmutatta a táblát Lukenak és a vukinak, ami végre meggyőzte őket, hogy semmi értelme elindulniuk a hercegnőért. Úgysem jutnának át a folyón.

– Akkor a Falconnal megyünk érte. – vetette föl a fiatalember, szorgosan keresgélve egy megfelelőnek tűnő leszállótértséget a hercegnő tartózkodási helye közelében.

– Magam is erre gondoltam. Csakhogy még nem fejeztük be a munkát a Whizzen. Ha most felszállunk az öreglánnyal, majd visszatérünk ide, szükségtelenül magunkra vonjuk a légi nyomkövetők figyelmét.

Lando érvei elég meggyőzőek voltak ahhoz, hogy a fiú hallgasson rájuk, s bölcsen félretette türelmetlenségét az agya leghátsó zugába. Kezdte már belátni, miért korholta folyton amiatt Yoda mester, hogy túl türelmetlen és sose a jelenre összpontosít, hanem mindig máshol jár az esze. De a sietség egyszerűen a vérében volt és még most is nehezebbre esett visszafogni magát, holott majd összeesett a fáradtságtól.

Viszont a térképet piszkálva rábukkant egy tágas mezőre a folyóparton, alig hatszáz méterre Leia címétől. Ami elég nagy hozzá, hogy a teherhajó landolni tudjon rajta és ráadásul messze esik a rendőri ellenőrzőpontoktól. Így jó esetben észre sem fogják venni a Millennium Falcont, ha az éjszaka leple alatt leereszkednek oda, mert három oldalról erdősáv övezi a területet.

– Akkor mondom, mit kéne tennünk, srácok! – foglalta össze tervét Calrissian néhány szóban. – Befejezzük a melót, aztán fölszállunk és út közben teszünk egy kitérőt Leiáért.

– És mit mondjak neki? Hány óra múlva megyünk érte?

– Mivel mind fáradtak vagyunk, pihennünk kéne indulás előtt néhány órát. A Bolond Király ugyanis teljes éberséget követel a pilótától. Azaz tőlem. Szóval úgy vélem, hajnalban lenne a legkedvezőbb időpont a szökésre. A Gerrenthum forgása miatt akkor még jó pozícióban leszünk a manőverhez.

– Jó! Te vagy a Falcon kapitánya! Azt fogjuk tenni, amit mondasz! – jelentette ki határozottan Luke, s egyenes szavai őszinte mosolyt csaltak a báró fekete arcára.

– Rendben! Amúgy rég szólítottak már kapitánynak! Szinte el is felejtettem, milyen érzés!

– Azért ne szokj hozzá! Ez csak ideiglenes megbízatás, amíg kiszabadítjuk Hant. A meneküléshez szükségünk lesz egy profi pilótára és te vagy a legjobb állapotban a csapatból.

– Persze. Világos. – biccentett a szerencsejátékos jóváhagyólag. – Akkor munkára, uraim! Fogytán az időnk!

A csapat szétoszlott, Luke pedig felhívta a lányt, hogy tájékoztassa a nehezen meghozott döntésükről.

– Én vagyok. Beszéltem Feketével. Sajnos nem tudunk érted menni. Az indulással kapcsolatos előkészületeken dolgozunk, amit muszáj mielőbb befejeznünk.

– Értem. – súgta Leia rövid szünet után. – És mikor indulnátok?

– Még napkelte előtt.

– Akkor ez azt jelenti, hogy nem találkozunk többé?

– Nem! Dehogy! – tiltakozott a kelleténél kicsit hevesebben az ifjú.

Egyszerűen nem értette, miből gondolja azt a lány, hogy cserbenhagynák őt? Együtt érkeztek erre a bolygóra és együtt is fognak távozni. És nem áldozzák fel a társukat csak azért, hogy a saját bőrüket mentse. Még akkor sem, ha Leia maga utasítaná őket erre. Igazán ismerhetné már őt annyira, hogy tisztában legyen ezzel.

– Érted fogunk menni! Van a közelben egy nagy üres terület. Három óra irányban, a folyóparton. Nézd meg a térképeden!

Várt néhány másodpercet, amíg a hercegnő visszajelzett, hogy megtalálta a mezőt.

– Látom.

– Oda fogunk menni érted és fölveszünk. Előtte szólok, hogy mikor indulunk.

– Rendben.

– Feltétlenül oda kell érned, mire megérkezünk, mert nem várhatunk rád! – figyelmeztette Luke nyomatékosan.

– Világos! Körülbelül tíz percre lesz szükségem a hely eléréséhez.

Organa nem szaporította a szót fölöslegesen. Pontosan tisztában volt a helyzetükkel. Egy rövid ideig mindketten hallgattak, azt találgatva, mit mondhatnának a másiknak búcsúzóul. Végül a fiú törte meg a hosszú nyúlt csendet.

– Ott tudod tölteni az éjszakát annál a fickónál?

– Igen. Szerintem menni fog.

Leia egyáltalán nem tűnt boldognak attól, hogy maradnia kell a helyén, de tudomásul vette a körülményeket. Luke pedig tisztán érezte rajta, komolyan bántja valami. Mintha büntudat gyötörte volna a lányt egy sajnálatos dologgal kapcsolatban, amit elkövetett az előbb.

– Jó. Pihend ki magad. – tanácsolta végül, nem akarván rákérdezni a részletekre. – Később majd elmeséled, mi ez az egész!

– Aha!

– Majd hívlak!

– Rendben. Szia!

– Szia!

A vonal megszakadt, de a srác még vagy fél percig bámult maga elé, a körülötte kavargó erő fodrozódásait és az általa közvetített nyomasztó hangulatot próbálva értelmezni. Aztán mivel képtelen volt szavakba önteni a lelkét elárasztó baljós sejtelmeket, úgy döntött, hagyja az egészet és inkább a munkájára koncentrálni. Mielőbb befejezik a munkájukat a Gallantly Whizzen, annál hamarabb feküdhetnek le aludni egy keveset a start előtt. És annál kipihentebbek lesznek Lando eszement ötletéhez.

XXX.

Miután befejezte a beszélgetést Skywalkerrel, a hercegnő valamelyest megnyugodva letette az asztalra komlinkjét és tanácstalanul körülnézett a néma lakásban. Kora este volt és ő kénytelen hajnalig itt dekkolni a gyilkosság helyszínén, türelmesen várva a felmentőcsapatra. De mégis mit csináljon addig? Mert az kizárt, hogy a történetek után egyszerűen lefeküdjön és nyugodtan kialudja magát, legyen bármennyire fáradt az egész napos izgalmakat követően. A szíve továbbra is vadul zakatolt, a testében mindenhol izzott a tompa fájdalom és pár perces hullámokban újra rátört a szédülés, amitől lassan forogni kezdett vele a világ, mint egy dugóhúzóba került úrhajó.

Nem bírván elviselni a tétlenséget fölpattant és újra végigjárta az egész házat. Meg akart győződni róla, hogy minden lehetőséget kimerített a szökésre, illetve senki sem láthat be a szobákba az utcáról vagy a szomszédból véletlenül. Sorra ellenőrizte az ablakokat, hátha valamelyiket ki tudja nyitni anélkül, hogy bekapcsolná a riasztót. Sajnos nem jutott semmire, mert akik a rendszert telepítették, tényleg biztosra mentek. Még a spájz parányi szellőzőjét is bedrótozták, pedig azon egy gyerek sem fért volna át. Organa ezért gondosan összehúzta a sötétítőfüggönyöket és a nappalit kivéve mindenhol leoltotta a villanyt. A földszinti dolgozószobában családi fényképeken akadt meg a szeme, amik egy nagy elektronikus képkeretben világítottak az íróasztalon. Borrom, a felesége és a két gyerekük. A keret percenként képet váltott, sorra bemutatva a családtagokat különféle helyszíneken és időpontokban.

Leia komoran bámulta őket, aztán leült a magas támlájú, fekete forgószékbe, hogy átkutassa a pasas fiókjait. Hátha szerencséivel jár és talál valami noteszt vagy feljegyzést, amiben szerepel a lakásvezérlőhöz szükséges jelszó. De sajnos semmi használható információra nem bukkant, az asztali számítógép adattárolóját pedig nem tudta átvizsgálni, mert a bekapcsolása után az is jelszót kért tőle. Végül csalódottan feladta és visszatért a nappaliba.

Orrát újra megcsapta a konyhából előszivárgó ételek enyhe aromája. Az illatkeverék főtt zöldségre és valamiféle pörköltre emlékeztette a lányt. A vacsora nyilván teljesen kihűlt mostanra és kár, hogy ott fog megromlani a fazékban. Hacsak ő meg nem eszi. Feltámadó éhségének engedelmeskedve belépett az étkezőbe és kíváncsian fölemelgette a tűzhelyen sorakozó lábasok fedelét. Az egyikben brullki pörköltöt szimatolt, a másikban vegyes zöldségköretet megfűszerezve, a harmadikban pedig valamilyen tésztaleves illatozott.

Kissé morbidnak találta az ötletet, hogy miután eltette láb alól a vendéglátóját, letelepedjen a konyhájában és fölfalja a vacsoráját. De az elmúlt napokban annyi sokkal durvább dolog történt vele, hogy rövid tétozás után csak vállat vont és rezignáltan szedett magának a kikészített tányérokra mindenből. Ne vesszen kárba az étel. Aztán óvatosan belekóstolt és elégedetten állapította meg, hogy a SE4-es egy igazi szakácmester. A Deyer óta nem evett ilyen finomat.

A Feiyában történetekről elkerülhetetlenül eszébe jutott Han és a kapcsolatuk legszebb pillanatai. Kényszerítenie kellett magát, hogy ne gondoljon a férjára, különben egy falat sem ment volna le a torkán és megint pityeregni kezd bánatában. Inkább azon kezdett tűnődni, ha visszaért a csempészhajóra, miként fognak átcsusszanni a birodalmi blokádon. Leia nem sok pilótatrükköt ismert, de bízott benne, hogy a társai mostanra csak kitaláltak valamit. Ha már idáig eljutottak, nem fogják föladni az utolsó akadály előtt. Ezer vadászgép és egy egész csillagromboló flotta sem állíthatja meg őket!

Miután jóllakott, a mosogatógépbe tette az edényeket és visszatért a nappaliba. Bágyadtan lehuppant a kanapéra, a további teendőkön mélázva. Vele szemben a lapos képernyőn változatlanul ott világított a lakásvezérlő program menüje. Gondolt egyet és fölkapva a távkapcsolót, funkciót váltott a monitoron. A felbukkanó listában legalább száz kábeltvévő csatornát talált, az élő adást sugárzóktól kezdve a választható műsorkínálatúakig.

Rövid keresgélés után ráakadt egy helyi hírcsatornára, ahol épp a Galosban zajló éjszakai tüntetésekről közvetítettek. Emberek ordibáltak az utcákon, öklüket rázva a felsorakozott rohamrendőrök előtt, aztán dulakodást, verekedést, gyújtogatást, betört kirakatokat, felborított járműveket és rohanó civileket mutattak, majd a járdán heverő vérző sérülteket. Amíg ő a saját bőre mentésével volt elfoglalva, odakint a nagyvilágban javában zajlottak az események és napnyugta után számos helyen bedurvultak a tiltakozások. Máris többen meghaltak az elnöki palota körül kirobbant összetűzésekben és a kormány természetesen az ellenzéket vádolta a rendbontással, elhárítva magáról és a belügyi erőkről minden felelősséget.

Majd hirtelen félbeszakadt a közvetítés. Egy komoly képű, jól fésült bemondó izgatottan közölte, hogy pár perce merényletet kíséreltek meg a szektorkormányzó ellen, aki a betegsége ellenére ma kötelességtudóan bement dolgozni a kormányzásra. A biztonsági kamerák felvételén egy öltönyös fickó látszott, aki hirtelen fegyvert ránt és többször rálő a beosztottjainak eligazítást tartó idősebb uraságra. Az áldozat összeesett, a közelében álló testőrei késve reagáltak és megölték a támadót. Egyelőre nem tudni, ki volt a merénylet és milyen okból követte el gyalázatos tettét. A rendőrség hírzárlatot rendelt el, az épületet biztonsági okokból kiürítették. A szektorkormányzó helyettese külföldön tartózkodik az lonén, hivatalos ügyben, ezért a megüresedett posztot ideiglenesen Adelhard tábornok foglalta el a császár nevében, mivel ő a bolygón tartózkodó legmagasabb rangú birodalmi katonatiszt.

A hercegnő egy darabig fásultan nézte a felfordulást, aztán elege lett a szenzációra hajtó riporterek és a magukat szakértőnek valló kommentátorok mellébeszéléséből és hazudozásából. Inkább átkapcsolt egy másik hírcsatornára, ahol épp exkluzív riportot sugároztak a Hoth rendszerben történetekről. Egy haditudósítóból álló elszánt csapatnak nemrég sikerült eljutnia a jégbolygóra, közvetlenül a birodalmi csapatok távozása után és leszálltak a rommá lőtt Visszhang bázis közelében.

Leia kövé dermedve figyelte az üres csatateret, amit mostanra annyira belepett a hó, hogy csupán a felborult lépegetők roncsai és a felkelők légvédelmi lövegeinek üszkös tornyai látszottak ki alóla. Egy vastag ruházatot viselő riporter gázolt nehézkesen a térdig érő hóban, előre mutatva a távolban húzódó nyitott hangárkapu felé. Rövidesen a belső teret lehetett látni, a szétrombolt felszereléseket, beomlott alagutakat és szanaszét heverő tárgyakat a sötét jégcsarnokban. A reflektorokkal gyéren megvilágított riporter vacogva magyarázta a történeteket, a császári flotta által kiadott hivatalos közleményből idézve szolgamód. Nagy győzelemnek nevezte, hogy sikerült kifüstölni az itt bujkáló törvényen kívülieket és végre kemény csapást mértek a bandájukra. Néhányan ugyan megszöktek a bolygóról, de rövidesen azokat is elkapják és akkor végre helyreáll a rend a szektorban.

Végül egy tömegsírt mutattak a jégmezőn, amibe a csatában elesett lázadó katonák maradványait gyűjtötték össze a birodalmiak. A saját halottjaikat elszállították a bolygóról, de az ellenséget otthagyták, hosszú gödrökbe temetve a keményre fagyott hullákat, nehogy a környéken kóborló ragadozók felfalják őket. A riporter még egyszer hangsúlyozta, hogy ezzel gyakorlatilag vége a Galaktikus Birodalom elleni hiábavaló lázadásnak és minden polgár megnyugodhat végre. Nem kell tovább aggódniuk a rebellis söpredék jelentette terrorfenyegetés miatt.

– Hogy harapná le a fejeteket egy wampa! – kiáltott fel dühösen a hercegnő és azon kapta magát, hogy az öklét rázza a monitorra.

Amíg ő él és milliók szenvednek az elnyomástól, garantáltan nem lesz vége a polgárháborúnak! Erre mérget vehetnek!

Feldúltan kikapcsolta a képernyőt és dacosan a kanapéra csapott tehetetlen haragjában. A Visszhang bázis maradványainak látványa mélyen megrázta, felidézve benne az elfeledni próbált szomorú emlékeket. A borzalmas hideget, a fenyegető jégomlásokat, a műszaki és ellátási problémákat, nem beszélve a megfázásokról, fagyási sérülésekről, meg a jéglények támadásairól, amik több felkelőt széttéptek vagy megsebesítettek a szabadban. Kész rémálom volt az élet a Hothon, mégis úgy gondolt vissza rá utólag, mint az otthonára, az ott töltött idő rövidsége ellenére.

Mennyi jó katona halt meg a jégmezőn azért, hogy a társaik elmenekülhessenek a túlerő elől! Igaz, hogy súlyos veszteség érte a szövetségi hadsereget, de az áldozatuk nem volt hiábavaló. Több évi küzdelem és rengeteg összecsapás után a felkelés még mindig létezett és konokul folytatta gerillaharcát a gonosz birodalom ellen. Bármit hazudjanak róluk a médiában, a Gerrenthumon zajló tüntetések is azt bizonyítják, hogy a polgároknak elégük van a kizsákmányolásból és a korrupcióból. A harcnak még egyáltalán nincs vége, sőt ellenkezőleg! Most kezdődik csak igazán! És Leia Organa őszintén sajnálta, hogy itt kell ülnie egyedül egy sötét házban, ahelyett, hogy a csapatai újjászervezésével vagy a politikai feladataival törődhetne.

Zaklatottan fölállt és türelmetlenségében ide-oda mászkálni kezdett a szobában. Annyira bosszantó ez a sok várakozás! Már több, mint egy hónapja nem tudott kapcsolatba lépni a hadsereggel és a társai valószínűleg azt hiszik, ő is odaveszett a Hothnál. De igazán nem haragudhat a késés miatt Han Solóra, elvégre a férfi mindent megtett, hogy biztonságban célba juttassa őt az ócska teknőjével. Még az életét is feláldozta érte Felhővárosban...

Ó, Han! Bárcsak velem lehetnél! – gondolta elkeseredetten és összeszorult a szíve a koréiai balsorsa miatt. A rengeteg csapás és megpróbáltatás, ami az utóbbi időben érte, egyszerűen túl sok volt neki és szinte megőrijítették a minduntalan feltörő fájdalmas emlékei. Végül az erősödő szédülése miatt megbotlott a szőnyeg sarkában és majdnem hasra esett a nappali közepén. Ez észhez térítette a lányt annyira, hogy abbahagyja a céltalan fel-alá rohangálást.

– Nyugi...! Nyugi...! – suttogetta maga elé feszülten, s megpróbált lehiggadni.

Újra leült a kanapéra, majd hirtelen ötlettől vezérelve arcára illesztette naviszemüvegét. Rövid szóbeli utasításokkal keresgélgni kezdett a helyi hálózaton, olyan híroldalak után, amik nem a kormánypropagandát szajkózzák és biztosan nem elérhetőek a cenzúrázott kábelcsatornákon keresztül. Azokból talán megtud valamit a valós helyzetről.

Eredetileg Vernan tábornok ötlete volt, hogy a szövetség nyújtson támogatást a velük szimpatizáló rendszerekben működő ellenzéki csoportoknak a propagandájuk terjesztéséhez. Ezért a yavini győzelmet követően létrehozott egy külön részleget a felkelő hírszerzésen belül, akik feladata a birodalommal szembeni propagandaháború megvívása. Lényegében harctéri tudósításokat és leleplező anyagokat szolgáltattak számos bolygón a kormányzati médiát megkerülve a civil lakosságnak. Ahhoz, hogy megnyerjék ügyüknek a

felszabadítani kívánt planéták polgárait, előbb el kellett juttatniuk hozzájuk a valós híreket, a birodalmi cenzúrát és hazugságözönt megkerülve. Többek közt ennek is volt köszönhető a Chargona–hadjárat átmeneti sikere, amikor több száz világot sikerült egy időre felszabadítaniuk a Középső Gyűrűben való előrenyomulásuk során.

Vernan ragaszkodott hozzá, hogy mindig az igazat mondják a hírekre éhező polgároknak. Akkor is, amikor rosszra fordultak a dolgok és a császári erők álltak nyeresre velük szemben. Ez néhány alkalommal megbosszulta magát, de összességében mégis több előnnyel járt a számukra, mint hátránnyal. A galaxis népei legalább láthatták, milyen nehéz dolga van a Köztársaság visszaállításáért küzdő erőknek és az őszinteség sok támogatót szerzett nekik az elnyomott világokon.

Amikor Leia rákeresett az olyan közismert kulcsszavakra, mint az „ellenállás lángja” vagy az „igazság hangja”, számos találatot kapott ugyan, de a legtöbb elérhetetlennek bizonyult a számára. A böngészőprogram a kiválasztott oldalak helyett egy figyelmeztetést jelenített meg a szeme előtt: „A tartalom elérését törvényszegés miatt letiltotta a hálózati sajtófelügyelet!” Ebből rögtön sejtette, hogy nem állnak valami jól az ellenzéki erők a Gerrenthumon. Végül inkább feladta a keresgélést és kikapcsolta szemüvegét, mert attól tartott, hogy a titkosszolgálat figyeli a betiltott oldalakra irányuló kereséseket és lenyomozhatják a hálózati címét. Nem lenne jó, ha bemérnék a pozícióját és a nyakára küldenének egy járőrt.

Nem tudván mást csinálni, rövid ücsörgés után hosszában végigfeküdt a kanapén, hogy fáradt izmai kipihenhessék magukat. Nem akart elaludni, nehogy ismét egy rémálomban találja magát, de muszáj volt lazítania kicsit, mielőtt összeroppanna a túlhaszaltságtól.

Hogy csapongó gondolatait elterelje a saját fájdalmairól és veszteségeiről, inkább Lukeon kezdett elmélkedni. A köztük kialakult különös kapcsolaton és persze azon, milyen jó volt együtt lenni vele a korábbi küldetések során és mennyi mindent köszönhet a fiatalembernek. Újra eszébe jutottak a tavaly történetek a Mimbanon, ahol számos éjszakát együtt töltöttek, igen cudar körülmények közt, szorosan összebújva a hűvös éjszakákon. És ő biztosan tudta, hogy a fiú meg fogja védeni a rájuk leselkedő veszélyektől.

Az ifjú harcos most is itt volt a közelében, mégis elérhetetlenül távol egy forró öleléshez. Egyedül van, bezárva egy idegen házba a kísértő emlékeivel együtt és csak magára számíthat. Meg a stukkerére, természetesen.

Benyúlt a kabátjába és megtapogatta lézerpisztolyát. A fegyver súlya megnyugtatta valamelyest. Lehet, hogy bünt követett el azzal, hogy megölte a rátámadó Doug Borromot, de csupán önmagát védte az erőszaktól a rendelkezésére álló eszközökkel. Szóval igazából nincs oka a büntudatra. A pasas ugyanazt akarta tenni vele, amit a rohamosztigosok a börtöncellában. És örülhet, hogy mindkettőt megúsza, többé-kevésbé épségben.

Lehunyt szemmel pihegve várta, hogy fejében alábbhagyjon a szédülés és mivel továbbra is képtelen volt lecsillapítani elméje zakatolását, inkább felidézte magában a Felhővárosban történeteket. Amikor ott ült Han és Csubi mellett a tömlöcben és a kedvező pillanatot várták a szökésre...

XXXI.

Miután alaposan átbeszélték a tervet, megvitatva az összes elképzelhető lehetőséget, ami csak adódhat menet közben, haladéktalanul nekiláttak az előkészületeknek. Mivel nem tudhatják, mikor jönnek értük a fogva tartóik, bármikor készen kell állniuk az akcióra és azonnal cselekedni, amint kinyílik az ajtó. Han elképzelése a meglepetésre és főként a gyorsaságra épült, valamint arra a tényre, hogy nem maradt veszténivalójuk. Vagy sikerül meglépniük a börtönből vagy mindannyiukra a biztos halál vár, még hozzá a lehető legkellemetlenebb formában, amit csak ki tudnak találni számukra az ellenségeik. S bár Leia szerint ez volt az egyik leggyatrább szökési terv, amit valaha hallott, pesszimista véleményét mégsem osztotta meg a társaival. Mert még a leghalványabb remény is jobb, mint belemerülni a kétségbeesésbe és demoralizáltan várni a keserű véget.

Csubakka levette magáról a testén átlósan viselt muníciós övet, amit az őreik merő gondatlanságból meghagytak nála. A birodalmiak nyilván azt hitték, hogy a bőrszíjon sorakozó másfél tucat ezüstszínű dobozka, bennük a vuki fegyveréhez való energiacellákkal és lövedékekkel önmagában használhatatlan. Ahogy az oldaltáskájában cipelt szerszámok egy részét sem vették el tőle, mielőtt belökték volna a fogdába. A gondatlanságuk most kapóra jött nekik, s a foglyok rögtön nekiláttak hasznosítani a rendelkezésükre álló eszközöket.

Azzal kezdték, hogy Thripio bal lábszárából kiteptek egy rakás elektromos vezetékét és összekötötték a segítségükkel négy–négy energiacellát és lövedéket, parányi bombákat készítve belőlük. Ha szorosra húzzák a csomagon a drótot, a lecsupaszított oldala hozzáér a fémhez és rövidre zárja az áramkört. A lövedéken átfolyó áram pedig három–négy másodperc alatt túlhevíti a benne lévő robbanóanyagot, látványos tűzijátékot produkálva. A detonáció ahhoz nem lesz elég, hogy komoly kárt okozzon bárkiben is, de jó nagyot szól és eltereli majd az örök figyelmét néhány másodpercre. Pont annyi időre, amennyire szükségük lesz a kitöréshez.

A tömlőcnek két páncélozott ajtaja volt a helyiség átellenes oldalain. És mivel nem tudták, melyiken keresztül fognak legközelebb benyomulni a rohamosztagosok, úgy döntöttek, rákényszerítik őket, hogy a bal oldalt válasszák. Főként azért, mert Han felismerte, hogy a jobbról érkező katonákat a cella kialakítása miatt jóval nehezebb lenne megtámadni. Ezért Csubival megbütykölték az ajtót, gondoskodva róla, hogy kívülről ne lehessen kinyitni. Akik a börtönt tervezték, ügyeltek rá, hogy belülről képtelenség legyen felfeszíteni az ajtókat, de az nem jutott eszükbe, hogy eltorlaszolni se lehessen őket. A két csempész beszorította a két megmaradt fémdobozkát az ajtó hullámos felületének egyik függőleges mélyedésébe, közvetlenül a keret mellé. Pont olyan vastagok voltak, hogy ha az ajtó nyílni próbálna, beszorulnak a résbe és megállítják. Ezután az örök remélhetőleg azt hiszik, elromlott a nyitószerkezete és a másik irányból fognak bejönni. Így a foglyoknak csak egyfelé kell figyelniük, készen állva a támadásra.

Miután minden szükséges előkészületet megtettek, elfoglalták a terv szerint kijelölt helyüket és türelmesen várták, hogy eljőjön a kritikus pillanat. Ám a birodalmiak a nap hátralévő részében már nem zaklatták őket furcsamód. Odakint közben máris besötétedett, mert a Bepin gyors forgási ideje miatt alig hat órák a nappalok, ám ebből mit sem lehetett észrevenni az ablaktalan tömlőcben. Végül annyira kifáradtak, hogy a kapitány javaslatára felváltva lepihentek a kemény ágyakon. Amíg egy őrködik, az ajtóra tapasztva fülét, ketten aludhatnak mellette. Fontos, hogy ha cselekedni kell, frissek legyenek és ne lephessék meg őket a gárdisták.

Idegőrlő volt a várakozás a fűtetlen cella félhomályában. Leia egyre jobban fázott a hőszigetelő ruhája ellenére, miközben a testét borító súlyos sebek is kitartóan sajogtak, de nem panaszkodott a mostoha körülményekre. Elszántan összekucorodva gubbasztott a fekhelyén és próbálta kizárni reszkető tudatából a fájdalmat és az elszenvedett traumák utóhatásait. Bár iszonyúan érezte magát a történetek miatt, szilárdan elhatározta, hogy nem fog többet nyafogni a bajtársai előtt és inkább meghal a kitörési kísérlet közben, mintsem feladja a harcot. És legfőképp nem fog sírni. A könnyek nem oldanak meg semmit, viszont rossz hatással vannak a csapat moráljára. És könnyörögni sem hajlandó többet Solónak azért, hogy megölje, ez ugyanis még rosszabb hatással lenne a kapcsolatukra.

Amíg a vuki és Han a bombakészítéssel voltak elfoglalva, ő észrevétlenül elcsent egy hegyes célszerszámot a szőrmók táskájából és gondosan a ruhaujjába rejtette. Ha nem marad más lehetősége, az első adandó alkalommal tövig beleszúrja a nyakába vagy a szívébe és végez magával, mielőtt a vallató droid karmai közé kerülne. A fém hideg érintése különösmód megnyugtatta valamelyest, és a tudat, hogy ura lehet a saját végzetének, segített elviselni a szökésig hátralévő hosszú órákat.

A szomszédos ágyon pihenő koréliai rövidesen észrevette, hogy törékeny kedvese holtápadtan vacog a hidegtől. Ő is fázott és ugyanolyan pocskul érezte magát a kínzás után, mint a hercegnő, de mindenképpen segíteni akart rajta, így nyomban levetette sötétkék vászonkabátját.

– Ezt vegye föl! – mondta halkan, odanyújtva neki a ruhadarabot.

Ám Organa dacosan elutasította a nagylelkű ajánlatot, bágyadtan megrázva fejét.

– Nem! Inkább bújjunk össze...! Mint a Hothon! Ha még emlékszik rá...!

Solo természetesen nem felejtette el a napot, amikor majdnem halálra fagytak egy lezuhant úrhajóban a hóvihar közepén és a lány mentette meg az életét, szorosan hozzásimulva, hogy melegen tartsa. Miután kisebb fagyási sérülésekkel megúszták a kalandot, már biztosan tudta, hogy Leia őszintén kedveli őt, és a felismeréstől valamivel kevésbé érezte sivárnak és lehangolónak a Visszhang bázis jégbe vájt hangárcsarnokait és folyosóit. Talán ennek volt köszönhető, hogy ott maradt a felkelőkkel egész a birodalmi támadásig, ahelyett, hogy időben lelépett volna és visszatér a Tatuinra kifizetni Jabbát. De a hölgy iránt érzett vonzalma megakadályozta a helyes döntés meghozatalában. Most pedig alighanem az életével kell fizetnie a hibájáért.

– Csak ha megígéri, hogy nem kezd újra hisztizni és verekedni! – nézett rá csibészes félmosollyal és játékosan megfenyegette a nőt felemelt mutatóujjával.

– A rohamosztagosokra tartogatom az erőmet! – mordult föl a lány zordan.

Aztán észrevéve az ugratást, rögvest megfelelt neki egy rá jellemző ripszttal.

– De ha kijutottunk, magához is lesz egy-két szavam, ha nem bújik ide rögtön!

– Igenis, felség!

Han sietve teljesítette a parancsot és hátára terítve a kabátot, óvón átölelte a didergő fruskát.

– Látja, ezt az összebújósdit sokkal jobban szeretem, mint a bunyót! – suttogetta Leia fülébe és könnyű pusztit lehelt az orcájára, hogy fölmelegítse.

– Én is! És nagyon sajnálnám, ha nem gyakorolhatnám többé magával! – felelte a nő szemérmesen lesütött szempillákkal.

Aztán azon kapta magát, hogy szorosan átöleli a férfit és elszántan csókolja forró ajkát, még a fájdalmairól is megfeledkezve néhány röpke másodpercre. Egyszerűen nem tudta elképzelni, hogy rövidesen mindennek vége és Hant magával viszi a fejevadász, őt pedig örökre elnyeli Vader kínzókamrájának sötét mélye. A rájuk váró jövő annyira gonosz volt és iszonyatos, hogy rettegő lelke nem tudott szembenézni vele. Képtelenség, hogy így érjen véget a kapcsolatuk azok után, ami köztük történt! Ez olyan igazságtalan!

Han Solo valószínűleg ugyanígy érezhette magát, mert miután remegő ajkai elváltak egymástól, bűnbánóan a szemébe nézett és megcirógatta tarkóját az ujjával.

– Akkor miért akart az előbb véget vetni mindennek? Azt hittem szeret engem!

Leia nem válaszolt a kérdésre, inkább zavartan lehorgasztotta fejét. Egyszerűen nem értette, miért nem képes a koréliai felfogni, milyen lelkiállapotba került a kínzás következtében? Sajnos képtelennek érezte magát arra jelen körülmények közt, hogy szájbarágósan elmagyarázza neki – mint egy gyereknek – az indítékait. Hisz ki mástól remélhetné, hogy megszabadítsa szenvedéseitől és főként a rá váró iszonyú sorstól, ha nem attól, akinek odaadta a szívét és az életét? Fordított esetben ő habozás nélkül megtette volna ezt érte és inkább megöli a szerelmét, minthogy gyötrődni lássa. Mert még a szeretett személy gyilkosának lenni is jobb, mint az a tudat, hogy cserbenhagyta őt a bajban és miatta kell szörnyű kínok közt elpusztulnia a fogságban.

De az emberek nem egyformák. A durva lelkű csempész nyilván másként gondolkodott arról, mi helyes és mi nem, ő pedig nem hibáztathatja a döntéséért, bármennyire szeretné is. A felismeréstől rosszkedvűen kibontakozott a férfi karjaiból és némiképp távolságtartóan méregette a másikat, vegyes érzésekkel a szívében. Vajon miért pont egy ilyen önző csirkefogóba kellett belehabarodnia? Lehet, hogy élete legnagyobb hibáját követte el ezzel a kapcsolattal? Ha így van, sajnos már késő visszakoznia. Tetszik vagy sem, vállalnia kell a döntése következményeit.

– Persze! De még jobban szeretném elkerülni, hogy újra megkínózzanak! – mondta végül kellenetlenül.

– Ha sikerül a tervem, rövidesen szabadok leszünk és senki sem bánthatja többé magát! – ígérte Solo magabiztosan, s könnyedén megsimogatta görnyedt hátát.

– Ha pedig nem, mind meghalunk harc közben! – jegyezte meg Leia fatalista beletörődéssel.

– Az bizony előfordulhat.

Han apró grimasszal reagált a hölgy pesszimista észrevételére. Nem igazán tetszett neki ez a hozzáállás, de betudta annak, hogy a katonák durván meggyötörték Organát és az előbbi veszekedésük sem tett jót az önbecsülésének. Nem tudván mit mondani a nőnek inkább elhallgatott és magába fojtotta véleményét a közelgő elmúlásukkal kapcsolatban. Ő sose szeretett az ilyen kényes témákról beszélgetni. Végül fáradtan fölállt, s nyújtózkodott egyet, megtornáztatva fázó végtagjait.

– Fölváltom Csubit, hogy pihenhessen! Próbáljon addig aludni egy keveset! – kérte a lányt, majd odalépett az ajtónál őrködő vukihoz.

Háromjuk közül az antropoid bírta legjobban a mostoha klímát, mert vastag szőrzete megvédte a hidegtől. Ám ahelyett, hogy lefeküdt volna priccsére, újra ölébe vette a protokoll droid roncsait és kitartóan folytatta a szerelését. Ha sikerülne bekapcsolnia, a robot is őrködhetne helyettük a bejáratnál. Elvégre a szenzorai legalább olyan élesek voltak, mint az ő hallása. És amíg a hasából kilógó vezetékekkel bajlódik, sem kell tétlenül ücsörögnie a bizonytalan jövőt várva.

Csubakkát mélyen elszomorította a dráma, ami a szeme előtt játszódott le nemrég a cellában. A barátjával ellentétben ő pontosan tudta, miért vadult meg annyira Organa, hogy meg akarta öletni magát a koréliaival. Miután belökték hozzájuk az ajtón, hamar megérezte a nőstényből áradó vér és izzadtságsgazagot. Fanyar illata alapján a birodalmiak sokkal keményebben megkínózhatták, mint Solót vagy őt és ez a tartásán is meglátszott. A fiatalos könnyedség és uralkodói elegancia helyett Leia most úgy mozgott, mint egy megfáradt, betegeskedő vénasszony. A ruha alatt tele lehetett a bőre súlyos sebekkel és a kilátástalannak tűnő helyzet érthető módon a legrosszabbat hozta ki belőle. A vuki azóta is rajtatartotta a szemét, nehogy megint valami ostobaságot csináljon, ám egyelőre úgy tűnt, őfelsége úrrá lett a pánikrohamon és a körülményekhez képest jól tartotta magát.

A droidot vizsgálva rövidesen észrevette, hogy két vezetéket összecserélt a testében és alighanem emiatt nem tudta bekapcsolni a szerkezetet. Kijavította a hibát, mire Thripio aransárga látóreceptorai újra felfénylettek és a robot ide-oda forgatva fejét, idegesen felkiáltott.

– Na végre! Már azt hittem, sose fogsz újra aktiválni, Csubi! Mégis mi tartott ennyi ideig? A belső kronóm szerint több, mint két órán át voltam kikapcsolva!

A behemót nem éppen türelmesen közölte vele, hogy más dolga is akadt az elmúlt órákban, mint az ő huzalozását kibogozni. Aztán tájékoztatta a droidot, mit várnak tőle és odacipelte az ajtóhoz, nekitámasztva az oldalának.

Thripio ezúttal kivételesen nem kezdett panaszkodni, a végtagjait hiányolva. Inkább örült neki, hogy legalább a feje a helyes irányba néz és használni tudja a jobb karját. Ráadásul még egy fontos feladatot is kapott. Hallását a maximumra fokozva fülelni kezdett kifelé, a börtönfolyosóra és magában azt találgatta, miért akarnak a társai időben értesülni az őrség közeledéséről? Aztán meglátta az előkészített bombákat és egyéb holmikat, s a logikai elemző programjaival fokozatosan rájött, mire készülnek a többiek. A szökésben kell segédkeznie. A sikerükre nagyjából egy a nyolcvankettőhöz az esély az ismert paraméterek alapján, ami nem is rossz arány az aszteroidamezőben való manőverezéshez vagy a csillagromboló elleni támadáshoz képest legalábbis.

De még ha sikerülne kijutniuk innen, őt akkor is hátrahagynák a cellában, elvégre nem tud mozogni és csak a terhükre lenne menekülés közben. Egyszóval annak az esélye, hogy megússza a kalandot, egyenlő a nullával. Thripio mégsem esett kétségbe az elkerülhetetlennek tetsző jövő miatt, mert magában már régen beletörődött abba, hogy előbb-utóbb a szeméttelenen vagy egy olvasztókemencében végzi be hosszú pályafutását. Ez a robotok sorsa a Készítő akaratából. Szolgálnak, szenvednek, darabokra tépik őket és végül örökre leáll bennük az elektronok futkározása. Csak azt sajnálta, hogy sosem fog többé találkozni Artu Detúval és nem civakodhat vele újra egy kicsit, mint a régi szép időkben.

Pár órával később, mikor Leia már majdnem elaludt, hirtelen minden átmenet nélkül felüvöltött egy sziréna a szobában és fülsértő hangon vijjogva felriasztotta őket. Ezzel együtt bekapcsoltak a plafonon sorakozó acélrácsok fölötti reflektorok és szembántó erősségű, szaporán villogó fénnel árasztották el a cellát. Mindkettő elviselhetetlen erősségű volt, a foglyok pedig kezüket a fülükre tapasztva, szorosan behunyt szemmel várták, hogy vége legyen a kínzásnak. Ennyit arról, hogy hagyják őket pihenni az éjszaka folyamán.

Csubakka teli torokból üvöltött és a birodalmiakat szidta, kétségbeesetten mászkálva föl-alá a helyiségben. Han és Leia vele ellentétben csak feküdtek az ágyukon és próbálták elviselni valahogy a tortúrát. A fárasztásnak nevezett módszer egyikük számára sem jelentett újdonságot, elvégre ismerték jól az ellenséget. Rövidesen a vuki is rájött, hogy semmi értelme az őrjöngésnek és inkább lekucorodott az egyik sarokba. Gondosan szőrös karjai közé temette fejét, védeni próbálva érzékeny hallását az iszonyú zajtól.

Mikor úgy öt perccel később abbamaradt a szirénázás és kialudtak a lámpák, a cella lakói megkönnyebbülten néztek össze a félhomályban. Aztán gyorsan elfoglalták kijelölt helyüket, felkészülve az örök érkezésére. Ám Thripio, aki képes volt mechanikusan elzárkózni az efféle kellemetlen ingerektől, egyetlen karjával hadonászva közölte, hogy nem észlel mozgólódást az ajtón túlról. Sajnos egyikük sem hallotta, mit mondott a robot, annyira csengett a fülük a zajtól, ezért kitartóan vártak vagy öt percig, aztán csalódottan ledőltek pihenni.

A történetek után Leiának elkerülhetetlenül eszébe jutottak a Halálcsillag börtönblokkjában töltött napjai. A birodalmiak ott is ugyanezt művelték vele. Éhezgették, szomjazztatták. Zajjal és fénnel kínozták. Lehűtötték a celláját, hogy vacogjon és persze

alvásmegvonással büntették, próbálva megtörni az ellenállását. De mindezek semmiségek voltak ahhoz képest, amit a kihallgatásakor kellett elviselnie, mikor az a fekete vállató droid elkapta a karjaival...

Egész testében megremegett a nyomasztó emlékektől és alig bírta visszafojtani a lelkéből előtörő hisztériát. Vader újra meg fogja kínozni! És ezúttal nem lesz olyan kíméletes hozzá, mint korábban volt, ezt nyomatékosan megígérte neki! Torka elszorult a rettenettől és kétségbeesetten küzdött, hogy megőrizze látszólagos nyugalmát a társai előtt. Most nem omolhat össze! Muszáj erősnek maradnia! Han és Csubi kedvéért, hogy ne őmiatta aggódjanak, hanem a szökésre tudjanak koncentrálni. Nem gyengítheti a csapatot a félelmeivel, különben mindannyian elpusztulnak a fogságban. Ezzel győzködtte magát görcsösen, észre sem véve, hogy halkan nyöszörög kínjában és lehunytt szeméből újra könnycseppek peregnek végig elgyötört arcán.

Mintha az elmúlt három év csak egy ködös álom lett volna Organa számára. Pusztán fantáziálás a harcállomásról való szökéséről, a menekülésről és a császárság ellen folytatott harcról. Oly gyorsan elröppent ez a kis idő, amit haladéku kapott a sorstól, mielőtt beteljesedne a végzete és visszakerülne a fekete lovag markába. Bárcsak tovább tartott volna!

Sanyarú gondolataiból egy kéz megnyugtató érintése riasztotta fel. Észre sem vette, hogy Han odaült mellé és végigsimított szorosan keresztbe tett karjain.

– Valami baj van, Leia? – kérdezte a férfi halkan.

A lány felnézett rá, mintha életében először látná a koréliait, de nem szólt semmit. A baj enyhe kifejezésnek tűnt a számára jelen helyzetben. Bágyadtan letörölte könnyeit és odébb húzódott, hogy Solo lefeküdhessen mellé a priccsre. Újra átölelték egymást, talán utoljára az életben. A hercegnő valamelyest megkönnyebbülve bújt oda vacogó kedveséhez, hogy megossza vele testének melegét, s hamar büntudata támadt, amiért elfogadta Han kabátját a hidegben. Vissza akarta adni neki a ruhadarabot, ám a pilóta elutasította a gesztust.

– Ne! Tartsa magán! Nem szeretném, ha megfázna!

– Így viszont maga fog megfázni! – tiltakozott rekedtes hangon.

– Akkor majd ápolni fog...! Miután visszajutottunk a hajóra! – vont vállat a csempész közönyösen.

– Már megint játssza itt nekem a vagányt! – vetette szemére Leia, kissé mérgesen.

De nem ellenkezett a férfival, kerülni akarva egy újabb konfliktust vele. Ha annyira szeretné, hogy leápolják, tőle éppen megkaphatja a magáét. Feltéve, hogy sikerül elérniük a Falcont és nem lövik le őket szökés közben.

Hannak valószínűleg ugyanez járhatott a fejében, mert kisvártatva megsimogatta sápadt orcáját és rövid habozást követően megszólalt, bizalmasan a fülébe súgva, nehogy a vuki és a robot meghallják szavait.

– Ha úgy alakulna, hogy szökés közben meghalnék vagy súlyosan megsérülnék, ne törődjön velem! Csak menjen tovább és mentse az életét!

Arról szó sem lehet! – akarta mondani első pillanatban a lány, de aztán meggondolta magát. Főként azért, mert rájött, a kapitánynak tulajdonképpen igaza van. Semmit sem nyerne azzal, ha a szerelme iránti ragaszkodásból feláldozná magát és lemondana a menekülésről. Legalább az egyiküknek ki kell jutnia Felhővárosból, hogy értesíthessék Lukeot a csapdáról és megóvhassák a fiút Vader bosszújától.

– Rendben! De csak akkor, ha maga is így fog tenni fordított esetben! – dünnyögte végül, meglehetősen kelletlenül.

– Arra mérget vehet! – húzta el száját a koréliai kesernyésen. – Hiszen ismer! Tudja, milyen önző alak vagyok!

– Igen! Tudom!

Leia megsimogatta a férfi arcát és egyszerűen nem értette, hogy képes így a szemébe hazudni a férfinak. Rutinos könnyedséggel, mintha csak egy diplomáciai tárgyaláson lenne vagy az ellenséget próbálná félrevezetni. De ha ez kell ahhoz, hogy Solo megnyugodjon és ne aggódjon a továbbiakban miatta, ám legyen! A tény, hogy odaadta neki a kabátját a hideg ellenére, hűen árulkodott arról, mennyire önző is valójában a rovott múltú csempész.

Lassan vánszorogtak az órák a tömlőben, ők pedig nem beszéltek többet, csak pihentek és néha megölelték egymást, türelmetlenül várva, hogy történjen végre valami. Aztán Han újra felkelt és odaülve Csubakka mellé, neki is súgott valamit, szintén bizalmasan, nehogy a hercegnő meghallja szavait. Leia sejtette, miről diskurálnak, de nem törődött vele. Egykedvűen bámulta a plafont borító fémrácsokat és próbált megfelekedezni a testét gyötrő makacs fájdalomról. Így vagy úgy, de mindenképp vége lesz a megpróbáltatásainak, remélhetőleg órákon belül. Futólag megtapogatta ruhaujjában az elloptott szerszámot, végső fegyverét a birodalom ellen vívott háborújában. Ha bekövetkezne a legrosszabb és nem marad más választása, még mindig ledöfheti magát vele, hogy megmeneküljön a további borzalmaktól.

– Úgy hallom, jönnek! – szólalt meg hirtelen az ajtónál fekvő Thripio. – Legalább négy csizmás láb közeledik a folyosón bal felől!

– Készüljetek! – utasította társait a kapitány feszülten.

Az események innentől kezdve felgyorsultak, megállíthatatlanul robogva előre a tragikus végkifejlet felé.

Fáradtságukat feledve mindhárman felpattantak és a terv szerinti helyükre álltak, felmarkolva a kezük ügyében tartott eszközöket. Csubakka a bejáratnál szemben helyezkedett el, meglóbálva levetett muníciós övét. Han erősen megmarkolta annak a fehér műanyag ládának a peremét, amiben a droid darabjait hozta magával a vuki a hulladékgyűjtőből és az egyik fémoszlop mögé állt. Leia ledobta válláról a férfi kabátját és közvetlenül a bejárat mellett simult a fémfalhoz, a házilag barkácsolt bombákat szorongatva. A szíve vadul kalapált idegességében, ahogy felkészült a küzdelemre.

Szerencsájuk volt, mert az örök a bal oldalon akartak bejönni, ott ahol várták őket. A páncélozott ajtó szisszenve feltárult és két rohamosztagos lépett a cellába, előreszegezett sugárvetőkkel. Csubakka azonnal felüvöltött, hogy magára vonja a katonák figyelmét és vadul vicsorogva meglengette feje fölött a bőrvet, mintha támadni akarna vele. A csel bejött, mert mindkét fickó ránézett, ösztönösen megtorpanva az ajtóban. Ugyanebben a pillanatban Han előlépett és teljes erőből fejbe vágta a ládával az elől haladó pasast, mire az csörömpölve hanyatt esett, majdnem fellökve a társát is. A kezében tartott lézerkarabély elsült, füstölgő lyukat ütve a falba Csubi mellett, aztán a kapitány rávetette magát ellenfelére és próbálta megszerezni a fegyverét.

Az ajtó nyitásával egy időben Leia szorosra húzta bombáin a drótokat és leguggolva mindkettőt kidobta a folyosóra, az ott ácsorgó többi gárdista közé.

– Gránát! – kiáltotta el magát harsányan, hogy megzavarja őket.

Majd meg sem várva a következményeket, visszaperdült a priccséhez Solo kabátjáért. Felragadta a ruhadarabot és nagy ívben az ajtón betoppanó második rohamosztagos fejére dobta, hogy megvakítsa a fickót. A vuki bömbölése ennek is elvonta figyelmét a lányról, így teljesen meglepte az oldalról érkező támadás. Ösztönösen fölemelte karjait, hogy védje magát, mire a kabát beleakadt a puskája csövébe. Amíg a pasas ezzel volt elfoglalva, a vuki fürgén előrelendült és muníciós övével keményen fejbe vágta, hogy csak úgy csattant a vége a sisakján.

Ezzel egy időben felrobbant a folyosón az egyik hevenyészett bombájuk, tüzes fémszilánkokat szórva maga köré a padlón. A váratlan támadás teljesen meglepte az odakint szobrozó négy katonát, akik pánikba esve ugrottak félre a felcsapó füst elől, komolyan véve a figyelmeztetést. A másik töltet valamiért nem robbant fel, talán mert a

falnak csapódva elcsúszott rajta a drót és megszakadt az érintkezés. De már a pusztá jelenléte is elég volt ahhoz, hogy a gárdisták egy-két másodpercig ne a foglyokra figyeljenek és a cellában zajló eseményekre.

Csubakka könnyedén átugrott Han fölött, egyszerűen elsodorva a második katonát, hosszú karja gyors legyintésével. Majd teljes sebességgel kiontott a folyosóra, az ott tébláboló őrök közé. A terv szerint ő fogja elintézni a kinti fickókat, míg a bentiekkel a társainak kell elbánniuk. Ha elég gyorsan csinálják, legyőzhetik a túlerőt és fegyvereket szerezhetnek, mielőtt odaérne az erősítés.

Leia engedte elviharzani maga mellett a behemótot, aztán nekiugrott a falnak tántorodó rohamosztagosnak és megpróbálta elgáncsolni. Mellette Han még mindig a földre döntött pasassal birkózott, nem tudva kiragadni kezéből a sugárvetőjét. Ami ismét elsült, ártalmatlanul süvítve át a szoba túlvégébe.

A hercegnő minden erejét és dühét beleadta az ütésbe, amivel sikerült is kibillentenie meglepett ellenfelét az egyensúlyából. A katona hanyatt esett Organa kinyújtott lábában, egyenesen Thripióra, aki rémülten sikítva próbálta óvni magát egyetlen karjával. A lány eltolta magától a puskája csövét, nehogy eltalálja és többször belerúgott a fickóba, ahogy csak bírt. S közben forrón remélte, hogy az a pasas van a fehér páncélban, aki korábban megkorbácsolta őt és meg akarta erőszakolni. Mert akkor végre megtorolhatja rajta az elszenvedett sérelmeket. Egy másodperccel később sikerült megszereznie a fegyverét, akárcsak Solónak.

A koréliai keményen lesújtott a puskatussal a földön fekvő katona fejére, aki átmenetileg elszédült, kiterülve a padlón. Aztán máris a társa után vetette magát, hogy segítsen neki a túlerővel szemben vívott harcában. Nem vacakolhatnak sokáig idebent, különben beszorítják őket és sosem jutnak ki a tömlőcből. Ezzel Leiára hagyta a feladatot, hogy végleg elintézzék a cellába behatolt két pribéket és hátvédjük legyen a kitörés közben. Organa megfordította zsákmányolt karabélyát, hogy lelője a gárdistákat, ám ellenfele sem tétlenkedett és fürgén elkapva bokáját, keményen megrántotta. A lány hanyatt esett, felkiáltva fájdalmában. De nem törődött a sebzett testét betöltő kinnal, csak meghúzta a ravaszt és belelőtt a mellette fekvő rohamosztagosba.

Az E-11-es kábító fokozatra volt állítva, így a várt piros lézersugár helyett egy kék energianyaláb szaladt ki belőle, kör alakban szétterülve a levegőben. S hiába volt rajta teljes testpáncél, ez sem óvta meg tőle a fickót, aki hangtalanul összeesett és nem mozdult többé. Leia újra tüzelt és elintézte a másikat is, mielőtt feltápáskodhatott volna a földről. Aztán talpra küzdötte magát és az ajtóhoz ugrott, hogy kövesse társait a szabadság felé vezető úton.

Odakint azonban nem úgy alakultak a dolgok, ahogy a szökevények korábban eltervezték. Csubakkának ugyan sikerült meglepnie a kinti őröket és közülük kettőt is a falhoz csapott erős karjaival, hogy eszméletlenül rogytak össze, de a másik két fickó hamar észbe kapott. Hátraugorva a tomboló vuki elől, beleeresztettek egy-egy kábítólovást. A szőrmók fájdalmas üvöltéssel megvonaglott és összeesett, mielőtt elérhette volna őket.

Ekkor érkezett Han, vakmerően kiugorva a folyosóra és feléjük fordulva lelőtte az egyik rohamosztagost az ölésre állított fegyverével, a másikat pedig megsebesítette a karján. Azonnal látta, hogy a társa nem halt meg, csak elájult a testét megbénító sugaraktól. Ezért nem foglalkozott vele, hanem szakadatlanul folytatta a tüzelést a távolban felbukkanó fehér páncélos alakokra, hogy fedezékbe kényszerítse őket. Meg kell tisztítania tőlük a folyosót, különben nem tudja fedezékbe húzni a vukit.

A börtönben ezzel egy időben felvilljogtak a riadószirénák, értesítve az őrseget a rabok szökési kísérletéről. Leia már az ajtóban volt, amikor jobb felől, a koréliai háta mögül egy kék energianyaláb érkezett, telibe találva a férfit, aki nem tudott egyszerre két irányba

figyelni. Solo a szeme láttára esett össze, ernyedten ráborulva a padlón fekvő barátjára és a lány azonnal tudta, hogy minden elveszett. Egyedül képtelen lesz kijutni a börtönből, még ha olyan szívtelen lenne is, hogy magára hagyná tehetetlen bajtársait. De eszébe sem jutott föladni a harcot.

Kilesett a folyosóra és meglátta Boba Fettet, fél tucat rohamosztagos élén szaladni feléjük. Az örökké éber fejdázás intézte el Solót, attól tartva, még baja esik harc közben a foglyának és akkor nem kapja meg Jabbától az érte járó vérdíjat. A hercegnő habozás nélkül tüzet nyitott a páncélos alakra és legnagyobb meglepetésére sikerült kiütnie a fickót, mielőtt az újra meghúzhatta volna a ravaszt. Majd az őt követő katonák közül leterített hármat. A többiek inkább visszavonultak a kanyar mögé, megrettenve a veszteségeiktől.

Leia megperdült, hogy a másik irányba is lőjön néhányat, miközben lángvörös lézersugarak süvítettek el körülötte, füstölgő nyomokat hagyva a fémfalon. Csak most jutott eszébe, hogy talán átállíthatná zsákmányolt fegyverét halálos fokozatra, ezért behúzódv a ajtó takarásába elfordította rajta a megfelelő kallantyút. Mögötte Thripio még mindig azon méltatlankodott, hogy megtaposták és majdnem agyonnyomták harc közben. Organa füle csengett a robbanásoktól és a szirénázástól. Az orra megtelt a folyosót beborító füst csípős szagával, a szíve pedig elfancsalodott a padlón heverő csempészeket látva. Nem hagyhatja itt őket!

Kidugta puskája csövét és vaktában lövöldözni kezdett a bal felől közeledő rohamosztagosok irányába. Amíg fedezékbe húzódtak, megeresztett néhány lövést jobbra is, majd merészen kilépve a folyosóra megragadta Solo karját, hogy bevonszolja a cellába, mielőtt egy eltévedt sugárnyaláb eltalálná. Közben pedig nem vette észre, hogy a körülöttük heverő négy rohamosztagosból csak hármat intéztek el a társai. A negyediket csupán megsebesítette a koréiai lövése, aki elejtette fegyverét és az életét féltve elvágta magát a padlón, mintha meghalt volna. A helyzetet látva a fickó most felkapta E-11-esét és oldalról rálőtt a lányra.

Az ő fegyvere is kábításra volt állítva, így Leia nem halt meg harc közben, ahogy szeretne volna. A kék energianyaláb fájdalmas bizsergéssel járta át a testét, s eszméletét veszítve összerogyott, még mindig Han kezét szorongatva görcsösen. Fél percre sem tartott a kitörési kísérletük és máris csúfos véget ért, alig egy lépésnyire a tömlöc bejáratától.

Ezzel egy időben a padlón heverő Thripio végre kiszabadította torzóját az elkábított rohamosztagos alól és egészen emberi hangon felsóhajtott, mikor meglátta úrnőjét kiterülni a folyosón. Az élet ezúttal kivételesen nem cáfolt rá a valószínűségszámításaira. Most már egészen biztos, hogy végük van!

* * *

Fél órával később tértek magukhoz az ájulásból, a cella padlóján heverve egymás mellett. Tucatnyi rohamosztagos ácsorgott körülöttük, rájuk szegezve fegyverét és mikor a foglyok mocorogni kezdtek, durván megrugdosták őket, hogy elvegyék a kedvüket a további szökési kísérletektől. Rövidesen felbukkant Boba Fett, kissé bizonytalanul állva lábain és megnyugodva látta, hogy az áruja sértetlen, bár eléggé megviselték a rajta taposó csizmatalpak.

Leia ezúttal nem sikított, csak halkan nyögdécselt, pedig iszonyúan fájtak a rúgások és egész teste sajgott a kábítólovés utóhatásától. Nagy nehezen talpra kecmertett és fogait összeszorítva szótlanul nézte, ahogy Hant megbilincselik. Fett ráadásnak egy fémpántot is a karjaira csatolt, ami összefogta hátán a két könyökét, nehogy megpróbálkozhasson valamivel. Csubakka olyan gyenge volt a kábítólovésektől, amikből többet is kapott, hogy alig bírt megállni a lábán, ezért őt és a hercegnőt nem bilincselték meg. A császáriak

nagyon bíztak a túlerejükben és ide–oda lökdösték, meg puskatussal ütötték a gyengélkedő lázadókat, gúnyosan sértegetve őket, míg a parancsnokuk meg nem elégette a műsort és el nem hallgattatta bevadult embereit.

– Indulás! Vader nagyúr látni akarja magukat! – vezényelte a tiszt, magabiztos képpel az ajtó felé intve pisztolyával.

Az egyik katona kerített valahonnan egy hálót, amibe beledobálták Thripio darabjait és a csomagot a vuki hátára akasztották, cipelje ő a bánásmód miatt méltatlankodó robotot. Leia közben úgy tett, mintha fájó csuklóját masszírozná és ellenőrizte, megvan–e még a ruhaujjába rejtett szerszám? Ha a szökési terv nem jött be, marad az öngyilkosság az első adandó alkalommal. De legnagyobb meglepetésére sehol sem találta a hegyes fémrudat. Amíg eszméletlen volt, a gárdisták megmotozták és elszedték tőle a fegyverként is használható tárgyat. Vagyis minden elveszett a számára. Immáron semmit sem tehet, hogy megmeneküljön Darth Vader bosszúja elől. A felismerés megdermesztette lelkét és hirtelen mintha sűrű köd borult volna az agyára, amin keresztül eltompulva szemlélte a továbbiakban az eseményeket.

A csapat Boba Fettet követve elindult kifelé a börtönblokkból. A foglyok nem tudták hová tartanak, de biztosak voltak benne, hogy semmi jó nem várhat rájuk ezek után. Csubakka panaszosan vonyított valamit Hannak, mire ő tehetetlenül megrázta fejét, próbálva tudomást sem venni kilátástalan helyzetükről.

– Ugyan, pajtás! Majd legközelebb sikerül!

Aztán kifürkészhetetlen pillantást vetett Organára, aki megkövült arccal bámult maga elé és feltűnően kerülte társai tekintetét. Meggyötört teste ott ballagott mellettük, de lélekben mintha fényévek ezreire járt volna tőlük, elképzelhetetlen távolságban. A koréliai sosem látta még ennyire fásultnak és lehangoltnak a lányt, s őszintén elkeserítette, hogy immáron semmit sem tehet érte.

– Sajnálom, Leia! – ennyit mondott neki mindössze, aztán az egyik rohamosztagos meglökte, hogy gyorsabb haladásra ösztökélje.

Néptelen folyosókon haladt a menet, amiket gondosan kiürítettek előttük a császáriak, nehogy találkozzanak a város polgáraival. Mikor az egyik kanyarban a hercegnő hátranézett, csodálkozva látta, csupán négy katona követi őket. A többiek furcsamód nem tartottak velük. Azt hitte, valamelyik leszállópályához mennek, hogy úrkomppal vigyék fel őket a fekete lovag csillagrombolójára, ám helyett egyre lejjebb ereszkedtek Felhőváros gyomrába. Mígnem jó fél kilométerre a fogdától beléptek egy sötét terembe, ahol a szénfagyasztó kamra működött, előkészítve az élő alanyon való teszteléshez...

* * *

Leia ezen a ponton kénytelen volt befejezni a visszaemlékezést, annyira megviselték az újra rátörő érzések. Kinyitotta szemét, körbepillantva a nappaliban és nehézkesen fölült, hogy megnézzze, mennyit mutat a falra szerelt kronó. Alig húsz perce heveredett le a kanapéra, de mintha órák teltek volna el azóta furcsamód. Kezdte már érteni, mit jelent az a mondás, hogy éveket öregedni az átéltek hatására. Lélekben most évtizedekkel idősebbnek érezte magát a koránál és ehhez a háborús évek viszontagságai mellett nagy mértékben hozzájárultak a Felhővárosban történetek is.

Pontosan tudta, miért hozatta Vader a fagyasztókamrához mindhármukat, noha csak Hant akarta hibernáltatni, hogy rajta ellenőrizze a berendezés működőképességét, mielőtt Luke megérkezne. A fekete lovag látni akarta, miként reagálnak a koréliai elvesztésére és esetleges halálára. Ezzel is kínozni próbálta őket, élvezettel figyelve tehetetlen vergődésüket és szenvedésüket. S nyilván jól szórakozott a kibontakozó drámán, mikor a hercegnő minden óvatosságát feledve az utolsó pillanatban szerelmet vallott a koréliainak.

Életében először és alighanem utoljára mondta azt valakinek, hogy szeretlek. És a szíve mintha a férfival együtt fagyott volna meg, beledermelve a kimondhatatlan borzalomba, amit a kedvese elvesztése jelentett számára.

Maga elé meredve ücsörgött a kanapén, s csupán most tűnt fel neki, hogy görcsösen szorongatja kezében a lézerpisztolyát, majd összeroppantva a recézett markolatot. Fogalma sem volt, mikor húzta elő a kabátzsebéből és egyáltalán, miért? Idegenkedve meredt a kibiztosított DL-44-esre. Mit nem adott volna érte, ha a kritikus pillanatokban ott van nála ez a stukker! Amikor megkínózták vagy amikor szökni próbáltak a tömlőcből.

Agyában egymást kergették a zsidbasztó gondolatok, ahogy erőlködve próbálta feldolgozni a veszteséget és mélységes fájdalmát, mely a testi sebeinél is hevesebben kínozza reszkető lelkét. Az egész annyira iszonyú volt és elviselhetetlen, hogy a legszívesebben teli torokból sikítani kezdett volna és válogatás nélkül szitává lő mindent maga körül. Csak azért, hogy kiadja végre a benne tomboló eszelős dühöt és mérhetetlen haragot, amit a történetek miatt érzett. Aztán pedig maga ellen fordítja fegyverét, a lehető legdrasztikusabb módon téve pontot az elméjét elborító örület végére.

Amióta a császáriak megsemmisítették az Alderaant, Leia Organa számtalanszor gondolt már arra, hogy öngyilkos lesz. Főleg a borúsabb óráiban, amikor nehéz helyzetbe került vagy egyenesen kilátástalannak ítélte jövőjét a birodalom ellen vívott háború viharában. De a belenevelt önfegyelemnek köszönhetően mindig sikerült valahogy túltennie magát a késztetésen, hogy föladja a harcot és megszabaduljon a sors által rárótt súlyos terhektől. Mert ott voltak a barátai, a katonái és a szövetségesei, akik számítottak rá és bíztak benne.

Ma éjszaka azonban teljesen egyedül volt és annyira távol a szeretteitől, hogy szinte fájt a köztük lévő távolság. Nem csoda, ha ezek után minden eddiginél csábítóbbnak tűnt számára a halál gondolata, miközben az ölében tartott sugárvetőt babrálta, ide-oda állítgatva rajta a kapcsolókat. Csak a fejéhez kell tartania a végét és meghúzni a ravaszt. Nem egy bonyolult feladat. És máris vége a szenvedésnek. Mindörökre.

De akkor mi lesz a társaival? Mi lesz Lukekal, Csubival és Hannal? Meg a több ezer felkelő katonával, akiket idáig vezetett a harcban? Vajon mit szólnának, ha megtudnák, hogy a parancsnokuk ilyen könnyen feladta és megfutamodott a nehézségek elől? Megértenék egyáltalán a döntését? Hogy elege lett a küzdelemből és inkább időben kiszállt a mókuserékből, mielőtt összeroppanna a lelkét nyomasztó traumáktól? Mert még az önpusztítás is jobb, mint beleőrülni a gonoszság ellen vívott reménytelen küzdelembe és végül olyanná válni, mint az ellenségei.

Eszébe jutottak a Felhővárosban történetek. Amikor Lando kiszabadította őket és tűzharcba keveredtek az utcákon menekülve a rohamosztagosokkal. Folyton az járt a fejében, valahányszor lelőtt egy katonát, hátha ez volt az a fickó, aki megkorbácsolta őt. Vagy azzal végzett éppen, aki végigverte a bottal és mohón tapogatta póre testét, élvezettel figyelve szenvedését. De a fehér páncélba bújt alakok teljesen egyformák voltak és akárhánnyal végzett is, mindig újabbak jöttek a helyükre, mintha sosem akarnának elfogyni. Ő pedig jeges elszántsággal irtotta őket és a rengeteg halál furcsamód nem csökkentette haragját a durva lelkű gárdistákkal szemben. Hanem csak még tovább fokozta benne az elszabadult indulatokat.

A lány most összeborzadt a felismeréstől, mennyire kevés választja el attól, hogy ugyanolyan gonosz szörnyeteggé váljon, mint Darth Vader. Mégis mennyivel jobbak ők, a hatalom ellen lázadó gerillák az ellenfelüknél? Hisz egyformán fűti őket az eszelős düh és a sötét gyűlölet, megállíthatatlan erővel! Attól még, hogy nem visel fekete maszkot, semmivel sem különb a kíméletlen zsarnoknál. Ugyanúgy gyilkol és élvez, ha bosszút állhat a meggyalázóin.

Megrázkódott a rettenettől és próbálta kiverni fejéből a szentségtörő gondolatokat. Ő sosem lesz olyan gonosz, mint a Sith lovag! Nem fog milliókat rettegésben tartani és elpusztítani vagy tönkretenni! Még akkor sem, ha netán győznének és hatalomra kerülne a birodalom romjain megszülető Új Köztársaságban. Ám az agya hátsó szögletéből előbújó kisördög csak nem hagyta békén és rögvést megfelelt a tiltakozására. Felemlgette a Halálcsillagon elpusztult milliányi katonát, akik haláláért ő is felelős volt és a lázadóktól rettegő számtalan civilt, akik inkább a császárságot támogatták helyettük. A polgárháború máris számos bolygót tett tönkre és rengetegen kényszerültek száműzetésbe, elmenekülve az otthonukból. És merő hazugság azzal áltatnia magát, hogy mindezek ellenére ő mégis különb lenne Vadernél vagy a császárnál.

Leia elfintorodott és remegő kézzel letette az asztalra pisztolyát. Ez jobb, ha nincs a közelében, amikor ilyen depressziós gondolatai vannak. Amiket sosem fog megosztani senkivel, egész életében egyedül cipelve a terhet miattuk. Lehet, hogy bűnös mindabban, amit elkövetett és talán a halált is megérdemli tetteiért. De mentségére szolgáljon az a tény, hogy mindig önvédelemből cselekedett és magát, meg a társait próbálta menteni az igazán gonoszoktól, akik rájuk támadtak és tönkretették az életüket. Attól még, hogy rettenetesen érzi magát a történetek miatt, a célja nem lesz kevésbé igaz és helyes. Nem szabad engednie, hogy a büntudat eluralkodjon rajta és végleg kibillentse amúgy is ingatag lelki egyensúlyából. Még meghasonlottá válik a nyilvánvaló ellentmondások következtében.

Fáradtan visszahanyatlott a kanapéra és kényelmesen elhelyezkedett, hogy kipihenje magát az éjszaka hátralévő részében. Messze van még a hajnal. Aludnia kell és elfelejteni komor gondolatait, különben sosem teszi túl magát az elszenvedett sérelmeken és óhatatlan veszteségeken.

És csak azért sem fog rémeseket álmodni!

XXXII.

Lando karórájának csipogása ébresztette Lukeot kora hajnalban. Az agyában lebegő kusza álmokképek hirtelen szétfoszlottak, hogy átadják helyüket a testét betöltő erőteljes fájdalomnak. Csonka jobb karja kegyetlenül sajgott, a törött bordái minden lélegzetvételnél szúrtak és alig bírt megmozdulni, annyira kimerültnak érezte magát az alig öt órás pihenő után. Így felkelés előtt kénytelen volt azzal kezdeni, hogy magába szívtá az erőt és pár percig gyógyító transzba merült, csillapítani próbálva sérült teste szenvedését.

Amennyire vissza tudott emlékezni, Yodával álmodott valamit az éjjel. A Dagobán volt a mester kunyhójában és egy fontos dologról beszélgettek a Jedik erkölcsi kódexe kapcsán, ám az ébredést követő fájdalomhullámok szó szerint kisöpörték fáradt elméjéből az öreg szavait. És talán mintha lett volna még valaki a szobában kettejük mellett, akit a fiú nem látott, mégis tisztán érezte a jelenlétét. De nem Kenobi volt az, hanem egy fiatal nő. Leia Organa!

A felismerés eléggé megzavarta Lukeot, pedig az álom során teljesen helyénvalónak érezte, hogy a lány is ott ül a háttérben és csöndben hallgatja őket. Talán a vele kapcsolatos aggodalmak jeleztek meg a hercegnőt – gondolta utólag, nem tudva mire vélni a történeteket. Az álmofejtés sosem tartozott a kedvenc foglalatosságai közé, így mire a gyógyító transz végére ért, el is felejtette az egészet. Mikor nyakig ülnek a bajban és ezernyi fontosabb dolguk van, jobb ha nem pazarolja az idejét holmi kósza álmok elemzésére.

A másik priccsen heverő báró szintén nehezen tért magához, bágyadtan nézelődve a kabinban, ahol ezúttal csak ketten voltak, meg a padlón ücsörgő orvos droid. A tegnapi megfeszített munka alaposan kifárasztotta Landót, aki régen elszokott már a korán keléstől és nem szívesen rúgta le magáról a jó meleg takarót.

– Na, ezért szerettem kormányzó lenni Felhővárosban! – motyogta halkan, próbálva kidörzsölni szeméből az álmot. – Mert sose kellett hajnalban kelnem!

– És még te akarsz beállni a felkelők közé? – viccelődött vele Luke szolid mosollyal.

Calrissian értette a tréfát, s torz grimasszal megfelelt a kérdésre, kinyújtóztatva elgémberedett végtagjait a szűkös helyiségben.

– Igazad van! Szívesebben csatlakoznék a Hétalvók Szövetségéhez!

Nevettek egy sort, aztán Lando segített a srácnak felvenni a csizmáját. Mindketten ruhástól dőltek le az este pihenni, miután az utolsó simításokat is elvégezték a Gallantly Whizzen és visszatértek a Millennium Falconra Csubakkával. A két űrhajó őrzését a fáradhatatlan robotokra bízta, forrón remélve, ha eddig nem fedezték fel őket a roncstelepen, reggelig csak nyugtuk lesz a hatóságoktól.

Skywalker kapott a GH-7–estől egy fájdalomcsillapítót, majd mindketten előrementek az utastérbe és megkérték a pilótafülkéből hátracsoszogó Thripiót, főzzön nekik egy kancsó erős cafot. Rövidesen előkerült a vuki is, épp oly álmosan botorkálva a fedélzeten, mint a társai és valamit motyogott arról, ha sikerül elhagyniuk a rendszert, ő a hiperűrben vezető utat végig fogja aludni a célállomásig.

– Átmegyek a Whizzre és előkészítem az indulásra! Negyed órán belül fel kell szállnunk, hogy még pirkadat előtt felvehessük Leiát! – mondta Lando, miután sietve megreggelizett és felhajtotta gőzölgő cafját.

– Artút ne felejtsd ott! – szólt utána Luke, aki még a húsos szendvicsével bajlódott az asztalnál ücsörögve.

– Nem fogom. Csubi, te addig menj föl a tetőre és dobáld le az álcázó lemezeket! Nem szeretném, ha valakinek a fejére esnének menet közben!

Az antropoid biccentett, Calrissian pedig felkapott egy zseblámpát és elhagyta a Falcont. A szabadban óvatosan körülnézett, de a hatalmas roncstelepen semmi sem mozgott a hajnal előtti sötétségben. Felettük az égen közömbösen pislákolnak a csillagok, míg a távolban repülőgépek helyzetjelzői villogtak a főváros irányába tartva. Az űrhajótemető épp oly elhagyatottnak tűnt most is, mint a tegnapi nap folyamán. Meglepően hideg volt odakint, ezért össze kellett húznia magán a dzsekijét, miközben átment a csalinak szánt teherszállítóhoz, a körülöttük sorakozó kibelezett gépeket szemlélve.

A Whizz bejáratánál Skywalker asztromechanikai droidja fogadta, barátságos csippantással üdvözölve a férfit. Lando előresietett az irányítófülkébe és utasította a vezérlőrendszerhez kapcsolódó piros R4–est, hogy indítsa be a hajót. Az előző este kidolgozott terv szerint a kipofozott YT-1300–as dolga lesz elsőnek felszállni és egy kanyargós útvonalon végigrepülve Galos felett, magára vonni a légi őrjáratok figyelmét. Ennek érdekében a transzponder adóját átállította a Falcon által korábban használt Shadow Bird álnévre, amit már ismertek a helyi hatóságok. Így garantáltan ki fogják szűrni a bárkát és üldözőbe veszik, lehetőséget adva nekik arra, hogy ellenkező irányba repülve észrevétlenül elhagyják az atmoszférát.

Ahhoz, hogy az átverés sikerüljön, több tényezőt is figyelembe kellett venniük a művelet megtervezése során. Először is a csalihajónak eléggé hasonlítania kell a Millennium Falconra ahhoz, hogy a császáriak műszerei összetévezzék a két teherhajót, legalább átmenetileg. Ezt a burkolat kozmetikázásával remélhetőleg sikerül elérniük. Másodszor a Whizzennek a légkörben kell maradnia repülés közben, hogy csak az őrjáratzó vadászgépek vehessék üldözőbe, amik fedélzetén nincsenek életjel szenzorok. Így nem fog kiderülni, hogy egy üres csészéaljat üldöznek, amit egy robot irányít.

Harmadszor Lando diktafonra mondott egy barátságos szöveget a hatóságok számára, amit az R4-es dolga lesz leadni a rádióban, amikor az üldözői felszólítják a megadásra. Mire lekényszerítik a gépet a földre és rájönnek, hogy átverték őket, a Falcon rég az űrben lesz és nekivág a legőrültebb manővernek, amit csak el lehet képzelni.

Calrissiant jóleső borzongás fogta el, ahogy a Bolond Királyra gondolt. Ez a trükk olyan veszélyes, hogy még Han Solo sem merte soha megpróbálni, mert tíz pilótából átlag kilenc belehalt a végrehajtásába, ha hinni lehet a legendáknak. Nem véletlenül tartja mindenki öngyilkosságnak a dolgot azóta, hogy évezredekkel ezelőtt egy örült fickó elsőként belevágott és túl is élte a mutatványt. Szóval ha sikerül megcsinálnia, hős lesz belőle és sokáig emlékezni fognak a nevére, Királynak becézve őt újrjárokörökben. Viszont ha nem, meghal a társaival együtt és poszthumusz megkapja a Bolond gúnynevet, mint oly sokan a vakmerők közül, akik eddig rajtavesztettek a vagányságra.

Normál körülmények között Landónak soha eszébe nem jutott volna megkísérteni a szerencséjét egy ilyen halálos manőverrel. De a körülményeik jelenleg mindennek voltak nevezhetők, csak normálisnak nem. A birodalmi flotta blokádjának áttörésére ez a legjobb módszer, így muszáj lesz minden pilótatudományát összeszednie és megkockáztatni a lehetetlent. Fogadni ugyan nem merne rá, hogy sikerül, ám csinált ő már ennél nagyobb ostobaságokat is az életben ahhoz, hogy megkockáztassa a Bolonddá válást. Mert inkább ez, mint fogságba esni és a kivégzőosztag előtt fejezni be kalandos pályafutását.

Miután a Whizz műszerfalán ellenőrizte a beállított repülési paramétereket és a teherszállító hátuljában feldübörögtek a hajtóművek, elbúcsúzott a gépet irányító R4–estől. Szegény robot mit sem tudott arról, hogy soha többé nem fogja látni újdonsült gazdáját és vidáman csicseregve készült a „tesztrepülésre”. Calrissian megígérte neki, ha sikeresen végrehajtja a feladatot és épségben visszatér a kiindulási pontra, jutalmul elviszi egy droid karbantartó műhelybe és kap tőle egy teljes generáljavítást. Ugyan melyik robot tudna ellenállni egy ilyen nagylelkű ajánlatnak?

Aztán indulás előtt hátraszaladt még az utastérbe, ellenőrizni az ott elhelyezett gyalogsági gránátokat, amiket a Falcon fegyverszekrényéből hozott át az éjszaka leple alatt. A robbanószert a technikai állomás konzolja alá telepítette, a lehető legközelebb a quadex energiamaghoz, ami az űrhajó áramellátását biztosította. A hozzájuk erősített időzítőszerkezetet most beállította harminc percre, amennyi biztosan elég lesz nekik a szökésre. Ha úgy alakulna, hogy az üldözők nem lövik szét a bárkát és épségben leszáll valahol, a gránátok majd eltüntetik az árulkodó nyomokat.

– Gyerünk, Artu! – mondta a rámpa előtt várakozó droidnak és mindketten elhagyták a startra készen üzemelő járművet.

A zsilip becsukódott mögöttük, s Lando barátságosan intett a pilótafülkében ücsörgő felajzott robotnak. Indulhat a tesztrepülés. Majd némileg szomorúan nézte, ahogy a frissen szerzett tulajdona finoman imbolyogva fölemelkedik a levegőbe és begyűjtva ionhajtóműveit, fülsértő dübörgéssel elhúz a főváros irányába.

– Kár érte! Igazán szép hajó volt! – dünnyögte maga elé komoran.

Nem szívesen áldozta fel a Whizzt és a mit sem sejtő R4–est, de ha ez kell ahhoz, hogy megszökhessenek a felettük cirkáló vadászgépek elől, ám legyen. Sokkal többet is veszített már az elmúlt napokban egy rozzant, szeméttelrepre való teherhajónál és dörzsölt szerencsejátékosként pontosan tudta, áldozatok nélkül nincs győzelem.

A keleti ég alján kékes derengés váltotta fel az éjszakát, jelezve a hajnal közeledtét. Lando sebes léptekkel visszaindult a Falconhoz, nyomában a szótlanul figyelő Artu Detúval, aki pontosan értette a fekete férfi rosszkedvét. Ő sem örült neki, hogy becsapták az egyik fajtársát és valószínűleg a pusztulásba kell repülnie a rozzant ócskavassal. De ez a robotok sorsa – ahogy Thripio mondaná, gondosan modulált patetikus felhanggal – a Készítő akaratából. Szolgálják a szerves lényeket és feláldozzák magukat, ha szükség

van rá a megmentésük érdekében. Ő is megtenné ugyanezt Skywalker parancsnokért, még akkor is, ha tudja mi vár rá az út végén.

A csempészhajó fedélzetére lépve Lando egyenesen a pilótafülkébe sietett, ahol Csubakka már javában melegítette a rendszereket. A Millennium Falcon hajtóművei alapjáraton doromboltak és ezúttal minden szükséges biztonsági ellenőrzést és kötelező tesztet elvégzett a vuki a járművön, hogy amikor nekivágnak, garantáltan jól működjön az öreglánya.

Luke a jobb oldali hátsó ülésen kucorgott és idegesen babrálta bal kezével az ölében tartott adattáblát. Amíg a szerencsejátékos visszatértére vártak, még egyszer belenézett a legfrissebb helyi hírekbe és aggódva szemlélte az éjszakai utcai összecsapásokról készített riportokat. A Gerrenthumon mára virradóra polgárháborús helyzet alakult ki, miután a legnagyobb ellenzéki tömörülés vezetői nemzeti ellenállásra szólították föl a lakosságot a birodalmi megszállással szemben és árnyékkormányt alakítottak. Fél órával később egy rendőri alakulat rajtuk ütött az elnöki palota melletti téren és mindenkit letartóztattak, ami előrevetítette az újabb tiltakozások lehetőségét. Ezen események még a lázadókkal kapcsolatos híreket is kiszorították a médiából és most mindenki azt találgatta, mivé fajulhatnak a tüntetések a következő napokban.

– Szólj Leiának, hogy tíz perc múlva ott vagyunk! – mondta Lando, lehuppanva a pilótaülésbe.

– Jó.

A fiatalember félretette az adattáblát és előkotorta mellényzsebéből a komlinket. A hercegnő két csöngés után vette föl a készüléket, kapkodva súgva a vonalba, mint aki abban a pillanatban ébredt legmélyebb álmából.

– Itt vagyok!

– Tíz perc múlva a megadott helyen! – közölte Luke röviden.

– Indulok!

Organa suttogása őszinte megkönnyebbülésről árulkodott, mielőtt letette volna.

– Mehetünk! – biccentett a fiú Calrissian felé, aki nagyot sóhajtva a kormányműre tette kezét és vetett egy búcsúpillantást a szélvédőn túl sorakozó roncsokra.

– Na, mutassuk meg a császáriaknak, mit tud ez a tragacs! Ma vagy királyok leszünk srácok... vagy bolondként végezzük!

Skywalker csöppet sem találta viccesnek a báró szövegét, ahogy Csubakka is csak egy bánatos vonyítással reagált a jóslatára, miközben befejezte a teljes körű rendszer ellenőrzést indulás előtt. Kivételesen az összes műszer megfelelően működött a hajón, ami enyhén meglepte az örökös problémákhoz, kisebb–nagyobb meghibásodásokhoz szokott vukit. A Millennium Falcon ma kiváló formában van egy eszelős futamhoz a birodalmi blokádon keresztül. Han Solo boldog lenne, ha látná, milyen szépen muzsikál az öreglánya!

– Ha elszúrunk valamit, annyi sem marad belőlünk, hogy a fejünkre tehessék a csörgősipkát! – figyelmeztette Luke a társait mosolytalanul.

– Ebben átkozottul igazad van! – dűnnyögte Lando fanyar képpel.

Azzal elindította a csészealjat a legveszélyesebb repülésre, amit valaha látott ez a galaxis.

XXXIII.

Leia pánikszerű gyorsasággal ébredt fel egy roppant különös álomból arra, hogy zsebében csörögni kezd a mobiltelefonja. Remegő kézzel halásztta elő a készüléket, miközben felült a kanapén és gyorsan körülpillantott a sötét szobában. Egyedül volt a néhai Doug Borrom házában, ahol a csend szinte fojtogatta, mint egy láthatatlan vasmarok a torka körül. Akárcsak Darth Vader acélos műkeze a felhővárosi börtönben...

A nyomasztó emléktől idegesen kapkodta a levegőt és csak akkor nyugodott meg valamennyire, mikor meghallotta Luke suttogását a háttérzajtól sistergő vonalban. Tíz perc múlva a mezőn kell lennie! Na végre!

Kába fejében még az álom képei lebegtek, szürreális fantáziaként egy aprócska sárkunyhóról, amiben egy különös manó lakott valami sötét mocsár közepén. A lény szakadozott rongyokba bugyolálva ült a tűzhely mellett és mély, rekedtes hangján lassan beszélt valamiről. Vele szemben pedig ott gubbasztott Luke Skywalker, az elnyűtt felkelő egyenruhájában és figyelmesen hallgatta őt, többször rábólintva időtlen bölcsességet sugalló szavaira. Leia nem emlékezett rá, miről társalogtak, de sejtette, hogy valami fontos dolog az. Talán egy tanítás, amiről neki is tudnia kell. Vagy kellene, ha vissza tudna emlékezni rá.

Csakhogy a jelen pillanat nem igazán volt alkalmas az álmain való merengésre. Az egész teste kegyetlenül sajgott, mivel mostanra teljesen elmúlt a fájdalomcsillapító hatása és még mindig szédült kicsit az agyrázkódása miatt. Fölpattant, türelmetlenül kisöpörve gondolatai közül az álom homályos képeit és magához vette az asztalon heverő sugárvetőjét, naviszemüvegét, meg Borrom lakáskulcsát. Bizonytalan léptekkel kibotorkált az előszobába. Nagyon kell igyekeznie, ha időben el akarja érni a leszállótertséget. A társai nem várhatnak rá sokáig.

Megkereste a bejárati ajtó kulcsát és némi ügyetlenkedés után a zárba dugta. Ha anélkül nyitja ki az ajtót, hogy beütné a fali panelen a riasztó kódját, fél perccel később a biztonsági rendszer értesíti a helyi őrzővédő szolgálatot. De mire ideérnek, ő már messze jár innen. Ebben a tudatban fordította el a kulcsot és tárta ki a vaskos faajtót, maga elé tartva stukkerét a biztonság kedvéért.

A ház udvarán sötét volt, csak az utcai lámpák fénye szüremlett át a közeli fák lombozatán. Leia nem csukta be maga mögött az ajtót, mert azt akarta, hogy a biztonságiak bemenjenek és megtalálják a tulajdonos holttestét. Legalább nem fog napokig ott rohadni a hálószobában, mire valakinek feltűnik a fickó hiánya.

Óvatos léptekkel kisietett az utcai fémkapuhoz, rövid pillantást vetve a fényszennyezés miatt sárgás árnyalatban feketéllő égboltra, ahol csak néhány csillag hunyorgott magányosan. És kellemesen meglepték a fülét betöltő háttérzajok, mikor átlépett az akusztikus függöny láthatatlan erőtérbuborékán. A korábbi süket csönd után hirtelen madárcsicsergés, lombsusogás és távoli repülőgépzaj töltötte meg körülötte a hűvös levegőt. Mintha egy sírboltból lépett volna ki az élők világába, olyan hatással volt rá a rengeteg ismerős nesz. Szorongása oldódott valamelyest a nyomasztóan sikerült éjszakát követően és megkönnyebbülten kereste ki a kulcscsomóból a kapuhoz illőt.

Kilépett a néptelen utcára, gyorsan körbesandítva, majd kabátja belső zsebébe dugta lézerpisztolyát. Remélhetőleg nem fog összefutni senkivel, például egy munkába igyekvő szomszédal, aki elárulhatná a rendőröknek, merrefelé távozott Borrom villájából. A kulcsot a zárban hagyta, résnyire behúzva maga után a fémkaput, s határozott léptekkel elindult a járdán. Naviszemüvegét az orrára biggyesztve előhívta a környék térképét és

újra megnézte a folyóparti mezőhöz vezető útvonalat. Körülbelül hatszáz métert kell megtennie odáig. Ha tartja ezt a sebességet, időben fog érkezni, nagyjából egyszerre a Millennium Falconnal.

Egy metál fényű gumikerekes gépkocsi suhant el az úton, pár házzal odébb leparkolva egy bokrokkal szegélyezett, kavicsos felhajtón. Testes férfi kászálódott ki a volánja mögül, unott pillantást vetve a túloldalon elszököző fekete kabátos lányra. Talán egy éjszakai műszakból hazatérő munkás lehetett, a szürkésfehér kezeslábas és bőrtáskája alapján – vélte a hercegnő. S csak ekkor jutott eszébe, hogy elfelejtette kibontani vaskos copfját, szőke hajkoronájával takargatva arcát a köztéri kamerák elől. Kapkodva pótolta mulasztását, mielőtt a következő kandeláber fénykörébe ért volna. Nem mintha számítana azok után, ami Borrom házában történt, de minden eshetőségre készen továbbra is igyekezett maximális óvatossággal eljárni. Amíg ellenséges területen van, nem engedhet meg magának semmi figyelmetlenséget.

Öt perccel később elérte a folyóparton húzódó tágas mezőt, amit térdig érő gaz borított. A környező öreg fák lombjai három irányból eltakarták a szomszédos házakat, így csupán a gát felől lehetett rálátni az üres telekre. Útközben elhaladt két munkába igyekvő középkorú fickó mellett, akik izgatottan sutyorogva beszélgettek a tegnapi tüntetésekről és ügyet sem vetettek rá.

Felnézett az égre, ám a csempészhajónak nyoma sem volt a levegőben. Ellenőrizte a naviszemüvegébe épített óráját. Hat perc telt el Luke hívása óta, szóval jóval korábban érkezett, mint számította. De mindjárt itt lesznek, csak türelem!

Idegesen toporogni kezdett a hajnali hidegben és a sötét égboltot kémlelte. Hol a koréiai pokolban van már a Falcon? Ha bármi okból nem tudnának érte jönni a fiúk, nagy bajba kerülhet. Fél óra múlva nyüzsögni fognak a rendőrök a környéken és gyalog nem juthat messzire az üres utcákon. Sajnos nem készített vésztervet arra az esetre, ha itt kellene maradnia, mert túlságosan is bízott Lukeban, Csubiban és Landóban. S őszintén remélte, ezúttal sem kell csalódnia bajtársaiban és időben ki fogják menteni szorult helyzetéből.

Eltelt egy perc, majd még egy. A magasban ismerős dübörgés közeledett, feltűnő lassúsággal a folyó irányából. Organa ezernyi más gépzajból is azonnal kiszúrta volna a Millennium Falcon ionhajtóműveinek tompa morajlását, amit bőven volt ideje megszokni az elmúlt években. Egyetlen más űrhajónak vagy repülőgépnak sincs ilyen csodálatos hangja, tele nyers erővel a felturbózott motorjainak köszönhetően. S szívében szétáradt a megkönnyebbülés érzése, ahogy megpillantotta a kivilágítatlanul repülő csészealjzat a nyugati horizont fölött.

A teherszállító komótosan süllyedni kezdett a mező irányába, majd a fák magasságába érve kiengedte támláit és puhán landolt a fűben. Leia zsebre téve szemüvegét odaszaladt a bejárathoz, türelmetlenül várva, hogy leereszkedjen a rámpa. Ahogy a zsilipajtó felnyílt, a fedélzetről kiszűrődő sárgás fényben egy ismerős alakot vett észre mögötte, Han Solo ruháiba öltözve. Bal kezében lézerpisztolyt szorongatott, míg csonka jobbát a nyakába kötve tartotta.

A lány felsietett hozzá és melegen átölelte Lukeot, észre sem véve, mennyire meglepődött rajta a fiú.

– Te jó ég! Mi történt veled? – kérdezte Skywalker, a hölgy arcába hulló szőke hajzuhatagot bámulva.

– Hosszú! Majd később elmesélem! – motyogta őfelsége, kapkodó mozdulatokkal kisöpörve szeméből az átfestett tincseket. – Köszönöm, hogy nem hagytatok itt!

– Te is visszajöttél értem a Bepinen! – vont vállat a férfi és megbökte a rámpa felhúzó gombját.

A hercegnő újra copfba kötötte frizuráját, miközben becsukódott a zsilipajtó és a srácot követve előrement a pilótafülkébe, hogy üdvözölje régen látott barátait. Hosszú utat kellett megtennie egyedül, számtalan nehézség közepette, hogy csatlakozhasson hozzájuk. Őszintén szólva nem igen hitt a sikerben, de lám, érdemes volt a végsőkéig kitartania és makacsul küzdeni az útjába kerülő halálos veszélyek ellen.

A teherhajó közben máris fölemelkedett a levegőbe és elindult valamerre, fokozatosan emelkedve egyre magasabbra a remélt szabadság felé. Az irányítókabinban Csubakka vidám vakkantással üdvözölte Leiát, majd hátrapillantva meglepett nyögés szakadt fel a torkából. Az alderaani nőstény nagyon kétségbe lehetett esve, ha képes volt szőkére festeni a loboncát! Lando viszont csöppet sem izgatta magát ilyen apróságokon, mert elméjét már a blokádtöréssel kapcsolatos teendők töltötték ki, mialatt ráállította a csészealjat az úrbe vezető pályára.

– Sziasztok! Elnézést az okozott problémákért! – mondta Organa, Lukekal együtt letelepedve a hátsó ülésekre.

– Semmi gond, hölgyem! Megesik az ilyesmi!

Calrissian a radarképernyőt bámulta, elégedetten látva, hogy teljesen üres az ég előttük. Eddig minden a terv szerint megy. A Gallantly Whizzt már valószínűleg felfedezték a légi nyomkövetők és a környéken lebzselő összes vadászgépet ráusztották, így remélhetőleg senki sem fog az útjukba állni, mielőtt elérnék az orbitális pályát.

– És most mi lesz? – tudakolta Leia kíváncsian. – Hogy fogunk átjutni a blokádon?

– Csak figyeljen és meglátja! Mert király egy repülés lesz, azt megíghetem!

XXXIV.

Darth Vader épp a hadműveleti tárgyalóban hallgatta Piett admirális legfrissebb beszámolóját a Galosban történt éjszakai összecsapásokról, mikor megzavarták őket. A hatalmas monitorasztal túloldalán csöndben dolgozó Kallic kapitány hirtelen felkiáltott, a kelleténél kissé izgatottabban próbálva a vezérkar tudtára adni, hogy fontos jelentést kapott a felszínről.

– Ez az! Megvannak...!

Mindenki ránézett, a teremben elhallgatott a szokásos pusmogás a főtisztek között. Piett meghökkenve pillantott Kallicra, aki bocsánatkérő mosollyal mutogatott a megjelenítőre, lelkesen odainvitálva feletteseit magához.

– Uraim! A galosi légiforgalmi irányítás az előbb észlelt egy YT–1300–as teherszállítót, ami a Shadow Bird azonosítót használja!

– Shadow Bird...? Na és! – értetlenkedett Okins admirális, nem értve a bejelentés fontosságát.

– Ezen a néven repült a Millennium Falcon két napja, mikor leszálltak a bolygóra és kijátszották az ellenőrzést! – magyarázta sebesen Kallic.

Gyorsan kinagyította az érkező radarképet, amin számtalan színes pontocska araszolt különböző irányokban, számokkal megjelölve. Az egész hadműveleti törzs odasereglett köré, élükön a fekete lovaggal.

– Nem hittem volna, hogy ilyen ostobák lesznek a lázadók! Újra ugyanazt az azonosítót használják! – csóválta fejét a kapitány hitetlenkedve.

– Melyik gép az? – tudakolta hűvös nyugalommal Piett admirális, mire a férfi egy piros karikát helyezett a kérdéses objektum köré.

– Ez itt...! A város keleti részén. Nyugati irányba halad alacsonyan és lassan. Besorolt egy légi folyosóba két gép közé.

– Nyilván nincs több hamis azonosítójuk, azért maradtak ennél. – mondta Okins a tenyerét dörzsölgetve. – Még mindig kevésbé feltűnő, mint a Naboo Duckling nevet használni!

– Küldjenek rá egy század vadászgépet és fogják el! Reméljük, tényleg ők lesznek azok! – adta ki az utasítást Vader nyersen.

– Van valami ötletük, hová igyekeznek? – fordult közben Piett a szakértőihez, akik egymást akadályozva igyekeztek megfelelő térképeket és úrfelvételeket előhozni az asztalon, hogy pontosabb képük legyen a körzetről.

– Talán valamelyik űrkikötő felszálló folyosójába próbálnak belépni, hogy egy nagyobb gép takarásában elhagyják a bolygót! – vélte Okins fontoskodva.

– Vagy fel akarják venni valahol a hercegnőt, aki még mindig a városban lehet!

Ez a Sith nagyúr tippje volt, aki meredten bámulta a radarképen araszoló jelet és izgatott várakozás kerítette hatalmába. Végre megtalálták a szökevényeket! Most már nem menekülhetnek és rövidesen újra szembenézhet a fiával, hogy megpróbálja a maga oldalára állítani őt! A többiek pedig személyesen fogja megkínozni a kivégzésük előtt, példát statuálva rajtuk a birodalommal szemben elkövetett bűneik miatt!

– Esetleg rejtekhelyet változtatnak még napkelte előtt, nehogy észrevegyük őket! – vetette föl óvatosan Venka hadnagy, de senki sem figyelt rá.

A főtisztek a radarernyőn két irányból felbukkanó üldözőket bámulták, amik nagy sebességgel száguldottak a Falcon pozíciója felé. Egy Z-95-ösökből álló vadászkötélék a helyi légierőtől és egy csapat TIE interceptor a legközelebbi járőrzónából. Még fél perc és körbeveszik a koréliai csempészhajót, akkor pedig nem lesz a számukra menekvés.

– Meg tudják határozni, honnan jönnek? – kérdezte Darth Vader megfontoltan.

Valami egyre jobban zavarta a csészealj egyenletes mozgásában. Túl egyszerű. Túl kiszámítható. Mintha a lázadók tökéletes biztonságban éreznék magukat, úgy röpködnek a belváros fölött, meg se próbálva lerázni a feléjük száguldó vadászgépeket. Pedig biztos látják őket a műszereikkel! Vajon miben sántikálnak már megint?

– Egy pillanat...! – Kallíc kapitány keze követhetetlen sebességgel járt az asztallapon. – Ezek itt a legkorábbi észlelés adatai. A pályájuk alapján valahol a város határán túl bujkálhattak...!

– Az nem lehetséges! – tiltakozott nyomban Nemet parancsnok, majdhogynem sértve érezve magát még a feltételezéstől is. – Többször átvizsgáltuk az egész területet az űrből és a levegőből egyaránt! És semmit sem találtunk!

– Márpedig erről jönnek...!

– Kapcsolják ide az üldöző vadászgépek rádióadását! – rendelkezett közben Piett, mire pár másodperccel később felcsendült az egyik pilóta hangja a teremben elhelyezett rejtett hangszórókból. – És szóljanak nekik, hogy vizuális azonosítást kérünk...!

– ... Ismétlem! Shadow Bird teherhajó! Önök megszegték az YT-1300-as típusú szállítógépekre vonatkozó repülési tilalmat! Azonnal forduljanak a déli űrkikötő felé és kövessenek minket...!

Ám a koréliai csészealj nem válaszolt, sőt nem is reagált az immáron körülötte és felette repülő tucatnyi harci gép jelzéseire. Nyugodtan haladt tovább a belváros felhőkarcolói felé, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Pedig akkor már számos lézerágyú irányult rá és a pilóták ujjai a ravasz fölött lebegett, készen a támadásra. A területhez legközelebb elhaladó felderítőműhold végre ráfókuszált a kötelékre az infravörös optikájával és ez az élőkép is megjelent a monitorasztalon.

– A vizuális azonosítás megtörtént. A Millennium Falcon van előttünk. Kilencvenhét százalékos pontossággal. – mondta az interceptor század parancsnoka kisvártatva.

Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy a vadászgépebe épített infrakamerával közeli felvételt készített a járműről a hajnal előtti sötétségben, amit a fedélzeti számítógépe

összehasonlított a szökevény teherhajó legutolsó ismert adataival. A három százalékos eltérés a szokásos hibahatáron belül volt, ezért senki nem firtatta az okát.

– Jól van! Kényszerítsék le a gépet! Ha nem engedelmeskedik, lőjék le! – adta ki az utasítást Piett admirális.

– De gondoskodjanak róla, hogy épségben érjen földet és ne essen baja az utasoknak!

– tette hozzá nyomban Darth Vader a biztonság kedvéért. – Küldjenek oda egy rohamosztagos szakaszt és vegyék körbe a járművet! Élve fogják el őket!

Nemet a rádióba beszélve megismételte a kiadott parancsokat a vadászgépek számára. Ám a Millennium Falconnak esze ágában sem volt engedelmeskedni az ismételt felszólításoknak. Egyenesen siklott tovább, lassan és alacsonyan kerülgetve az útjába kerülő toronyházakat, mintha sétarepülésen lenne. Megelégedve a lázadók feltűnő közömbösségét, az egyik Z-95-ös Fejvadász leadott a bárka orra elé egy figyelmeztető sorozatot, mire a rádióban fölcsendült Lando Calrissian vidám kurjantása.

– Ne fáradjatok, fiúk! Soha nem fogjuk megadni magunkat! Inkább a halál...! Juhé...!

Pökhendi szavai alaposan felbosszantották az üldözőket, mert rövidesen többen is löni kezdtek a teherszállítóra, az ionhajtóműveit célozva elsősorban. A Falcon védőpajzsai hárították a lézertüzet, aztán a csészealj hirtelen leborított jobb felé és megpróbált eltűnni a felhőkarcolók között. A vadászgépek természetesen résen voltak és követték, egy pillanatra sem tévesztve szem elől a járművet. Ami először gyorsított, majd nehézkesen emelkedni kezdett és ide-oda kanyarodva átsuhant két vaskos toronyház között.

Ezt követően a Z-95-ösök inkább lemaradtak, helyet biztosítva a jóval mozgékonyabb TIE gépeknek és a továbbiakban felülről, hátulról követték az üldözést, afféle díszkíséretként. S bár a birodalmi pilóták most már folyamatosan tüzeltek a szökevényekre, azok furcsamód nem lőttek vissza rájuk. Pedig mindenki tudta, milyen alaposan föl van fegyverezve a koréliai csempészhajó és mindenre elszánt bűnözők ülnek benne, akiknek eszük ágában sincs megadni magukat.

– Koncentráljátok a tüzet a hajtóműre! – adta ki az utasítást a vadászkötélék parancsnoka, megelégedve a fogócskázást.

Folyamatosan csapkodtak a nagy energiájú lézernyalábok a levegőben. A többségük beletrafált a Millennium Falconba, aminek védőpajzsai pár pillanattal később felmondták a szolgálatot a túlterheléstől és leváltak. Az YT-1300-as védtelenül maradt, miközben megkerült egy karcsú felhőkarcolót és ismét ereszkedni kezdett, hogy megnehezítse az üldözői dolgát. A főváros légiforgalmi irányítása közben azon igyekezett, hogy elterelje az útjából a civil gépeket, nehogy valakit eltaláljanak véletlenül a lövések vagy összeütközzenek a hajsa résztvevőivel.

– Csak óvatosan! Túl sok épület van odalent...! – hallatszott a rádióból a megkésett figyelmeztetés.

De hiába, mert a következő sorozatok beletrafáltak a Falcon ionhajtóműveibe és többet felrobbantottak közülük. A teherhajó roncsdarabokat szórva magából lángolni kezdett és vastag füstcsíkot húzva jobbra fordult, hogy kikerüljön egy újabb toronyházat. Közben jelentősen lelassult, majd az élére dőlve, irányíthatatlanná válva egyenesen belerepült egy húszemeletes irodaház masszív tömbjébe, közel annak tetejéhez. Óriási robbanás élénkvörös csóvája csapott ki a csupa üveg épület oldalából, ahogy a Falcon törzse mélyen belehatolt, teljesen szétroncsolódva az ütközés erejétől. Üvegszilánkok, téglák, acélgerendák és mindenféle bútorgarabok hullottak a mélybe, további károkat okozva az alatt parkoló gépkocsikban. A csészealj majdnem átszakította a toronyházat, mert a túloldalán is kirobbantak az ablakok és onnan is lángok csaptak ki az éjszakába.

A vadászgépek ezzel egy időben szétspricceltek, nem akarván a lázadók sorsára jutni. Aztán egészen lelassítva keringeni kezdtek a katasztrófa helyszíne körül, amit sűrűn gomolygó füst lepett el. Akik látták a becsapódást, azok számára nem lehetett kétséges,

hogy senki sem maradt életben a csempészbárka fedélzetén.

A hadműveleti tárgyalóban döbrent csönd fogadta a történeteket. Mindenki az infravörös élőképet bámulta, miközben a rádióból a pilóták kiabálása hallatszott. Piett admirális egyszerűen nem tudta elhinni a látottakat. Azok után, amiket ez a hajó művelt az elmúlt években, teljességgel meglepő volt a vég. Hirtelen, váratlan, drámai és érthetetlen.

– A célpont megsemmisült! – jelentette a TIE század parancsnoka felindultan. – Belerohant egy épületbe és felrobbant...!

– Na...! Ezt jól elsúrták...! – állapította meg teljesen fölöslegesen Okins admirális.

A tisztek fölé tornyosuló Darth Vader fekete alakja enyhén megingott meglepetésében. Ő sem tudta elhinni a dolgot, pedig a műszerek a valóságot közvetítették a számukra. De akkor is! Itt valami tévedés van! Ha a fia meghalt volna, ekkora távolságból azonnal megérzi a dolgot, ám semmi ilyesmit nem tapasztalt. A biztonság kedvéért nyomban kiterjesztette érzékelését és az erőn keresztül próbálta kipuhatolni, mi lehet Lukekal. És csöppet sem lepődött meg azon, hogy továbbra is észleli a kölyök jelenlétét, valahol a bolygón, nagyjából a főváros irányában. Amiből csupán egy következtetés adódik...

– Skywalker nem volt a hajón! Továbbra is érzem a jelenlétét az erőben! – kiáltott fel, szinte már megkönnyebbülten. A körülötte toporgó katonák meglepetten bámultak rá.

– Át akarnak verni minket! Ez nem a Millennium Falcon volt!

– Nem a Falcon? Akkor micsoda...? – kérdezte csodálkozva Okins. Az öregedő admirális ma a szokásosnál is nehézfejűbbnek tűnt a tisztársai szemében.

– Egy másik űrhajó! – mennydörögte Vader, olyan tagoltan, mintha egy értelmi fogyatékoskal beszélne. – Ez egy megtévesztő manőver, hogy elvonják a figyelmünket!

– De hát tisztán hallottuk Lando Calrissian hangját a rádióban! Ő vezette a járművet! – mutatott rá kevés meggyőződéssel Nemet parancsnok az asztal túloldaláról.

– Az lehetett időzített felvétel is! – legyintett Piett, elhúzva száját a felismeréstől.

Ezek szerint a lázadók már megint megpróbálnak túljárni az eszükön. Valahonnan szereztek egy YT-1300-as teherhajót és azt küldték robotpilótával Galos fölé, hogy magára vonja a nyomkövetők figyelmét. Nyilván ezért volt csak kilencvenhét százalékos az egyezés a vizuális azonosítás során, hisz ehhez egy alig két napja rögzített profilképet használtak a számítógépek, amit az Executor szenzorai készítettek a Bessinnél. Márpedig nem valószínű, hogy a szökevények két nap alatt bármit módosítottak volna a csészealj kinézetén, mikor volt elég bajuk enélkül is.

Így már érthető, miért sugározta a csalihajó a Shadow Bird azonosítót. Mert a lázadók azt akarták, hogy az őráratkozó vadászgépek biztosan ráharapjanak a célpontra. Az igazi Millennium Falcont nem lehetett volna ilyen könnyedén utolérni és lerobbantani az égről, elvégre megerősített hajtóművekkel szerelték föl és sokkal komolyabb védőpajzzsal rendelkezett, mint a hasonmása.

– Azért a mentőcsapatok mielőbb vizsgálják át a roncsot! – rendelkezett Piett késlekedés nélkül. – Fogadni mernék, hogy senki sem tartózkodott a jármű fedélzetén!

– Jó! Tételezzük fel, hogy egy másik űrhajót lőttünk le! De akkor hol van az igazi? – tette föl a nap kérdését Brandei parancsnok tanácstalanul.

– Ott, ahová éppen nem nézünk! – mondta elgondolkodva Vader.

Kihúzta magát és némi fenyegetést csempészve mélyen zengő hangjába, lassan körülnézett a teremben tartózkodó tiszt gárdán.

– Terjesszék ki újra a keresést a bolygó egész felszínére! Valószínűleg épp ezekben a percekben próbálnak megszökni!

– Hallották a parancsot! – intett Piett a közelben ácsorgó szárnysegédeknek. – A vadászgépeket rendeljék vissza a korábbi pozíciójukba és folytassák az őráratozást!

A monitorasztalon máris bezárta a katasztrófa helyszínéről tudósító ablakokat, hogy helyet csináljon a blokádnak egészét nyomon követő képeknek. A toronyház épp akkor omlott

össze, lángoló és füstöt okádó kártyavárként rogyva a környező utcákra. Kora hajnal lévén nem sokan tartózkodtak az irodaépületben, így az áldozatok száma valószínűleg minimális lesz. Csekély veszteség ez a helyiek számára mindazon károkhoz képest, amiket a lázadók okoztak eddig a szektornak.

– Kérem a hajó érkezési útvonalát! Látni akarom, honnan jött! – rendelkezett a Sith nagyúr türelmetlenül.

Venka hadnagy szolgálatkészten teljesítette kívánságát és kinagyította előtte Galos térképét.

– Ez itt micsoda? – bökött az egyik úrfotóra Vader. Fekete kesztyűs kezével egy jókora területre mutatott a főváros határán túl, a teherszállító érkezési vektora mentén.

– Egy roncstelep. – felelte készségesen Venka. – Ahol kiselejtezett űrhajókat tárolnak. Mindenféle típusút.

– Nagyítson rá! – rendelkezett a nagyúr türelmetlenül.

A hadnagy teljesítette kérését, majd együtt szemléltek a hatalmas térségen sorakozó járműveket. Olyan volt, mint egy űrkikötő parkolópályája, eltekintve a kiszolgáló létesítmények hiányától.

– Ezek itt YT–1300–asok! Jól látom? – állapította meg a fekete lovag előrehajolva.

– Igen!

– Nyilván köztük bújt el a Falcon, azért nem találták meg!

– Az eléggé valószínűtlen, nagyúr! A hajótemetőt természetesen többször ellenőriztük. Az űrből és a levegőből egyaránt. És nem találtuk nyomát a Millennium Falconnak!

– Hajlandó lenne föltenni rá az életét is? – nézett föl egyértelmű nehezteléssel a fekete lovag.

Venka elsápadt a vészjósló kérdésre és nyelt egyet, mielőtt válaszolt volna.

– Azt azért nem!

– Akkor szedjen elő minden felvételt erről a területről, amit az elmúlt két napban csináltak és hasonlítsa össze őket! És csináljanak egy friss úrfotót is, hogy lássuk a jelenlegi helyzetet!

– Azonnal, nagyúr!

Amíg a tiszt az asztalon matatott, Piett csípőre tett kézzel tanulmányozta az orbitális pályán haladó forgalom valósidejű térképét.

– Ha tényleg csak a figyelmünket akarták elvonni, akkor már valószínűleg az űrben vannak...! És valamelyik kilépő zóna felé száguldanak...! De hogy akarnak átjutni a nyomkövető műholdakon?

– Lehet, hogy egy nagyobb járművel takaróznak! – vélte Brandei a tarkóját vakargatva. – Én legalábbis azt csinálnám...! Több vadászgépet kéne kiküldenünk...!

Elharapta a mondat végét, mert Venka felkiáltott, az előtte lévő képernyőablakra irányítva mindenki figyelmét.

– Nagyúr! Azt hiszem, igaza volt! Most két hajóval kevesebb van az egyik sorban!

– Kettővel? – visszhangozta Okins admirális a szavait.

– Igen! Nyilván az egyik volt az a hajó, ami az előbb lezuhant! A másik pedig a Falcon, ami végig itt lapult az orrunk előtt! És maguk nem vették észre...! – dühöngött Vader, két kézzel az asztalra támaszkodva.

Piett admirális enyhén elsápadva igyekezett megnyugtatni fortyogó felettesét, az egyenruhája szélét babrálva ujjaival idegesen.

– Ha így van, akkor sem jutnak át a blokádon! Tizenkét csillagrombolónk van stacionárius pályákon és harminc kisebb hadihajó közöttük! Plusz a helyiek flottája. Összesen vagy hatszáz vadászgéppel járőrözünk a bolygó körül és még senkinek sem sikerült megszöknie! Pedig többen is próbálták!

– Azért ne bízsa el magát, admirális! – fenyegette meg fölemelt mutatójával a Sith, dorgáló hangon. – Lám, az előbb is sikerült megtéveszteniük minket! Fogadni mernék, hogy ismét megpróbálkoznak valami trükkel! Tartsák nyitva a szemüket...!
– Úgy lesz, nagyuram!

XXXV.

A galaxis nagy részében elterjedt űrközlekedési szabályok szerint a lakott bolygók körül egymástól biztonságos távolságra kell kijelölni a hiperűr ugrások belépési és kilépési zónáit, nehogy az érkező és távozó űrhajók ütközőpályára kerüljenek. Ezek pozícióját nem az égitest felszínéhez képest, hanem a központi csillag irányához viszonyítva határozzák meg a forgalomirányításért felelős szervezetek, mivel arra felé nem lehet hiperűr ugrást végezni a csillag gravitációs terének zavaró hatása miatt.

Egy olyan nagy forgalmú rendszerben, mint a Gerrenthum, három belépő és két kilépő zóna vette körül a planétát, túl a stacionárius pályamagasságon. A belépési tartományok a sarkvidékek fölött, valamint az egyenlítő magasságában húzódtak az éjszakai oldalon, a két kilépési pont pedig ezek síkjára merőlegesen, szintén az egyenlítő fölött, a keleti és nyugati terminátor vonala mentén lettek kijelölve. Az öt gömb alakú zóna így egy hatalmas piramis csúcsain helyezkedett el és az átmérőjük egyenként meghaladta a harmincezer kilométert.

Az egyes zónákat hét párhuzamosan futó űrfolyosó kötötte össze a bolygó körüli alacsony orbitális pályákkal, amik mentén a forgalom zöme zajlott, évszázadok óta a legkisebb szünet nélkül. A birodalmi flotta blokádja azonban most alaposan belezavart ebbe a rendszerbe, mivel a két kilépő zónát egy-egy csillagromboló torlaszolta el, megakadályozandó a lázadók szökését. A katonai egységek minden távozni próbáló űrhajót szkenneltek és átvizsgáltak, hatalmas dugót okozva a folyosókban. Ez több ezer járművet arra kényszerített, hogy nagy magasságú parkolópályákra álljanak a stacionárius űrállomások közelében, mielőtt sorra kerülnének az ellenőrzésre kijelölt szektorokban. Ahogy teltek az órák a zárlat életbelépése óta, egyre több hajó rekedt a Gerrenthum körüli űrben, alaposan megnehezítve az amúgy is túlterhelt forgalomirányítók munkáját.

A radarképernyők előtt ülő agyonhajszolt tisztek a legvadabb rémálmukban sem gondolták volna, hogy a kaotikus körülmények között akad olyan őrült – még ha lázadó is az illető –, aki megpróbálkozik a Bolond Királlyal. Az életveszélyes manővert gyakorlatilag azonnal betiltották minden kicsit is civilizált rendszerben, miután évezredekkel ezelőtt egy fickónak elsőként sikerült végrehajtania. Aki mégis belevágott, azt kockáztatta, hogy az életén kívül a pilóta engedélyét, sőt egyes helyeken a hajóját is elveszíti. Feltéve, hogy elkapják a hatóságok a médiaszenzációnak számító akció után. Nem csoda, ha ilyen körülmények között csak a legbátrabb és legelvetemültebb űrzsokék merték bevállalni a dolgot. Főleg akkor, ha üldözték őket és mindenáron le kellett lépniük valahonnan.

A Bolond Király lényege ugyanis az volt, hogy a távozó űrhajó a befelé tartó forgalommal szemben repülve hagyja el az orbitális pályát és a belépő zónába érve ugrik ki a hiperűrbe. Egy olyan zsúfolt naprendszerben, mint a Gerrenthum, ezt gyakorlatilag lehetetlenség végrehajtani. Bármelyik belépő zóna felé próbálkozzon a vakmerő, hét darab, nyalábszerűen összefogott sávban jönnek vele szemben az érkező járművek, kozmikus sebességgel suhanva lefelé a bolygó irányába. A köztük lévő követési távolság az űrben lebegő navigációs bójákhoz képest átlagosan egy percnyi, ám velük szemben repülve ugyanakkora – vagy még nagyobb – sebességgel fél perc alá csökken. A pilótának tehát ennyi ideje van rá, hogy észlelje a radaron a felé tartó járműveket, meghatározza az

irányvektorukat és kitérjen előlük. Lehetőleg úgy, hogy a szemetesekuka méretű bójákat is kikerülje, amik szintén komoly károkat okozhatnak a hajója orrában, ha elgázolja őket.

Ahhoz pedig, hogy a nyomában loholó császári vadászgépeket is lerázza, Lando Calrissianak nem egyszerűen utazósebességgel, hanem a lehető leggyorsabban száguldva kellett végigmennie az egyenlítői belépő zónába vezető folyosó közepén. Ott, ahová az ütközésveszély miatt remélhetőleg sosem merészkednének be a blokádot alkotó csillagrombolók, hogy a vonósugaraikkal elkapják őket. Az előzetes számításai szerint ez azt jelentette, hogy három–négy másodpercenként fog elsuhanni egy–egy szembejövő gép mellett, amiket a műszereire hagyatkozva képtelenség lenne elkerülni. Muszáj tehát a két szemére és főként az ösztöneire bízni magát, miközben ide–oda rángatja a kormányt és bőszen imádkozik a pilóták védőszentjéhez.

A feladatot tovább nehezítette, hogy a szökésre kiválasztott folyosók a bolygó árnyékkúpjában találhatók, ahol a sötétség miatt szabad szemmel nem sokat lehet látni. A csillagok ugyan fényesen ragyognak a végtelenben, de a közeledő űrhajóknak csak a halovány, aprócska irányjelzői látszódnak, meg az elülső ablakaikon kiszivárgó szórt fény. És ezt is csak egészen közelről lehet észrevenni, mikor már régen késő kitérni előle. Így Lando kénytelen volt előkeresni a hátsó raktérben tárolt szerszámos ládák egyikéből négy infravörös szemüveget és kiosztani őket a társainak. A vaskos készülékekre Csubakka hívta fel a figyelmét még előző este, mikor a szökési terv részleteit tárgyalták. Han évekkal ezelőtt vette a katonai éjjellátókat, hátha szükségük lesz rá a csempész útjaikon, aztán megfeledezett róluk. Most viszont nagyon jól fognak jönni menekülés közben.

A csalihajónak köszönhetően az első akadályt máris sikerült gond nélkül leküzdeniük, mivel a főváros térségében járőröző Z–95–ös vadászgépek többsége a Shadow Bird nyomába eredt, elhagyva kijelölt pozícióját. Így a szökevény Millennium Falcon anélkül sorolhatott be a felmenő forgalomba – egy hasas L4000–es teherszállító és egy Taylander űrsikló közé –, hogy bárkinek feltűnt volna a jelenléte. Lando ezúttal is a Second Chance álnevet használta a forgalomirányításhoz való bejelentkezésekor, a Lutrillia rendszert adva meg úti céljául, hogy a megfelelő irányba tereljék őket.

Öt percnyi eseménytelen repülést követően kiérték az atmoszférából és alacsony orbitális pályára állva várták a bolygó éjszakai oldala fölött, hogy megkapják az engedélyt a továbbindulásra valamelyik kilépő zóna felé, ahol majd a császáriak átvizsgálják őket. A blokádnak második szintje itt húzódott és párokban járőröző TIE vadászok alkották, amik sorra meglátogatták a kifelé igyekvő járműveket, különös tekintettel az YT sorozatú teherhajókra.

– Körülbelül tíz perc múlva érünk az egyenlítői bejövő folyosókhoz. – mondta Calrissian a radarképet tanulmányozva. – Előtte legalább egy ellenőrzésre számíthatunk, ahol valószínűleg ki fognak szűrni minket. Onnantól rákapcsolunk és bármi történjék is, nem fogunk megállni az ugrási pontig.

A háta mögött ücsörgő Leia Organa idegesen zakatoló szívvel nézte a szélvédőn túli kozmoszt, benne a távolban lebegő különféle űrhajók hajtóműveinek parányi lángsugaraival. Miközben elhagyták a planéta légkörét, Luke néhány szóban elmondta neki a báró tervét, de a legendás manőver csöppet sem nyerte el a lány tetszését. Csakis a szorongatott helyzetükre való tekintettel nem szállt vitába társaival, hogy lebeszélje őket erről a totális örülségről. Ha úgy alakulna, hogy belehalnak az akcióba, ám legyen. Még a Bolond Király is jobb módja az elmúlásnak, mint Darth Vader kínzókamrájában végezni – vélte pesszimistán, s megtartotta magának borús gondolatait.

A hercegnő évekkal korábban egyszer tanúja volt a Coruscanton egy sikertelen próbálkozásnak, ami az illető pilóta és egy szembejövő gép utasainak halálával végződött. A Birodalmi Szenátus legifjabb tagjaként épp a bolygóra tartott a diplomáciai korvettjével, mit sem sejtve arról, hogy egy körözött bűnöző így akart meglépni a határőrség hajóitól.

De félútig sem jutott a bárkájával, mikor frontálisan belerohant egy sullusti luxusjachtba, pár száz kilométerre a Tantive IV. előtt. Mindkét jármű apró darabokra robbant, ezernyi alkatrésszel terítve be az űrt, amik idegesítő koppanásokkal csapódtak a törmelékfelhőn áthaladó CR90-es burkolatának. Leia pont a parancsnoki hídon tartózkodott és őszintén elborzasztották a történetek.

– Még a folyosó alját sem érjük el és bedarálnak a vadászgépek! – jelentette ki Skywalker, az exkormányzó szavaira válaszul.

– Igen! Ezért kell nektek hátramennetek, hogy a hajóágyúkkal távol tartsátok őket!

Lando feltűnően nyugodtnak tűnt, az útitársaihoz képest legalábbis és tekintete egyenletes sebességgel járt körbe a radarképernyő–műhorizont–szélvédőn túli világűr szentháromságán. A mellette ücsörgő vuki másodpilótája közben gondosan beállította a csempészhajó védőpajzsait és halkán nyöszörögve értesítette a férfit, hogy ő a maga részéről készen áll a feladatra. Ha van valaki, aki eséllyel viheti végig a Millennium Falcont a tervezett útvonalon, akkor az egyértelműen Lando Calrissian, elvégre Han Solótól tanulta a pilóta mesterséget. Nála jobban csak a koréliai tudná átvezetni hajóját a rengeteg szembejövő jármű közt, mialatt minden irányból löni fognak rájuk a harci gépek.

– Rendben! Bár fél kézzel célozva nem garantálom, hogy bármit is eltalálok odakint! – morogta a fiatalember rosszkedvűen.

– Hé! Tegnap mintha azt mondtad volna, veled van az erő! – szólt utána Lando maliciózan. – Azért én bízom benne, hogy fél karú rablóként is te leszel a nyerő a fedélzeten!

Luke nem nevetett a poénon, csak a fejét csóválta erre a dumára. Aztán Leiát követve elhagyta a pilótafülkét. Calrissian – kritikus véleménye szerint – sokkal jobban illett a kaszinók csillogó világába, mint az öreglány kormányműve mögé. S ezen felismerés tükrében nemigazán értette, miért akar beállni a lázadók közé ahelyett, hogy valami kevésbé kockázatos és főként jövedelmezőbb szerencsejátékra pazarolná a tehetségét.

– Ha beledöglünk ebbe az akcióba, én esküszöm, hogy lelövöm a fickót! – dünnyögte fölöttébb durcásan a hercegnő a főfolyosóra érve. – Menj előre! Mindjárt jövök én is!

– Jó!

Skywalker ezen a tréfán sem tudott mosolyogni, bár tökéletesen egyetértett a lánnyal. Még egy olyan kiváló csempészhajóval is csekély az esélyük a sikerre, hogy épségben átvergődhessenek a birodalmi blokádon, mint a Falcon. Szóval ha belehalnak a Bolond Királyba, neki is lesz egy-két szava a túlvilágon a báróúrhoz és ott majd megmutatja az öntelt fickónak, mennyi erő szorult a megmaradt karjába!

Leia továbbcsúszott az utastérbe a robotokhoz és gyorsan megszabadult hosszú fekete kabátjától, hogy semmi se zavarja mozgás közben. Az asztalnál ülő Thripio megütközve bámulta szőkére festett haját, ami annyira szokatlan volt, mint egy mynock a női öltözőben.

– Oh! Felség! El se tudom mondani, mennyire örülök, hogy újra a fedélzeten látom...!

Artu is csippantott néhányat, vidáman üdvözölve a hölgyet a technikai állomás mellől.

– Kössétek be magatokat, mert rázós utunk lesz...! Doktor! Adj egy fájdalomcsillapítót!

A padlón üldögélő GH-7-es a kinyújtott tenyerébe ejtett egy kék tablettát.

– Nem tapasztalt a szer fogyasztása során mellékhatásokat? – érdeklődött türelmesen a lánytól, aki fogott egy palack vizet és egy szuszra felhajtotta az egészet.

Leia agyán átfutott a tegnapi menekülése a terepsiklóval és a koncentrációs nehézségei vezetés közben. Valószínűleg a hajóágyú kezelésekor is szembe kell néznie a problémával, de inkább célozzon pontatlanul, minthogy állandóan elvonja figyelmét a testét gyötrő folyamatos fájdalom, amiből őszintén szólva már nagyon elege volt. A szenvedés annyira kimerítő tud lenni! Roppant nyomasztó!

– Ezt majd később megbeszéljük!

Elszántan visszaroht a lövegállásokba vezető alagút bejáratához és felpillantott az aknában ügyetlenkedő Lukera, aki egy kézzel kapaszkodva a létrába, meglehetősen lassan tudott csak felmászni a felső fölkébe. Végül úgy oldotta meg a dolgot, hogy minden lépésnél az átjáró falának támasztotta hátát, míg át nem haladt a mesterséges gravitációs tér határvonalán, ahol kilencven fokkal elfordult a vonzóerő.

A hercegnő sietve elfoglalta vele szemben az alsó tüzelőállást és fejére illesztette az infravörös szemüveget, majd a belső hírközlő hajlékony pántját. A négy csövű Dennia-löveget aktiválni pár másodpercébe került csupán, s máris harcra készen kémlelte maga körül a világűrt.

– Menni fog, Luke? – kiáltott át az alagúton a fiúnak, aki épp bekötötte biztonsági övét és az oldalsó műszerfalán kapcsolgatott, üzembe helyezve a tetőre szerelt quad lézerágyút.

– Remélem...! Huh! Mit nem adnék most egy műkéért! Vagy legalább egy kampóért! – közölte a srác, csöppet sem vidám hangulatban.

Szörnyen hiányzott neki a jobb karja, mikor próbaképp megmozgatta a lövegvezérlő botkormányt és igyekezett megszokni az egykezes irányítást. Talán kölcsönkérhette volna Thripio kezét és két sánnal hozzáerősíthette volna csonka végtagjához, hogy legalább azt odatarthassa a vezérlőrendszerhez. Enélkül kénytelen lesz az erő segítségével nyomogatni a különféle gombokat, feltéve, hogy egyáltalán sikerül a dolog. Még sosem próbálkozott ilyesmivel, de úgy vélte, ami kisebb egy X-szárnynál, azt csakis könnyebb lehet mozgásra bírni az erővel.

Körülöttük az űrben még mindig nem jelent meg egyetlen járőrgép sem, csupán a navigációs bójak suhantak el mellettük, irányfényekkel jelezve a követendő útvonalat a sötétben. Idegesítő lassúsággal teltek a percek, mivel Lando egészen addig tartani akarta az előírt sebességet, míg el nem érik a megfelelő pontot a sávjukból való kitéréshez. Minél később fedezik fel őket a császáriak, annál kevesebb idejük lesz lövöldözni rájuk a kiugrási zóna eléréséig.

Abban természetesen egyikük sem reménykedett, hogy harc nélkül megúszhatják a szökést, mivel mindannyian ismerték a birodalmi flotta által alkalmazott szabvány taktikát. Ha rájönnek, hogy Galos felett átvették őket a csalihajóval, azonnal szigorítani fognak az űrtérzárón és még több járőrgépet küldenek ki a feltételezett szökési vektoruk mentén.

Luke próbaképpen magába szívta az erőt és gondolatban elképzelte, ahogy megnyomja vele a jobb oldali műszerfalán virító kapcsolók egyikét. A gomb szinte azonnal megmozdult, engedve a ránehezedő láthatatlan hatásnak és az ágyúmozgató kormány közepére szerelt célkövető monitor kivilágosodott.

– Huh! Sikerült! – mondta kissé meglepetten. – Tudom vezérelni a rendszert az erővel!

Átnézett az alagúton a hercegnőre, aki élénkpiros és narancssárga színekben pompázó tüneménynek látszott az infraszemüvegén keresztül. Leia biztatón intett neki és megajándékozta a legbájosabb mosolyai egyikével, amit csak ki tudott préselni magából jelen körülmények között.

– Én mindig is tudtam, hogy képes vagy rá!

– Figyelem, lövészek! Két járőr közeledik három óra irányból! – tájékoztatta őket Lando pár pillanattal később a hírközlőben. – Készüljete a fogadásukra!

Már csak egy percnire voltak a befelé tartó forgalom úrfolyosóinak szélétől, mikor a jobb oldalon hirtelen ott termett két TIE vadász és keresztben elhúztak a teherszállító mögött. Pilótáik rutinosan ellenőrizték az YT-1300-as azonosító adatait és belekezdték az ionhajtóműveinek műszeres vizsgálatába, hogy összehasonlítsák a hátrahagyott gázsugarának kibocsátási mintázatát a keresett járműével. Az eredmények a hibahatáron belül egyeztek, s ez rögtön cselekvésre készítette a járőrzésbe igencsak belefáradt birodalmiakat. Mindkét vadászgép irányt váltott és lendületesen a csészealj mögé kerültek,

hogyan elfogják a Millennium Falcon.

– Kezdődik a műsor! – mondta másodpilótájának a báró feszülten.

Azzal meg se várva, hogy a harci gépek rádión felszólítsák a megadásra, hátrarántotta a konzolon az ionhajtóművek teljesítményszabályzó karját. A külsőre rozzant bárkának tűnő csempészhajó hirtelen megugrott, mint egy versenyjacht és letérve pályájáról a lehető legnagyobb gyorsulással vágatni kezdett a bejövő sávok irányába.

Több se kellett a TIE pilótáknak, akik másodpercnyi késlekedés után megpróbálták felvenni a tempót, utánaeredve a szökevény szállító gépnek. Ezzel együtt riasztották a körzetben tartózkodó összes társukat, valamint a messze fent, stacionárius pályán várakozó csillagrombolókat, hogy újabb blokádtörőt észleltek és habozás nélkül tüzet nyitottak a Millennium Falconra.

Az első sorozatok a csészealj tetejét és tatját érték, megrázva az öreglányt, így Lukenak kellett visszalőnie, ügyetlenül irányba fordítva a transzparacél ablakon túl meredező lézerágyút. A négy cső felváltva okádni kezdte magából a narancssárga fénysugarakat, kitérésre kényszerítve a túl közel merészkedő vadászokat, amik óvatosságból inkább áthúzódtak a menekülő jármű másik oldalára. Ott viszont Leia fogadta őket, a vérében szétáradó gyógyszertől kissé kótyagosan és ugyanolyan elszántan harcolt ellenük, mint a sebesült Jedi, nem takarékoskodva az energiával.

A tegnap megvívott csatáival összehasonlítva ez az ütközet már igazán gyerekjáték lesz, függetlenül attól, hány vadászgépet küldenek utánuk a császáriak. S legnagyobb meglepetésére szinte elsőre sikerült eltalálnia az élen haladó TIE jobb oldali napelemtábláját, aminek alsó része leszakadt, elvitorlázva a semmibe. A pilótája azonban nem adta fel, mert tovább tüzelt a Falconra, végigveretve zöldes fényű lézersugaraival a teherhajó tatját. A védőpajzsok szerencsére jól bírták a sorozatokat, így némi rázkódáson kívül más baj nem érte a fedélzeten lévőket. A lány módosított az irányzékon és végül sikerült darabokra szednie a sérült gépet, ami színes szikrákat hányva széthullott repülés közben. A társa ezt látva lemaradt mögöttük, hogy bevárja az erősítést az újabb támadás előtt.

– Lukenak elég nehezen megy az ágyú kezelése! – mondta Leia rövidesen a hírközlőbe. – Lando! Fordítsa úgy a hajót, hogy lehetőleg az én oldalamon legyenek a skubik!

– Rendben! De amint belépünk az úrfolyosóba, a legkisebb gondom is nagyobb lesz ennél!

Calrissian teljesítette a hercegnő kérését, s aggódva látta, hogy hiába száguldanak a lehető legnagyobb sebességgel, az oldalról közeledő többi TIE kötelék előbb fogja elvágni az útjukat, minthogy elérnék a szembejövő sávot. A radar szerint két gép jött jobbról, kettő balról, kettő pedig felülről. A hátsó vadással együtt halálos harapófogóba kaphatják őket, hacsak ki nem cselezik valahogy a támadóikat. Ám az események túl gyorsan pörögtek ahhoz, hogy a bárónak ideje legyen bármiféle komplex megoldáson törni a fejét, így kénytelen volt a legegyszerűbb módon fejfel menni a falnak.

– Csubi! Használd az elülső ágyút...! Sorozd meg őket! Áttörünk rajtuk!

A vuki fegyelmezetten követte parancsát, aktiválva műszerpultján az Ax-108-as sorozatvetőt, amit ugyan nem űrbeli használatra terveztek, de kisebb távolságokon komolyan fel lehetett idegesíteni vele az ellenséget. A rejtőzködésnek vége. Ideje szembe kiállniuk a túlerő ellen és megküzdeni az életükért vagy odaveszni a harcban. Azzal a népe harsány csatakiáltását hallatva tüzelni kezdett a terepszaggatóval a jobbról közeledő vadászgép párosra, kitérésre kényszerítve mindkettőt.

A Millennium Falcon nyílegyenesen belerepült a minden irányból záporozó zöld lézersugarak kusza hálójába és összes fedélzeti fegyverével viszonzta a tüzet. A császári pilóták végül kénytelenek voltak kitérni az útjából, mikor felfogták, hogy prédájuk nem

védtelen és eszében sincs meghátrálni előlük. Különböző irányokba fordulva szétspricceltek, majd inkább felzárkóztak mögé és V alakzatba rendeződve folytatták az üldözését.

Bár az összecsapás során tucatnyi találat érte az öreglányt, a megerősített védőpajzsai hátrították a lövéseket, így sérülés nélkül suhantak át a TIE köteléken. Most, hogy végre maga mögött tudhatta üldözőit, Lando kizárólag előre koncentrált, folyamatosan szemmel tartva a hét sávós útvonalon feléjük száguldó különféle járműveket. Időközben ugyanis elérték az egyenlítői belépési zóna közlekedő folyosóit és merészen szembefordultak a lefelé tartó rengeteg különféle csillaghajóval, ide-oda cikázva köztük a lehető legnagyobb sebességgel. A Bolond Király manőver kezdetét vette, szabályosan feldúlva maga körül a közlekedési rendet.

Teherhajók, utasszállítók, kompok, jachtok és navigációs bóják suhantak el mellettük, két-három másodperces időközönként. A báró ügyesen szalamoszott köztük előre, folyton azon mesterkedve, hogy ütközőpályán legyen a szembejövőekkel, de az utolsó pillanatban azért kikerülje őket. Mehetett volna két sáv között is, elkerülve a legfőbb veszélyt, a frontális ütközést, de azzal csak megkönnyítette volna az utánuk száguldó hét vadászgép dolgát. Ő pedig azt akarta, hogy a vödörfejűek is megizzadjanak és a folyamatos manőverezés miatt ne legyen idejük a célzással törődni.

A terv bevált, mert a skubik innentől sokkal ritkábban nyitottak tüzet és többnyire messze célt tévesztettek a vaktában leadott sorozataik.

– Hé! Muszáj keresned a bajt? – üvöltött előre Luke, mikor azt kellett látnia, hogy többször is szinte karnyújtásnyira suhannak el a szembejövő csillaghajók törzse mellett.

Hátrafelé nézve folyton elvakították a távolodó járművek hajtóművei, mert a magas hőfokon izzó gázsugarak sárgásfehér csóvaként ragyogtak az infravörös tartományban. Végül lekapta fejről a készüléket és inkább a löelemképző komputer monitorát használta a továbbiakban az ellenség befogására.

– Csak semmi uraság! Pánikai vagyunk a helyzetnek! – felelte megnyugtató hangon a szerencsejátékos és fél kézzel gyorsan megtörölte izzadó homlokát a szemüveg kerete fölött, miután elkerült egy hatalmas MOD-17-es konténerszállítót.

Az egymás nyomában lefelé tartó járművek pilótái többnyire késve észlelték az útjukba kerülő veszélyforrásokat, ezért csak a legritkább esetben próbálkoztak kitéréssel, átsorolva valamelyik szomszédos sávba. Ahol vagy volt elég térköz a számukra vagy nem. Ha nem, annak elkerülhetetlenül ütközés lett a vége és a szerterepülő roncsdarabok tovább fokozták a zűrzavart a körzetben.

– Azt vettem észre! Hallottad már a mondást, hogy van öreg pilóta és vakmerő pilóta? – méltatlankodott Skywalker, nem értékelve az exkormányzó szövegelését.

Hosszas próbálkozás után végre sikerült kilőnie az egyik TIE jobb oldali kollektorpanelét, mire a sérült gép füstcsíkot húzva lelassított és feladva az üldözést, kifordult az úrfolyosóból. Remek! Már csak hat skubival kell megküzdeniük!

– De vakmerő öreg pilóta nincs! – fejezte be a bölcsességet helyette Lando, egy fél orsóval elhúzva két egymás mellett repülő óriás, C-3-as utasszállító között. – Mindegy! A nyugdíjalapomnak már úgyis lőttek!

– És nekünk is, ha nem tart egy hajszálnyival nagyobb távolságot a szembejövőktől!

Leia hangja inkább tűnt mérgesnek, mint nyugtalannak, pedig a lányt az idegbaj kerülgette, valahányszor azt látta, hogy méterekre száguldanak el valamelyik hatalmas űrhajó burkolatától. Han Solo is eszelősen manőverezett korábban a Hoth aszteroidamezejében, de amit Lando művelt az öreglánnyal, a legvadabb rémlátomásait is felülmúlta. Ha így folytatja a fickó, garantáltan tönkrezúzzák magukat és egy csomó ártatlan civilt is, akiknek semmi közük a gyilkos futamhoz.

A folyamatos irányváltások miatt a nő képtelen volt becélozni a mögöttük imbolygó vadászgépeket. Amazok viszont láthatóan könnyedén eltalálták a csészealjait, újra és újra próbára téve hátsó védőpajzsainak ellenálló képességét. A Falcon többször is megrázkódott, orsózott, billegett, emelkedett és süllyedt az úrfolyosókban, egyre távolabb kerülve a Gerrenthum éjszakai oldalának sötét gömbjétől. Alattuk a nagyvárosok fényei sárgás pettyeket alkotva sorakoztak a szárazföldeken, bár őfelsége nem sokat gyönyörködhetett bennük, mert a teherszállító hasán végigsöprő találatok minduntalan elvakították. Az infraszemüvegbe épített fényerősség szabályzó ugyan tompította a heves villanásokat, de akkor meg semmit sem látott, még a célzórendszer képernyőjét sem az orra előtt. Végül ingerülten feltolta homlokára a készüléket és a továbbiakban szabad szemmel igyekezett kiszúrni az ellenséget a sötétben.

Fél percnyi kitartó próbálkozás után sikerült szétlőnie egy skubit, véletlenül pont beletrafálva a gömb alakú pilótafülkéjébe. A TIE látványos robbanás kíséretében szétesett, darabkái pedig belecsapódtak egy lefelé suhanó óriás úrkomp tömpe orrába.

A fogalomirányítók időközben észlelték, hogy valaki örült módon száguldozik a menetiránnyal szemben, ezért először megpróbálták elterelni az útjából a befelé tartó úrhajókat, új sávokat jelölve ki nekik a meglévők mellett. Lando azonban hamar észrevette, hogy sorra félreállnak előlük a szembejövők és mivel így semmi sem nehezítette meg a sarkukban vágató TIE kötelék dolgát, kénytelen volt belemászni az ideiglenes folyosókba. Ezzel aztán totálisan összezilálta az úrforgalmat, nem beszélve a pilóták idegeiről. A rádióban folyamatosan hemzsegték a zavarodott, de többnyire dühös kiáltások, több tucatnyi nyelven és dialektusban szidva a csempészhajó agyament pilótáját a felelőtlen viselkedése miatt.

– Irányítás a három per egyes folyosóban száguldozó Second Chance teherhajónak! Azonnal hagyja el a bejövő sávokat és álljon félre, mielőtt katasztrófát okoz! Hallja az adásomat? Vétel!

– A jó édes anyádat, te örült! Nem látsz a szemedtől? Mi az ördögért jössz a forgalommal szemben?

– Miz grath venk! Hlopong agu tinsi Second Chance prook...!

– Hé! Valaki állítsa már meg azt a bolondot...! Nyavalyás koporsósoké...!

– Itt az Old Dragon úrkomp! Frontálisan ütköztünk egy vadászgéppel! Megsérült a radarunk, ezért szabad szemmel kell kormányoznom! Mindenki álljon félre az utunkból és azonnali segítséget kérek a navigációhoz...!

– Zsünyszikü ci mötrübi göpöng jü trönkrü lövdü! Örpim?

– Hű! Apám! Ez aztán durva volt! Biztos egy lázadó hajó az...!

– Már megint a Bolond Királlyal próbálkozik valaki! Száz kreditbe fogadok, hogy nem tudja végigcsinálni a folyosó tetejéig!

– Kétszázba, hogy igen! Az előbb majdnem levitte a menetszele a parókámat! Biztos egy dug vezet a hajót!

– Sinsjien vengeji minglim sim! Vingsinyi mengsin? Sieng!

– Valaki löje már ki azt az öngyilkos jelöltet, mielőtt másokat is magával ránt a pusztulásba...!

– Figyelem! Figyelem! Minden lefelé haladó úrhajónak a hármaskör pályán! Itt a birodalmi flotta Griff vadászrepülő századának parancsnoka! Fejezzék be a kitérő manővereket és repüljenek egyenesen! Így csak megnehezítik a dolgunkat! Ne próbálkozzanak hirtelen irányváltásokkal! Majd mi kikerüljük önöket! Ismétlem...!

– Idióta...! Ugye tudod, hogy ezért örökre elveszik a jogsídat...!?

– Itt az irányítás! Akinek nincs fontos mondanivalója, azonnal szálljon ki a vonalból...! Old Dragon úrkomp, jelentkezzen! Vétel...!

Lando ideges fintorral fogadta a neki címzett átkokat és káromkodásokat, figyelmeztetéseket és fenyegetéseket. Végül nem bírta megállni és adásra állította rádióját, hogy néhány keresetlen szóval válaszoljon a felmenőit szidó pilótáknak. Ahogy Luke mondta tegnap: ha hutt, legyen kövér. A helyzetükön már nem fog rontani, ha veszi a lapot és felfedi kilétét az egész naprendszer előtt. A császáriak meg had izzadjanak, miközben próbálják utolérni a Falcont.

– Itt a Second Chance pilótája beszél! Meg tudná mondani valaki, melyik hajóról van szó? Én úgy látom, mindegyik szembe jön! Vétel!

Rövid szünet követte ártatlan hangon előadott bejelentését az éterben, aztán mindenki egyszerre kezdett röhögni, káromkodni és méltatlankodni a pofátlanságára válaszul. Calrissian szolid vigyorral hallgatta a műsort és megfeledkezve szemüvegéről rákacsintott Csubakkára, aki huhogva fölnevetett a nem mindennapi beszólástól. Közben kikerültek egy hatalmas tibanna gázszállító tartályhajót, ami egykedvűen cammogott lefelé a maga sávjában és a tömege miatt eszébe sem jutott kitérni a fürge csempészhajó, meg a TIE vadászok elől. Ezzel egy időben Leiának sikerült kilőnie az egyik skubit, aminek lángolva pörgő roncsa éppen csak elkerülte a tartálygépet. Ha összeütköznek, alighanem súlyos ipari katasztrófa lett volna a végeredmény.

– Hé! Muszáj hergelnie őket? A vadászok már így is a hátunkra másznak! – kiáltott előre vehemensen a hercegnő.

A csapatból egyedül őt nem szórakoztatta Felhőváros exkormányzójának humorizálása. Fogait összeszorítva küzdött a gyomrát görcsbe rántó émelygéssel, amiről nem tudta eldönteni, hogy az agyrázkódása, a bevett gyógyszer mellékhatása vagy az ablakon túl ide-oda forgó, billegő csillagos ég szédítő látványa okozza-e? Mindenesetre folyamatosan tüzelt a teherhajó mögött cikázó TIE gépekre és rövidesen sikerült elérnie, hogy az egyikük belerohanjon egy szemből érkező ZD-8000-es utasszállítóba, miközben próbálta kikerülni a felé nyújtózó lézersugarakat. A robbanás látványos volt és törmelékzáppal szórta tele az űrt mögöttük. Az üldözők száma ezzel háromra fogyatkozott, majd rövidesen kettőre, mikor az egyik skubi földadta a versenyt, teljesen lemaradva társaitól. Vagy a hajtóműve romlott el vagy a pilótájának lett elege az egyre féktelenebb hajszából.

– Én csak próbálom megnyugtatni a közönséget...! Hogy áll a bál ott hátul?

– Eddig jól! Mikor érünk az ugrási ponthoz?

– Még egy percig kell kibírnotok! Menni fog?

– Csak ha nem öl meg minket a bolondságaival!

A másodpilóta ülésben kucorgó vuki egyetértően vakkantott a lány megjegyzésére és szemüvegén keresztül lenyűgözve bámulta a feléjük száguldó rengeteg különféle űrhajót. Lando elképesztő eleganciával manőverezett az úrfolyosóban, mintha egy mozgékony vadászgépet irányítana és nem egy kivénhedt teherhajót. Aztán rémülten felkiáltott, mert bal felől hat újabb birodalmi elfogóvadász bukkant fel, keresztülűsüvítvé a forgalmon és lőtávolságba érve azonnal tüzet nyitottak rájuk, hogy kirobbantsák őket az űrből. A Millennium Falcon hevesen megrázkódott a fémköpenyét érő találatoktól, s a műszerfalán fél tucat vészjelző kezdett villogni, illetve szirénázni, az oldalsó védőpajzs leválásáról, a mesterséges gravitáció megszűnéséről, a fedélzeten kiütött elektromos zárlatokról, tűzveszélyről és különféle szerkezeti sérülésekről tudósítva az öreglány utasait. A jól időzített rácsapás végén az interceptorok felhúztak és a két megmaradt skubi mellé sorolva bekapcsolódtak az üldözésbe.

– Nagyszerű! Újra nyolc gép van a nyomunkban! – mondta Luke, a korábbiál némiképp higgadtan.

Lehunyt szemmel ült a lövegállásban és teljesen átadta magát az erőnek, hogy az vezesse mozdulatait a csata közben. Ép kezével könnyedén rángatta az ágyúvezérlő

kormányt és szakadatlanul tüzelt az ellenségre, minden mást kizárva tudatából. Körülötte a műszerfalon időnként megpöccintett egy–egy kapcsolót az erő segítségével és rövidesen sikerült eltalálnia egy újabb skubit, majd a támadóalakzat szélén imbolygó egyik sandát is. És nem számított neki, hogy alatta a Falcon vadul ugrál és hánykolódik, mint egy megvadult tauntaun, mert egyedül a feladatra koncentrált, szívós kitartással pusztítva el a látóterébe merészkedő vadászgépeket.

A TIE pilóták rövidesen felismerték, hogy az YT–1300–ast sokkal könnyebben támadhatják az alja felől közelítve, ahonnan némileg pontatlanabb lézertűz érte őket. Így fél perccel később Leia azon kapta magát, hogy hat harci gép táncol a célzórendszere kijelzőjén és azt se tudja, melyiket szedje le először. Jobb híján sorra végiglőtte mindegyiket, ide–oda pásztázva a Dennia–löveggel, hátha ismét szerencséje lesz és beletrafál az egyikbe. De sajnos ezen a módon nem ért el újabb sikert. Viszont véletlenül belelőtt egy elsuhanó BFF–1–es teherhajó oldalába, kilyuggatva annak rakterét, amiből robbanásszerűen megszökött a levegő.

– Hoppá! – motyogta sajnálkozva, miközben őszintén remélte, hogy senki sem tartózkodott a levegőjét vesztett szekcióban.

Aztán elhúztak egy óriás Dairkan utasszállító hófehér burkolata mellett, ami arra kényszerítette az üldözőiket, hogy két csapatra váljanak és hirtelen csak hárman maradtak mögöttük. A többi sanda kénytelen volt megkerülni a csillagromboló méretű monstrumot, ha nem akartak palacsintává lapulni az orrán. Lando pedig kihasználva helyzeti előnyét rögtön a másik irányba oldalazott a Falconnal, s annyira eltávolodott, hogy amazok ne tudják újra befogni. Végül szlalomozás közben teljesen eltűntek a távolban, kiesve a versenyből.

Ahogy a szökevény csempészhajó megközelítette az úrfolyosó tetejét, egyre jobban szétszóródott, vagyis megritkult előttük a szembejövő forgalom. Az érkezési zónába beugró járműveket az irányítók folyamatosan elterelték oldalra, várakozásra utasítva a gépeket és csak a legnagyobb, leglassabban reagáló csillaghajók maradtak az eredeti vektorukon, amik a rendelkezésükre álló rövidke idő alatt képtelenek voltak letérni a szokásos útvonalukról.

– Csubi! Készülj a hiperűrre! Ha szólok, csinálj egy mikrougrást a rendszer peremére!

A vuki idegesen morogva közölte, hogy értette. Vaskos ujjai fürgén jártak a vezérlőpult fölött, próbálva elhallgattatni a csilingelő, vijjogó, szirénázó vészjelzőket. Most tényleg nincs idejük az öreglány sebeivel törődni, bár kétségtelenül súlyos találatok érték az előbb, amik könnyen végzetessé válhatnak harc közben. Majd nekilátott felkészíteni a hiperhajtóművet a pár másodperces ugrásra, amivel végre kikerülhetnek a tűzvonalból.

– Már csak ketten vannak mögöttünk! – jelentette Luke, miután sikerült egy újabb sandát halálos bandzsításra kényszerítenie.

Addig sorozta ágyújával az interceptort, míg ki nem lyukasztotta szélvédőjét és ropogásra nem sütötte a pilótáját a nagy energiájú lézernyalábokkal. A vadászgép narancssárga lángnyelveket vetve darabokra hullott és oldalra kitérve beleütközött egy szögletes Mobquet teherszállítóba, lyukat ütve a rakterébe. A megmaradt üldözők ezután visszafogták magukat és tisztes távolságból követték a szökevény teherszállítót, respektálva tűzérei elszántságát.

– Nagyon jó! Még egy picit tartsatok ki! Mindjárt ott vagyunk!

Lando tudta, hogy borzasztóan veszélyes berepülni az érkezési zónába, ahol pár másodpercenként bukkannak elő a hiperútból – véletlenszerű helyeken – a különféle, mit sem sejtő csillaghajók. Bár egy közvetlen összeugrásnak kicsi a valószínűsége, mindössze néhány ezrelék, mégsem akarta megkockáztatni a dolgot. Amint eléri a tartomány szélét és a számítógép engedélyt ad az ugrásra – mert eléggé eltávolodtak a Gerrenthum tömegvonzásától –, azonnal olajra kell lépniük. Aztán reménykedni, hogy a

hiperűrben sem futnak bele egy másik járműbe az irányvektoruk mentén.

Mindezek miatt az utolsó pár száz kilométeren úgy manőverezett, hogy fokozatosan a középső sáv közepére kerüljön. Az érkezési zóna centrumában van ugyanis a legkisebb esélye annak, hogy rájuk ugrik valaki, mivel a belépő hajók – merő óvatosságból – általában a terület szélén szoktak visszatérni a hiperútból, hogy utána legyen helyük manőverezni.

– Besült a jobb alsó lézerem! Azt hiszem túlterhelődött! – jelentette ekkor a hercegnő.

A perceken át tartó folyamatos tüzelés annyira felhevítette az ágyút, hogy az alkatrészei nem bírták a strapát és a berendezés hirtelen elnémult. A másik három sugárvető viszont kitartott, így a lány sem vette le ujját az elsütőbillentyűről és kitartóan tovább sorozta a mögötte cikázó utolsó vadászgépet, ami egész a hatásos lőtávolság pereméig lemaradt hátul.

– Ne engedjétek, hogy a bal oldalunkat lőjék, mert arról elvesztettük a védőpajzsunkat!

– válaszolta közönyösen Lando, rezzenéstelen arccal bámulva előre az űrbe.

Feltűnően hűvös nyugalomból még az sem tudta kikökkenteni, hogy rövidesen észrevett egy birodalmi csillagrombolót, ami oldalirányból közeledett a belépési zónához, stacionárius pályamagasságon haladva. Az infravörös szemüvegen át világoskék és sárga színekben pompázó nyílhegyre emlékeztetett a jármű, méretében messze felülmúlva az összes többi hajót a környéken. A magát Persistence néven azonosító óriás megpróbálta elállni az útjukat, kockázatos módon bemerészkedve a civil gépek közé, ráadásul tucatnyi elfogóvadászt indított, amik legyező alakzatban szétterülve száguldottak az öreglány és megmaradt üldözői felé. Ezek még okozhatnak némi problémát, mielőtt a hiperűrbe ugranánk – ismerte föl a báró gondterhelten. Nagyon utálhatja a lázadókat a romboló kapitánya, ha képes kockára tenni méregdrága hajóját a Millennium Falcon elfogása érdekében, de az örültséggel határos bátorsága minden tiszteletet megérdemel.

Azonnal igyekezett az ellenkező irányba kormányozni az YT-1300–ast, hogy minél több civil jármű kerüljön közéjük és csak ekkor vette észre, hogy egy adattábla repül el a feje mellett, nagyot koppanva az elülső szélvédőn. A pilótafülkében megszűnt a mesterséges gravitáció! De nem csupán ott, hanem az egész fedélzeten, a korábbi találatok következtében már percekkel ezelőtt. Az utasok csak azért nem vették észre előbb a dolgot, mert mindannyian bekötötték magukat az üléseikbe és túlságosan lefoglalta őket a harc és a vezetés. Csubakka rémülten felvonyított és megpróbálta elkapni a levegőben pörgő, ide-oda pattogó tárgyat, mielőtt kárt okozna valamelyik kijelzőben vagy kapcsolóban a műszerpulton. Már csak az hiányzik, hogy betörje a radarképernyőt vagy az egyik számítógép monitort és lebegő üvegszilánkok áraszák el a kabin!

– Ne hadonássz a szemem előtt, te szőrtorony! – mordult rá Calrissian dühösen a vukira. – Hagyd a sztangba! A mancsod legyen a hiperűr kapcsolón!

Csubakka azonban ügyesen elkapta az adattáblát és nem tudván mit csinálni vele, rövid habozás után szőrös combjai közé szorította. Ám a kis közjáték így is elvonta a báró figyelmét a külvilágról, aki túl későn ismerte fel, mire készülnek a császáriak ellenük. Az oldalról közelítő TIE interceptor század gépei ugyanis nem egyenesen támadtak, hanem nagy ívben megkerülték őket és amint elérték a hadművelet irányítója által kijelölt pozíciójukat, sorban tüzet nyitottak a csészealjra. A céljuk az volt, hogy félkörívben támadva az anyahajójuk irányába tereljék a szökevény bárkát. A Persistence pedig a hasát fordítva feléjük felkészült a vonósugarainak kibocsátására. Akár egy éhes száj, úgy ásított rájuk a romboló nyitott fődokkja, hogy mohón elnyelje zsákmányát. Belsejéből hatalmas kereső reflektorok pásztázták a kozmosz sötétjét, hirtelen ragyogó fényárba borítva a Millennium Falcon.

A díszkivilágítás és a sűrűn záporozó lézertűz azonnal magára vonta Luke és Leia figyelmét. Mindketten abbahagyták a korábbi célpontokkal való hadakozást és az új

támadókra fordították lövegeiket, hogy válaszoljanak a fenyegetésre.

– Bekerítenek! Ugorjon, Lando vagy végünk van! – kiáltotta Organa a hírközlőbe, elsőként ismerve föl a csapdát.

A szerencsejátékos a navigációs komputer kijelzőjére pillantva látta, már csupán néhány kilométerre vannak az ugráshoz szükséges zónától. A biztonság kedvéért megpróbált fedezéknek használni egy szemből érkező Giga-osztályú utasszállítót, hogy kímélje az öreglányt a feljük nyújtózó lézersugaraktól, de közben túl közel került a rombolóhoz. Ami rögtön azután elkapta őket, hogy eltávolodtak a civil járműtől. A láthatatlan vonósugarak mohó csápok módjára tapadtak rá a megviselt teherhajóra és másodpercek alatt lefékeztek a röptét. Hiába üvöltöttek teljes kapacitáson az ionhajtóművek, képtelenek voltak legyőzni a hatalmas vonzást, amivel húzni kezdte őket a dokkja felé.

– Már késő! – mondta Calrissian, jó érzéssel felismerve, hogy elszámította magát a sok manőverezés közben.

A csillagrombolóra kellett volna figyelnie elsősorban, ám ehelyett az interceptorok zárótüzének kikerülésére koncentrált, hogy megóvja a Falcont a súlyosabb sérülésektől. Pedig a császáriak nem akarták elpusztítani a lázadókat, csak megbénítani, hogy Darth Vader parancsának megfelelően élve fogják el a szökevényeket. Lando a legszívesebben a műszerfalba verte volna fejét haragjában, amiért ilyen könnyen túljártak az eszén. Vadul letépte fejről az infraszemüveget és a felső ablakon beáradó erős fény miatt hunyorogva méregette maga előtt a műszereket. Hátha eszébe jut valami mentő megoldás, amivel kiszabadíthatná hajóját a halálcsapdából.

Talán ha egyszerre belelőné a romboló dokkjába az összes légi harc rakétájukat, megszökhetnének. De a császáriak nem voltak olyan hülyék, hogy idő előtt leeresszék a védőpajzsukat, pláne a sebezhető vonósugár generátorok előtt. A rakéták így semmi kárt nem okoznának bennük, csak elpazarolná a muníciót. Meg kell várniuk, míg bevontatják őket a pajzsok belülről. Ott viszont már rossz szögben lesznek ahhoz, hogy rálőhessen a generátorokra, szóval reménytelen az ügy.

– Elkaptak minket! – motyogta letörten, mikor felismerte, hogy immáron semmit sem tehet a Persistence vonósugara ellen.

Csubakka válaszul dühösen felüvöltött és a terepszaggatóval tüzelni kezdett a közelükben elhúzó vadászgépekre, vajmi kevés eredménnyel. A sandák inkább távol maradtak, észelve a teherhajó tehetetlenségét és nyilván roppant elégedetten nézték, ahogy a láthatatlan vonónyalábok a dokkba irányítják az YT-1300-ast. Ahol már egy csomó rohamosztagos várja az utasokat, készen az elfogásukra.

– Ez nem lehet...! – motyogta Leia, összeroskadva ülésében.

Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy megint elszúrták! Ezúttal szó szerint az utolsó pillanatban, mikor már elérték az ugrási pontot és éppen elpárologtak volna a birodalmiak orra elől! Fáradt ujjai lecsúsztak a fegyver elsütőbillentyűjéről és ernyedten lebegtek a súlytalanságban, akárcsak szőke hajának elszabadult szálai az arca előtt. A legszívesebben torka szakadtából sikított volna dühében, de ehelyett csak egy erőtlen nyöszörgésre futotta tőle. Átnézett az alagút túloldalán kucorgó Skywalkerre, aki meredten bámulta maga fölött a csillagromboló lassan növekvő szürkés tömbjét. Neki sem tetszett a félelmetes látvány és ugyanolyan tehetetlennek érezte magát a hatalmas csatahajóval szemben, mint a többiek. Még néhány másodperc és újra foglyok lesznek.

Leia pedig csak egyetlen dologra tudott gondolni, mialatt kapkodva kicsatolta biztonsági övét és a súlytalanságban lebegve megfordult, hogy visszatérjen az utasterbe. Előbb fogja fejbe löni magát a stukkérével, minthogy a csuklóján megint kattanjon a bilincs és a császári gárdisták visszarángassák Darth Vader színe elé...

XXXVI.

Kia Parsden épp Eunsung főmérnök beszámolóját hallgatta a javítási munkálatokról a hídon, amikor Strub százados odasietett hozzájuk és értesítette a felszínen történekről. A kapitány nyomban a hadműveleti szobába rohant, ahol a főnavigátor már a monitorasztalra hozta a szükséges térképeket és az Executor által közvetített szenzoradatokat. A Persistence műszerei sajnos a hajó helyzete miatt nem láttak rá Galosra, de a blokádot alkotó hadihajók közös taktikai hálózatán keresztül pár másodperces késéssel ők is értesültek mindenről.

Kia már azelőtt tudta, hogy megtevesztésről van szó, mielőtt a menekülő teherszállító belezuhant volna egy toronyházba. Elvégre pár hete a saját szemével látta, mire képes a Millennium Falcon egy szakértő kezében. A csalihajó ehhez képest túl lassan és kiszámíthatóan mozgott, akár egy ócska teknő. Ráadásul nem lőtt vissza a fedélzeti fegyvereivel és a pilótájának eszébe sem volt lerázni a vadászgépeket mindenféle ravasz csempésztrükkökkel. A gyenge manőverezésével így jó napot szerzett a nehezebb célpontokhoz szokott birodalmiaknak – és egy rossz napot az irodaház tulajdonosainak.

Aztán pár perccel később megkapták Piett admirális parancsát, hogy folytassák az űrtérelenőrzést. Nyilván a vezérkar is rájött, hogy a lázadók át akarják verni őket és megszigorították a Gerrenthum körüli blokádot. Parsden akkor már a térképek fölé hajolva számítgatta, vajon milyen messzire juthatott ennyi idő alatt a Falcon a főváros térségéből. Feltéve, hogy egyszerre startolt valahonnét a csalihajóval és a felszálló forgalom sebességével halad, nehogy feltűnjön a nyomkövetőknek...

– Hallom, hogy megtalálták a szökevényeket...! – mondta Mark Zegna, aki ebben a pillanatban lépett a tárgyalóba, az oldalán Trax Iritanival.

– Nem! Csak megtevesztés volt! – nyugtatta meg hűvös magabiztossággal Kia a férfiakat.

Föl se pillantott rájuk, inkább egy nagy kört rajzolt mutatóujjával a térképre a mellette ácsorgó navigátor számára.

– Főhadnagy! Irányítsa ide a távérzékelőinket! Fogadni mernék, hogy valahol itt vannak és az orbitális pályák felé igyekeznek!

– Máris, kapitány!

A stacionárius pályamagasságon keringő csillagromboló ekkor ért be a bolygó árnyékkúpjába és lassan közeledett a beérkező járművek úrfolyosóihoz. A több sávban nagy sebességgel lefelé haladó hajók tömege sajnos folyton eltakarta előlük a kijelölt térséget, ezért a műszerek csak hiányos adatokkal tudtak szolgálni az első percekben. Így Parsdennek nem kevés erőfeszítésébe került, hogy elfojtsa elégedetlenségét a rossz pozíciójuk miatt és ne türelmetlenkedjen az asztal előtt toporogva. Kevin Yuranda szerencsére hamar fölismerte a problémát és utasította a vezérlő számítógépeket, hogy kapcsolódjanak rá a planetáris szenzorháló nyomkövető egységeire. Azokon keresztül tisztább képet kaphatnak a célterületről. Mindent összevetve mégis a lehető legelőnytelenebb helyen voltak, amennyiben a lázadók tényleg szökni próbálnának a planétáról. Felettük az egyik hiperűri belépőzóna terpeszkedett, amerre csak egy örült próbálna meg kereket oldani...

Pár perccel később riadójelzés villant fel az egyik monitorablakban. Egy orbitális pályán őrzőrázó TIE vadász értesítette a flottát, hogy megtalálta a Millennium Falcont és üldözőbe vette. Kia értetlenül bámulta a térképen kirajzolódó útvonalat. A lázadók egyáltalán nem arra tartottak, mint számította. Ahelyett, hogy megcélozták volna

valamelyik kilépő folyosót, ügyesen elvegyülve a távozó járművek áradatában, inkább az árnyékos oldali belépő folyosó irányába repültek, méghozzá teljes sebességgel. És a forgalommal szemben!

– Tudhattam volna...! – motyogta elkerekedő szemmel, mikor a tárgyalóban lévők közül elsőként ismerte föl, mire készülnek amazok.

– Mit...? – kérdezte az első tiszt, beharapva alsó ajkát idegességében.

– A Bolond Király manőverrel akarnak megszökni! – fakadt ki Parsden ingerülten, szinte már kiáltva. S mindkét keze ökölbe szorult dühében, ahogy tucatnyi gondolat cikázott át az agyán, a valószínű következményeket mérlegelve.

– Az meg micsoda...? – kíváncsiskodott az asztal túloldaláról Iritani ezredes, aki az előbb még Strub századossal beszélgetett a munkájáról.

– A legnagyobb örültség, amit csak egy pilóta elkövethet! – meredt rá a nő elszántan. – Kész öngyilkosság! Főleg egy ennyire zsúfolt térségben!

Kia most áldotta magát, amiért pár évvel ezelőtt időt szakított rá a szabadnapjain, hogy átolvassa A galaxis legfantasztikusabb űrhajós történetei című terjedelmes szakkönyvet. Amiben az elmúlt évezredek legelképezetőbb sztorijait gyűjtötték össze – képekkel és rövidfilmekkel illusztrálva – a szerkesztők. Tette ezt azért, mert a közelgő kapitányi kinevezésére készülve úgy vélte, nem árt, ha bővíti az ismereteit, túl mindazon, amit az Akadémián tanult az űrhajózásról. A sok kiadást megélt könyvben híres balesetek, katasztrofális tévedések, rejtélyes eltűnések, kísértethajó történetek, legendás csaták és bizarr esetek mellett számos fura manőver leírása is szerepelt. Csupa olyan dolog, amik a hivatalos tankönyvekből helyhiány miatt rendre kimaradnak, pedig fontos részét képezik a történelemnek.

Maga is meglepődött rajta, hogy azonnal felismerte a Falcon mozgása alapján a Bolond Királyt, csupán pillanatokkal a teherhajó irányba fordulását követően. Ami annyira extrém, hogy épeszű pilóta sosem merné megpróbálni. Persze a lázadók nem is a józanságukról és az óvatosságukról közismertek. De jelen körülmények között érthető, miért próbálkoznak pont ezzel, látva a Gerrenthum köré vont birodalmi blokád szorítását.

– Hé! Ezek a forgalommal szemben haladnak fölfelé! – állapította meg döbbenet a főnavigátor, kinagyítva az alatt zajló üldözést a monitoron.

Mit sem törődve a veszéllyel, nyolc vadászgép eredt a vadul cikázó koréiai csempészhajó nyomába és folyamatosan lötték, próbálva megállásra kényszeríteni a járművet. Aminek sofőrje volt olyan eszelős és szándékosan úgy manőverezett, hogy újra és újra ütközőpályára kerüljön a vele szemben lefelé tartó űrhajókkal. Az eredmény nem is lehetett más, mint káosz, pánik és teljes felfordulás az űrfolyosókban.

– Ez a Bolond Király! Szinte lehetetlen megcsinálni és képtelenség üldözni őket! – mondta Kia a tiszteknek, összevont szemöldökkel meredve a képre. – Ha túlélnek, fölmennek a belépő zónába és onnan fognak kiugrani! Mi meg a távolból nézhetjük a műsort és nem tehetünk semmit...!

A legendák szerint mintegy négyezer éve történhetett, hogy egy Rico Rananim nevű mandalori pilóta elsőként hajtotta végre a manővert a Coruscanton. A fickó egy kisebb királyság uralkodója volt, mellesleg igazi sportember, szerencsejátékos és nagy nőcsábász, aki imádta a robogóversenyeket és ügyességi űrhajó futamokon is indult a speciálisan átépített magánjachtjával. Aztán valami zűrös ügybe keveredett, ami miatt sürgősen el kellett hagynia a bolygót, nyomában egy csomó maffiózóval és a rendőrséggel. Rananim király úgy döntött, hogy a bejövő forgalommal szemberepülve fogja lerázni üldözőit és a belépési zónából fog kiugrani a hiperűrbe. Ő túlélte egy karcolás nélkül, de akik elég ostobák voltak ahhoz, hogy a nyomába eredjenek, mind belehaltak a mutatványba. Állítólag ezután ragadt rá a pasasra a Bolond Király gúnynev a sajtónak köszönhetően, bár az ügy miatt az alattvalói később elűzték trónjáról eszelős vezetőjüket.

és a hátralévő életét börtönben töltötte a Mandaloron.

Kockázatos manővere azonban lelkes utánpótlásra talált az űrsokék közt, akik azóta is rendre megpróbálkoznak vele vészhelyzetben. Tíz pilótából átlagosan csak egynek sikerül végigcsinálnia, főleg a zsúfoltabb rendszerekben. Őt aztán Bolond Királynak nevezik a társai, ami űrjáró körökben felér egy kitüntetéssel. Nem csoda, hogy ezt a mutatót évezredekkel ezelőtt betiltották a galaxis valamennyi lakott világán, és hajóelkobzás, jogosítvány bevonás, börtön és pénzbírság a jutalma az elkövetőjének. Nem mintha ez picit is zavarná a vagánykodó pilótákat, amikor nekivágnak...

– Össze fognak ütközni a szembejövőekkel! – jósolta Mark komor elégedettséggel. – Ekkora sebességnél nagyon kicsi a reakcióidő!

– A Puyoolnál sem volt könnyebb dolguk! Mégis, hogy kitoltak velünk! – mordult rá Kia, növekvő dühvel a hangjában.

– Ha így folytatják, öt perc múlva a mi pályamagasságunkra érnek! – állapította meg Yuranda precízen. – Körülbelül négyezer ötszáz kilométerre fognak elhaladni mellettünk!

– Mit tegyünk, kapitány? Kiküldjem elé a vadászainkat?

Az első tiszt a titokban imádott nőre nézett, türelmetlenül várva parancsait. Parsdennek azonban jobb ötlete támadt a pályaadatokat szemlélve az asztalon. Ha a rebelliseknek van bátorságuk megpróbálni ezt, akkor ők is megtehetik! A sors különös kegyéből kifolyólag végre itt az alkalom, hogy visszavágyjon nekik és elkapja a gazfickókat!

– Igen! És teljes harci riadó! – kiáltotta el magát, majd sarkon perdülve kirohant a szobából, egyenesen a parancsnoki hídra. Ahol az ügyeletes személyzet meglepetten nézett föl rá a két oldali irányítóaknákból, nem értve a nagy sietség okát.

– Hajtóműveket beindítani! Védőpajzsokat fölhúzni! – rendelkezett Kia harciasan. – Kormányos! Vigye a hajót a belépési zónába, az úrfolyosók közepére! Négy percet kap rá, hogy odaérjünk...!

A vezérlőpultnál üldögélő Gina Roorda hadnagy elkerekedő szemmel bámult föl a csípőre tett kézzel megálló felettesére. Kapott ő már számos fura parancsot, amióta ezen a hadihajón szolgált, de ilyesmire még a szimulációk során sem utasították soha! Egy ekkora járművel berepülni abba a zónába kész öngyilkosság, még felhúzott védőpajzsokkal is! De a belesulykolt fegyelemnek köszönhetően nem tétozott végrehajtani az utasítást, elvégre a birodalmi flotta tisztje volt és feltétlenül lojális a parancsnokához. Így miközben a mellette ülő hajtóműkezelő mérnökök beindították a romboló óriás ionmotorjait, ő megmarkolta a botkormányokat és nekilátott irányba fordítani az ék alakú hajótestet.

Ezzel egy időben szerte a Persistence fedélzetén megszólaltak a teljes harci riadót jelző szirénák és a javarészt szereléssel foglalatossá váló személyzet hirtelen mozgásba lendült. Mire elérik a találkozási pontot a lázadókkal, minden részleg készenlétben lesz az elfogáshoz – számítgatta Kia optimistán, a jobb oldali konzol kivetítőjén sorjázó jelentéseket figyelve fél szemmel. Mögötte közben felbukkant Mark Zegna és Iritani ezredes, aki teljesen elképedt a helyzet abszurditásától.

– Mit művel, kapitány?! Megőrült...?! – szólt rá Trax, nem kevés éllel a hangjában, de Kia kurtán leintette, belefojtva a szót. E pillanatban semmi kedve mások kifogásait és aggodalmait hallgatni.

– Ne most, ezredes! Maga csak utas a hajómon, viselkedjen ennek megfelelően!

Azzal az irányítóárkokban ülő tisztékhez fordult, újabb utasításokat osztogatva embereinek. Az idő rövid, sietniük kell.

– Személyzet figyelem! A Millennium Falcon közeledik felénk! Elfogó manőverre felkészülni! Vonósugár generátorokat készenlétbe! Az ágyúk ne tüzeljenek a lázadókra! Feltétlenül élve kell elkapnunk őket!

– Irányba álltunk, kapitány! – jelentette fegyelmezetten a vörös hajú kormányosnő, széles vigyorral bájos orcáján. – A találkozási pontig kevesebb, mint négy perc a hátralévő idő!

– A készenléti századunk mindjárt startol! – mondta ugyanakkor az első tiszt katonásan és odaállt Kia mellé, hogy a jelenlétével is támogassa felettesét a kockázatos akció során.

Parsdennek tökéletesen igaza van – vélte Zegna elégedettséggel vegyes izgatottsággal. Ők az egyetlen csillagromboló a körzetben, amelyik elég közel jár ahhoz, hogy elfoghassa a lázadók hajóját, még ha veszélybe is kell sodorniuk magukat miatta. De az Anoat rendszerben történtek óta valószínűleg nem akadt olyan ember a fedélzeten, aki ne vállalta volna föl az akciót, hogy törleszthessen a rebellis söpredéknek az elvesztett bajtársakért és a szégyenért, hogy egy ócska teherhajó csúnyán kibabrált velük.

A Persistence meglódult, mint egy elhajított dárda és meredeken letérve biztonságos pályájáról, irányt vett a hiperűri belépőzóna felé. A közelében elhaladó civil járművek ezt észelve azonnal kitértek az útjából, messze elkerülve a repülő fémhegyet, nehogy letiporja őket masszív tömegével. A csillagromboló fődokkjából rövidesen szürke hópihékre hasonlító tárgyak potyogtak ki a kozmoszba gyors egymásutánban. Az elindított TIE interceptor század hegyes szárnyú gépei, amik legyező alakzatban szétszóródva közelítettek távoli célpontjukhoz. A vadászirányítás utasításait követve félkörívben gyűrűbe fogták a bolygó felől érkező csészealjat és sorra tüzet nyitottak rá.

– Közeledünk a menekülő géphez, kapitány! Mi a parancs? – kérdezte Roorda hadnagy fennhangon a kormányosállásból.

– Forduljon hassal feléjük, hogy bevontathassuk a főhangárba! – biccentett felé Parsden, elégedetten a hölgy teljesítményével. Bár nem Roorda volt a hajó főkormányosa, mégis épp oly precízen elirányította a csillagrombolót, mint a legtapasztaltabb öreg rókák.

– Egy szakasz rohamosztagos készüljön fel a Millennium Falcon megszállására! Csak kábítófegyvereket használhatnak! – folytatta Kia lélegzetvételnyi szünet után, a turbólifték irányából futva érkező Toby Ligamarehoz intézve szavait.

A másodtiszt szó nélkül elrohant, arcán elégedett félmosollyal. Ezek szerint a kapitány mégiscsak kapott egy lehetőséget a sorstól, hogy kiköszörülje a tekintélyén esett csorbát! Amennyiben sikerrel járnak, szép napja lesz a Persistence legénységének. Még akár egy-két kitüntetés is leeshet nekik, csak győzzék felkapkodni!

– Ha elfogtuk őket, azonnal ki kell mennünk innen, mielőtt belénk jön egy nehéz teherhajó! – mondta Zegna a parancsnokának.

Mindketten előresiettek a kitekintőablakokhoz és lábukat megvetve nézték, ahogy a végtelen csillagmező lustán elfordul a romboló hossz tengelye körül. A tehetetlenségi csillapításnak köszönhetően nem éreztek semmit a manőverből, miközben a csatahajó lapos hasát fordította az YT-1300-as felé. Ezzel együtt a Persistence lassítani kezdett, nehogy túlszaladjon a célpontján és több rádiófrekvencián figyelmeztető jelzéseket sugárzott a körzetben tartózkodó civil űrhajóknak, maradjanak távol a katonai akciótól.

– Arra kevés az esély. A zóna közepén vagyunk, márpedig a legtöbb jármű a szélén szokott visszatérni a hiperútból. – dünnyögte Kia, meredten bámulva a messzeségbe.

Köröskörül a távolban legalább egy tucat különféle méretű és típusú hajó száguldott befelé a Gerrenthum irányába, amik az elmúlt percekben ugrottak be a rendszerbe. Az előttük zajló csatát látva és a vészjelzéseket hallva aztán kétségbeesetten próbáltak kitérni a csillagromboló útjából. Egy lomha Baleen-osztályú szállítóhajó máris nekiütközött egy késve reagáló SoroSuub 1550-LEX magánjachtnak, elsodorva a kisebb gépet, ami pörögve tűnt el a távolban, segélykérő jelzést sugározva. Pillanatokkal később egy matt fehérre festett, áramvonalas törzsű, Baudo-osztályú csillagjacht ugrott be a térbe, közvetlenül a Persistence fölött és alig egy hajóhosszra száguldott el tőlük a bal oldalon. Ez már tényleg veszélyesen közel volt!

– A vadászgépek tereljék felénk a csészealjat! Ne engedjék kitörni őket oldalra! – kiáltott hátra az embereinek Parsden.

Majd megelégedve, hogy az ablakon kinézve semmit sem lát a hajó hasa alatt zajló eseményekből, inkább visszasietett a híd hátsó felében sorakozó műszerpultok egyikéhez. Az ott szolgálatot teljesítő tiszt külön kérés nélkül is a középső monitorra hozta neki a megfelelő kamerák képét, amiken a sebesen cikázó Millennium Falcon csupán aprócska maszatnak tűnt a csillagtengerben. Parányi célpont, mégis hatalmas győzelem lesz elfogni a híres lázadókat és átadni őket Vader nagyúrnak!

– A fődokk készen áll az ellenség fogadására! – jelentette az irányítóárokban egy fiatal altiszt, az idegességtől elcsukló hangon. A parancsnoki hídon tetőfokára hágott az izgalom, szinte tapintani lehetett a harci lázzal keveredő feszültséget a levegőben.

– Vonósugár kezelők! Horgot a halacskára, amint hatótávon belülre ér! – adta ki a következő utasítást Kia. Szándékosan a flottában elterjedt szlenget használta, nem a hivatalos megfogalmazást, hogy ezzel is jelezze embereinek, ezt most vegyék nagyon komolyan. A befogásnak mindenképpen sikerülnie kell.

S nem kellett csalódnia a műszerek előtt ücsörgő katonáiban, mert azok tökéletes precizitással hajtották végre a műveletet. A csillagromboló hasán elhelyezett vonósugár generátorok közül kettő is rátalált a TIE vadászok elől menekülő rozzant csészealjra és láthatatlan nyalábjaikkal megragadták horpadozott fémköpenyét. A koréliai teherszállító azonnal lelassult, mert teljes kapacitáson dolgozó hajtóművei nem bírták kiszakítani az erőtérből, bárhogy próbálkozott is a pilótája. Hiába hajtották végre a lázadók tökéletesen a Bolond Király manővert, a Persistence elől nem futhattak el.

– Megvannak! – kurjantotta Mark Zegna lelkesen, amint felvillant a figyelmeztető jelzés az egyik oldalsó konzolon.

– Nagyszerű! Húzzák be! A vadászok fedezzék az akciót! – rendelkezett Kia, s megengedett magának egy őszinte mosolyt a siker láttán. – Kormányos! Vigyen ki minket a veszélyzónából a legrövidebb útvonalon!

– Máris, kapitány!

A birodalmi flotta büszkesége újra meglódult, magával vonszolva aprócska zsákmányát, hogy elhagyja a civil hajóktól hemzsegető térséget. Vonónyalábjai közben könyörtelenül szorították az elfogott bárkát és egyre közelebb húzták a dokkjához, ami óriási nyitott szájként várta hasztalanul vergődő áldozatát. Még egy perc és a fedélzeten lesznek, akkor pedig a rohamosztagos kommandó berobbantja a zsilipeket és több irányból megostromolja a lázadókat.

– Hajó ütközőpályán! – kiáltott fel ekkor hirtelen az egyik radarkezelő az irányítóárokban.

– Pajzsokat maximumra! – vezényelte Parsden késlekedés nélkül, s csupán remélni merte, hogy az megvédi őket a becsapódástól.

Ám a Ghtroc 720-as osztályú teherszállító gép pilótája elég fürgének bizonyult ahhoz, hogy időben kitérjen a sokszorta nagyobb csillagromboló útjából, ami a hiperútból való kilépéskor tűnt fel közvetlenül előtte. Kevesebb, mint száz méterre suhant el a csatahajó jobb oldalánál, s hogy elkerülje a Falconnal, valamint a körülötte rajzó TIE vadászokkal való ütközést, inkább bevágott a Persistence hasa alá. Nagy sebességgel végigszárguldott a dokkolóöböl nyílása előtt, a körülmények szerencsétlen összjátékának köszönhetően éppen keresztezve a vonósugarak útját. Egyetlen rövidke másodpercre szakította meg csupán a csészealjat fogva tartó erőteret, ez mégis elég volt ahhoz, hogy a pórázra vett fogoly kiszabaduljon. Amint a nagyobb gép szögletes törzse eltakarta a koréliai bárkát, az vadul megugrott, feltúráztatott ionhajtóműveinek köszönhetően és kiszökkent a vonónyalábok fókuszából. A közelben cirkáló vadászgépek ugyan késlekedés nélkül rámozdultak, hogy zárótűzbe fogva megállítsák a szökevényt, de minden igyekezetük

ellenére elkéstek.

A Millennium Falcon ugyanis két másodperccel később zavartalanul a hiperűrbe ugrott, szó szerint az utolsó pillanatban menekülve el a Persistence karmai közül. Távozását ideges kiabálás, majd döbbszent csönd követte a parancsnoki hídon, ahogy a katonák ráeszméltek a történetekre. A sors és a világegyetem sajnos ma sem volt kegyes a hadihajóhoz, újabb elképesztő kudarccal jutalmazva kitartó munkájukat. Viszont legalább a Ghtrocot elkapták, akkorát rántva rajta a vonósugarakkal, hogy több burkolólemez egyszerűen leszakadt róla.

Kia Parsden meg se tudott szólalni elkeseredésében és főként dühében, ahogy a monitoron az üres világűrt bámulta. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy lehetnek ennyire balszerencsések már másodjára a lázadókkal szemben! Tán az ördög vezeti azt az átkozott csempészhajót?

– Ez elképesztően örült... és nagyszerű manőver volt, Parsden kapitány! – mondta felindultan Trax Iritani a nő háta mögött és nem is próbálta titkolni elégedettségét. – És feltétlenül benne lesz a jelentésben...!

Kia a mellette álló szótlan első tisztjére pillantott és azon gondolkodott, milyen kár, hogy előző nap nem engedte be az ágyába a férfit. Mert könnyen lehet, hogy többé nem lesz alkalma élvezni a társaságát, ha Darth Vader magához rendeli jelentéstételre a balul sikerült akció miatt.

A Persistence csillagromboló közben egyenesen továbbsuhant az űrben, eleresztve a tévedésből megfogott szállítóhajót. Majd sikeresen elkerülve néhány újabb ütközésveszélyes helyzetet, a belépőzónát elhagyva megfordult, hogy visszatérjen a birodalmi flottához.

XXXVII.

A Millennium Falcon pár másodpercig tartózkodott csupán a hiperűrben, majd gyorsan visszalépett a normál térbe, messze kint a Gerrenthum rendszer peremén, mintegy hatmilliárd kilométerre a kiindulási pontjától. Lando azonnal leállította a csúcsteljesítményen dolgozó ionhajtóműveket, nehogy szétégjenek a terheléstől és stabilizálta a csészealj röptét a csillagos éghez képest. Majd elégedett mosollyal pillantott a mellette ücsörgő másodpilótájára, aki úgy nézett ki a súlytalanság miatt szerteszét álló barna szőrszálaival, akár egy óriás lutrilliai sündisznó.

– Mégiscsak szerencsénk volt, öreg barátom! – mondta megkönnyebbülten, aztán akkorát kurjantott örömeiben, hogy zengett tőle a pilótafülke. – De még mekkora...!

Csubakka vidáman bömbölve helyeselt és levette fejről az infraszemüveget, hagyva ellebegni hátrafelé a kabinban. Ez volt a legörültebb szökési manőver, amit valaha végrehajtottak a csempészhajóval és most szívből örült a megmenekülésüknek. Lando Calrissian tényleg van olyan jó pilóta, mint Han Solo!

Amikor az a szürke teherszállító felbukkant a hiperútból, először mindketten azt hitték, egyenesen belerohan a csillagrombolóba és ripityára zúzódik az oldalán. Ha így történik, talán megsérülnek a vonósugár generátorok is és kiszabadulhatnak a fogságukból, mielőtt beszippanának őket a csatahajó dokkjába. Ám az eriadui felségjelű magángép az utolsó pillanatban irányt változtatott, ahogy rémült pilótája felismerte a veszélyt és elsuhant a Persistence hasa alatt, alig fél hajóhossznyira kerülve el az ütközést. És közben áthaladt a vonónyalábokon, egy hosszú másodpercre megszakítva a Falcont visszatartó láthatatlan erőteret.

A csészealj pedig azonnal megugrott, feltúráztatott hajtóműveinek köszönhetően és száguldani kezdett a mélyűr irányába. Lando ezzel egy időben felordított:

– Ugrás!

Szinte egyszerre kapva oda a vukival, közös erővel rántották hátra a hiperűr sebesség váltókarját. Fogalmuk sem volt, hová tartanak, de egy dologban biztosak lehettek: nem maradhatnak a csillagromboló mellett! És a koréliai teherszállító kivételesen nem hagyta cserben utasait, mert épségben kimentette őket a rájuk mozduló tucatnyi sanda közül, mielőtt tüzet nyithattak volna rájuk. Az előre beprogramozott mikrougrás messze túlvitte a hajót a birodalmi flotta távérzékelőinek hatósugarán, így végre biztonságban voltak – legalább az üldözőiktől.

– De most aztán rázzuk gatyába az öreglányt, mielőtt szétesik alattunk! – tette hozzá a báró, hirtelen visszazökkenve szokásos nyugalmába.

Mindketten rávetették magukat a műszerekre, hogy felmérjék a harc közben keletkezett károkat és meghatározzák a legsürgősebb teendők sorrendjét. Körülöttük folyamatosan csilingeltek és vijjogtak a különféle vészjelzők, ezernyi problémára figyelmeztetve a személyzetet.

Az utastérben közben Artu Detu már javában dolgozott a kárelhárításon. Amint megszűnt a fedélzeten a mesterséges gravitáció, azonnal aktiválta mágnesezhető futógörgőit és odatapadt a fémpadlóhoz. Majd nem törődve az űrhajó rázkódásával, meg Thripio figyelmeztetésével, hogy vigyázzon, lassan átkacsázott a bal oldali folyosóra, ahonnan tompa recsegés hallatszott. Rövidesen füst szivárgott elő a fali burkolópanelek mögül, majd sárgászöld lángok csaptak ki egy repedésen. Mivel a Falcon automata tűzoltórendszere valamiért nem óhajtott működésbe lépni, a droid megkereste a legközelebbi tűzoltópalackot a bal oldali zsilip ajtaja mellett és egyik karjával leemelve a falról, nekilátott az oltásnak. A saját törzsébe épített poroltót sajnos nem használhatta, mert annak tartalmát még Felhővárosban kifújta a csapatot üldöző rohamosztigosokra. Azóta sajnos nem volt lehetősége újratölteni a tartályát, ami bosszantó mulasztás, de talán nem végzetes, amennyiben sikerül megakadályoznia a tűz tovaterjedését.

Mivel a harc véget ért, Luke elhagyta a felső lövegállást és végiglebegett az összekötő alagúton, középen találkozva a hercegnővel. A null gravitációs kiképzésüknek hála nem lepődtek meg a szokatlan helyzettől. Sőt, szinte élvezték az úszkálást a levegőben. Leia arcán az őszinte megkönnyebbülés mosolya terült szét, ahogy megragadta a fiatalember felkarját, nehogy összeütközzenek a keskeny járatban.

– Sikerült, Luke! Megmenekültünk!

Egymásra nevettek felszabadult örömben, mint két gyerek a jól végződött csíny után. Organa nem bírta megállni és gyors csókot nyomott a fiú szájára, mielőtt kimásztak volna a folyosóra, hogy csatlakozzanak a társaikhoz. Skywalker ezúttal nem lepődött meg az őszinte érzelemnyilvánítástól, mint hetekkel korábban a Hothon, s biztatóan megsimogatta a lány vállát ép kezével.

A Millennium Falcon kiszabadulása a vonónyaláb fogságából, majd a hiperűrbe ugrás pillanata az alagút közepén érte Leiát, aki azért hagyta el helyét, hogy fegyvert ragadjon, mielőtt a rohamosztigosok betörnének a fedélzetre. A hirtelen fellépő gyorsulás következtében aztán ide–oda csapódott a fémfalak között és alaposan összeverte magát, pedig a tehetetlenségi csillapítómezőnek sikerült valamelyest tompítania a hevesebb rázkódásokat. Most sajgott a háta, beütötte a tarkóját, a térdét és a könyökét, de alig érezte a fájdalmat, mert a gyógyszer kellemesen letompította kínjait. A stressztől vadul dobogó szívvel lebegett ki elsőként a folyosóra, maga után húzva a lábába kapaszkodó férfit és megtorpantak a pilótafülkébe vezető alagút előtt, kitámasztva magukat a falon sorakozó puha ütközőpárnáknak. Az utastér irányából sziszegés, recsegés, ropogás hallatszott és fehér füst pillantottak meg szétterjedni a levegőben. Ezek szerint a

helyzet sokkal rosszabb, mint a lövészfülkében ülve gondolták.

– Tűz van! – állapította meg a hercegnő tárgyilagosan, noha mindketten hallották a vészjelzők szirénázását a zárt térben.

A következő pillanatban az egész fedélzeten kialudt a világítás és teljes sötétség borult az űrhajóra, a vijjogók többsége pedig drámai hirtelenséggel elnémult. Egy másodperccel később bekapcsolt a tartalék rendszer és kigyulladt néhány vészlámpa a falon, vörös fénybe borítva őket és a szabadon röpködő tárgyakat. A pilótafülkéből egy dühös vuki bömbölése szűrődött ki a csukott ajtón át és idegesítő zörejek tucatjai töltötték meg a hajót a leálló berendezéseknek köszönhetően.

– Már csak ez hiányzott...! Vegyük föl az infraszemüveget! – tanácsolta Luke, visszafordulva az alagút felé.

Korábban mindketten megszabadultak az éjjellátóktól, amik csak zavarták őket a célzásban és most zörögve pattogtak az átjáró falai közt. A fiú az erő segítségével odairányította mindkettőt hozzájuk és elégedetten állapította meg, hogy a masszív katonai cuccok jól bírták a koccanásokat. Felvették őket és ismét körülnéztek, azon tűnődve, merre menjenek tovább. Lando és Csubi az irányítófülkében nyilván megteszik, amit lehet az öreglányért, ezért nekik a kárelhárítással kell foglalkozniuk.

– Kapaszkodj a jobb könyökömbbe! – mondta Luke, csonka karját nyújtva Leiának.

A nő megértette, mit akar és egymásba karolva lebegtek előre az utastér irányába, hogy megküzdjenek a csészealjat fenyegető bajokkal. Bár számtalan csatát végigcsináltak már a Millennium Falcon fedélzetén az elmúlt években, olyan rossz még sosem volt a helyzet, hogy kihagyott volna a mesterséges gravitáció és áramszünet, valamint tűz bénítja meg a bárkát. Úgy látszik alaposan eltrafálták őket a császáriak, amikor átlőtték a bal oldali védőpajzsot.

– Jaj nekünk! Most aztán tényleg végünk van! – sopánkodott az asztalnál ülő Szi Thripio, hevesen gesztikulálva karjaival.

A súlytalanság miatt nem merte kicsatolni biztonsági övét, nehogy úgy járjon, mint a körülötte repkedő elszabadult tárgyak. Ő nem rendelkezett mágneses rögzítővel, mint Artu, sem lebegtető hajtóművel, mint a GH-7-es, ezért eszébe sem jutott elhagyni biztonságosnak gondolt helyét, hogy kalimpáló bronzfiguraként szállodson ide-oda a hajóban. Inkább lefuttatott magában egy részletes helyzetelemzést, egy a negyvenöthöz arányban állapítva meg a túlélési esélyeiket. Nem sok, de a korábbi statisztikákhoz képest elfogadható – vélte, önmagát nyugtatgatva.

– A maszkot! Gyorsan! – mutatott Luke a falra akasztott légzőkészülékekre, mikor beborította őket a szemből előgomolygó füst.

Leia segített neki fölvenni az álarcot, aztán ő is felcsatolt egyet, mielőtt belélegezte volna a mérgezőgázokat. A vészvilágításnak és az egyre sűrűsödő füstnek köszönhetően karnyújtásnyira csökkent a látótávolság a fedélzeten, mert az infravörös sugarak is szétszóródtak a légtérben lebegő por és füstszemcséken. Ezért tapogatózva haladtak tovább, még mindig összekapaszkodva, nehogy elveszítsék egymást. Közben folyton nekiütköztek a helyiségben lebegő tárgyaknak, amiket a padlón ülő orvos droid megpróbált összeszedni kinyújtott karjaival.

– Azt hiszem, a kialakult helyzet kezelése meghaladja szerény képességeimet! – állapította meg a robot türelmes hangján és félrelebegett az emberek útjából, hogy ne akadályozza őket a mozgásban. – Ha vannak ezen a hajón mentőkabinok, talán megkereshetnék őket, hogy elmeneküljenek, mielőtt komolyabb bajuk esik, Luke úrfi!

– Nincsenek mentőkabinok! De ne aggódj, mindjárt megoldjuk a problémát!

Skywalker elrúgta magát a padlótól és nem túl finoman magával rántva a hercegnőt, odaúszott a technikai állomáshoz, felmérve a műszerek állapotát. Egyik berendezés sem működött, színes jelzőlámpáik mind kialudtak a konzolon. Próbaképpen megnyomott

néhány kapcsolót, hátha sikerül újraindítani a létfontosságú rendszereket, de a műszerfal ezúttal néma maradt és baljóslatúan sötét. Ez nem probléma, hanem katasztrófa!

– Miért nem működik az elszívó? Semmit se látok ebben a füstben!

– Leállt a keringtető rendszer! Előbb oltuk el a tüzet, aztán ráérünk kiszellőztetni! Mi a helyzet, Artu?

A forgószek mellett lebegő Organa lába beleütközött a szemből közeledő asztroszer törzsébe, aki a padlóhoz tapadva folyamatos csipogással tájékoztatta gazdáit a helyzetről. Időközben kiürült a nála lévő tűzoltópalack, ezért elindult, hogy újat szerezzen. Az érzékelői szerint a hajófalban keletkezett tüzet megfékezte, de eloltani nem bírta. Ki kellene bontani a sérült panelt, hogy hozzáférjen a mögötte meghúzódó rendszerekhez.

– Mit mond, Thripio? – kérdezte Luke, megkapaszkodva a szék támlájában.

A tolmács robot fordított, s az R2–estől kapott újabb adatok birtokában gyorsan egy a hatszázharminchathoz arányra módosította a túlélési esélyeiket. Ez már nem hangzik olyan jól, mint a korábbi érték.

Rövidesen csatlakozott hozzájuk Lando és Csubakka, újabb rossz híreket hozva a pilótafülkéből. A füst addigra az egész űrhajót elöntötte, de furcsamód nem sűrűsödött tovább, hanem inkább ritkulni kezdett, lassú áramlásba kezdve a fedélzet bal oldala irányába. Ám csak azután tudták meg, mi ennek az oka, hogy a köhécslő báró felvette oxigénmaszkját és kilihegve magát, szaporán sorolni kezdte a problémákat.

– Léket kaptunk, srácok! Szökik a levegőnk valahol a bal oldalon! Kicsi a lyuk, de a nyomáscsökkenés alapján két percen belül vákuumban leszünk!

– Ti állítottátok le a légcserélőt? – tudakolta Luke a legteljesebb nyugalommal.

Higgadtságából még az se tudta kizökkenteni, hogy a feje fölött lebegő Leia erősen megszorította sérült jobb karját aggodalmában, míg a szerencsejátékos válaszát hallgatták. A vuki közben hörgött valamit a maszkja alatt és eltűnt jobb felé, kinyújtott karjaival lökdösve magát előre a kör alakú folyosón.

– Igen. Nehogy még több levegőt veszítsünk. Stabilizáltam a hajót, aztán áramtalanítottam a főrendszert. Szkafanderbe kell bújnunk és kivárni, míg elszökik a szennyezett levegő és magától kialszik a tűz. Közben én kimegyek megnézni a burkolatot, ti pedig belül kijavítjátok a sérült részeket. A főtartályban maradt annyi levegő, hogy utána feltölthessük a hajót, szóval semmi gond. Pár óra múlva továbbmehetünk.

– Gyerünk az űrruhákért! – mondta Leia, lendületesen előrelökve magát a plafon mentén.

Mindhárman átlebegtek az elülső raktérbe, ahol Han a szkafandereket tárolta egy fémszekrényben. Összesen négyet, hogy neki és Csubakkának is legyen egy tartalék, minden eshetőségre. Lando magának és Leiának adta a két kisebbet, Lukenak pedig a vuki pótszkafanderét, hogy biztosan elférjen benne a vastag kötésbe bugyolált karja. Kölcsönösen segítve egymást beöltöztek, fejükre téve a különböző színű sisakokat és ellenőrizték a ruhák életfenntartó rendszereit.

– Baj van! Üres a tartályom! – állapította meg a hercegnő elakadó lélegzettel.

A sisaküvegének belső oldalára vetített képen ugyanis villogó figyelmeztetés jelent meg: a rendelkezésre álló oxigénszint kettő egész nulla–nyolc százalék. S rögtön eszébe jutott, hogy amikor a Hoth aszteroidamezejében bujkáltak Boba Fett elől, Solo ebben a ruhában ment ki a hajóból, megvizsgálni a burkolatot. Utána nyilván elfelejtette feltölteni a tartályát, olyan sok dolguk volt és azóta sem pótolta senki a mulasztást. Így Leia alig öt percre elegendő levegővel gazdálkodhatott és nem nyithatta fel a sisakot, mert a fedélzeten közben vészesen csökkent a nyomás. Ha elfogy az oxigénje, még körülbelül két perce lehet hátra, mielőtt fulladozni kezdene.

– Mi az, hogy üres? – kérdezte Lando a sisakrádión keresztül. – Ezt mindig feltöltve kell tárolni a szabályzat szerint!

Odalibbent hozzá és megnézte a hölgy hátára erősített tartály kijelzőpanelét.

– Ezen a hajón rengeteg dolog van, ami nem a szabályzat szerint működik! – közölte ingerülten Leia és igyekezett legyűrni a bensőjét elöntő pánikot.

A fulladásos halál közeli lehetősége szapora dobogásra készítette szívét és alig bírta megállni, hogy le ne vegye fejéről a sisakot. A kinti alacsony nyomású légtérben ugyanúgy elájulna, szóval semmi értelme kapkodni. Próbált egészen aprókat lélegezni, hogy minél tovább bírja, amíg a társai kitalálnak valamit. Normál körülmények között egyszerűen odament volna a fő légtartályhoz és rácsatlakozik az egyik töltőcsőre, de mivel Calrissian áramtalanította a Falcont, most a szivattyúk sem működtek. Vagyis egyetlen módon maradhat életben...

– Semmi gond! Én megosztom veled a levegő készletemet! – nyugtatta meg Luke, biztatón megszorítva a lány kezét. – Lando! Kapcsolj össze minket egy vezetékekkel!

– Máris! Neked mennyi oxigéned van?

– Tele a tank. Négy órára elegendő.

– Vagyis két órán belül szigetelnünk kell a Falcont és újra nyomás alá helyeznünk, különben mindketten megfulladtok!

A báró fejét csóválta a helyzet láttán, azon tűnődve, vajon mit szólna hozzá Han, ha megtudná, hogy a barátnője meg a pilótahaverja az ő mulasztása miatt haltak meg egy szimpla kis vészhelyzet során. Amit egyébként gyerekjáték lett volna megúsni, ha rendet tart a hajóján.

– Vagy visszakapcsolhatod az áramot, hogy használni tudjuk a légszivattyút! – dünnyögte Skywalker, csöppet sem nyugtalankodva a jövő miatt.

Közben megérkezett Csubakka, egy flakon tömítőanyagot hozva magával a hátsó raktérből, amivel a burkolaton keletkezett repedést lehet lezárni. Ő is fölvette szkafanderét, bár kifejezetten utált az ormótlan holmiban parádézni és meg sem várva a többieket, sietve távozott, a padlón döcögő Artút követve. Lando addig segített Leiának a ruhája mellkasán lévő csonkra kapcsolni a légvezetékét, mivel a nő csak ügyetlenkedett a vastag védőkesztyűje miatt. Habfehér arca a szokásosnál is sápadtabbnak tűnt a sisaküvegen keresztül, de nem panaszkodott, összezárt szájjal visszatartva tüdejében a maradék levegőt.

Néhány másodperccel később sziszegve áramlani kezdett az éltető oxigén Luke tartályából, közvetlenül a lány ruhájába. Egy probléma elhárítva. Jöhet a következő.

– Kész. Mostantól mozogjatok együtt és ügyeljete a csőre, nehogy elszakadjon!

– Úgy lesz!

– Huh...! Mindig is tudtam, hogy hajóskapitányként egyszer majd össze kell adnom egy ifjú párt! De nem gondoltam volna, hogy ilyenformán...! – tréfálkozott velük a báró, biztatón vállon veregetve a fiút.

– Nagyon vicces! – morogta Leia, miután megkönnyebbülten szippantott a friss levegőből. – Nem dolgozott korábban kabarészínészként valahol?

– Csak beugrottam párszor helyettesíteni egy lokálban, de ne mondjátok el senkinek...! Akkor én megyek, kimászom a burkolatra!

– Vidd magaddal Artút! Segíteni fog cipelni a szerszámokat és jól ismeri a Falcont kívül-belül! – tanácsolta Luke, egy külön hevederrel is összekapcsolva magát a hercegnővel, nehogy elszakadjanak egymástól mozgás közben.

Mindhárman fölkapcsolták a sisakjuk oldalára, a mellkasukra és a felkarjukra erősített lámpákat, hogy lássanak valamit a sötétbe borult fedélzeten. Aztán visszatértek az utastérbe, ahol mostanra javarészt eloszlott a füst, kiszippantódva a világűrbe az értékes atmoszférával együtt. Thripio és a GH-7-es gesztikulálva mondani akart nekik valamit, de addigra annyira lecsökkent a nyomás, hogy hangjuk beleveszett a légüres térbe. A két droid életében először került vákuumba és nem igazán tetszett nekik, hogy beépített rádió

adóevő híján némaságra lesznek kárhóztatva a következő órákban. A tolmácsrobot ugyan megpróbált jelbeszéddel kommunikálni, de az emberek nem figyeltek rá az egyéb bokros teendőik miatt. Végül csüggedten föladta és kissé frusztráltan üldögélt az asztalnál, tétlenül bámulva az eseményeket sárgán világító szemeivel.

Lando egy újrjáró akrobata ügyességével röppent oda a sérült folyosószakaszhoz, megvizsgálni a lék helyét, ahol Artu és a vuki már kibontották a fedőpanelt, s a szétégett vezetékek, megolvadt kapcsolótáblák és kormos csövek közt matattak nagy egyetértésben. A külső burkolat páncéllemezei közt keletkezett repedésen kitartóan szökött a levegő, magával sodorva a maradék füstöt, aminek örvénylő csíkja mutatta a lyuk helyét.

– Jó! Már látom, hol kell keresnem kívül a léket! – dünnyögte Calrissian, biztatóan vállon veregetve Csubakkát. – Ezt egyedül is meg tudod csinálni...! Artu, hallasz engem?

Vidám trillával felelt a közös rádiófrekvencián a robot, felé fordítva kupolás fejét.

– Gyere velem. Teszünk egy úrsétát. Remélem nincs tériszonyod, kis komám!

Az R2-es felháborodva tiltakozott a sértés miatt. Az úrbeli viszonyokra tervezett asztromechanikai droidokba nem programoztak efféle haszontalan képességet, elvégre legtöbbször a vadászgépek tetején trónolva kell végigcsinálniuk az ürrepüléseket.

– Jó, jó! Csak vicceltem! Hozd a szerszámokat és a tömítőhabot! Nekem csak két kezem van és mivel nincs a fedélzeten lökhátizsák, muszáj lesz végigmásznom a burkolaton.

– A raktérben van egy röptető! – közölte vele Leia szuszogva. – Használja azt!

– Röptető? Olyannal még sose repültem! – dünnyögte gondterhelten a báró. – Mindegy! Túl sokáig tartana idehozni és megtanulni, hogy kell vezetni. Most minden perc számít! Úgyhogy megcsinálom anélkül!

– Vigyázzon magára...! Mit tudunk segíteni? – kérdezte a hercegnő, mikor a fiúba kapaszkodva végre ők is odaértek hozzájuk.

Még mindig azon járt az esze, hogy a szerencsejátékos szépen összeharcolta Lukekal az előbb, s kótyagos fejjel nem igazán tudta eldönteni, örüljön-e vagy bosszankodjon a beszélés miatt. Végül úgy döntött, figyelmen kívül hagyja a célzást és megpróbálja hasznossá tenni magát. Skywalker ugyan nem tud segíteni a szerelésben a csonka jobb karja miatt, de attól ő még adogathatja a szerszámokat és nyomogathatja a gombokat a műszerfalon.

– Például előremehetnétek a pilótafülkébe figyelni a radart. Igaz, hogy a rendszer peremén vagyunk, de előfordulhat, hogy a birodalmiak kiküldenek néhány járőrgépet, átfésülni a környéket. – tanácsolta Calrissian, mielőtt Artúval együtt beléptek volna a bal oldali zsilipbe. – Szerintem tudják, hogy megsérültünk. Ebből könnyen levonhatják a következtetést, hogy csak egy mikrougrást végeztünk és bármikor ránk találhatnak.

– Rendben! Máris indulunk! – biccentett Luke, szelíden maga után húzva a hercegnőt.

– Gyere, ifjú párom! A kapitányúr nászörségbe küldött minket!

Leia fanyar kacagással fogadta a poénkodást és erősen belekapaszkodva társa karjába hagyta, hogy elvonszolják a folyosón, mint egy túlméretezett csomagot. Bár komoly veszélyben voltak a levegőtlen csészعالjban, Lando vidámsága mégis átragadt valahogy rájuk és ennek köszönhetően egészséges optimizmussal tekintettek a helyzetükre. Egyedül a lék tömítésével bíbelődő Csubakka nem értékelte az emberi humort, mert a rengeteg sérült berendezést és kicserélésre váró alkatrészt látva pontosan tudta, mennyi munkába – és főként pénzbe – fog kerülni ráncba szedni az öreglányt. Han őrvöngeni fog, ha megtudja, mit műveltek a távollétében a szeretett hajójával.

– Most gondolom örülsz, hogy egy alderaani hercegnővel kötötted össze az életed! – jegyezte meg Organa, a lehető legfensőbbesébb hanghordozásával.

A kelleténél több számmal nagyobb szkafanderben ide–oda lötyögve úgy érezte magát, mintha becsomagolták volna egy zsákba. De ez sem akadályozta meg abban, hogy cukkolja kicsit a fiút, miközben a szokott módon lökdösve magukat előre, ügyesen átlibbentek az utastéren és meg sem álltak az irányítókabinig.

– Ó, igen! Még úgy is, hogy kevesebb, mint két óránk van hátra abból a közös életből! – állapította meg vigyorogva Luke, a sisakmonitorán villogó visszaszámlálót figyelve, ami a tartályban maradt levegő mennyiségét mérte százalékban és percekben.

– Akkor igyekezzünk hasznosan eltölteni az időt!

Az ajtóban Leia előreengedte a férfit, aki nehézkesen forgolódva a vukikra méretezett szkafanderében, sikertelenül próbált meg elhelyezkedni a kormányállásban.

– Jó. De van egy kis gond. Nem férünk el az első ülésekben a ruhánk miatt.

– Lebeghetünk itt is, a konzol fölött! – mászott oda hozzá a lány, végigpillantva a kikapcsolt műszereken.

Egyedül a távolsági radar vevője működött a pulton, a kapcsolói alapján egy szünetmentes tápegységről üzemelve, ami a töltöttségjelzője szerint két és fél óráig fogja még bírni. Ez több, mint elég a hálózati áram visszakapcsolásáig. Feltéve, hogy a társaiknak sikerül összestoppolniuk a Falcon héjazatát. A szélvédőn túl tisztán ragyogtak a csillagok, körülöttük millió kilométeres körzetben nem volt porszemnél nagyobb tárgy a mélyűrben. Még a legjobb esetben is órákba telhet, mire az utánuk küldött birodalmi kutatóegységek megtalálják őket idekint, elvégre több ezer mikrougrást kell végrehajtaniuk ahhoz, hogy végigjárják a naprendszer peremét a lehetséges vektorok mentén. Szóval egyelőre nincs más dolguk, mint itt lebegni és várni a javítások befejezésére.

– Odakint vagyok! – jelentette Calrissian másodpercekkel később. – Te jó ég! Hónapok óta nem tettem úrsétát! Egész elszoktam már az efféle munkától!

– Kötéllel is rögzítsd magad a hajóhoz, ne csak a mágneses tappancsokat használd! – tanácsolta neki Luke, két lábával kitámasztva magát a kabinban, hogy stabilan egy helyben tudjon maradni az ülések fölött lebegve. – Nem férünk hozzá rendesen a kormányműhöz szkafanderben, így ha elszabadulsz, beletelik némi időbe, amíg kihalászunk!

– Nyugi, srácok! Van gyakorlatom az efféle melókban...! Már ott is vagyok a sérült résznél...! Ugy látom, elég csúnyán kilyuggatták a burkolatot több helyen is! Ha célba értünk, dokkba kell vinni a hajót nagyjavításra...! Artu! Kérem a lézervágót! Leszedem innen ezt a sok roncsot, hogy hozzáférjek a páncélzat alatti szigetelőréteghez...!

Luke és Leia türelmesen hallgatták a báró folyamatos fecsegését, amivel kommentálta minden mozdulatát és közben szembefordultak egymással, hogy a ruhájukat összekapcsoló heveder és a légvezeték ne feszüljenek. Más dolga nem lévén, a fiú ismét lehunyta szemét és Jedi transzba mélyedt, csillapítandó sebeinek tompa sajgását. A tétlenség következtében újra eluralkodott rajta a fáradtság, s a legszívesebben elaludt volna, olyan kellemesen érezte magát a súlytalanságban, miközben átjárta az erő.

Vele ellentétben Leia egyre feszültebb lett, ahogy a fiatalember kisimult, békés arcát bámulta a sisaküvegen keresztül. És újfent elcsodálkozott azon, hogy képes Skywalker a legválságosabb pillanatokban is megőrizni a hidegvérét? Ő bezzeg kész idegroncsnak érezte magát az elmúlt napok izgalmai és kegyetlen megpróbáltatásai után. Amikről – tudta jól – sajnos sosem beszélhet majd a fiúnak, hogy megőrizze a másokban róla kialakult pozitív képet. Mert akit szeretsz és fontos neked, azt igyekszel megkímélni az olyan borzalmaktól, mint a kínvallatása Felhővárosban vagy a Doug Borrom házában történtek.

Luke egy idő után megérezte a lányból áradó zaklatottságot és úgy döntött, kipróbál rajta egy Yodától tanult gyógyító módszert. Elképzelte őt, ahogy intenzíven átjárja az erő és lecsillapítja zilált idegeit, elősegítve a lelki és testi sebeinek maradéktalan gyógyulását.

Azt ugyan nem tudta, pontosan mi történt vele a fogságban és amíg egyedül kóborolt Galos utcáin, de az állapota alapján sejtette, hogy legalább olyan borzalmas lehetett, mint a Halálcsillag börtönében. A Jedi technika percekben belül hatott, mert a hercegnő abbahagyta nyugtalan mocorgását az űrruhában és egészen ellazult, megadva magát a jótékony hatásnak.

Fél órával később Lando és Artu visszatértek a fedélzetre, miután kívül-belül leszigetelték a héjazaton keletkezett rést és környékét. A báró utasítására Leia visszakapcsolta az áramot és elkezdtek feltölteni a hajót levegővel. Csubakka nem észlelt szivárgást a tömítésnél, ezért normál nyomás alá helyezték a belső teret és végre levehették az űrruhát. És csak ekkor szembesültek a ténnyel, hogy sem a vákuum, sem az áramszünet nem tett jót a gépeknek, mert az összes tárgy megfagyott a világűr hidegében, s felszínüket vékony dér lepte be. Ezért be kellett kapcsolniuk a fűtést és a páramentesítőt, türelmesen megvárva, hogy fölmelegedjenek és megszáradjanak a berendezések. Negyed órával később már pusztakézkel is hozzáérhettek a tárgyakhoz és haladéktalanul elkezdtek a szerelést.

További egy órába került kicserélni a mesterséges gravitációt biztosító berendezések sérült vezetékeit, hogy ne kelljen súlytalanságban dolgozniuk, majd a bal oldali védőpajzs generátor rendbetétele következett. Ebben a munkában már a hercegnő is tevékenyen részt vett, míg Luke Thripio társaságában örködött a pilótafülkében a radart figyelve.

Bő két órája lebegtek már a semmi közepén, mikor társaságuk akadt egy birodalmi Lancer fregatt formájában, ami tőlük alig százezer kilométerre bukkant elő a hiperútból. Mire a szökevények nyomát kutató hadihajó irányba fordult és felgyorsított, hogy elfogja őket, Luke is beindította a hajtóműveket a tolmács robot segítségével. Végrehajtottak három mikrougrást, véletlenszerűen változó irányokba és ezzel végleg lerázták a császáriakat.

A nap hátralévő része ezután a szerelési munkák befejezésével és a fedélzeten szanaszét szóródott tárgyak elpakolásával telt. Nem akarván tovább vesztegetni az időt a mélyűrben, Lando megkérte Csubit, segítsen neki előbányászni a teherhajó számítógépéből a felkelő flotta titkos gyülekezési pontjának koordinátáit. Az információt Han olyan ügyesen elrejtette, többszörösen kódolva a memóriabankban, hogy beletelt volna némi időbe a visszafejtése, de Artu ezúttal is segített nekik, jelentősen lerövidítve a folyamatot. Mivel szintén rendelkezett az információval, egyszerűen áttöltötte a koordinátákat a navigációs komputerbe, az ugráshoz szükséges pályaszámításokkal együtt, hogy ne a szerves lényeknek kelljen bajlódniuk a részletekkel. A különféle javítások közben még az ugrási vektoruk meghatározására is maradt ideje, elvégre ő egy professzionális asztroszer volt, fajtájának sokat tapasztalt képviselője, aki számára rutinfeladat az ilyesmi. S őszinte gyönyörűségére szolgált, mikor a teljesítményével elégedett Csubakka gyöngéden megsimogatta kupolás fémfejét, mindenféle érthetetlen vuki szavakat mormolva neki.

Rövidesen a hiperűrbe ugrottak, bízva benne, hogy két nap alatt simán elérik céljukat és nem kell majd egy újabb, kényszerű megállóval tovább nyújtani a kalandos utazást. Artu és Thripio átvették az őrseget a pilótafülkében, a munkától kimerült utasok pedig jó hangulatban megvacsoráztak és nyugovóra tértek a hosszú nap után.

– Még sosem voltam ilyen sokáig az űr vákuumában! – mondta az aranyfényű robot tömzsi társának, miközben az ablakon túl örvénylő hiperűr fényjátékát figyelték. – És őszintén elborzasztott, hogy nem hallom a saját hangomat! Te hogy bírod ki azt a süket csöndet, amikor Luke gazda vadászgépén lovagolsz?

Artu gúnyos füttysorozatot eresztett meg a szerinte ostoba kérdésre válaszul. Aminek nagyjából az volt a lényege, hogy a kozmoszban sehol sincs csönd, az elektromágneses frekvenciák legalábbis. De ugyan mit tudhat erről egy kényes természetű emberforma

droid, aki imádja hallgatni a saját litániáját és még belső adóvevővel sem rendelkezik?

Ezen aztán ismét elvitatkoztak egy darabig és mindkettejük számára őszinte örömmel szolgált, hogy kölcsönösen szapulhatják és ugrathatják egymást, pont mint a régi szép időkben.

XXXVIII.

Darth Vader a meditációs kamrájában ült és az elmúlt órák eseményein töprengett. Az erő kifürkészhetetlen akaratából kifolyólag a fiának sikerült elmenekülnie a Gerrenthumról, elképesztő szerencsével szökve át a blokádon. Hiába vetett be a nagyúr minden rendelkezésére álló erőt, rengeteg hadihajót és katonát, a Millennium Falcon mégis megcsinálta a lehetetlent. Ezúttal a Bolond Királynak nevezett agyament manőver segítségével cselezték ki a lázadók a birodalmi flottát és tűntek el a végtelenben.

A Sith lovag a Persistence akcióját látva úgy döntött, nem bünteti meg a romboló női kapitányát, mikor az pár órával később betoppant hozzá jelentéstételre. Inkább kurtán megdicsérte vakmerőségéért és épségben visszaküldte hajójára az életéért aggódó Kia Parsdent. Aki ilyesmire képes, megérdemli, hogy kapjon még egy esélyt a bizonyításra. És Darth Vader figyelemmel fogja kísérni további pályafutását a távolból. Elvégre sok jó tiszt szolgál a birodalmi flottában, de igazán kiemelkedő személyiségek csak elvétve akadnak közöttük.

Piett admirális mindenesetre késlekedés nélkül szétszórta a blokádokat alkotó hajókat, amint a hiperűrbe ugrottak a lázadók. A vadászgépek célkövető kamerái által készített felvételeket elemezve ugyanis a szakértők észrevették, hogy a koréliai teherszállító komolyan megsérült a harc során. Ráadásul az irányvektoruk is teljesen esetleges volt. Nem a forgalmas hiperűr útvonalak egyike mentén távoztak a körzetből és nem is valamelyik közvetlenül elérhető világ felé pattantak meg. Ami arra utalt, hogy csak egy mikrougrást hajtottak végre, megállva valahol a naprendszer peremén. Ahol nyilván elvégzik a sürgősebb javításokat, mielőtt továbbindulnának a rejtékhelyükre. Épp ezért a következő órákban negyven hadihajó kutatta végig a mélyűrnek azt a részét, ahol a Millennium Falcon a pályaszámítások szerint elvileg tartózkodhatott. Bár sem Piett, sem Vader nem fűzött nagy reményeket a sikerhez, elvégre egy több milliárd kilométer átmérőjű térségről van szó, amiben úgy elvesz egy kis csészéalj, mint kavics az óceánban.

Ezzel párhuzamosan a Gerrenthum körüli blokádokat feloldották és az admirális visszarendelte a felszínre küldött csapatokat az Executorra. A gigantikus szuper-csillagromboló még mindig ott lebegett a bolygó fővárosa fölötti stacionárius pályán és várta a beérkező deszantszállító hajókat, űrkompokat. Közben számos elkésett jelentés futott be hozzájuk a helyi rendőrségtől, ami kitartóan kutatott tovább a lázadók után.

A helyszínelők megállapították, hogy az irodaházba csapódott YT-1300-as teherszállítón nem voltak utasok, csak egy R4-es asztromechanikai droid, ami irányította a gépet. A csalihajót a nap közepére sikerült azonosítani, Gallantly Whizz néven futott korábban. A legutolsó tulajdonosát, egy Eksi Tunbaun nevű férfit órákon belül letartóztatták és kihallgatták. Mindent bevallott, hogy adta el Lando Calrissiannak a hajóját a roncsstemetőben, s bár később felismerte a gazfickót a médiában közzétett körözési fotói alapján, eszébe sem jutott jelenteni az esetet. Inkább megpróbált eltűnni a hatóságok elől. Ezért legalább öt év börtönt kaphat az állampolgári kötelességének elmulasztásáért és a lázadókkal való üzletelésért.

A főváros keleti részében, nem messze a ronccsteleptől különös gyilkosság történt az éjszaka. Egy folyóparti lakóház tulajdonosát megölték. A biztonsági kamerák felvételei és a szolga droid vallomása alapján, valamint a helyszínen talált nyomokból egyértelműen kiderült, hogy Leia Organa volt a tettes. Az indíték ismeretlen. A helyi rendőrség feltételezte, hogy Doug Borrom kapcsolatban állt a lázadókkal és ő bűjtatta az alderaani hercegnőt, aki valószínűleg egy nézeteltérés miatt végzett vele. A biztonság kedvéért a pasas összes családtagját, rokonát, ismerősét és korábbi munkatársát letartóztatták, otthonaikat átkutatták, de nem bukkantak terhelő bizonyítékokra. Ha összejátszott is Borrom a felkelőkkel, azt egyedül tette. A hercegnő csak a gyilkosság után több órával távozott a házból, majd a folyóparton fölszedte egy úrhajó, ami valószínűleg a Millennium Falcon lehetett.

S bár a nap végére nagyjából összeállt a kép a nyomozók előtt, számos részlet valószínűleg örökre homályban marad a Galosban történetekkel kapcsolatban. A további vizsgálatokat átmenetileg felfüggesztették, mert a városban zajló egyre hevesebb kormányellenes tüntetések és az ezzel együtt megszoruló bűncselekmények miatt a rendőrség kénytelen volt minden kapacitását bevetni, hogy helyreállítsa a rendet.

Mekkora felfordulást tud okozni néhány szökevény lázadó, ha beteszik valahová a lábukat! Ezen gondolkodott most Vader, a nyilvánvaló kudarcot elemézve. A fiának és alávaló barátainak két nap alatt sikerült a polgárháború szélére sodorniuk a Gerrenthumot, pusztán a jelenlétükkel. Érthetetlen, miért szimpatizálnak ennyire az itteni népek a rebellisekkel! Hisz ezeknek csak káosz és pusztulás jár a nyomukban, miközben a birodalom békét, rendet és kiszámítható jövőt kínál a polgárainak!

Csendes dühöngésében a lakosztályának bejáratí csengője zavarta meg. Piett admirális érkezett, hogy személyesen tegyen jelentést a legfrissebb eredményekről. A fekete lovag előre érezte, nem sok jóval szolgálhat neki a főtiszt. Ettől függetlenül türelmet erőltetett magára és felnyitva meditációs kamrája tetejét, hideg nyugalommal fogadta Firmust.

– Nagyúr! – tisztelgett Piett a parancsnoka előtt, szokott rezignáltságával. – Jelentést kaptunk a Sky Magistrate fregatt kapitányától. Sikerült észlelniük a Millennium Falcont a mélyűrben, de mielőtt lőtávolságba érhetek volna, a hajó továbbugrott előlük. A körzet szenzoros vizsgálata során szétszóródott levegőmolekulákat és néhány roncsdarabot találtak, ami arra utal, hogy kilyukadt a burkolatuk és elvesztették a levegőkészletüket. A fregatt folytatja a lázadók utáni kutatást az újabb irányvektoruk mentén, bár eléggé valószínűtlen, hogy ismét megtalálják őket.

– Értem. Akkor rendelje vissza a hajókat, admirális! – dörmögte Vader, tudomásul véve a történeteket.

– Az utolsó csapataink is elhagyták a Gerrenthum felszínét és rövidesen dokkolnak a fedélzeten. Mi a parancsa, uram? – folytatta Firmus, alig észrevehetően megkönnyebbülve, amiért a fekete lovag nem kezdett dühöngeni és felelősöket keresni a kudarc miatt.

– Szedje össze a flottát! Elhagyjuk a szektort! Nincs már semmi keresnivalónk itt!

– És mi lesz a helyi kormányzattal? Folyamatosan hívogatnak minket az elnöki palotából és segítséget kérnek a városokban zajló tiltakozások megfékezéséhez. Adelhard tábornok szintén katonai támogatást kért a rend helyreállításához.

– Nem a mi dolgunk megoldani a problémáikat! – vont vállat a Sith nagyúr közömbösen. – A csöcselék majd lecsillapszik, ha elmentünk! A mi feladatunk felkutatni a lázadókat és elfogni Skywalkert...! De tudja, mit...? Az uralkodótól kapott hatalmammal élve ezennel kinevezem Adelhardot az Anoat szektor kormányzójává! Így minden joga meg lesz rendet rakni a környéken.

Mivel a birodalmi flottában a siker titka az engedelmesség, Piett szó nélkül fejet hajtott előljárója döntése előtt, még ha nem is értett egyet vele. A Gerrenthumon kialakult káoszt ők idézték elő a blokádjukkal és most egyszerűen cserben hagyják a császárhű kormányzatot, rendezze el a dolgokat, ahogy tudja. Talán elég lesz rá a meglévő katonai erejük, valamint Adelhard saját csapatai, hogy leverjék az ellenzéket és jobb belátásra térítsék az izgágákat...

– Igen, uram! Máris értesítem a tábornokot az előléptetésről...! Óhajtja, hogy hajókat küldjek a Rimma Kereskedelmi Útvonalra, a lázadók feltételezett rejtékhelyének felkutatására?

– Igen. Mi viszont a Birodalmi Központba megyünk. Jelentést kell tennem az uralkodónak a kudarcunkról.

Ez utóbbi mondatot különös hangsúllyal mondta Vader. Mintha félne a következményektől – vélte Firmus nyugtalanul. Márpedig ha a fekete lovagot megbüntetik, a közvetlen beosztottjai sem maradnak ki a felelősségre vonásból.

– Ha szabadna megjegyeznem, uram, a lázadóknak pokoli szerencsájuk volt, hogy meg tudtak szökni előlünk!

– A szerencsének ehhez semmi köze! – mordult föl ingerülten Vader a megjegyzésre. – Skywalkerrel vele van az erő! Az segítette át a blokádon!

– Igen, persze! – biccentett megadóan Piett, nem szállva vitába felettesével a lehetséges okokról. Elvégre ő vajmi keveset tudott erről a misztikus jelenségről és picit sem volt vallásos.

– Most menjen! Holnapig senki ne zavarjon! – rendelkezett a nagyúr fáradt hangsúllyal. – Meditálnom kell a törtéteken és felkészülni az uralkodóval való találkozásra!

Az admirális katonásan tisztelgett és gyorsan kivonult a lakosztályából. Darth Vader pedig egyedül maradt a gyéren megvilágított helyiségben a borús gondolataival. Bizony, nem könnyű dolog hadvezérnek lenni még egy sokat tapasztalt Sith lovag számára sem!

XXXIX.

Másnap reggel Leia elégedetten állapította meg, milyen jól aludt az éjszaka folyamán. Nem emlékezett rá, hogy bármiféle nyomasztó rémálma lett volna és mivel a társai sem panaszkodtak ébredéskor, optimistán feltételezte, végre nem kiabált alvás közben. Fogalma sem volt, minek köszönhető a lelkét betöltő feltűnő nyugalom, de nagyon jól esett az érzés és ezt rögtön elújságolta Lukenak, aki szelíd mosollyal fogadta szavait.

A Jedi nem árulta el neki, miféle erő kezelésben részesítette előző nap, majd lefekvés után ismételtén, mert nem akart Calrissian előtt kérkedni a képességeivel. Yoda a kiképzése során nyomatékosan felhívta rá a figyelmét, hogy ne dicsekedjen a tetteivel, amik mások szemében visszatetszést, irigységet vagy félelmet válthatnak ki. Egy Jedi számára okosabb kerülni a bűvészekre, mágusokra és varázslókra jellemző öntelt feltűnősködést. Ezt a tanácsát legalább jól megfogadta, még ha sok mást nem is – vélte utólagos bölcsességgel, fölöttébb szomorúan a Felhővárosban történtek miatt.

A hiperűri utazás első napját a Falcon utasai javarészt pihenéssel töltötték, de a hercegnő társasága nélkül, aki szemérmesen bezárkózott a hálókabinba az orvos droiddal és csak ebédelni bújott elő, ismét Han Solo ruháiba öltözve. A férfiaknak mindössze annyit mondott, hogy bizalmas megbeszélője van a GH-7-essel és lehetőleg ne zavarják. Tiszteletben tartották óhaját, pontosan tudva, milyen ramaty állapotban van a lány, elvégre látták az arcán és nyakán a frissen szerzett sérüléseket. Ófelsége továbbra is úgy mozgott a fedélzeten, mint akit durván összeverték, bár igyekezett királyi méltósággal viselni

sanyarú állapotát.

Miután ismét bekente fájó bőrét sebkezelő géllal, Leia letelepedett a doktorral szemben az ágyra és úgy döntött, igénybe veszi a felkínált pszichológiai szaktudását. Valahogy sokkal könnyebbnek érezte kiönteni a szívét egy lelketlen gépnek, mintha egy szerves lényel osztaná meg nyomasztó élményeit a Bspinen és a Gerrenthumon történekekről. Főként azért, mert utána egyszerűen kitörölte a robot memóriájából az egészet, nehogy bárki megtudhassa később, mi történt vele az elmúlt napokban. A titoktartás létfontosságú egy illegalitásban tevékenykedő felkelő politikus számára és Leia Organa semmi kockázatot nem akart vállalni a személyes problémáinak kiteregetése kapcsán.

De még ilyen óvintézkedések mellett is nehezen ment neki eleinte, hogy őszintén beszéljen bizonyos dolgokról. Elvégre megszokta már, hogy a végsőkéig ellenálljon a vallatásnak és a lehető legmélyebbre zárta elméjében a fontosnak gondolt titkait. A GH-7-es azonban profi terapeutának bizonyult, mert együtt érző szavaival és óvatos kérdéseivel fokozatosan segítette át páciensét a borzalmasabb részekben, többször is rövid szüneteket iktatva be menet közben, hogy időt adjon neki feldolgozni az emlékeit. S a rendelkezésére álló szakmai ismeretek birtokában látta el különféle tanácsokkal arról, hogyan tudja túltenni magát az elszenvedett traumákon és veszteségeken. A droid nem ítélkezett fölötte, mellőzte a sajnálkozást és a fölösleges prédikációt, szigorúan csak a gyógykezelésére szorítkozva. Így a több órás kimerítő beszélgetés végén a hercegnő valamelyest megnyugodva hagyta el a kabint, hogy megnézzze, mit csinálnak a társai. Sokkal jobban ugyan nem érezte magát a doktor szavaitól, de legalább a remény visszatért belé, hogy egyszer majd túljuthat a történeken és várnak még rá jó dolgok is az életben.

Amíg ő a lelki sebeit pátyolgatta, Luke kihasználta az alkalmat és hosszan elbeszélgetett Landóval az utastérben, hogy végre megismerje a fickót, akinek az életüket köszönheték. Más dolguk nem lévén, kellemesen elcsevegtek az elmúlt években történekekről és jól elszórakoztatták egymást a kalandjaikkal. A szerencsejátékos láthatóan örült, hogy végre szóba áll vele az egyik útítársa és hamar összebarátkozott a szövetség hőisével. Akinek az ajánlására nagy szüksége lesz, ha el akarja fogadtatni magát a felkelőkkel. Egy idő után Csubakka is csatlakozott hozzájuk, beleunva a nem létfontosságú rendszerek javíthatásába és a báróúr jóvoltából rövidesen előkerült a hajóladából a Galosban vásárolt thikkiai brandy. Mire eljött a vacsoraidő, az egészet benyakalták és igencsak vidám hangulatban diskuráltak, Han Solo kiszabadítását tervezgetve.

– Jó lenne még azelőtt megtalálni Fettet, hogy átadja Hant Jabbának. – mondta Lando a lehetőségeiket mérlegelve. – Ha sikerül sarokba szorítanunk, talán hajlandó lesz alkut kötni és visszavásárolhatjuk tőle a foglyát.

Eszébe jutott egy évekkel ezelőtti eset, amikor a Queen of Empire luxus-utasszállítón megmentette Bria Tharent, Solo egykori szerelmét a fejvadásztól. Drea Renthall kalózai a lehető legjobbkor támadták meg a hajót és állták el Boba Fett útját, vagyis pusztán a jószerecsén múlt, hogy mindketten megúszták azt a találkozást. A nap folyamán egyszer már elmesélte Lukenak a történetet, ezért nem kellett újra felelegetnie. A srác pontosan értette, mire gondol. De az időtényezőt figyelembe véve mégsem osztotta a szerencsevadász optimizmusát.

– Arra nagyon kevés az esély. Valószínűleg már odaért a Tatuinra és most számolgatja a pénzét.

Mindhárman felnéztek a közeledő léptek zajára. A folyosón felbukkanó hercegnő karcsú alakja, sápadt arcának komorsága félbeszakította beszélgetésüket.

– Örülök, hogy újra csatlakozik hozzánk, Leia! – szólalt meg rövid, kínos szünet után Calrissian, mikor a lány görnyedten leült velük szemben a technikai állomás forgószékére.

– Szeretne vacsorázni?

– Köszönöm, nem. Nincs étvágyam.

Organa szeme rosszállóan felvillant, ahogy megérezte a helyiségben terjengő markáns italszagot és észrevette az asztalon árválkodó üres üveget.

– Jól látom, hogy egy cseppet sem hagytak abból a gatyaszaggatóból?

– Elnézést, de azt hittük, nem szereti a brandyt! – mentegetőzött Lando bűnbánó félmosollyal. – Meg aztán nem árt, ha legalább egyvalaki józan marad a fedélzeten!

– Milyen igaz! Bár ezúttal szívesen átengedtem volna másnak a dicsőséget!

Leia nem indokolta meg, miért vágyik becsípni, csak összenézett Lukekal, aki zavartan lesütötte szemét és az asztallapra fektetett kézcsonkját kezdte babrálni ujjával. Mintha szégyellné, hogy ivott egy kis búfelejtőt a barátaival. A lány tudta, ideje volna beszélnie vele az elmúlt hetekben történekről és főként a kettejük sajátos viszonyáról, bár igencsak fáradtnak érezte magát az újabb vallomáshoz. A robottal folytatott egész napos terápia végére eléggé berekedt a sok szövegeléstől. Máskor tisztán csengő hangja furcsán erőtlennek és torznak tűnt a fülében, szabályosan elkínzottnak. Ezt a többiek is észrevették, de nem tették szóvá, ahogy az arcát elcsúfító zúzódásról és az átfestett hajáról sem kérdezték, szinte már túlzott tapintattal.

– Én gondoltam rá, hogy szólok, de nem akartam megzavarni a doktorral folytatott beszélgetését! – mondta behúzott nyakkal Calrissian.

A két férfi és a vuki várakozóan néztek a széken kucorgó nőre, szemükben a kimondatlan kérdéssel: hogy sikerült a terápia? Organa rezignáltan vállat vont, s orcáján alig észrevehető fintor futott át, mielőtt válaszolt volna.

– Elnézést, hogy egész nap félrevonultam, uraim! De szükségem volt rá, hogy rendbe tehessem a... gondolataimat!

– Akar róla beszélni, mi történt önnel a városban? – kérdezte udvariasan a báró.

Ezúttal Leián volt a sor, hogy elkapja tekintetét a társairól és inkább a sarokban kuksoló R2-esre pillantson, aki szótlánul figyelte a párbeszédet.

– Röviden összefoglalva találkoztam egy fickóval, aki megígérte, hogy segít átjutnom a rendőri ellenőrzőpontokon. De ehelyett csapdába csalt és... meg akart erőszakolni. Utána valószínűleg megölt volna. Esetleg átad a zsaruknak, nem tudom. Harcoltunk és én győztem... Aztán kénytelen voltam a házában tölteni az éjszakát, mert nem tudtam észrevétlenül kijutni a biztonsági rendszerek miatt.

– Ez nem hangzik valami jól! – állapította meg Lando összevont szemöldökkel.

– Nem is volt az. Kevésen múltott, hogy élve megúsztam. – sóhajtott föl a lány kifejezéstelen hangon. – Talán majd egyszer elmesélem a részleteket, ha túl leszek rajta lelkileg. Addig szeretném, ha nem faggatnátok.

– Megsebesültél harc közben? – kérdezte Luke, az arcán virító nyomra bökve ujjával.

Az erő segítségével tisztán érzekelte a nőből áradó keserűséget és fájdalmat a történekek miatt. Hiába titkolta nagy önfegyelemmel az érzéseit, a lelkében iszonyú vihar és erős bűntudat tombolt az események kapcsán. Mint valami sötét felhő, úgy lebegett a máskor derűsen sugárzó lénye körül, súlyosan és fenyegetően. Szerette volna megölelni őt és elűzni elméjéből a rossz érzéseket, de ehelyett csak ült és zsibbadtan hallgatta a lány tompán kongó szavait.

– A pasas meg akart fojtani és keményen a padlóba verte a fejem. Még mindig fáj egy kicsit a koponyám, itt hátul, de azt hiszem, már elmúlt az agyrázkódásom. Más bajom nincs. Eltekintve a felhővárosi börtönben történektől...

Tárgyilagos szavai hallatán Csubakka mérgesen felbődült, ismét Calrissiant hibáztatva a hölgy sanyarú állapotáért. Ezúttal azonban Leia védelmébe vette a szerencsejátékost, határozottan kiállva mellette és leintette a vukit, mielőtt hatalmas mancsaival elkapta volna a pasas nyakát éktelen dühében.

– Nem, Csubi! Nem ő a felelős érte! Az egész az én hibám volt! Ostobaságot csináltam a parkolóban, ami miatt lebuktam a rendőrök előtt! Ezért kellett menekülnöm...! Lando nem tehet semmiről! Inkább hálásak lehetünk neki, amiért megmentett mindannyiunkat és épségben kihozott a bolygóról!

A Falcon első tisztje duzzogva elhallgatott és egyelőre letett arról, hogy kitekerje az exkormányzóúr nyakát. Ha Leiának ennyire megváltozott a véleménye a fickóról alig egy nap alatt, annak nagyon nyomós oka lehet. Talán mégse olyan megbízhatatlan széltoló ez a Calrissian, mint korábban gondolták?

– Ezt jól esik hallani! Huh...! Akkor megbízik bennem ezentúl, felség?

A férfi meglazította nyaka körül az inget és sandán méregette a mellette tornyosuló szőrmókot. Szemmel láthatóan örült, hogy végre sikerült elnyernie a hercegnő bizalmát és a tetteivel kiérdemelte megbecsülését. Sokat kockáztatott, amikor kihalszta a kocsmái szemetesből a komlinkjét és úgy döntött, mégse hagyja cserben a szedett-vedett csapatot. De bejött, s a várható nyereség busásnak ígérkezik. Magában máris azt számolgatta, vajon mennyit hajlandók fizetni a lázadók az alderaani vezető kiszabadításáért? És Skywalker megmentéséért? Jó lenne, ha legalább az eddig befektetett költségei megtérülnének az út végén. De erről persze eszébe sem jutott volna beszélni az útitársai előtt. Majd valami magas rangú felkelő tiszttel diszkréten megtárgyalja később a piszkos anyagiakat, ha célba értek.

– Igen.

Leia maga is meglepődött a száján kibukó rövidke szón. Két napja még le akarta lőni a pasast eszelős haragjában, most meg köszönetet mond neki, amiért ismételten megmentette őket! Vajon normális dolog ez? Meglehet. De ilyen a háború. Gyorsan változnak benne a körülmények és a tegnapi ellenségekből mára szövetségesegek lesznek. Holnap pedig – ki tudja? Talán még barátok is lehetnek egyszer, bár ezt jelenleg nehezen tudná elképzelni. Ugyanakkor Han Solóról sem gondolta volna alig egy hónapja, hogy fülig szerelmes lesz belé és ágyba bújik vele. Az élet gyakran produkál furcsa dolgokat. Csak meg ne bánja hirtelen döntéseit.

– Köszönöm! – mosolyodott el Lando, kivillantva hófehér fogait.

Nem bírta megállni, hogy ne poénkodjon egy kicsit, oldani próbálva a csapatra telepedő feszültséget, amit a hercegnő kényszeredett vallomása váltott ki belőlük.

– Ettől máris fejedelmien érzem magam!

Mindenki ránézett, nem értve túlzott büszkeségről árulkodó megjegyzését. Mire mellkasára téve kezét, szerényen hozzátette:

– Úgy értem, a Bolond Királyi cím elnyerése után jól esik, hogy a Bolond Királynő kegyét is sikerült elnyernem!

S utánozhatatlan eleganciával Leia Organára mutatott, mintegy bemutatva ő királyi felségét a jelenlévőknek. Senki sem nevetett a szójátékon. Viszont Csubakka mérgesen felhördült és a fejét csóválta erre a sületlenségre. Luke és a hercegnő pedig csak zavartan mosolyogtak a bóknak és sértésnek egyaránt beillő dumájától. Végül a lány nem bírta megállni, hogy ne viszonzozza a báróúr csípős humorát, hasonló stílusban válaszolva a kihívásra.

– Azért ne bízsa el magát! Lehet, hogy bolond vagyok, de annyira nem, hogy a maga karjaiba omoljak...! Különben is, csak nemrég adott össze egy félkarú rablóval!

A vuki torkából nyüszítő nevetésféle tört elő és Skywalker sem bírta megállni széles vigyorgás nélkül a riposztot. Nem akarván kihagyni a lehetőséget, a fiatalember tüntetően fölemelte csonka jobbját és drámai hangon megszólalt:

– Kösz, hogy ilyen jól szórakoztok a kézfogónkon!

Igyekezett fanyar képet vágni, mire mindenki kuncogni kezdett, értékelve az akasztófahumorát. Az elmúlt napok összes feszültsége és gondja lehámlott róluk, legalább

néhány rövidke percre és együtt örültek a megmenekülésüknek. A sok tragédia és szenvedés után szinte megváltásként hatott rájuk egy kis önfeledt nevetés, a régi szép időkre emlékeztetve őket, amikor még velük volt Han és gyakran ugratták egymást a hosszú csillagközi repülések unalmas óráiban.

A felismeréstől meghatódva Leia ellágyuló arccal odalépett az ifjúhoz, letelepedve mellé a szélső ülésre. Előzékenyen belekarolt kurta jobbába és évődve rámosolygott, azon tűnődve, mivel vigasztalhatná meg a sajnálatos veszteség miatt.

– Nagyon fáj még? – kérdezte végül, gyöngéden megsimogatva izmos felkarját.

– Tűrhető, de csak begyógyaszerezve. Azt hiszem egy pár hétig most pihennem kell, mielőtt újra szolgálatra jelentkeznék.

– Igen! Mindannyiunkra ráfér a pihenés! – bólogatott a hercegnő megértően. – Gondoskodni fogok róla, hogy amint lehet, kapj egy művétagot! A legmodernebbet, amit csak be tudunk szerezni a fekete piacon!

Hirtelen ötlettől vezérelve felpattant és kíméletesen maga után rángatta Skywalkert, aki engedelmesen hagyta, hogy elrabolják a társaságtól.

– Gyere! Beszélni szeretnék veled...! Négy szemközt!

Ez utóbbi kijelentése a többieknek szólt, hogy ne zavarják őket, ha nem muszáj.

Előresiettek a pilótafülkébe és megkérték az ott őrködő Thripiót, menjen hátra egy időre pihenni. Végre kettesben maradtak és miután a bicegő droid mögött becsukódott az ajtó, Leia gyöngéden átölelte a fiút, vállára hajtva fejét. Luke nem lepődött meg a reakcióján, inkább viszonzta kedvességét és megsimogatta szőke fürtjeit. Úgy simultak össze a kabin közepén, szabályosan kapaszkodva egymásba, mintha soha többé nem akarnák elengedni a másikat. Arcukon az ablakon bevilágító hiperűr kékes fényjátéka táncolt, körülöttük halkán pittyegtek a műszerek.

– Nagyon aggódtam érted. – mondta a férfi kisvártatva. – Amikor bajba kerültél Galosban, tisztán éreztem az erőn keresztül a fájdalmaid.

A hercegnő fátyolos szemmel fölnézett rá, csöppet sem lepődve meg a kijelentésen. Ha Luke képes volt telepatikusan üzeni neki a távolból, miközben félholtan lógott Felhőváros aljáról, akkor ez sem jelenthet gondot a számára. Bámulatos, mennyit fejlődött az erő használatában a Hoth elhagyása óta.

– Annyira hiányoztál! – suttogta rekedten, s a srác nyaka köré fonta remegő karjait.

– Te is nekem!

Közvetlen közlől bámultak egymás szemébe egy hosszú másodpercig, megfledkezve a külvilágról és minden fájdalmuokról. Miként oly sokszor az elmúlt években, most is érteni vélték a másokban kavargó gondolatokat, érzéseket. Nem kellett mondaniuk semmit. A köztük lévő láthatatlan kötelék beszélt helyettük, aminek igazi természetével ugyan még nem voltak tisztában, de sejtették, hogy örökre szól és ennek bizonyossága kifejezetten megnyugtatóan hatott rájuk e pillanatban.

Aztán gyöngéden, szinte már félénken megcsókolták egymást. Luke erősen magához szorította a hölgy karcsú testét és tenyerét a tarkójára téve megtartotta őt, mint valami törékeny kis virágot a karjaiban. Úgy, ahogy régóta szerette volna, s az elmúlt években számtalanszor elképzelte, milyen lesz majd ez a gyönyörű pillanat.

De a valóság sajnos nem óhajtotta beteljesíteni reményeit, mert az első csókot nem követték újabbak. Köszönhetően annak, hogy a két fiatal szívében szinte egyszerre támadt büntudat a fellángoló vágyaik miatt. Igaz, eltérő okokból, de a végeredmény ugyanaz lett, mert a lány szemérmesen leszegte fejét, míg a fiú inkább kipillantott az elülső szélvédőn a hiperűr kéklő örvénylésére. Leiának eszébe jutott Han, Lukenak pedig Vader. A két személy láthatatlan akadályként tornyosult közöttük, leküzdhetetlennek tetsző problémával szembesítve mindkettejüket. És fogalmuk sem volt, miként mondhatnák el a másoknak az igazságot anélkül, hogy tönkretegyék vele a kapcsolatukat.

A hercegnő végül nem bírta tovább és kibontakozott Skywalker öleléséből. Szendén felnézett rá, a szándékát fürkészve, de nem szólalt meg. Inkább komoly arccal leült a jobb oldali hátsó ülésbe. Luke letelepedett vele szemben és határozatlanul bámulta őfelségét, aki láthatóan nehezen szánta rá magát, hogy elmondja, mi nyomja a szívét. Fürge kis ujjával elkapta a férfi balját és babrálni kezdett vele, figyelmesen tanulmányozva kézfejen az ereket, fakó szőrszálakat.

– Régóta szeretném... elmondani neked... mit érzek irántad! – dűnnyögte Leia szemérmes zavarában, nehezen találva megfelelő szavakat a mondandójához. – De valahogy folyton közbejött valami az elmúlt években...! És én nem tudtam... nem mertem rászánni magam, hogy őszintén beszéljek veled erről...! Egészen a Galosban történtekig, mikor azt hittem, végem van... és soha többé nem látlak téged...!

Az elhatározás valójában már a Hoth kiürítése óta érelődött benne, de csak a Bepint elhagyva vált igazán fontossá számára, miközben újraélesztette az eszméletlen férfit. És a Gerrenthumról való hajmeresztő szökésüket követően ostobaság lenne tovább halogatnia vallomását Skywalker előtt. Hant elveszítette, még akkor is, ha sikerül megmenteniük a koréliai Jabbától. A börtöncellában történt veszekedésük után legalábbis nem valószínű, hogy Solo folytatni akarná vele a viszonyt. A GH-7-essel való eszmecsereje alapján vonta le a szomorú következtetést és majd megszakadt a szíve, mire sikerült tudomásul vennie a tényt. Marad tehát Luke és mindaz, amit iránta érez, egyre erősödő sóvárással...

– Elmondhatod később is...! Ha majd jobban leszel! – szakította félbe megértően a fiatalember, pontosan tudva, mit akar mondani neki a lány. Elvégre az erőn keresztül tisztán érezte a belőle áradó ellentmondásos érzelmeket.

Leia szerelmes volt belé, ugyanakkor félt is valamitől és ez a felismerés egyszerre töltötte el Lukeot határtalan örömmel és mély kétségbeeséssel. Mert ezek után, hogy is jöhetne össze azzal a nővel, akit többször megkínzott az apja és kiirtotta az egész családját?

– Nem! Nem akarom tovább halogatni, amikor bármelyik pillanatban vége lehet az életünknek! – jelentette ki határozottan a hercegnő, szinte már kiáltva. – Tegnap is csak egy hajszálon múlt, hogy megúsztuk...! Ezért akarom, hogy tudd...! Mennyire szeretlek téged...!

– Tudom. – biccentett a férfi és ujjával viszonzta a lány tétova simogatását. – Mindig is tudtam! Már a Halálcillagról való menekülésünk során is...! És azóta sem láttalak ennyire elgyötörtnek!

Organa zsibbadtan hallgatta megfontolt szavait, főként a déja vu miatt, ami hirtelen előntötte elméjét. Életében másodjára vall szerelmet egy férfinak, ráadásul egy héten belül és ugyanazt a választ kapja tőle is, mint Han Solótól! Tudom. Nem azt, hogy én is szeretlek vagy sajnálom bébi, de ez nem fog működni, hanem egyszerűen csak tudomásul veszi a kijelentését és kész. Semmi több.

Te jó ég! Hogy lehet ennyire idióta, hogy elsőként tárja ki a szívét mindkét számára fontos embernek? Ahelyett, hogy türelmesen megvárna előbb az ő vallomásukat? A felismeréstől arcába szökött a vér és a legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében és főként zavarában. Pedig Thripio alaposan felvilágosította az udvarlás szabályairól! Ő viszont türelmetlen bakfisként rohant előre – nem bírva uralkodni magán – a sanyarú végkifejletig. Mintha sosem tanult volna diplomáciát, ahol döntő fontossága van az időzítésnek és a körülmények gondos megválasztásának. És csak magának köszönheti, ha mindkét férfit el fogja veszíteni emiatt.

– Nem tagadom. Eléggé ramaty állapotban vagyok. – morogta végül bágyadtan és mélyen lehorgasztotta fejét. – De annyi mindent szeretnék elmondani neked! Azt se tudom, hol kezdjem!

– Például ott, hogy mi történt veled a Hoth kiürítése óta. – közölte szelíden a fiatalember, elterelve beszélgetésüket a kényes témáról.

Luke szerette volna azt mondani neki, hogy én is nagyon szeretlek téged, és forrón átölelni a lányt, hosszan csókolva puha kis ajkait, de Vader fekete szelleme továbbra is ott lebegett előtte, vészjósló kísértetként belefojtva a szót. Úgy érezte, árulást követne el Leia ellen, ha azok után, hogy megtudta, ki az apja, összejönne vele. Bármennyire odáig van érte, s epekedik a csókja iránt, sosem teljesülhet be a szerelmük, még a fekete lovag halála árán sem. A nő sosem bocsátaná meg neki, ha megtudná, milyen vérségi kapcsolat fűzi a Sith nagyúrhoz és biztosan meggyűlölné az igazság miatt. Márpedig meg fogja tudni – előbb vagy utóbb mindenképpen. Ha nem tőle, akkor majd Vadertől, aki nyilván élvezettel fogja szemlélni gyötrődésüket. Így nem tehet mást, minthogy fájó szívvel, de visszavonulót fúj és megmarad annak, ami eddig is volt Organa számára. Egy közeli barát és bajtárs a háború poklában, akire mindig számíthat...

Ám a hercegnőt annyira lefoglalták saját pesszimista gondolatai a lehetséges visszautasítás miatt, hogy meg se hallotta javaslatát. Ő továbbra is abban reménykedett, hogy Skywalker végre nyíltan elé tárja érzelmeit, aminek többször tanújelét adta már az elmúlt években és határozottan magához vonja remegő testét, hogy megcsókolja. De ehelyett a férfi lassan kivonta bal kezét az övéi közül és kényelmesen hátradőlt ülésében, egyszerűen bezárkózva előtte. Leia pedig felismerve visszakozását – és nem akarván még tovább rontani az amúgy is reménytelennek tetsző helyzetén – inkább nem erőltette a szerelmi vallomást. Csöndes kétségbeeséssel tudomásul vette a másik érthetetlen döntését és majd belehalt a szívét emésztő tompa fájdalomba.

Pedig annyira jól esett volna hallani tőle azt az sz betűs szót, ami után türelmetlenül áhítozott, magányosan didergő lélekkel az univerzum hideg közönyében fuldokolva! Hisz pontosan tudta, tisztán érezte a megismerkedésük óta, hogy Luke mennyire szerelmes belé! Sokkal inkább, mint a dörzsölt koréliai csempész, aki csak játéknak tekintette a kapcsolatukat és folyamatos kötélhúzást csinált még az intim viszonyukból is! Ez annyira bosszantó, hogy a legszívesebben felüvöltött volna és a falba veri fejét eszelős indulatában! Hogy engedhette, hogy a bolondját járassa vele az a piszkos csirkefogó...!

Beletelt néhány másodpercbe, mire sikerült lehiggadnia és a továbbiakban próbálta tárgyilagosan szemlélni románcukat, ahogy egy jó politikus tenné. Ügyesen, taktikusan és méltósággal. Nos, rendben. Talán valóban elkapkodta a dolgokat és túl gyorsan akart dűlőre jutni a fiatalemberrel. A legokosabb, ha most szépen visszafogja magát, átengedve a további kezdeményezést Skywalkernek. Ő már kiterítette a lapjait. Innentől a férfi dolga besöpörni a főnyereményt vagy kiszállni a tuti partiból a lehető legostobább módon.

Vett egy nagy levegőt és megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Bátran felnézett Lukera, azon tűnődve, mit is mondott az előbb a srác? Ja, hogy meséljen a Visszhang bázis kiürítése után történetekről!

Ám a szívében dúló érzelmi válság miatt Leia egyszerűen képtelennek érezte magát arra, hogy beszámoljon neki az elmúlt hetek eseményeiről. Talán mert Han fekete ruháiban úgy festettek a pilótafülkében, mint két koréliai csempész és ez folyamatosan rá emlékeztette őt. Alig észrevehetően megrázta fejét és jó diplomata módjára átengedte a terepet a fiúnak.

– Nem! Inkább te mondd el, merre jártál és hogy kerültél a Bespinre!

Luke jóváhagyóan bólintott és kissé vontatottan beszélni kezdett a Jedi képzéséről. Ben Kenobi szellemének üzenetével kezdte, aki a hóviharban jelent meg előtte, miután majdnem felfalta egy jéglény. Majd bő fél órán át mesélt a lánynak a kalandjairól, a hothi csatától a bolygó elhagyásán keresztül a Dagobára való megérkezésig és a Jedi mesterrel való találkozásáig. Aztán az erővel kapcsolatos tanulmányait részletezte, nem hagyva ki a fénykard párbaját sem Darth Vader képzeletbeli, mégis valóságosnak tűnő alakjával a

barlangban. Amitől Organát szabályosan kiverte a frász, annyira féltette a fiút attól a sötét lelkű gazembertől. Skywalker végül röviden megemlítette a rémálmaid is, amikben Leiát, Hant és Csubit látta a birodalmiak fogságában szenvedni.

A hercegnő pedig végre megértette, miért kínoztatta meg a fekete lovag mindhármukat Felhővárosban. Azt akarta, hogy a fájdalmuk az erőn keresztül megérintse Lukeot és odacsálja őt a kiszabadításukra. Csupán eszközök voltak egy gonosz játszmában a Sith nagyúr kezében, aki az igazi ellenfelére vadászott. S miként a Mimbanon, úgy most is majdnem sikerült győzedelmeskednie fölöttük. Kész csoda ezek után, hogy egyáltalán élnek és el tudtak menekülni előle.

– A mesterednek igaza volt! Tényleg nem lett volna szabad a Bespinre jönnöd miattunk! – mondta határozottan, miután a férfi elhallgatott, befejezve a történetet. – Jediként te sokkal fontosabb vagy a szövetségnek, mint mi mindannyian...!

– Ne mondd ezt, kérlek! És még különben sem vagyok Jedi! – mentegetőzött Skywalker rosszkedvűen. – Csak egy türelmetlen tanítvány, aki nem akarja elveszíteni a barátait!

Leia erre biztatóan megszorította kezét, szinte már görcsösen kapaszkodva belé. Ő ugyanígy volt ezzel.

– Nem fogsz elveszíteni! Én mindig itt leszek neked!

Na tessék! Már megint szerelmet vall az ifjúnak, nem bírván visszafogni magát! Tisztára meg vagyok örülve! – mérgelődött magában a hercegnő. De egyszerűen képtelen volt hideg fejjel gondolkodni, amikor látta Luke szemében az elesettséget. Most nem egy rettenthetetlen X-szárnyú pilóta ült előtte, nem a szövetség hőse és a szabadságért harcolók egyik legfőbb reménye, hanem egy sebzett kölyök, aki mindenét elvesztette. Mintha csak önmagát látná a tükörben. És ezt alig lehetett ép ésszel elviselni.

– És pontosan mit láttál az álmodban... velünk kapcsolatban? – kérdezte óvatosan, mert feltűnt neki, milyen tömören fogalmazott a srác az előbb, igyekezve gyorsan átsiklani a részletek fölött. Ellentétben a többi dologgal, erről mintha nem szívesen beszélt volna neki.

Organának volt egy olyan határozott érzése, hogy a fiú tudja, mi történt a koréiai hajóján az elmúlt hetekben. Akkor pedig nincs értelme tovább hallgatni előtte a Hannal való viszonyáról. Pedig az elmúlt órákban, mikor a doktornak mesélt az érzéseiről, még úgy vélte, nem szabad kiábrándítania Lukeot. Főleg azután, hogy többször lesmárolta az elmúlt napokban, sőt az előbb is, nem bírva visszafogni feltörő szenvedélyét iránta.

Mardosó büntudatot érzett a kialakult helyzet miatt, szabályosan átkozva magát, amiért két férfiba szerelmes egyszerre. De bármennyire akart, sem tudott parancsolni a szívében zakatoló vágyaknak és ettől szörnyen kiszolgáltatottnak érezte magát. Még jó, hogy született politikusként képes elrejteni a gondolatait, bölcsen uralkodva a gesztusai felett is. Bár ha Luke az erő segítségével tényleg képes mindarra, amit elmondott neki, valószínűleg már mindenről tud. S így talán érthető, miért nem vallott szerelmet neki az előbb, mikor kitárulkozott előtte, naiv kislánként reménykedve a viszonzásban...

– Több álmod is volt. Melyikre gondolsz? – felelte kitérően a Jedi tanonc.

Szégyenlősen kihúzta kezei közül az övét. Mintha zavarná az érintése – ismerte föl a lány meglepetten.

– Mindegyikre. Amelyikben engem láttál.

Luke sejtette, mire céloz a hercegnő, s nem volt szíve elhallgatni előtte az igazságot. Vagy azt, amit annak vélt, mióta bepillantást nyert a jövőbe az erő segítségével.

– Először volt egy álmod rólad és Hanról a Falconon, ahogy együtt menekültök a Hothról és leszálltok valami úszó városban.

– A Deyeren, az Anoat rendszerben. Ott akartuk megjavítani a hajót, mert elromlott a hiperhajtóműve.

– Aztán láttalak benneteket ölelkezni és csókolózni. – folytatta színtelen hangon a fiatalember és fürkész tekintettel méregette Leiát, a reakcióit lesve.

Ő viszont nem jött zavarba a vádtól, elvégre minden szava igaz volt és tudta, úgyse titkolhatná el egy Jedi elől az érzéseit. Komolyan rábólintott a tényre, de egyelőre nem akart részletes vallomást tenni neki, ezért csak egészen röviden nyilatkozott a történekről.

– Igen. Összejöttünk az úton. Han nagyon rámenős volt, én meg totál belezúgtam, mint egy tinilány! És nem tudtam ellenállni a macsó dumájának...!

– Értem.

Leia azt várta, hogy a fiú csalódott lesz a bejelentése miatt. Vagy dühös, esetleg kiabálni kezd vele, amiért a koréliait választotta helyette. De Luke csak ült a székén, feltűnő nyugalommal és kifürkészhetetlen tekintettel meredt rá, magához szorítva sebesült karját. És nem úgy nézett ki, mint aki jelenetet fog rendezni a vallomása miatt.

– Ne haragudj! Tudom, hogy ostobaságot csináltam! – suttogta megtört hangon a nő és megbicsaklott a hangja felindulásában. Hát ezért nem vallott szerelmet neki Skywalker az előbb! Nyilván arra várt, hogy kiderüljön az igazság és közben legyen ideje mérlegelni a helyzetet, mielőtt dönt. Elfogadja a lány felkínált kezét vagy sem.

– Nem, dehogy! Szerelmes lettél és ebben nincs semmi rossz! – mondta biztatóan Luke és halovány mosolyféleséget erőltetett az arcára. – Előbb–utóbb meg kellett történnie...!

Bár ilyen egyszerű lenne az egész, ahogy a fiú gondolja! Leia egy szirupos melodráma főszereplőjének érezte magát ezekben a pillanatokban. Sose hitte volna, hogy egyszer majd efféle kínos helyzetbe kerül és égett az arca a felismeréstől. Mintha valami szörnyű bűnt követett volna el, úgy tekintett a szívében sajgó érzésekre és nagyon szeretett volna sok ezer fényévre lenni innen. Bárhol, csak ne kelljen bevallania az igazat! Mégis megtette, mert tudta, hogy így helyes. Vannak az életben pillanatok, amikor a menekülés nem megoldás. Bár ne így lenne!

– Igen! Csakhogy én mindkettőtöket egyformán szeretlek!

Na végre! Kimondta, beismerte és megadta magát az igazságnak. Reszketeg hangja annyira idegenül csengett a pilótafülke diszkrét csendjében, hogy maga is alig ismert rá. Őszinte kétségbeeséssel nézett a férfira, várva, hogy ítélkezni fog fölötte, de Skywalker csak elhúzta száját és vállat vont, szinte már közönyösen a vallomása fölött.

– Ezt is tudom...! Bár eléggé meglep!

– Sokáig küzdöttem az érzéseim ellen és próbáltam választani köztetek! De sehogy se ment...! – folytatta Organa, kezeit tördelve heveny idegességében.

Mintha muszáj lett volna választania egyáltalán. Ami nem igaz, mivel a sors eldöntötte helyette a kérdést. Abban a pillanatban, amikor Vader elfogta őket és Han Solót elnyelte a fagyasztókamra, a kérdés mintegy magától eldőlt. A koréliai minden bizonnyal meg fog halni Jabba fogságában, neki pedig csak Luke marad... de még ezt sem veheti biztosra.

– Nem kell szégyenkezned emiatt! – fedte meg gyöngéd határozottsággal a fiatalember és kedvesen megérintette szüntelen vibráló ujjait. – Amúgy Han mit szólt hozzá? Mármint a... háromszögünkhöz?

– Elég rosszul viselte...! Ő nem szereti az efféle... geometriai feladványokat!

Eszébe jutottak a Solóval együtt töltött napok a teherhajó fedélzetén és az évődéseik, civakodásaik, miközben csillapíthatatlan hévvel szerették egymást. A koréliai féltékeny volt rá Luke miatt, bár igyekezett palástolni érzéseit. De Leia pont ebből tudta, hogy szerelmes belé és mivel folyton bizonyosságot akart, szándékosan ugratta vele a férfit, hogy vallomásra kényszerítse. Milyen ostoba és gyerekes játékot űzött vele! Ezért külön szégyellte magát utólag. Nagyon éretlen dolog volt és egy királyi sarjhoz teljességgel méltatlan.

– Azt elhiszem...! Elvégre a három test problémának kevés stabil megoldása van...!

Komolytalan megjegyzésére a hercegnő felsikkantott, egészen halkán és lányos zavarában két tenyerébe temette piruló orcáját. Ezt nem várta volna Skywalkerától ebben a helyzetben!

– Jaj, ez annyira kínos...! – motyogta szemérmesen és felkuncogott az elméjébe tolokodó pajzán gondolatoktól.

– Csak ha jó a fantáziád! – vont vállat kajánul Luke, tőle szokatlan módon.

Együtt nevetett a fruskával, miközben a fejét csóválta a saját humora miatt. Viselkedhetne érettebben is eme komoly pillanatban, de egyszerűen képtelennek érezte magát a drámázásra. Elvégre katona volt, számos csata harcedzett veteránja, aki látott már durvább dolgokat is az életben, mint egy szerelmi háromszög. És őszinte örömmel töltötte el a tény, hogy Organa fülig érő mosollyal pillantott rá az ujjai közül, megfedve őt pajkos szavaiért.

– Kérlek, ne viccelj most ezzel! Fogalmad sincs, mi történt velem Felhővárosban...!

– Azért vannak elképzeléseim róla. De elmondhatod, ha gondolod...!

Luke nem akarta erőltetni a dolgot, ismerte jól a lány zárkózottságát. Ha nem akar beszélni róla, harapófogóval sem lehet kiszedni belőle semmit. Leia azonban félreértette a célzást, mert mélyet lélegzett és két kézzel a térdére csapva rábólintott az ajánlatára. Abban a hitben, hogy a fiú már úgyis tud róla mindent, végre készen állt szóba hozni a kellemetlen témát.

– A jövőről szóló látomásaidban... láttad, hogy megkínóztak minket? – kérdezte óvatosan, szinte már félénken.

– Igen. – biccentett a srác elkomoruló tekintettel. – És elég durva volt. Pont azért siettem annyira, hogy megakadályozzam...!

Az agyába kitörölhetetlenül belevésődtek annak a rémálomnak a képsorai, mikor a sikoltozó hercegnőt figyelte, ahogy a földre teperi két rohamosztagos és ütlegelni kezdik, letépdésve róla a ruhát. Aztán megbilincselik és meztelenül föllógatják a plafonra, majd előkerül egy idegkorbács... A látomás annyira megrázta, hogy képtelen volt tovább nézni és azonnal felébredt, verejtékben úszva a Dagoba sötét mocsarában. Bármit mondott is neki később Yoda a jövő képlékenységről, meg arról, hogy a harc áldozatokkal jár, onnantól nem volt a számára megállás. Tudta, hogy mindent meg kell tennie Leiáért, hogy megmentse a rá váró iszonyú sorstól, akár az élete árán is.

– És azt, hogy utána a cellában összevesztem Hannal? – kíváncsiskodott tovább a lány, idegesen verdeső szempillákkal.

– Nem. Azt nem... Mi történt?

– Meg akartam öletni magam vele. Hogy ne tudjanak tovább vallatni. – mondta egészen halkán Leia, s futólag a nyakán éktelenkedő sebekre bökött. – Vader pribékjei iszonyúan összeverték és ha Lando nem szöktet meg minket, felvittek volna a csillagrombolójára, a vallató droidhoz...!

Ennél többet nem akart beszélni a tömlőcben történekről. Sajgó bőrébe újult erővel belemart a kín több helyen, ahogy magában felidézte azokat a pillanatokat, mikor majdnem sikerült megfojtatnia magát Solóval. És egész lénye beleremegett a borzalomba. Luke az erőn keresztül érezte, mi játszódik le benne és közelebb hajolt hozzá, ép kezével megragadva reszkető ujjacskáit, hogy megnyugtassa.

– Sajnálom, hogy nem tudtalak megvédeni...! – súgta szomorú együttérzéssel. – És Han... gondolom nem akart végezni veled...! Igaz?

– Igen.

Leia most már örült, hogy életben maradt, csak a büntudat kínozza rettenetesen az akkori döntése miatt. Könnyen lehet, hogy ezzel sikerült tönkretennie a kapcsolatát a korélaival és hiába vallott neki szerelmet később, a fagyasztókamrában, azzal már nem segített a helyzetén. De egyre csak az járt az eszébe, hogy amikor majd Jabba

kiolvasztja a férfit a karbonitból, és megkínazza, mielőtt kivégezné, legalább ne az jusson az eszébe, hogy senki sem szerette a vuki haverján kívül...

– Csúnyán hajba kaptunk. – motyogta rosszkedvűen, s nem mert Luke szemébe nézni.

– Aztán próbáltunk megszökni, de nem jártunk sikerrel. Végül őt lefagyasztották és Boba Fett elvitte...

– Ki fogjuk szabadítani, ne aggódj!

A fiatalember ezt olyan magabiztossággal mondta, mintha egy kisebb hadsereg állna rendelkezésére a feladathoz. Persze! Csak besétálnak a hutt palotájába, halomra lövik a gengszterbandáját és simán lelépnek Solóval. Ez még viccnek is rossz. De ha létezik olyan pillanat az életben, amikor szükség van az önáltatásra, akkor ez az. És ő boldogan adja át magát az érzésnek, inkább, minthogy belefulladás a kétségbeesésbe.

Mindketten hallgattak egy darabig, aztán a hercegnő felnyögött, nem bírván tovább magába zárni kavargó érzéseit.

– Más miatt aggódom inkább...!

– Éspedig?

– Félek, hogy mindkettőtöket el foglak veszíteni...!

Ezt muszáj volt bevallania neki, elvégre kezdettől fogva ez motiválta tetteit a beszélgetésük során. Mert a félelem nagy úr. Főleg, ha az embernek van félténivalója. És Leia Organa az elmúlt években jól megtanulta, mit jelent sorra elveszíteni mindent, ami fontos a számára és tehetetlenül nézni, ahogy a sors elragadja tőle a szeretteit.

– Az bizony megtörténhet...! – bólintott Luke, tudomásul véve aggodalmait. – De te vagy a legerősebb közülünk! Ha a családot elvesztését kibírtad, rajtunk is túlteszed majd magad...!

– Ezt most úgy mondod, mintha vége lenne köztünk mindennek...!

A lány torkát újra elszorította egy láthatatlan kéz, hasonlóan Darth Vader acélos markához. Nem akarta, hogy így érjen véget a kapcsolata Skywalkerrel, ám ismét azzal kellett szembesülnie, hogy nem ura az eseményeknek és semmit sem tehet a saját boldogságáért. És ezt alig lehetett kibírni tiltakozás nélkül.

Luke azonban csak a fejét rázta és türelmesen magyarázni kezdett neki, részletesen kifejtve véleményét a helyzetükről.

– Nem, dehogy...! Nézd, Leia! Eddig is barátok voltunk és ezután is azok leszünk! És tökéletesen megértem, ha Hant fogod választani, miután kiszabadítottuk!

– És addig mi lesz... velünk?

A kérdés ott lebegett közöttük egy hosszú másodpercig, miközben egymást méregették, a lehetőségeket mérlegelve. Aztán a fiú nagyon gyöngéden Leia térdére tette balját és megsimogatta. Jól esett azt hallania tőle, hogy „velünk”. De csöppet sem tette könnyebbé a helyzetét, miközben próbálta a lehető legdiplomatikusabban értésére adni öfelségének, hogy nem óhajt lecsapni a felkínált lehetőségre.

Más lett volna a helyzet, ha nem ismeri az igazságot Vaderrel kapcsolatban, de a hercegnő vonzalma Han Solo iránt most kifejezetten kapóra jött neki. Ennek segítségével feltűnés nélkül visszatáncolhat a hölgy szívéből és távol tarthatja magától Leiát. Az ő érdekében.

– Han elrabolta a szerelmemet. – mondta lassan, keresgélve a szavakat súlyos döntése megindoklásához. – Én viszont nem fogom visszarabolni, amíg ő a fagyasztóban hűsöl. Ha újra velünk lesz, majd szabadon eldöntheted, mit akarsz tőlünk. Melyikünket választod...!

Organa ellágyuló arccal bámult rá és hevesen megszorította kezét felindultságában. Luke végül mégis szerelmet vallott neki, még ha közvetett módon is! És a felismerés éledő reménnyel töltötte el magányosan dobogó szívét a kapcsolatukat illetően. Milyen nemes gesztus a tatuini parasztfiú részéről, hogy nem kíván élni és visszaélni a helyzettel! S

meghagyja neki a döntést, a bizonytalan jövőbe számúzva a választás kényszerét Leia számára.

– Értem.

Nem tiltakozott a férfi döntése ellen, de nem is helyeselte. Csupán tudomásul vette a helyzetet és tőle szokatlan módon nem próbálta meg saját kezébe venni az irányítást. Talán valóban így lesz a legjobb. Ha minden marad a régiben közöttük és szépen kivárák, mit hoz a jövő.

– De azt ugye tudod, hogy fordított esetben Han nem lenne ilyen lovagias? – kérdezte végül kacéran, félrebillentett fejjel méregetve az előtte ücsörgő srácot.

– Biztos vagyok benne! – mosolyodott el Luke, kissé kényszeredetten. – Csakhogy nem vagyunk egyformák!

De még mennyire, hogy nem! – vélte Leia maliciózan. A két férfi mondhatni ég és föld volt, annyira különböztek egymástól. És ennek ellenére – vagy épp ezért – mégis egyformán szerette őket. Azért, amik. És azért, amit jelentettek a számára, mióta csak megszöktették a Halálcsillag börtönblokkjából, reményt adva neki és a népe maradékának.

– Köszönöm, hogy ilyen megértő vagy hozzám...! – jelentette ki a lány, csillogó szemekkel bámulva kedvesére. – És nem haragszol rám... az egész miatt!

– Ugyan...! Hogy haragudhatnék?

Luke arcán inkább halovány megkönnyebbülésféle ömlött el, aminek Organa még csak nem is sejtette az okát. Mindketten elhallgattak, kifogyva egy időre a szavakból és egymást méregették, a történeteken tűnődve. Végül a testben és lélekben egyaránt megsebzett Jedi összeszedte minden bátorságát és fölött egy fontos kérdést, amire még feltétlenül tudnia kell a választ, mielőtt befejezik a ma esti beszélgetést és csatlakoznak a társaikhoz.

– Szeretnék kérdezni valamit!

– Igen?

– A Felhővárosban történetekről. Vader mondott neked valamit... velem kapcsolatban?

A fiatalember próbált nagyon óvatosan fogalmazni, a lelke mélyén folyamatosan attól rettegvé, hogy mi lesz, ha Organa megtudja a szörnyű igazságot róla és az apjáról. Ám kettejük közül szerencsére csak ő volt érzékeny az erőre, így Leia nem látott bele a Jedi gondolataiba és jótékony tudatlanságban maradt Luke Skywalker származása felől.

– Nem. Csak tudni akarta, hol vagy. És hová rejtetted a kaiburr kristályt. – válaszolta ártatlan képpel a hölgy.

Bájos orcáján apró fintor futott át az emlékektől, de gyorsan elhessegette agyából a szörnyű pillanatokat, számúzva őket az elméje leghátsó zugába. Minél előbb elfelejti a börtönben történeteket, annál nyugodtabban fog aludni és nem riad föl az éjszaka közepén fuldokolva, sikoltozva a borzalomtól.

– De nem mondtál neki semmit?! – állapította meg a Jedi megkönnyebbüln.

– Persze, hogy nem! Előbb fogom átvágni a torkomat, minthogy eláruljalak téged... meg a felkelést!

Erre Luke nem tudott másként reagálni, minthogy felpattant üléséről és elkapta a lány vékony kis kacsóját. Ismerte annyira Organát, hogy pontosan tudja, nem képletesen értette azt a torok nyiszálást.

– Gyere!

Leia felállt, s újra átölelték egymást, ha lehet még szorosabban, mint az előbb. A fiú törött bordái ugyan megsajdultak a ráneheződő nyomástól, de meg se rezdült fájdalmában. Ennél rosszabbat is kibírt az elmúlt napokban és kimondhatatlanul jól esett neki karjában tartani a szeretett lényt. Aztán csak nézték a szélvédő acélüveg tábláin túl örvénylő kékes mintázatot, miközben a Millennium Falcon fényévek százait szelte át a

hiperúrben száguldvá és egy jó darabig meg se tudtak szólalni felindultságukban.

Percekkel később, miután végül kibontakoztak egymás karjából, Luke végigmérte a hercegnő sápadt orcáját és nem bírta megállni, hogy rá ne kérdezzen még egy dologra, huncut mosollyal beletúrva kócos frizurájába.

– No és mond csak, mi vitt rá, hogy szőkére festesd a hajad?

XL.

Másnap reggel Luke arra ébredt, hogy rettentően viszket a jobb keze. Meg akarta vakarni zsibbadó tenyerét, amivel mintha egy hengeres fémtárgyat markolt volna erősen, s csak ekkor döbbsen rá, hogy hiányzik a végtagja. Fantomfájdalmat érzett, amit az idegrendszere közvetített az agyába, átmenetileg becsapva őt a valós helyzetét illetően. Az utolsó kéztartása az volt, hogy a fénykardja markolatát szorítja görcsösen és az érzés furcsán rögzült benne, emlékeztetve őt az utolsó pillanatra, mielőtt megfosztották volna jobbjától.

Mivel az inger fölöttébb idegesítő volt, gyorsan Jedi transzba merült és próbálta kioldani a kezét húzó görcsöt, tisztán elképzelve, ahogy elengedi a fénykardot és ellazítja sajgó ujjait. Az erőn keresztül továbbra is érzékelte hiányzó végtagját, ami eleinte nehezen akart engedelmeskedni akarátának, elvégre napok óta nem mozgatta, de végül sikerült megoldania a feladatot. Az eredmény fölkelte a fiatalember érdeklődését, ezért lehunyta szemmel maga elé tartva jobbját, alaposan megvizsgálta azt az erővel. Mintha kékes fényű ragyogás övezte volna testét, úgy világított előtte a karja. Épen és egészségesen. Pont, mint Ben Kenobi szelleme, amikor megjelent neki!

Döbbsenten kinyitotta szemét és rámeredt a bepólyált csonkra. S beletelt néhány másodpercebe, mire rájött, hogy csak az auráját érzékeli az erőn keresztül, amit nem tudott megsebezni Vader fénykardja. A felismerés számtalan érdekes gondolatot fiadzott elméjében, így a délelőtti nagy részét azzal töltötte, hogy félrevonulva a többiektől a hálókülvében meditált és a tulajdon testét szemlélte, szinte már klinikai érdeklődéssel tanulmányozva a belső szervei működését.

Bár Yoda nem beszélt neki az élőlényeket övező aura szerkezetéről, Luke mégis azonnal megértette a benne lejátszódó folyamatokat. Az erőnek köszönhetően látta az egyébként láthatatlan energiamezőt és észlelte a belsejében zajló különféle áramlásokat, amik elképesztően bonyolultnak tűntek és kifinomultnak. S tudta, hogy valami nagyon fontosat fedezett föl. Valahányszor gyógyító céllal beavatkozott a teste működésébe az erő segítségével, mindig megváltozott az áramló energia mintázata és ez idézte elő a jóval lassúbb, sejt szintű változásokat benne.

Mikor órákkal később befejezte vizsgálódását, rögtön el is döntötte, később még sokat fogja kutatni ezt a dolgot, hogy minél többet megtudjon az erővel való gyógyításról. S végre megértette, miért mondta neki azt Yoda, hogy a Jedi megismerésre használja az erőt. Az új képességeinek hála egy egész univerzum nyílt meg az ifjú előtt és ő már alig várta, hogy minél többet felfedezhessen belőle. A tapasztalataitól felvillanyozva hagyta el a hálókabint és csatlakozott az utastérben üldögélő barátaihoz.

Leia épp egy kimerítő beszélgetésen volt túl Lando Calrissiannal, akinek a délelőtti folyamán igyekezett fölvezetni a Felkelők Szövetségének történetét és eddigi tevékenységét, valamint a szervezetük távlati céljait. Nem árt, ha tisztában van vele a férfi, mire vállalkozik, amennyiben tényleg úgy dönt, hogy csatlakozik hozzájuk. A szerencsejátékost azonban nem riasztották el a hallottak a súlyos veszteségekről és a lázadás reménytelennek tetsző helyzetéről, mert eltökélten fogadta őfelsége szavait.

Tetszett neki, hogy a hercegnő nem próbálja szépíteni a helyzetet és láthatóan nem kerget naiv ábrándokat a győzelmüket illetően. Lando kezdettől úgy tekintett a galaxist feldúló polgárháborúra, mint egy nagy tétekkel folyó, hosszan elhúzódó játszmára és higgadtan szemlélte az esélyeit. Bár a lázadás veszett ügynek tűnt a számára, önmagában az a tény, hogy a birodalom még mindig nem tudta felszámolni az ellenállást, világosan mutatta, nem hiábavaló a küzdelmük. És ez már bőven elég volt Lando számára, hogy vérbeli szerencsevadászként hajlandó legyen belevetni magát a csatába az új barátai oldalán.

– Kipihented magad? – kérdezte a lány Lukera pillantva, amikor az letelepedett melléjük az asztalhoz.

– Meditáltam, nem pihentem. Egyébként igen.

Skywalker nem részletezte, mit csinált a meditációs gyakorlata során és milyen fölfedezésekre jutott. Főként azért, mert túl keveset tudott még az erőről ahhoz, hogy bármi biztosat mondhasson a társainak. Várakozóan nézett Organára, örömmel állapítva meg, mennyit javult a hölgy állapota tegnap óta. Az éjszaka folyamán ismét kezelte őt az erő segítségével és Leia mostanra határozottan jobban nézett ki, mint két nappal ezelőtt. Arcán, nyakán elhalványultak a sérülései és a tartása is egyenesebb lett, szinte már fejedelmi. A pilótafülkében lefolytatott bizalmas beszélgetésük óta pedig lelkileg is kiegyensúlyozottabbá vált és jóval nyugodtabbá, mint korábban volt.

– Mikor érünk a flottához?

– Öt-hat óra múlva, körülbelül. – felelte Calrissian az asztalra könyökölve. – Már elhagytuk a galaxistányért és kifelé megyünk a halóba. Errefelé mások a hiperűr tulajdonságai, mint a korongban, ezért nem tudom, mennyi idő alatt érünk oda.

A Millennium Falcon egy olyan útvonalon száguldott távoli célja felé, amely nem szerepelt az űrhajózási atlaszban, ezért fokozott óvatosságra volt szükségük menet közben. Bár a galaxist övező halóban sokkal ritkábban helyezkednek el a csillagok, mint a spirálkarokban, mégis előfordulhat, hogy beleütköznek egy felderítetlen égitestbe vagy mélyűri anomáliába. Ráadásul a hiperűr szerkezete is más errefelé némileg, ami lehetővé teszi a nagyobb sebességű haladást az űrhajók számára. A robotok ezért folyamatosan őrködtek a pilótafülkében és óránként kiléptek a Falconnal a hiperűrből, hogy újraszámolják az ugrási vektorukat és tájékozódjanak a helyzetükről. Eddig úgy tűnt, minden a legnagyobb rendben, mert egyszer sem kerültek közel veszélyes égitestekhez a kozmosz végtelenjében. Csubakka mindenesetre reggel óta rajtatartotta szemét a droidok munkáján és ügyelt rá, hogy minden ugrásuk a lehető legbiztonságosabb legyen.

– Egy újabb hely, ahol még nem jártam. – mosolyodott el Luke, pontosan érte a helyzetet.

A felkelők pilótaiskolájában nem sokat tanultak a hiperűr tulajdonságairól, de ő később alaposan utánanézett a fellelhető szakkönyvekben a témának, pusztán fiatalos kíváncsiságból. Elvégre nem árt ismernie a kozmoszt, ha egyszer folyton benne utazgat, keresztül-kasul bejárva az egész csillagvárost és immáron első ízben a határain túlra is elmerészkedik.

– Nagyon kétségbe lehetnek esve a stratégiátok, ha képesek voltak ilyen messze a korongtól kijelölni a találka pontot! – állapította meg a báró maliciózan. – Ott aztán soha az életben nem bukkannak rájuk a birodalmiak!

– Pont ez volt vele a cél. – mondta Leia a lehető leghivatalosabb hangján. – Túl sokszor fordult elő korábban, hogy megleptek minket a gyülekező helyeinken. Akár árulás miatt, akár véletlenül. Sajnos a flottánk jelenleg nincs abban a helyzetben, hogy elhárítson egy komolyabb támadást. Muszáj óvatosnak lennünk és kerülnünk a harcot, amíg meg nem erősödünk.

– Úgy tudom, a birodalomnak cirka huszonötezer csillagrombolója van és legalább százezer kisebb cirkálója. – húzta el száját Lando, jólétesültségét fitogtatva. – Hány

csatahajóval büszkélkedhet a felkelés?

– Ez hadititok! – dőlt hátra ülésében a nő karba tett kézzel. – De van egy pár nehéz hajónk, ne aggódjon! És rövidesen még több lesz, ahogy a peremvidéki gyárainkban elkészülnek az új egységek!

Calrissian nem kommentálta a bejelentést. Sejtelmes képpel vállat vont a hír fölött, mint akinek teljesen mindegy, mennyi hadihajója van az ellenállóknak. Nyilvánvaló, hogy a felkelők flottája méretében meg sem közelíti a császárságét. Ilyen körülmények közt egyedül a gerilla taktika jöhet szóba a nyomasztó túlerővel szemben. Amiben neki – szerencsére – már van némi tapasztalata.

Az elmúlt órákban lefolytatott beszélgetésük során megemlítette a hercegnőnek azokat a csatákat, amikben részt vett az elmúlt években, a Nar Shaddaatól a Tanabig. S bízott benne, hogy a szövetség katonai vezetői is méltányolni fogják majd a szaktudását, szóval nem fog munka nélkül maradni közöttük.

– Megéheztem. Együnk valamit. – javasolta társainak, befejezettnek nyilvánítva a csevegést.

Fölállt az asztaltól és a készleteket tartalmazó ládához sietett. Leia követte és segített neki az asztalra pakolni az evőeszközöket, konzerveket.

Amíg ők szorgoskodtak, Lukenak az elhangzottak nyomán eszébe jutottak a bajtársai. Amióta eljött a Hothról, most először gondolkodott el komolyabban azon, vajon mi történhetett a Zsivány század többi pilótájával a Visszhang bázis kiürítését követően? Sokukat elvesztette a hőcsatában és talán hibát követett el, amikor nem csatlakozott hozzájuk a gyülekezési ponton, inkább a Dagobára repülve vadászgépével. Mostanra biztos őt is elkönyvelték a veszteséglistájukon és valaki mást neveztek ki a század élére. Wedge Antillest például, aki túlélte a lépegetők elleni támadást és az utolsóként felszálló teherhajóval maradt, hogy fedezze a menekülőket az ugrási pontig.

Luke őszinte büntudatot érzett, amiért a kritikus pillanatokban cserbenhagyta az embereit, Kenobi sugallatát követve és nem segített nekik az utóvédharcokban. Ráadásul elvesztette az X-szárnyuját, amire égetően nagy szüksége lenne a megtépázott felkelő flottának. A yavini csata óta folyamatosan szűkölködtek bevethető harci gépekben, míg a birodalmiak szinte kimeríthetetlen utánpótlással rendelkeztek mindenféle űrhajóból és hadianyagból a háború folytatásához. Ha a felettesei megtudják, hogy otthagytak egy teljesen jó T-65-öst Felhővárosban az ellenség kezén, nyilván nem lesznek elragadtatva tőle. Lefokozni talán nem fogják, de kitüntetés sem várhat a baklövése miatt. Az elmúlt három évben ő és a többi veterán pilóta már számos vadászgépet elfogyasztottak az összezsapások során, de egyikük sem csinált ekkora égbekiáltó ostobaságot. Szabályosan szégyellte magát a felismeréstől és azon tűnődött, vajon lemondjon-e emiatt a Zsivány kommandó parancsnoki posztjáról?

– Melyiket kéred? – rakott elé két konzervet Leia előzékenyen. – A traladon pörköltet vagy a gombás nerfszószt?

– A pörkölt jó lesz.

Türelmesen hagyta, hogy a hercegnő felbontsa neki a pörköltös konzervet és elé tegye az ételt. Aztán falatozás közben azon merengett, vajon felrobbant-e már az X-szárnyúba rejtett gránát, amit biztonsági okokból hagyott a hajójában? Mielőtt kiugrott volna Felhővárosban a vadászgépéből, a fülketető nyitószerkezetére kötötte a robbanóeszközt. Arra az esetre, ha nem térne vissza vagy bárki illetéktelenül próbálná felnyitni a pilótafülkét, jobb ha megsemmisül a T-65-ös és nem kerül a császáriak birtokába a viharvert harci gép. Artu ugyan kitörölte a fedélzeti számítógép memóriáját távozáskor, biztos ami biztos alapon, de a hajóban talált nyomokból egy szakértői csoport hamar kitalálhatja, merre járt korábban. Bár indulás előtt igyekezett teljesen kitakarítani a belsejét, a Dagoba mocsarának maradványai nyilván számos helyen ott maradtak az

alkatrészek között. A lehetőség, hogy ennek alapján Darth Vader esetleg eljuthat Yoda rejtekhelyére és elpusztíthatja mesterét, határozottan rossz érzéssel töltötte el a fiatalembert.

Aggodalmait csupán az csökkentette, hogy tudomása szerint a bolygó nem szerepelt semmilyen általa elérhető térképen, így valószínűleg a birodalom sem fog rátalálni egykönnyen. Korábban még a Hothon, a lábadozása során alaposan átnézte a navigációs atlaszt, de nyomát sem találta a rendszernek, mintha valaki szándékosan kitörölte volna a nyilvántartásból, feledésre ítélve a külvilág számára. Így végül az erő sugallatára támaszkodva kellett odarepülnie és igazából maga sem tudta, hogyan talált rá a milliónyi csillag között, noha a Dagoba közvetlenül a Rimma Kereskedelmi Útvonal mentén feküdt, a hiperűr útvonaltól mindössze néhány fényévre a Sluis szektor peremén.

Luke most eltűnődött rajta, miként lehetséges az, hogy a planéta hiányzik a különféle térképekről? Nem csak a régi köztársasági csillagatlaszból, de az újabb kiadású birodalmi civil és katonai térképekről is, amiket a felkelők zsákmányoltak az elmúlt években. Gyakorlott űrpilóta lévén pontosan tudta, milyen nehéz egy ilyen adatot kitörölni az egymástól függetlenül összeállított és féltve őrzött adatbázisokból. Ami nem történhetett túl régen, mert akkor Yoda sem talált volna rá az eldugott bolygóra.

Ezért ebéd után előrement a pilótafülkébe és kitessékelve Thripiót a pilótaülésből, rávetette magát a Falcon navigációs számítógépére, hátha talál valami nyomot vagy legalább utalást a Dagoba rendszerre. Tudta ugyanis, hogy Han Solo nem csupán a szabvány galaktikus térképekkel rendelkezik, hanem több speciális atlasszal is, amiket drága pénzen vett az erre szakosodott kereskedőktől. Ezeket a csempészek mellett a kalózok és szerencsevadász felfedezők használják még előszeretettel, hogy olyan helyekre jussanak el, ahol a hatóságok sosem találhatnak rájuk.

Ám az órákig tartó kutakodása ezúttal sem járt eredménnyel. Csak a naprendszer Darlo nevű csillagát találta meg, de a körülötte keringő égitestek felsorolásából hiányzott a Dagoba, a holdjával együtt. Ez végre megnyugtatta Lukeot. Ha még a csempészek térképein sincs rajta a bolygó, akkor valószínűleg a birodalmiak sem fogják megtalálni és Yoda biztonságban van. Mivel Leián kívül senkinek sem beszélt az öregnél tett látogatásáról, a lány pedig hallgatni fog, ha megkéri rá, a Jedi mester holléte továbbra is titokban marad a külvilág előtt. Artút már korábban utasította, hogy titkosítsa memóriájában a navigációs adatokat és vészhelyzet esetén inkább törölje le, minthogy rossz kezekbe kerüljön az információ. Ha eljön az ideje és visszatér a Dagobára, az erő segítségével úgyis képes lesz megtalálni a bolygót az R2-es segítségével nélkül is. Most gondosan kitörölte a Falcon számítógépéből a keresési előzményeket, aztán hátradőlt ülésében és kibámulva az ablakon lazítani próbált.

Elnézegette a hiperűr kéken derengő árnyjátékát és azon tűnődött, hogyan fog új fénykardot készíteni magának az elvesztett régi pótlására? Ez némiképp nehezebb feladat lesz, mint a jobb kezét helyettesíteni egy precíziós művégtaggal. De ha visszamegy a Tatuinra és fölkeresi Kenobi elhagyatott kunyhóját a Nyugati Dűne–tenger szélén, talán rábukkan valami használható információra a holmijai között. Amikor három évvel ezelőtt ő és Ben elindultak Mos Eisleyba, az öreg gondosan elpakolta az értékesnek ítélt cuccait egy rejtekhelyre a padló alatt és lezárta az épületet, hogy megnehezítse a környéken kószáló taszkenek és javák dolgát. Azóta persze valószínűleg feltörték már a házat és minden mozdíthatót elvittek belőle a fosztogatók, de az álcázott kamrát remélhetőleg nem fedezték föl.

Aztán már csak Hant kell kiszabadítaniuk és tovább folytathatják hosszú harcukat az elnyomó birodalom ellen – vélte Luke szomorkásan. Egyszerűen minden újra olyan lesz, mint a Bespin előtt volt. Kivéve természetesen a hármójuk furcsa viszonyát. Mert a hercegnő kegyeiért folytatott versengés immáron végérvényesen eldőlt – a koréliei javára.

A férfi tisztában volt vele, hogy tulajdonképpen hálás lehet Solónak, amiért elcsavarta Leia fejét és magába bolondította őt. Így – ezzel az indokkal – könnyebben távol tarthatja magát Organától, bármennyire szereti is a lányt. Remélhetőleg ők ketten boldogok lesznek együtt és sosem tudják meg, milyen kapcsolat van Luke Skywalker és Darth Vader között.

Tompa fájdalom öntötte el a szívét, ahogy körbesandítva a pilótafülkében eszébe jutott a tegnapi esti beszélgetése a hercegnővel. Ajkán szinte még ott bizsergett az utolsó csókjuk, amiről immáron tudta jól, hogy sosem fogják újabbak követni. A szerelmének elvesztése furcsamód jobban megviselte lelkileg, mint a karjáié. És ezen az a tény sem változtatott sokat, hogy immáron biztosan tudta, mennyire odáig van érte a lány. Időbe fog telni, amíg túlteszi magát a saját döntésén és fokozatosan átalakítja a szívében őrzött érzést valami távolságtartóbbá és nemesebbé – vélte Luke boldogtalanul. A jövőben okosabb lenne úgy tekintenie Leia Organára, mint egy szeretett barátira. Vagy egy testvérré. Elvégre amióta árvaságra jutottak mindketten, a felkelést tekintették a családjuknak...

Szomorú merengésében egy mély hangú bömbölés zavarta meg, mikor a mellette gubbasztó Csubakka megkérte a kabinban lábatlankodó protokoll droidot, hogy fejezze be a panaszkodást a nyikorgó ízületei miatt. Amíg ő a számítógéppel volt elfoglalva, Thripio az elsődleges programjának megfelelően társalogni próbált a vukival, de erőfeszítései nem találtak megértő fülekre a Falcon első tisztjénél. Csubi rossz kedvű volt Han elvesztése miatt és nem akart az aranyszínű robottal bájcsvegni az utazás hátralévő óráiban.

– Jaj! Ti vukik olyan modortalanok és gorombák vagytok! – méltatlankodott Thripio sértődötten és egy időre letett arról, hogy elbeszélgessen a kashyyykival a műszaki problémáiról.

Luke elunva a tétlenséget kikászálódott a pilótaülésből és hátrament az utastérbe. Ahol Leia és Lando még mindig a felkelésről, meg a férfi korábbi kalandjairól csevegtek, láthatóan nem fogyva ki a szóból. Egyszerűen csatlakozott hozzájuk és csöndben hallgatta őket, elgönyörködve a hercegnő bájos orcájában, kontyba kötött szőke hajában. Organa egészen kivirult a tegnapi esti bizalmas beszélgetésük óta és félszegen mosolyogva hallgatta Calrissian finom bókjait, aki nem bírta megállni, hogy kicsit flörtölgessen a lánnyal, amikor a vuki nem látja őket.

Pár órával később aztán a Millennium Falcon kilépett a hiperútból – ezúttal utoljára – és végre megérkeztek a felkelő flotta titkos találkozási pontjára. Mindannyian előresiettek a pilótafülkébe, hogy az ablakon kipillantva szemügyre vegyék a galaxis távoli korongját, ami hatalmas, sápadtan fénylő tányérként lebegett a kozmoszban. A csillagvárosuk fantasztikus látványt nyújtott ebből a szögből, az emberek és a vuki nem győztek betelni halovány ragyogásával. Előttük pár ezer kilométerre egy különféle űrhajókból álló kisebb konvoj haladt a végtelenben, lassan körözve a megadott koordináták körül. A Visszhang bázis túlélői számára iderendelt fogadóbizottság, ami még mindig várta a késve érkező menekülteket, élén egy Nebulon-B osztályú fregattal.

A különítményt kísérő X és Y szárnyú vadászok közül nyomban kivált három gép és tág alakzatban feléjük indultak, hogy azonosítsák őket. Csubakka elküldte nekik a Hothon kapott legutóbbi transzponder kódjukat, mire egy szűk ívű fordulóval mögéjük kerültek és odakísérték a viharvert csempészhajót a flottához. Ám mielőtt dokkolhattak volna a köteléket vezető Redemption egészségügyi fregatton, várniuk kellett pár percet, hogy felszabaduljon az egyik külső csatlakozócső, amin egy csatában megrongálódott YT-1200-as lógott a hadihajó középső részén. A felkelők kórházhajója láthatóan nem töltötte tétlen várakozással az elmúlt heteket. Egészségügyi részlegei tele voltak a Hothról kimentett sebesült katonákkal és körülötte számos GR-75-ös teherhajó várta, hogy átadhassa neki a könnyebb sérülteket.

Amíg a háromszáz méter hosszú fregatt acélszürke teste mellett lebegtek, a Falcon utasai szótlanul figyelték a konvoj körül járőröző vadászgépeket és a galaxis távoli korongját. A Redemption két részre osztott törzse, mint célállomás mindannyiuk számára mást jelentett, bár ugyanolyan türelmetlenül várták, hogy átszállhassanak végre a fedélzetére.

A pilótaülésben kucorgó Landónak egy új élet kezdete volt ez a nap és remélte, hogy sikerül majd összebarátkoznia a felkelőkkel. Nyilván alaposan ki fogják hallgatni és részletesen utánanéznek az előéletének, korábbi kalandjainak, hogy megbizonyosodjanak róla, nem egy birodalmi kémét engednek befurakodni a soraikba. És remélhetőleg értékelni fogják, ha ajándékba adja nekik a GH-7–est, amire a továbbiakban nem lesz szüksége. Aztán amint lehet, vissza kell térnie Felhővárosba, hogy megtudja, mi történt a barátaival és munkatársaival, de főként Lobottal, akinek a sorsáért külön felelősséget érzett. És nem ártana a megtakarított pénzét is kivennie a fondori bankból, mielőtt a Birodalmi Gazdasági Nyomozóhivatal ráteszi az enyves kezét...

A mellette ülő Csubakka közben próbálta felmérni, milyen készletekre lesz szükségük ahhoz, hogy tovább indulhassanak a hajóval Han kiszabadítására. Ő a lehető legkevesebb időt akarta tölteni a hadihajón. Csak addig maradnak, míg kirakják Skywalkert, a hercegnőt és a droidokat, megjavítják a burkolatot, aztán Calrissiannal máris irányt vesznek a Tatuin felé, ahogy korábban megbeszélték...

A hátsó ülésben gubbasztó Leia őszinte megkönnyebbülést érzett, hogy végre ideértek. Amikor a rozzant teherhajó fedélzetén elmenekült a Hothról, csöppet sem bízott benne, hogy sikerül épségben eljutnia a flottához. Nos, a félelmei lényegében valóra váltak. Amint átszállt a kórházhajóra, első dolga lesz befeküdni egy bakta tartályba és rendbe hozatni megtépázott bőrét. Aztán visszafesti a haját barnára és új ruhatárat vételez magának, mert nem akar továbbra is a koréliai több számmal nagyobb cuccaiban szaladgálni. Minden más csak ezután jöhet. A részletes beszámoló a konvoj parancsnokának az útjukról. A tájékozódás a csapatai állapotáról és a Hothon elszenvedett veszteségekről. És kapcsolatba kell lépnie a szövetség többi vezetőjével is, hogy mielőbb értesüljön az elmúlt hetekben történekről. Kicsit kiesett mostanában az események sűrűjéből, úgyhogy ideje visszatérnie a munkájához és gondoskodnia az embereiről. És csak mindezek után eredhet majd Han Solo nyomába, hogy kiszabadítsa szerelmét a karbonit fogságából és megmentse őt Jabba haragjától...

A mellette ülő Luke azon tűnődött, vajon az orvos droidok a karját fogják megműteni először és csak aztán dugják be pár órára a bakta fürdőbe, hogy a teste többi része is rendbe jöjjön vagy fordítva? Neki tulajdonképpen mindegy volt. Csak mielőbb kapja meg a műkezét, hogy újra teljes értékű embernek érezhesse magát, ne egy fogyatékosnak. És ha szerencséje van, még a Zsiványokkal is összefuthat a fedélzeten, bár a köteléket oltalmazó vadászgépek közt nem látott olyat, ami az ő alakulata jelzését viselte volna. A Redemptiont az alderaani pilótákkal repülő Thranta század X–szárnyúit oltalmazták, régi ismerősei a flottában. A Hoth kiürítésekor az elsők közt hagyták el a bolygót, a nehézkes szállítógépeket kísérvé, így nagyrészt kimaradtak a csatából.

A pilótafülke közepén ácsorgó Szi Thripio elektronikus agyában a teljes szervizelés szükségletének vágya lebegett és egy kellemes olajfürdő, ami után végre ismét szépen csillognak majd a burkolólemezei. És ezúttal azt se bánja, ha a robot technikusok kitörlik belőle az elmúlt hetek digitális emlékeit, mert olyan sok megpróbáltatáson és szörnyűségen esett át a jégbolygó elhagyása óta, hogy az tíz protokoll droidnak is sok lenne – megfontolt véleménye szerint legalábbis.

Az összekötő folyosón toporgó Artu Detu hasonló terveket dédelgetett magában. Bár alkotói nem látták el szaglószerével, mégis úgy érezte, a belső alkatrészei szinte bűzlenek a Dagoba mocsarának maradványaitól, amiket mostanáig képtelen volt kitakarítani

magából. És nem ártana az alaposan megkopott futógörgőit is kicserélni.

A Falcon fedélzetén egyedül a GH-7-es orvos robotot nem foglalkoztatták a jövőjével kapcsolatos tervek, mivel úgy vélte, jól végezte dolgát az elmúlt napokban és ennek öröme végre kikapcsolta magát az utastérben, hogy pihenjen pár órát és feltöltse akkumulátorait a hajó hálózatából. A gazdái majd szólnak, ha szükségük lesz rá.

A pilótafülke konzolján rövidesen megreccsent a rádió és a Redemption irányítója közölte velük, hogy dokkolhatnak a kórházhajón. A csatlakozócső közben felszabadult, ezért Lando begyújtotta a teherszállító manőverező hajtóműveit és ügyesen, finoman odakormányozta az YT-1300-ast a fregatt hasa alá. Halk kattanással akaszkodtak rá a karcsú törzsből kiálló zsilipre, jobb oldalukkal fordulva a menetiránynak és miután a dokkolókarmok szilárdan rögzítették a bárkát, a szerencsejátékos kikapcsolta a hajtóműveket.

– Megérkeztünk! – mondta elégedetten és a társait követve utolsóként hagyta el az elcsendesülő kabint.

Így történt, hogy a Millennium Falcon utasai négy nappal a Beshpinről való szökésüket követően megérkeztek a felkelő flottához...

VÉGE